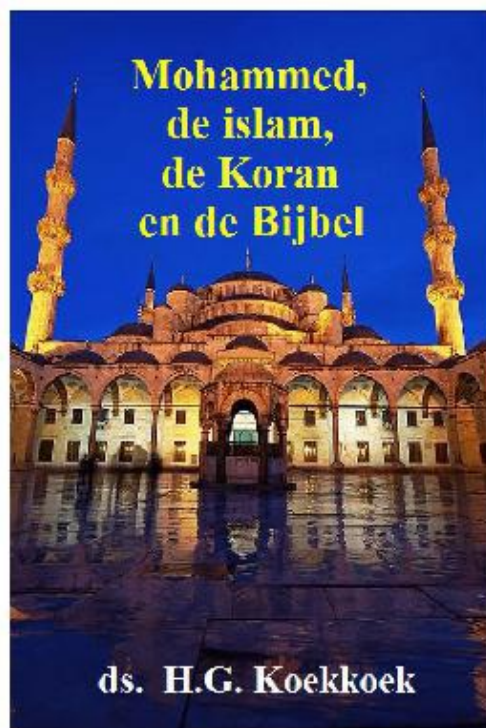

Sultan Ahmetmoskee in Istanboel, Turkije,
ook wel blauwe moskee genoemd

**MOHAMMED,
DE ISLAM,
DE KORAN
EN DE BIJBEL**

ds. H.G. Koekkoek

Eerste druk juni 2009

Tweede uitgebreide druk december 2009

Derde uitgebreide druk april 2011

Uitgave als eBook december 2011

© 2011 Stichting Het Licht des Levens,

Dr. Lovinklaan 3,

2405 CM Alphen aan den Rijn.

Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 70700 51 5

Op de achterflap:

MOHAMMED, DE ISLAM, DE KORAN EN DE BIJBEL

De islam is een snel groeiende godsdienst in ons land. Velen maken zich zorgen en vragen zich af: „Wat wil de islam?” Er is verschil tussen ‘weten wat de islam is en wat de islam wil’ en ‘de islam begrijpen’. In dit boek ontdekt u, dat de islam meer is dan alleen een godsdienst. Het is ook een politiek systeem. Veel regeringsleiders - ook in ons land - maken duidelijk, dat zij wel weten dat de islam er is, maar dat zij de islam absoluut niet begrijpen. Zij maken duidelijk, dat zij geen idee hebben, wat de islam wil met ons land, met Europa en met de gehele wereld. In hun onkunde zijn zij zelfs bezig ons aan de islam te ‘verkopen’.

In dit boek leert u niet alleen Mohammed kennen, maar ontdekt u ook zijn verlangen om de Arabieren een godsdienst en een heilig boek (de Koran) te geven net als Joden en christenen hadden. Dit boek laat u zien wat de islam leert over God, over Jezus, over Joden, over christenen en over de Bijbel.

U leert islamieten kennen als vredelievende mensen en u leert islamieten kennen als mensen die zich werpen op de gewapende jihad. U gaat begrijpen, waarom er nooit echte vrede tussen de Arabische staten en Israël kan komen. U gaat begrijpen waarom de islam ook met ons land in een staat van oorlog is. U gaat ontdekken hoe de islam tegen u aankijkt en hoe de islam eens - als de islam in ons land de macht krijgt - u zal behandelen.

Dit boek wil een eerlijk boek zijn. Het toont de mooie kanten van de islam, het toont ook de gevaarlijke kanten van de islam. Het toont liefde en wreedheid binnen de islam. Het beantwoordt veel vragen. Het toont de vreugden van de islamiet, het toont ook zijn angsten. Het leert u begrijpen, waarom veel - vooral jonge - islamieten graag zelfmoordterroristen worden. Het laat u zien, dat Khomeini nog steeds springlevend is, ook al is hij begraven. Dit boek neemt u ook mee naar de islamitische eindtijd, waarvan veel islamieten geloven, dat die nu is aangebroken. Zij verwachten de komst van de islamitische messias en de terugkeer van Jezus. Zij verwachten, dat spoedig de gehele wereld aan de islam onderworpen zal zijn en de gehele wereld (ook ons land!) onder de islamitische wetten (de sharia) gebracht zal

zijn.

In dit boek gaat u ontdekken, dat in de Bijbel gesproken wordt over een zegen van God voor de islamitische Arabieren, terwijl ook een profetisch oordeel over hen wordt uitgesproken. U ontdekt waar de wegen tussen islamieten en christenen uiteen gaan. De vraag of Allah dezelfde is als de God van de christenen wordt ook beantwoord. En u ziet in waar de islam voor u een groot gevaar betekent.

GERAADPLEEGDE LITERATUUR

30 Dagen Moslim Gebedsfocus

A Rabbinic Commentary on the New Testament – Samuel Tobias Lachs
ArtScroll Tanach Series

Bijbels-historisch woordenboek – Bo Reicke en Leonhard Rost

Christelijke Encyclopedie

De boodschapper – Kader Abdolah

De heilige Koran – The Oriental & Religious Publishing Corporation LTD

De heilige oorlog van de islam – Abd al-Masih

De Joodse oorsprong van het christendom – Prof. Dr. David Flusser

De Heilige Koran – The Oriental & Religious Publishing Corporation LTD

De Koran – Kader Abdolah

De Koran – Prof. Dr. J.H. Kramers

De Prediking van het Oude Testament – Genesis – Prof. Dr. A. van Selms
Encyclopaedia Judaica

In naam van Allah – drs. J.A. Emerson Vermaat

Islam, Israël and the last days – Elishua Davidson

Islam voor varkens, apen, ezels en andere beesten – Prof. Dr. Hans Jansen
Jewish Encyclopedia

Jezus in de Koran – Geoffrey Parrinder

Judaica Press Books of the Bible

Korte Verklaring der Heilige Schrift – Genesis – Prof. Dr. G.Ch. Aalders

Niet in Mekka, noch in Jeruzalem – J.G. Fijnvandraat

Onderwijs van Palestijnse Autoriteit moedigt aan tot heilige oorlog tegen
Israël – Prof. Dr. Hans Jansen

Surfen op de zee van de Talmoed – Leo Mock

Talmoed

The Koran – Antony Thomas and McDonald Brown (met beelden en
interviews van Al Jazeera, Memri TV, PA Photos, Saudi Aramco en vele
andere)

The Torah Anthology, Me'Am Lo'ez – Rabbi Yaakov Culi

Twee gezichten, één islam – Koen Raadt

Wegwijzer over islam – James A. Beverley

Wikipedia – de vrije encyclopedie

Veel Nederlandse en Engelstalige magazines, evenals veel internetsites

(De letter s. in de tekst betekent „soera”, d.i. hoofdstuk.)

INHOUD

1. De islam, de islamieten en wij
2. Mohammed, idealist en profeet
3. De Koran
4. De geloofsleer van de islam
5. Mohammed en de Bijbel
6. De Here Jezus
7. De Koran en het laatste oordeel
8. De Koran en de eindtijd
9. De Bijbel en de islamieten
10. Welke God wilde Mohammed bekend maken?
11. De islamieten
12. Het huwelijk
13. De levenswijze van de islamiet
14. De dhimmi's
15. De islam, de christenen en de Joden
16. Islam en Israël
17. Jeruzalem
18. Hoe vredelievend is de islam?
19. Islam en geweld
20. De geest van de islam
21. De Bijbel, de islam en de eindtijd
22. Onze houding tegenover de islamieten
23. Vergeet de verdrukte christenen niet!

Hoofdstuk 1 - DE ISLAM, DE ISLAMIETEN EN WIJ

Een van de grote godsdiensten op aarde is de islam. In veel landen van West-Europa neemt hij een belangrijke plaats in. Ook in Nederland. In veel landen is de islam al de tweede godsdienst geworden, zoals hij trouwens in de gehele wereld na het christendom de tweede grootste godsdienst is. Maar liefst één op de zes mensen in de gehele wereld is moslim! In totaal zijn dat er een miljard!

Wat weten wij van de islam? Een godsdienst voor mannen met baarden, vrouwen met hoofddoekjes, lange gewaden, moskeeën, mensen die op een fanatieke wijze hun geloof beleven? Is dat „de” islam? Is de islam een achterlijke godsdienst, zoals sommigen beweren? Hiermee wordt niet bedoeld dat de islam een godsdienst van godsdienstgestoorden is, maar dat de islam in het verleden misschien wel functioneel kon zijn, maar nu echter niet meer bij onze tijd zou passen.

Islamitisch fundamentalisme en islamitisch geïnspireerd terrorisme doen steeds meer van zich spreken. Niet alleen in verre landen, maar ook in bijna alle landen van Europa zijn moslimextremisten actief.

Velen kennen de islam het best van dergelijke terroristen en vooral van zelfmoordmartelaren, beelden van openbare executies, martelingen, geselingen, onthoofdingen, kelen doorsnijden, ophangen, stenigen, het afhakken van handen, enz. Met name zien we dat in Afghanistan en Iran waar het politieke leven in handen van de islam is. Moordenaars, homo's en mensen die alcohol in hun bezit hebben worden geëxecuteerd. Zo willen de islamitische regeringen de veiligheid in hun landen bevorderen. Is dat het 'wezenlijke' van de islam? Is de islam alleen terreur? Hoewel er een aantal moskeeën is waar tot haat en moord aangezet wordt, is dat niet het geval in alle moskeeën! Het islamitisch fundamentalisme is echter wel voornamelijk in moskeeën ontstaan.

Islamitisch fundamentalisme en islamitische terreurgroepen zijn een begrip sinds ongeveer 1970. Langzaam leek de islam uit zijn slaap te ontwaken. Al snel bleek, dat de islam duidelijk van zich liet horen. Met de verdrijving van de sjah van Perzië en de terugkeer van ayatollah Khomeini naar Perzië begon een nieuwe tijd in de geschiedenis van de islam.

Bij de opkomst van de islam was de islam verdraagzaam ten opzichte van Joden en christenen. Zo werd hierover toen ook geschreven in de Koran; als

een vredelievende boodschap voor Joden en christenen. Het gevolg was, dat Joden en christenen die in hun eigen land vervolgd werden, bescherming zochten bij de islam. Later veranderde dit en waren de islamieten niet langer tolerant voor Joden en christenen. Islamieten keken nu naar andere teksten in de Koran die hen opriepen tot de aanval. Veel islamieten, vooral veel jongeren, wekken de indruk dat we opnieuw in een dergelijke tijd leven. Er worden vlaggen van andere landen verbrand. Poppen, die regeringsleiders van andere landen voorstellen, worden verbrand of aan een galg gehangen en er worden haatdragende boodschappen gepredikt. Er worden in heel de wereld door moslims demonstraties gehouden als protest tegen alles wat zij zien als belediging van de islam. Jonge radicale moslims worden opgeroepen tot de godsdienstoorlog tegen het Westen: de jihad!

Het hoogtepunt voor de moslim is namelijk de jihad. Moslims bidden dat Allah hun vijanden zal vellen en dat Hij de Joden en hun helpers zal vernietigen. Meerdere islamitische leiders hebben in het verleden gezegd, dat zij wilden voltooien waar Hitler mee begonnen was: de volledige uitroeiing van alle Joden! De huidige islam ontpopt zich steeds meer als een felle godsdienst die niet alleen anderen voor de islam wil winnen, maar ook hen die zich niet bij de islam aansluiten wil vernietigen. Op internet en via e-mail roepen vooral jonge islamieten op tot de jihad. Hierop nemen zij ook afscheid voordat zij een zelfmoordaanslag gaan plegen. Eén van hen die via internet afscheid nam zei: „*We zijn in oorlog en ik ben een soldaat. We zullen jullie de werkelijkheid daarvan laten voelen.*”

De islam is ook het christendom niet vriendelijk gezind. De islam wil ook in ons land aan de macht komen en de sharia (de islamitische wet) invoeren. Het is het doel van de islam om de hele wereld islamitisch te maken. Een voormalige islamiet schatte, dat zeker 10 procent van de islamieten in ons land gevoelig is voor de radicale lijn. Uitgaand van het feit dat er op dit moment (2009) ongeveer 800.000 moslims in Nederland wonen, betekent dit, dat ongeveer 80.000 van hen gevoelig zijn voor de radicale lijn. Zij willen de overheersing van ons volk door de islam. U denkt, dat je met 10% niets kunt beginnen? In Iran, in de tijd van Khomeini, kon de harde leer ingevoerd worden met steun van slechts 2% van de bevolking!

Islamieten ‘durven’ veel meer dan andere mensen. Ze maken zich boos, demonstreren, stellen eisen, roepen om wraak, enz. Het gevolg is, dat uit angst voor islamitische terreur men aan hun eisen tegemoet komt en hen hun zin geeft. Dit weten ze en hier maken ze gretig gebruik van. In andere landen kwamen zij hiermee aan de macht. Is er één steekhoudend argument te noemen, waarom dit in ons land niet zou werken? Onze grondwet zal hen

ook niet tegenhouden, ook al denkt een aantal mensen in ons land dit. Wie de islam echt heeft leren kennen en begrijpen, weet, dat de islamieten doorgaan tot zij hun doel bereikt hebben.

In dit boek proberen wij u mee te nemen naar het ‘denken’ van islamieten. Als u op een Westerse wijze naar islamieten kijkt, zult u hen nooit begrijpen. Ze hebben een andere manier van denken dan wij. Pas als u weet hoe zij denken en weet wat ze bedoelen en wat ze willen, kunt u zeggen, dat u hen begrijpt.

De islamitische beschaving

De islam is een godsdienst die niet te vergelijken is met het jodendom of het christendom. Wie vanuit het christelijk of het Joodse geloof probeert de islam te begrijpen, zal de islam niet begrijpen. De islam is namelijk meer dan alleen een godsdienst. Het is ook een beschaving die in Arabië ontstaan is en tot op vandaag met Arabië verbonden is. Zoals Joden en christenen door hun geloof met het land Israël verbonden zijn, zo zijn de islamieten niet met het land Israël maar met Arabië verbonden. De islam is dus een Arabische beschaving met eigen wetten; wetten die voortkomen uit de Arabische wereld. De islam regelt namelijk niet alleen de relatie tussen de islamiet en zijn God, maar regelt ook de verhouding tussen mensen onderling. Ook de politiek en het leger worden door de islam geregeld. In de islam gaat het ook om filosofie, literatuur, economie, handel, enz.

In een islamitische staat wordt de politiek zo beheerst door de islam, dat er geen vrije verkiezingen kunnen zijn. Een islamitische staat kan geen democratie zijn. Democratie en persvrijheid zijn in strijd met de leer van de islam. De gedachten, wetten en leefregels van de islam bepalen het hele leven, dus ook het politieke systeem en de media. Daarom kan het land alleen geregeerd worden door de islam als godsdienstig-politiek systeem. Daarom kan men niet kiezen uit meerdere personen, maar kan men alleen bevestigen, dat men die ene persoon steunt. Dat zijn dan de „verkiezingen”.

Reeds in de negende eeuw berekenden islamitische geleerden de omtrek van de aarde. Zij ontwikkelden Arabische cijfers, die de basis vormden van een nieuwe rekenkunde. Zij stonden vooraan bij de ontwikkeling van geometrie en algebra. Zij waren de uitvinders van de hoekmeter, dat is de voorloper van het kompas. Zo leerden zij ons hoe we de zee kunnen oversteken. Duizend jaar was de islamitische geneeskunde „de” geneeskunde op aarde. De moslims brachten een grootse beschaving voort, waardoor de wereld verrijkt is.

De Arabische arts Alhazen schreef in 1021 al het belangrijkste vroege standaardwerk over de anatomie van het oog. De titel was: Kitabal-Manazir. In zijn boek beschreef Alhazen toen al dat een voorwerp vergroot kan worden door het door een halve bol van glas te bekijken.

Anderen zijn onder de indruk van de prachtige islamitische architectuur van moskeeën en paleizen (denk bijvoorbeeld aan het Alhambra in Granada) en de beschaving die alom gevonden werd in de islamitische wereld vanaf de tijd kort na de dood van Mohammed. Voordat de christenen in Europa hun grote kathedralen bouwden, hadden de moslims hier al hun grote moskeeën, zoals in Cordoba en Granada. De Europeanen moesten zelfs van de moslims leren hoe zij hun kathedralen moesten bouwen! De eenvoudige Arabieren ontwikkelden in een periode van zo'n honderd jaar een bloeiende beschaving, die je kon vinden vanaf Marokko in het Westen tot aan de poorten van China in het Oosten. De Arabieren waren van „slapende bedoeïenenstammen” in korte tijd ontwikkeld tot een volk van een hoge beschaving. Hun geheim? Hun kracht? Een boek! Een boek, de Koran, dat Arabieren op een bijzondere wijze aansprak en aanspreekt en dat voor Westerlingen vaak lijkt op een niet te begrijpen boek. De Koran als het eeuwige woord van Allah, dát was hun kracht! Dat boek gaf en geeft de islamieten zelfvertrouwen. Het geeft hen de overtuiging dat de islam de enig ware godsdienst is en dat de echte waarheid alleen in de islam te vinden is. De Koran was zo krachtig, dat zelfs in later tijden, toen andere volken de islamieten versloegen, die andere volken het geloof van de islamieten overnamen!

In de Middeleeuwen was het Arabisch de taal van de moderne beschaving. Belangrijke wetenschappelijke boeken werden in het Arabisch uitgebracht. Mensen in Europa studeerden Arabisch om op de hoogte te kunnen zijn van belangrijke literatuur en ook om de Bijbel in het Hebreeuws beter te kunnen lezen en begrijpen. De islam heeft zeer grote geleerden voortgebracht. De grote filosofen in de tijd van de Middeleeuwen waren niet allemaal Arabieren, maar wel allemaal moslims. En waarop schreven deze mensen? De Chinezen hadden het papier uitgevonden, maar de Arabieren perfectioneerden het. Zo schreven zij op papier dat uit Marokko kwam en het beste papier was. Zelf schreven de Arabieren ook enorm veel. Veel van hun manuscripten zijn nog te vinden in de universiteitsbibliotheek in Leiden.

Het is niet makkelijk om over „de” islam te schrijven, omdat er verschillende opvattingen binnen de islam bestaan, net zoals dat ook binnen het christendom het geval is. Meer dan een miljard mensen in de gehele

wereld horen bij de islam. Er is echter geen eensluidende leer die voor moslims geldt. Moslims denken verschillend over de positie van vrouwen, geweld, straf en vergeving. Sommigen menen zelfs dat meisjes geen onderwijs mogen hebben en vrouwen niet mogen stemmen en geen auto mogen rijden. In sommige islamitische landen leiden vrouwen echter politieke partijen en worden zij zelfs staatshoofd. In andere islamitische landen mogen vrouwen alleen apart achter in de bus zitten of rijden er voor de vrouwen speciale bussen, met geblindeerde ramen.

Als een islamiet meer kennis wil hebben van christenen, hun geloof en hun omgaan met God, de Here Jezus en de Bijbel, aan wie kan deze islamiet dan het best informatie vragen? Aan een andere islamiet? Aan een atheïst? Nee, hij moet bij een christen zijn en hem naar zijn geloof vragen. Als hij zijn vragen aan meerdere christenen zou stellen, zou hij al snel ontdekken, dat niet alle christenen op dezelfde wijze hun geloof beleven. Zo is het ook bij de islamieten. In dit boek brengen wij u op de hoogte van de wijze waarop islamieten over hun eigen geloof spreken en van wat wij als christenen bij hen zien en wat opvalt.

In dit boek willen wij op een eerlijke wijze studie maken van de islam. Wij zullen geenszins een karikatuur maken van Mohammed noch van de islam! Het doel van dit boek is, dat u Mohammed, de Koran en de islam leert kennen en begrijpen en dat u de overeenkomsten en de verschillen ziet tussen de boodschap van de Koran en de Bijbel.

Enkele aantallen en bedragen

Ongeveer 5 procent van de Nederlandse bevolking is islamiet. Terwijl het aantal mensen dat in ons land bij een kerkgenootschap aangesloten is in snel tempo daalt, groeit het aantal islamieten snel. Een groot deel van hen wordt gevormd door Turken en Marokkanen, Surinamers, Afghanen en Irakezen. Er zijn ook „Nederlandse” islamieten.

In West-Europa waren in 1970 zo goed als geen moslims. In 2008 waren het er naar schatting al 13 miljoen. Andere cijfers spreken over 30-50 miljoen (zowel legaal als illegaal aanwezig)! De Egyptische islamitische prediker ‘Amr Khaled liet in juli 2008 weten, dat binnen 20 jaar de moslims de meerderheid van de bevolking in Europa zullen vormen. De thans aanwezige moslims in Europa moeten hier de „ambassadeurs van de islam” zijn, zo zei hij. Hij wees erop, dat de islamieten als ambassadeurs van de islam hun missionaire werk overal moeten doen waar zij Europeanen ontmoeten. Overal moeten zij de normen, de waarden en de macht van de islam tonen. Als de islamieten de komende 10 jaar hieraan werken, kunnen

ze nooit meer uit Europa verdwijnen, zo zei hij. Verder wees hij op het feit dat de Westerse Europeanen op grote schaal aan geboortebeperking doen en de islamieten niet. Daardoor alleen al groeit het aantal islamieten veel sneller dan het aantal andere Europeanen.

Het aantal islamieten in West-Europa is sinds 1960 sterk toegenomen. Aan het begin van de 21e eeuw woonden er ongeveer 13 miljoen moslims. In het westen van Duitsland waren in 1994 al 1.651.000 islamieten (= 2,7 % van de totale bevolking). Nu zijn het er waarschijnlijk al 3.300.000. In Engeland waren in 1995 ook al bijna 1,5 miljoen islamieten. In Frankrijk maakten zij in 1991 al met 4 miljoen aanhangers 7,1 % van de totale bevolking uit. Nu moeten er al 5 miljoen moslims zijn. In de gehele wereld zijn er een miljard islamieten, dat is bijna één zesde van de totale wereldbevolking. De wereldbevolking verdubbelt zich in onze tijd elke 40 jaar. De islamieten verdubbelen zich veel sneller: elke 27 jaar. Als we in de berekening van de wereldbevolking de islamieten buiten beschouwing laten, zien we dat niet-islamieten zich in 50 jaar verdubbelen. Alleen al door geboorte-aanwas groeit het aantal islamieten zeer snel!

Wat kosten de (voornamelijk islamitische) immigranten ons? In september 2009 is de regering van ons land gevraagd om eens te noemen wat de immigratie van vooral Arabisch-islamitische mensen ons kost. Om 'principiële redenen' weigerde het kabinet de vragen over de kosten van immigratie te beantwoorden. Een paar bladzijden verder zal u duidelijk zijn, dat deze principiële redenen te maken hebben met het Europese beleid met betrekking tot de binnenkomst van Arabische islamieten.

Het Centraal Bureau voor de Statistiek (CBS) maakte in 2009 bekend dat het aantal niet-westerse allochtonen dat naar Nederland komt, stijgt. Volgens het CBS ligt de oorzaak van de stijging in een toename van het aantal asielzoekers uit Irak en Somalië dat in de eerste helft van 2009 naar Nederland kwam.

Elsevier berekende de kosten van immigratie van niet-westerse allochtonen. Daaruit bleek dat de kosten in 2009 maar liefst 12,7 miljard euro zouden bedragen. De afgelopen veertig jaar kostte de immigratie en integratie van voornamelijk islamieten Nederland 200 miljard euro.

Het kabinet gaf wel toe, dat de politie 'op sommige terreinen relatief meer tijd' kwijt is aan niet-westerse verdachten, dat zijn dus met name Arabische islamieten!

Daarnaast blijkt dat 25 procent van de niet-westerse allochtonen tussen de 15 en 65 jaar in 2005 rondkwam van een uitkering. Bij autochtonen lag dat

ruim tien procent lager.

Ook kwam naar voren dat van de niet-westerse allochtonen slechts de helft een baan heeft. Bij autochtonen is dat 72 procent. Het ministerie van Wonen, Wijken en Integratie gaf in het jaar 2009 alleen al onder het kopje 'Integratie van niet-westerse allochtonen' 500 miljoen euro uit.

Er moeten tientallen miljoenen euro's extra worden uitgetrokken voor de opvang van (veelal islamitische, Arabische!) asielzoekers. De extra investering is nodig vanwege de enorme instroom van asielzoekers naar Nederland. In 2009 werd al 134 miljoen euro extra uitgetrokken en voor 2010 moest daar nog eens 100 miljoen euro bij komen. Zie daar: de gevolgen van de islamisering van ons land. Maar de linkse media blijven beweren dat er niets aan de hand is!

De islam werd door politici naar Europa gehaald

Hoe komt het dat wij in Europa bereid zijn zoveel geld uit te geven voor de immigratie van deze mensen, vooral moslims?

In een interview met de Israëliische krant Ha'aretz, legde de Joods-Engelse historica en schrijfster Bat Ye'or (haar naam betekent: 'dochter van de Nijl') uit hoe de Franse president Charles De Gaulle in 1960 besloot om een strategische alliantie met de Arabische moslimwereld aan te gaan die zou kunnen concurreren met de dominantie van de Sovjet-Unie en de USA. De Gaulle was namelijk teleurgesteld door het verlies van de Franse koloniën in Afrika en het Midden-Oosten, evenals door de dalende Franse invloed in de internationale wereld. Bat Ye'or gaf hierop het volgende commentaar:

„Als gevolg van het nieuwe internationale beleid, werd dit een totale verandering van Europa, dat meer en meer zou islamiseren en de politieke satelliet van de Arabisch-islamitische wereld zou worden. Naast een wijziging in de buitenlandse politiek, werd ook de Europese maatschappij van binnenuit betrokken. Hierbij ging het om immigratie, integratie van de immigranten en het idee dat de islam een deel van Europa is.

Europa gaat gebukt onder een constante terreurdreiging. Er wordt druk uitgeoefend op de Europese landen om zich constant over te geven aan de Arabische eisen. Eén van die eisen is, dat Europa altijd voor de Palestijnen en tegen de Israëliërs zal spreken.”

Enorme markten zouden nu voor Europese producten in de Arabische wereld geopend worden, zeker in olieproducerende landen. Zo moesten de voorraden van petroleum en aardgas voor Europa gewaarborgd worden. Ook zou van de Middellandse Zee een Euro-Arabische binnenlandse zee

gemaakt worden. Dit moest gebeuren door moslimimmigratie te bevorderen en de multicultuur te promoten, met een sterke islamitische aanwezigheid in Europa.

In een persconferentie op 27 november 1967, verklaarde de Gaulle openlijk dat de Franse samenwerking met de Arabische wereld „*de fundamentele basis van onze buitenlandse politiek is.*”

In juli 1974 werd in Parijs de parlementaire associatie voor de Euro-Arabische samenwerking opgericht. De eerste stap was de constructie van een gewoon buitenlands beleid. Frankrijk was de motor van deze eenwording, die al was uitgestippeld door de Gaulle en Arabische politici.

De Arabische staten eisten van Europa de toegang tot westerse wetenschap en technologie, Europese politieke onafhankelijkheid van de USA, Europese druk op de USA om zich te richten op Arabische politiek en het demoniseren van Israël als een gevaar voor de wereldvrede. Ook eisten zij maatregelen die de Arabische immigratie en de lancering van een Arabische cultuur in Europa ten goede komen. Deze samenwerking zou ook erkenning van de ‘Palestijnen’ als een onafhankelijk volk en de PLO met haar leider Arafat als vertegenwoordiging inhouden. Tot 1973 waren de ‘Palestijnen’ ook voor de andere Arabieren alleen bekend als ‘Arabische vluchtelingen’. Het concept van een Palestijnse zaak bestond niet. Tot die tijd bestonden er dus geen Palestijnen en was er dus ook geen Palestijns volk. De Palestijnen zijn dan ook nooit een ‘volk’ geweest!

Tijdens de oliecrisis in 1973 kondigden de Arabische leden van de OPEC (Organisation of Petroleum Exporting Countries) aan dat door de Jom Kipoer Oorlog tussen Israël en haar burens Syrië en Egypte, de OPEC niet langer olie zouden vershippen naar westerse naties die Israël steunen. De plotselinge verhoging van olieprijs had effect. Het zorgde voor een sterke stroom van oliedollars naar landen als Saudi-Arabië. Hierdoor waren de Saudi's in staat een wereldwijde ‘islamitische herleving’ te financieren, waarvan ook wij in Nederland de gevolgen merken.

Uit angst dat na de oliecrisis van 1973 de olietraan voorgoed dicht zou gaan, is in 1975 op Europees niveau besloten om een „Euro-Arabische Dialoog” (EAD) op gang te brengen met de OPEC-landen. Deze EAD kreeg een permanent hoofdkwartier in Parijs en organiseerde overal in de wereld congressen, waar afgevaardigden van de toenmalige EEG zich beijerden om de Arabische olieleveranciers te vriend te houden.

In juni 1975 leverde dit een convenant op – de zogenaamde ‘Resolutie van

Straatsburg', waarvan wij nu met z'n allen nog steeds de zure vruchten plukken. Tweehonderd afgevaardigden namen in Straatsburg, met algemene stemmen en uit naam van de hele toenmalige Europese Gemeenschap een resolutie aan. De geestelijke vader van de tekst was de Belg Tijl Declercq. Hij behoorde bij – zoals men dat noemt – 'de linkse kerk'.

In de resolutie beloofde de EEG om voortaan de Arabische immigratie actief te bevorderen en de nieuwkomers (islamitische Arabieren dus!) ruim baan te geven om hun cultuur naar Europa te exporteren. De Europese grenzen moesten worden geopend voor massale migratie van Arabieren en moslims naar Europa. De verspreiding van de islam in Europa zou geen strobreed in de weg worden gelegd. Beloofd werd dat de regeringen hun invloed zouden aanwenden om ervoor te zorgen dat de media en het onderwijs in Europa een 'objectief' en 'positief' beeld zouden tonen van de islam en haar geschiedenis in Europa.

De tekst benadrukt „*de grote verrijking die het Arabisch cultuurgood ons te bieden heeft, vooral op het gebied van normen en waarden*”. Het „*draagt de lidstaten op om aan de verspreiding 'de hoogste prioriteit' te geven. De pers moet worden ingeschakeld 'om een gunstig klimaat te scheppen voor de immigranten' en de academische wereld moet worden gemotiveerd 'om de nadruk te leggen op de positieve bijdrage van de Arabische cultuur aan de ontwikkeling van Europa'*”. Geld moet worden uitgetrokken om de oprichting van moskeeën, islamscholen, centra voor Arabische cultuur en wetenschappelijke instituten ter bestudering van de islam te stimuleren.” Er moest zelfs een nauwe samenwerking komen tussen Arabische en Europese media, televisie, radio, journalisten, drukkerijen, academia, culturele centra, schoolboeken, studenten en jeugdclubs en toerisme. Kerkelijke dialogen waren ook nodig in de ontwikkeling van dit beleid. Onze westerse wereld lijkt volledig in de ban van de islam te zijn. Moslims schreeuwen hier moord en brand als zij hun zin niet krijgen. Als echter in de moslimwereld de mensenrechten geschonden worden, blijft het in de Europese politiek angstvallig stil...!

Onder invloed van deze 'Europees Arabische Dialoog' (EAD) ontstond hierna een atmosfeer van cultuurrelativisme, irrationele zelfhaat en liefde voor de islam. Op succesvolle wijze werd geprobeerd door het verspreiden van eenzijdige informatie, de Europese bevolking een collectief schuldgevoel aan te praten vanwege het koloniale verleden, de slavernij en de kruistochten. Iemand schreef:

„*De meer dan duizend jaar durende slachtpartijen, massale verkrachtingen,*

slavenhandel, schandalige onderdrukking van christenen en Joden, en de talloze plundertochten van de telkens Europa binnenvallende Arabieren, Moren, Janitsaren en Ottomanen, werden verzwegen, en vervangen door de volkomen uit de duim gezogen mythe van het paradijselijke Andalusïë, waar moslims, christenen en Joden in harmonie samenleefden (een mythe die door Bat Ye'or op op magnifieke wijze wordt ontkracht)."

Inmiddels beginnen de pijnlijke gevolgen van de reeds vele jaren durende 'Europees Arabische Dialoog' langzaam door te dringen in de publieke opinie. De islam begint in Europa een politieke macht van betekenis te worden als gevolg van de massale immigratie en het hoge geboortecijfer van de moslims. Moslims eisen steeds vaker bijzondere rechten voor zichzelf op. Hierbij gaat het om rechten die niet-moslims in islamitische landen vaak niet krijgen. Gelijktijdig proberen zij hier de vrijheid van meningsuiting aan banden te leggen. Islam en vrijheid van meningsuiting gaan namelijk niet samen. Moskeeën, islamscholen en islamitische centra schieten in het hele land als paddenstoelen uit de grond. Vaak zijn ze gefinancierd met geld uit islamitische olielanden. Mensen als kunstenaars, schrijvers en zij die kritiek leveren op de islam probeert men de mond te snoeren. Langzaam maar zeker begint de Eurabische nachtmerrie werkelijkheid te worden.

Fantasie of feit?

Mogelijk vraagt u zich aan het begin van dit boek af, of dit een sprookjesboek gaat worden. Neen. Dit zijn feiten. Dit heeft het Europees Parlement geregeld. Misschien denkt u bij het lezen van dit verslag, dat het ook hier wel weer zal gaan over vage complottheorieën. Bat Ye'or onderbouwt haar verhaal echter met officiële documenten. De Nederlandse arabist Prof. Dr. Hans Jansen bevestigde, dat wat Bat Ye'or geschreven had, de waarheid was! Nu begrijpt u ook, waarom – ondanks alle protesten en beloften – steeds zoveel islamieten in Europa binnengehaald worden, waarom onze overheid wil dat er meer moskeeën gebouwd worden, waarom islamitische kinderen Arabische les krijgen in ons land, enz!

Europa – dus ook Nederland – heeft het zo afgesproken en beloofd! De Nederlandse overheid voert al tientallen jaren gehoorzaam de Resolutie van Straatsburg uit! Het is Europees beleid! Zo brengt het Europees Parlement en ook de Nederlandse overheid langzaam (?) maar zeker de islam als een grote macht Europa en ook ons land binnen.

We moeten studie maken

Wie Mohammed, de Koran en de islam wil begrijpen, moet meer doen dan alleen naar Mohammed, de Koran en de islam kijken. Wij moeten ons

namelijk realiseren, dat de Koran niet het boek van Mohammed is en de islam niet zijn godsdienst. Mohammed was de boodschapper. Voor de islamiet is daarom de Koran niet het boek van Mohammed, maar het boek van Allah.

Wij zullen nog zien, dat het woord 'Allah' niet de naam is van de islamitische godheid, maar dat het gewoon 'God' betekent. Het liefst zouden we daarom steeds ons Nederlandse woord 'God' gebruiken, omdat we dat met dit woord in andere talen ook doen. Omdat het echter voor een aantal lezers tot verwarring zou kunnen leiden, zullen wij zoveel mogelijk het woord 'Allah' gebruiken, als wij het hebben over de godheid in relatie tot de islamieten.

Mohammed mag niet vergoddelijkt worden binnen de islam. Er mogen geen afbeeldingen van hem gemaakt worden, om te voorkomen, dat men deze afbeeldingen zal gaan vereren. Hij wordt ook niet aanbeden. Wel geldt hij als de ideale man. Alle moslimmannen behoren zich te gedragen zoals Mohammed deed.

Om de Koran te kunnen begrijpen, moeten we weten hoe, waar en wanneer de Koran ontstaan is en wie Mohammed was, wat hij wilde en hoe zijn relatie met Joden en christenen en de Bijbel was. Ook wat hij leerde over God, de Here Jezus en de Bijbel.

We moeten de achtergronden uit het leven van Mohammed bestuderen en die vergelijken met de omgeving waar hij leefde en met andere godsdiensten waarmee hij in aanraking kwam. Alleen dan kunnen wij begrijpen wat Mohammed bedoelde met zijn talrijke uitspraken die in de Koran als citaten van Allah staan opgetekend. Als wij dat niet doen, worden allerlei citaten uit de Koran uit hun verband gerukt en worden allerlei verkeerde uitleggingen gegeven over de woorden uit de Koran. Wij moeten weten, dat bepaalde boodschappen in de Koran geschreven zijn voor de mensen uit Mekka en andere voor de mensen van Medina. Als het gaat over het doel van de islam, moeten wij weten, dat dit niet alleen Mekka of Medina betreft, maar dat het nu de gehele wereld aangaat.

We moeten weten welke godsdienst er was in de tijd van Mohammed en met welke culturen en godsdiensten hij in aanraking kwam. Wij moeten de verschillen tussen die godsdiensten zien. Wij moeten Mohammed leren kennen als een man, die ijverde voor de waarheid van de ene ware God. Met al zijn kracht bestreed hij het veelgodendom van zijn dagen en beijverde hij zich om de ene ware God bekend te maken, opdat de mensen deze ene ware God zouden leren kennen.

Mohammed en de Bijbel

Hij was gegrepen door de verhalen over het leven van Abraham, die zijn grote voorbeeld geworden was in zijn ijver om uit de wereld van de vele goden te stappen en de ene ware God te gaan dienen. Zoals Abraham de weg uit het veelgodendom naar de ene ware God gegaan was, zo wilde Mohammed dit ook doen. Hij wilde een volgeling van Abraham zijn. Zo zag hij – net als Joden en christenen – Abraham als de vader van zijn geloof!

Ook was hij gegrepen door de verhalen uit het leven van Mozes. Ook Mozes kwam uit een wereld van veel goden – Egypte – en had ontmoetingen met de ene ware God. Die ontmoetingen hadden plaats in de woestijn. Eerst bij een struik, later boven op een berg. Zo leerde Mohammed uit deze geschiedenissen, dat je God op een hoge berg kunt ontmoeten. Geen wonder, dat van Mohammed verteld wordt, dat hij al snel naar een hoge berg in de woestijn ging, de berg Hera. Daar wachtte hij op en keek hij uit naar een ontmoeting met God. Zo wilde Mohammed gaan in het spoor van Abraham en Mozes.

Islam – anders dan jodendom en christendom

Joden en christenen hebben ieder hun eigen tijdrekening. De Joden tellen vanaf de schepping van Adam en naderen in hun tijdrekening het jaar 5800. Christenen tellen vanaf de geboorte van Jezus. Islamieten hebben ook hun eigen tijdrekening. Zij tellen vanaf de dag dat de islamieten in Medina hun eigen stadstaat konden vormen en hun geloof in politieke daden kon worden omgezet. Dat is opmerkelijk als u bedenkt dat moslims geloven, dat de islam begonnen is toen God Adam en Eva schiep! Toch begint de tijdrekening van de islam niet bij dit moment. Zij geloven ook dat mannen als Abraham, Mozes, David en Salomo allemaal trouwe moslims waren. Ook Jezus was een moslim!

Samen met het jodendom en het christendom behoort de islam tot de monotheïstische godsdiensten, d.w.z. godsdiensten waarin men slechts één God dient. Alle drie deze godsdiensten maken ook aanspraak op het bezit van Jeruzalem. Hoewel Joden beslist geen zendingsactiviteiten onder niet-Joden verrichten, zien christenen en islamieten het wel als hun taak om hun geloof aan anderen bekend te maken. Het uiteindelijke doel van de islam is om alle mensen op aarde voor Allah te winnen. De islam wil dat eens alle mensen op aarde zich zullen onderwerpen aan Allah. Het gaat om het allesomvattende rijk van Allah dat op aarde gevestigd moet worden, waarbij de gehele wereld aan Allah en de islamitische wet (de sharia) onderworpen zal zijn. Dat betekent, dat de islam maar één doel heeft: de wereldmacht en

de wereldheerschappij. De voorbereiding hiertoe is nu al in volle gang, ook al hebben velen – zelfs onze regeringsleiders – dit niet in de gaten. Zij menen, dat de islam een godsdienst is, vergelijkbaar met jodendom en christendom. Dat is de islam echter beslist niet! Het gaat de islam niet alleen om religie, het gaat ook om politiek. Het doel is, dat de gehele aarde onder het religieuze en politieke bestuur van de islam komt.

Veel mensen – ook politici – kennen de ware aard en de echte bedoelingen van de islam niet. Zoals – om maar een voorbeeld te geven – een hond het gedrag van een kat niet kan begrijpen, zo kan een Westerling het denken van de Arabische islamiet niet zomaar begrijpen. De Arabieren hebben een heel andere manier van denken dan de mensen uit de Westerse wereld.

Veel mensen uit de Westerse wereld begrijpen niet, dat vaak alleen Joden en christenen die uit Arabische landen komen, echte noodgevallen zijn als zij in het Westen asiel zoeken. Een aantal islamieten is hier niet als vluchteling gekomen, maar als zendeling van de islam. Deze mensen weten, dat men in het Westen vredelievend, gastvrij voor mensen-in-nood, tolerant en zelfs goedgegelovig is! Zo komen de islamieten naar ons land en tonen na verloop van tijd hun ware aard. Dan lopen ze mee in protestmarsen tegen Israël en Amerika. Ze eisen hun recht op om hun eigen godsdienstige gebouwen te mogen hebben en zorgen ervoor dat het aantal islamieten stijgt. Velen kijken zelfs uit naar de dag, dat ze in de meerderheid zijn in ons land en langs democratische weg Nederland onder de paraplu van de islam kunnen brengen. Zijn we Abu Jahjah – de oprichter van de Arabisch-Europese Liga – al vergeten, die dit vanuit België openlijk verkondigde? En ‘Belgium4sharia’ dat ook het oog op Nederland heeft laten vallen om te komen tot ‘Nederland4sharia’?

Hierbij mag de islam – naar eigen zeggen – zowel van overredingskracht gebruik maken als ook van geweld. Mensen mogen door geweld gedwongen worden om islamiet te worden! Hierbij mogen wij niet vergeten, dat dit betekent, dat alle mensen dan islamieten moeten worden, dat alle staten dan islamitische staten moeten worden en dat in de gehele wereld dan de islamitische wetgeving, de sharia, toegepast dient te worden. Deze sharia is de goddelijke wet, die alle terreinen van het leven regelt en zware straffen voor de overtreders kent. De sharia zegt, dat de doodstraf voltrokken moet worden voor een aantal vergrijpen, zoals aan wie een religieuze zonde begaat!

De sharia leert dat wie eenmaal islamiet is (zelfs al is het omdat je geboren bent in een islamitisch gezin), nooit meer de islam mag verlaten. De

doodstraf is voor wie de islam verlaat! Je eigen familie moet ervoor zorgen dat je de islam niet verlaat, of dat je met de dood gestraft wordt, als je dit toch doet! Het logische gevolg hiervan is, dat de islam aan bijvoorbeeld christenen geen gelegenheid biedt voor zendingsarbeid in een islamitische staat. Het bekeren van een islamiet wordt zwaarder aangerekend dan het plegen van een moord. Het wordt gezien als een aanval op de islamitische staat. Het wordt gezien als het ondermijnen van de islamitische staat. Daarom móet de staat een poging tot bekering tot het christendom ook zien als een staatsgevaarlijke activiteit, waar een zware straf op dient te staan. Zo zijn de moslims voor hun hele leven gebonden om moslim te zijn en te blijven.

De islam is niet alleen een godsdienst en regelt niet alleen het godsdienstig leven van zijn aanhangers. De islam regelt in feite het gehele leven van de moslims. Niet alle moslims in de westerse wereld zijn hiervan op de hoogte. Velen van hen denken mogelijk ook, dat als ze in Allah geloven en op vrijdag naar de moskee gaan, de islam met hen tevreden is. Overigens heeft de vrijdag niet de betekenis van „rustdag” zoals de sabbat voor de Joden.

Aanhangers van de islam willen niet „Mohammedanen” genoemd worden, omdat zij geen volgelingen van Mohammed zijn en zij Mohammed ook niet als een god vereren. Mohammed is degene geweest, die hen op de ene God gewezen heeft en daarom een groot profeet voor hen is. Zij willen hem echter niet vergoddelijken.

Zoals er velen zijn die zich „christelijk” noemen en te pas en te onpas iets uit de Bijbel citeren of soms denken dat iets in de Bijbel staat, terwijl zij geen enkele relatie met God hebben en de Bijbel nooit gelezen hebben, zo zijn er ook islamieten die geen enkele kennis van de Koran hebben en alleen belijden dat zij islamiet zijn, terwijl zij soms heel weinig van het islamitisch geloof weten. Daarnaast mogen moslims geen kritische vragen stellen, want dat wordt beschouwd als ongelooft en dient zwaar gestraft te worden...

Islamieten – mensen als wij

Er is een Nederlands gezegde dat luidt: „*Wat de boer niet kent, dat eet-ie niet.*” Deze gedachte geldt vele terreinen van ons leven. De meeste mensen kennen de islamieten en hun leer niet echt. Daarbij staan de ideeën vaak lijnrecht tegenover elkaar: de één vindt de multiculturele samenleving een verrijking voor ons land, de ander vindt mensen in andere kleding en met andere gewoonten een aantasting van ons Joods-christelijke cultuurgood.

Er zijn mensen die menen, dat iedere moslim in wezen een terrorist is. Deze

gedachte kan gevoed worden als men de beelden ziet van Palestijnse kinderen die opgevoed worden in een cultuur van haat. Maar niet alle islamieten zijn van haat vervulde Palestijnen, Jodenhaters, stenengooiers en volgelingen van Bin Laden. Wat wel gezegd moet worden is, dat als wij horen van terrorisme, in de meeste gevallen islamieten de schuldigen zijn.

Islamieten zijn mensen, net als wij. In een islamitisch gezin houden de mensen van elkaar, net als wij. Islamieten moeten ook werken om hun brood te verdienen. Er zijn grote geleerden onder hen, ook gewone arbeiders. Er zijn kunstenaars en zakenmensen, zangers en filosofen, zakenlieden en artsen, boeren en fabrieksarbeiders, religieuze leiders en gewone gelovigen onder hen. Ze worden geboren, trouwen, krijgen kinderen en gaan dood, net als wij. Ze worden ook ziek en moeten ook naar de dokter. Zij kennen ook hun angsten en dromen 's nachts ook.

Islamieten komen echter uit een andere cultuur. Eigenlijk komen de islamieten die wij kennen voor het merendeel uit de Arabische cultuur. In die cultuur eet men ander voedsel dan wij en kleedt men zich anders. Men praat ook een andere taal. Zij zijn meer op „de groep” gericht, terwijl wij in het westen meer individueel ingesteld zijn. In onze cultuur hebben wij geleerd dat je je zwakte mag tonen, terwijl de islamiet geleerd heeft om hard te zijn.

Islamieten menen dat de mensen in de westerse cultuur zo wereldsgezind zijn, dat zij door de duivel misleid zijn en daarom een gevaar voor islamieten zijn. Een islamiet loopt niet onbeschaamd met veel van zijn/haar lichaam bloot. Je komt geen islamitische vrouwen met blote borsten en in minirok tegen. Islamieten menen daarom, dat zij de mensen van het westen die door satan misleid zijn, moeten ‘terugbrengen’ bij Allah. De westerse wereld en dus ook het christendom (dat in hun ogen één is) moeten bevrijd worden van hun alcohol-, gok- en drugsverslaving. De films en de literatuur in het westen zijn vaak vulgair en getuigen van weinig respect voor God. Terwijl de mensen in het westen vloeken en God bespotten, heeft de islamiet geleerd zijn God, Allah, te prijzen. De TV en de muziek die in het westen beluisterd wordt, zijn vaak een gruwel in de ogen en oren van een islamiet. Wie een beetje op de hoogte is van de westerse cultuur, zal hierin de islamiet gelijk moeten geven. Zo zijn bijvoorbeeld homoparades absoluut ondenkbaar in de islamitische cultuur.

De islam – een andere godsdienst

Een moslima vertelde eens wat haar bijzonder getroffen had toen ze een deel van het Nieuwe Testament las. Ze zei: „*Ik ken het christelijke leven niet heel*

goed. Wat me het meest is opgevallen, is dat Jezus zei: 'Als iemand je slaat, keer hem je andere wang toe.' Dat vind ik zo mooi! Als je dat kunt, denk ik dat je echt mens bent in relatie tot God.'

Een andere moslima was diep onder de indruk van de boodschap van de Bijbel, dat je je vijand niet mag haten, maar dat je hem moet liefhebben. Jezus zei: „*Heb je vijanden lief en bid voor wie jullie vervolgen, alleen dan zijn jullie werkelijk kinderen van je Vader in de hemel.*” (Mattheüs 5:44,45) Zij vroeg zich af hoe het mogelijk is om je vijand lief te hebben. Nog nooit had ze iemand ontmoet die zijn vijand liefhad.

Wie het nieuws volgt en ziet dat ergens in een islamitisch land een ramp gebeurd is, ziet ook wie er dan wél en wie er níet helpen. Hulp wordt steeds geboden door de Westerse (niet-islamitische!) landen én door Israël. De islamieten verklaren wel dat zij een groot volk van broeders zijn, ze schieten hun broeders in een ander land meestal niet te hulp! Dat laten ze aan anderen over.

De Palestijn Masab Yousef, de zoon van een leider van de Hamas die islamiet was en christen geworden is, vertelde dat hij in het geheim de Bijbel las en dat teksten die spraken over het liefhebben van je vijanden, grote indruk op hem maakten. Ook had het grote indruk op Masab Yousef gemaakt, dat het christendom meer is dan een godsdienst als de islam. Het christendom is ook een geloof. Hij had ontdekt, dat je door de Here Jezus God kunt leren kennen. Terwijl moslims soms heel weinig over Allah kunnen vertellen, heeft hij gemerkt dat veel christenen juist heel enthousiast over God kunnen spreken.

Terwijl in de islam geleerd wordt, dat de God van de Koran alleen houdt van hen die zich aan de islam onderwerpen, leert het christendom, dat de God van de Bijbel de hele wereld liefheeft (Johannes 3:16).

De geloofsbelijdenis van de islam zegt, dat er maar één God is en dat Mohammed zijn boodschapper is. De geloofsbelijdenis van de Joden luidt, dat Israël naar God moet luisteren en dat er maar één God is. De geloofsbelijdenis van de christenen zegt, dat er maar één God is en dat de Here Jezus, Zijn Zoon, de enige Redder is.

De islam zelf is niet te vergelijken met het christendom. Zij die denkend als christen proberen de islam te begrijpen, zullen hierin zeker niet slagen. De islam is niet een religie waarin de aanhangers in feite zelf bepalen wat zij wel of niet geloven. De islam is een godsdienst die alle terreinen van het leven beheerst en ook alle tijden van je leven. De islam brengt godsdienst, politiek,

wetgeving en je privéleven bij elkaar en bepaalt hoe het daarin gesteld is. Zo bepaalt dus de godsdienst de wetten van het land; zowel de regels die gehoorzaamd dienen te worden, de verboden die geëerbiedigd dienen te worden als de straffen die op overtredingen staan. De godsdienst beheerst het gehele leven in de islamitische staat. Zó beleeft de islamiet dat het land aan Allah onderworpen is en dat eenieder gehoorzaamheid aan Allah verschuldigd is.

Dit betekent, dat in een islamitisch land ook de niet-islamiet gehoorzaamheid aan Allah verschuldigd is en dat hij onder de strafwetten van Allah valt. Dit betekent, dat een niet-islamiet – bijvoorbeeld een christen – die in een islamitisch land een wet van de islamitische godsdienst overtreedt (een wet die hij waarschijnlijk niet eens kent) net zo zwaar gestraft kan worden als een islamiet. Zo kan hij ook de doodstraf krijgen. Het betekent ook, dat een zendeling in een moslimland, waar hij probeert islamieten voor de Here Jezus te winnen, gezien wordt als één van de grootste vijanden van de islam. Zendingsactiviteiten worden vanuit de islam namelijk altijd gezien als aanvallen op de islam en aanvallen op de islamitische staat. Zendingswerk moet daarom altijd heel voorzichtig geschieden. Wie naar Saudi-Arabië reist, mag geen Bijbel meenemen. In islamitische landen mogen vaak geen kerken gebouwd worden en worden bestaande kerken geregeld verwoest. Op zijn sterfbed heeft Mohammed zelfs bepaald, dat er geen Joden en christenen in het huidige Saudi-Arabië mogen wonen.

Schrikbarend was het bericht dat in juli 2008 verscheen, dat in Engeland een enquête gehouden was onder 1400 islamitische studenten. Het bleek dat de meerderheid van deze studenten niet anders dacht dan de mensen in de islamitische landen. Maar liefst 30% van hen die behoren bij een actieve studentenorganisatie vond, dat je in naam van de godsdienst mag doden. Verder zou 40% van hen het toejuichen als in Engeland de islamitische wet, de sharia, zou worden ingevoerd. Ook keek 33% ernaar uit dat de gehele wereld onder islamitisch bestuur zou komen.

Toch hoeft dit ons niet al te zeer te verwonderen. De islam is een militante godsdienst. Voor een groot deel heeft de islam zich met militaire macht verspreid. Binnen honderd jaar na de dood van Mohammed had de islam zich door zijn legers al over een groot gebied verspreid richting China, over het Noorden van Afrika en zelfs richting Spanje.

Welke islam? De Arabische of de Westerse islam?

De islam zoals wij die in West-Europa leren kennen, is heel anders dan de

islam zoals die in islamitische landen openbaar wordt. In ons land kennen wij een gematigde islam. Terwijl in het verleden de islam gepredikt werd met het zwaard (helaas hebben christenen in het verleden zich ook aan dergelijke praktijken schuldig gemaakt) en in een aantal landen nog steeds het zwaard gebruikt wordt om te zorgen voor uitbreiding van de islam, is dat in West-Europa niet het geval. Hier gaat die verbreiding op een manier die wij normaal vinden: door vriendelijke gesprekken, door het tonen van de schoonheid van de islam en door Joden en christenen geen „ongelovigen” te noemen. De islamieten beschouwen Joden en christenen echter wel gelijk als ongelovigen, al zeggen zij dit meestal niet.

In landen waar de islamitische wetten gelden, is de islam verre van gematigd. Moslims in ons land zijn over het algemeen vriendelijke mensen die weinig of geen ergernissen oproepen (afgezien dan van het feit dat een aantal Nederlanders zich ergert aan de boerka). Het is een uitzondering als een moslim in Nederland bijvoorbeeld de eerwraak toepast. We merken eigenlijk relatief weinig van moslim-extremisme. We horen wel dat in de gevangenissen de meeste mensen uit andere landen komen, maar daar blijft het dan zo ongeveer bij.

Zoals christenen elkaar met felle woorden kunnen bestrijden, zo kunnen moslims dat onder elkaar ook doen. Velen zijn geschrokken toen een imam in de moskee gebeden had, dat Allah een andere islamiet zou treffen met kanker in zijn hersens en kanker in zijn tong. In feite komen de vervloekingen binnen de islam neer op het gebruik maken van zwarte magie, als zij in hun gebeden Allah vragen om hun vijanden te vernietigen of hen op een andere manier met kwaad te treffen.

Wij dienen ons dat goed te realiseren als wij nadenken over de vraag, hoe het zal zijn als eens in ons land ook de islamitische wetten ingevoerd zouden worden. Soms komt het in de krant: vrouw die van overspel beschuldigd was werd gestenigd, man die gestolen had werd een hand afgehakt, anderen werden opgehangen, weer anderen kregen (op grond van de Koran, soera 24:2) bij overspel 100 zweepslagen, bij gebruik van alcohol 40-80 zweepslagen, enz.

Overspeligen moeten met honderd zweepslagen bestraft worden. Er moeten dan wel vier getuigen zijn van de seksuele daad. Dat maakt het theoretisch bijna onmogelijk om overspel te bewijzen. Volgens sommige islamitische geleerden zijn er in de 1500 jaar van de islam nog geen vijf overspeligen geeseld. Hetzelfde zeggen zij over amputaties van handen of voeten. De uitvoerders van de straf mogen geen medelijden hebben met de schuldigen.

Niemand mag worden veroordeeld als er geen onomstotelijk bewijs van zijn schuld is. De islamitische wet (de sharia) wil namelijk niet alleen straffen, maar juist ook mensen op het rechte pad brengen, zo zegt men. De voorwaarden voor de doodstraf zijn zo streng, dat hij volgens de geleerden bijna niet op te leggen is. Voordat er wordt gestraft moeten alle mogelijkheden tot mildheid bekeken worden. Dit lijkt een bijzonder menselijke uitleg van de sharia te zijn. In de praktijk lijkt het anders gesteld. De verslagen in de kranten en de beelden op TV vertellen ons, dat er veel meer dan slechts een paar mensen gruwelijk gestraft zijn voor hun overtreden van de islamitische wetten.

Ook is democratie zoals wij die kennen tot op de dag van dit schrijven onmogelijk in een islamitische staat. In het Midden-Oosten is Israël de enige democratie. De Arabische staten zijn theocratieën, dat wil zeggen, dat er één regeringspartij is die regeert volgens de wetten van de islam en dat oppositiepartijen vaak niet toegestaan zijn of zo goed als geen betekenis hebben. In deze landen worden de mensenrechten zoals wij die kennen, beslist niet nageleefd.

De wreedheden worden gevoed door de Koran. *„De vergelding dergenen die oorlog tegen Allah en Zijn boodschappers voeren en er naar streven wanorde in het land te scheppen, is slechts dat zij gedood of gekruisigd worden, of dat hun handen en hun voeten de ene rechts en de andere links, worden afgesneden, of dat zij het land worden uitgezet. Dat zal voor hen een schande in deze wereld zijn en in het hiernamaals zullen zij een grote straf ontvangen.”* (s. 5:33) Wie de islamitische wetten overtreedt, mag dus op grond van de Koran op vreselijke en wrede wijze gestraft worden. Deze wetten gelden nog steeds in islamitische landen!

Het moet gezegd worden, dat Mohammed mogelijk hierbij ook aan het denken gezet is door de Bijbel. Jezus zei eens: *„Als je rechteroog je op de verkeerde weg brengt, ruk het dan uit en werp het weg. Je kunt immers beter een van je lichaamsdelen verliezen dan dat heel je lichaam in de Gehenna geworpen wordt. En als je rechterhand je op de verkeerde weg brengt, hak hem dan af en werp hem weg. Je kunt immers beter een van je lichaamsdelen verliezen dan dat heel je lichaam naar de Gehenna gaat.”* (Mattheüs 5:29,30)

en:

„Wie een van de geringen die in Mij geloven van de goede weg afbrengt, die kan maar beter met een molensteen om zijn nek in zee geworpen worden en in de diepte verdrinken... En als je hand of je voet je op de verkeerde weg brengt, hak hem dan af en werp hem weg: je kunt beter verminkt of kreupel

het leven binnengaan dan in het bezit van twee handen of twee voeten in het eeuwigbrandend vuur geworpen worden. Brengt je oog je op de verkeerde weg, ruk het dan uit en werp het weg: je kunt beter met één oog het leven binnengaan dan in het bezit van twee ogen in het vuur van de Gehenna geworpen worden.” (Mattheüs 18:6-9)

Er is hier echter een groot verschil tussen de Bijbel en de Koran. Wie deze woorden in de Bijbel leest, weet dat deze figuurlijk en niet letterlijk bedoeld zijn. In de Koran is deze opdracht echter letterlijk bedoeld. In Mattheüs 5:29,30 gaat het over overspel, dat als een verzoeking op je pad kan liggen. Ook in Mattheüs 18:6-9 gaat het over verzoeking en hoe je in tijden van verzoeking staande kunt blijven. Hier wordt een Joods spreekwoord uit de latere Talmoed te berde gebracht, dat luidt: „*Het is beter dat een man zichzelf in een brandende oven werpt, dan dat hij openlijk zijn naaste te schande zet.*”

De woorden van de Here Jezus willen ons door een beeld duidelijk maken, hoe erg het is om overspel te plegen of om een geringe als een kind tot zonde te verleiden.

In het Hebreeuws is er een overeenkomst tussen de hand en het mannelijk geslachtsorgaan. Het is alsof de Here Jezus zegt: „*Als je seksuele begeerten je tot zonde verleiden, kun je beter zonder penis verder leven.*” Dit zal voor velen een vreemde uitleg lijken. U komt hem echter in de volgende tekst tegen, waar in het Hebreeuws het woord ‘hand’ staat, terwijl er ‘penis’ bedoeld is.

In Jesaja 57:8 wordt het Hebreeuwse woord ‘jad’ (dat ‘hand’ betekent) bij ons daarom ook niet vertaald als ‘hand’, maar als ‘lid’ (penis). „*Achter je deur en je deurpost heb je je schandelijke tekens geplaatst. Je hebt je van mij afgekeerd: naakt en wellustig spreidde je het bed, je sprak een prijs af met je mannen, je sliep maar al te graag met hen en bekeek hun lid aandachtig.*” De NBG vertaalt het woord ‘hand’ als ‘schaamte’.

De Koran leert echter dat bij dieven – ongeacht of het een man of een vrouw betreft – de handen letterlijk afgesneden moeten worden. Het is de straf door Allah opgelegd, zo zegt men. Men zegt: „*Het belangrijkste doel van de sharia is vergiffenis en niet alleen oordelen en doden. De wet op vergelding bij moord vinden wij een van de mooiste wetten uit de Koran.*”

Als iemand berouw toont en zijn leven betert, zal Allah hem genadig zijn, zo leert de islam. Als de dader berouw toont, mag hij volgens de Koran niet gestraft worden. Men moet hem dan met rust laten. Helaas voor de schuldigen, wordt dit gebod van genade meestal genegeerd en wordt bij

berouw toch gewoon de straf ten uitvoer gebracht.

Als in ons land over de islam geschreven wordt, laten de islamieten steeds alleen de mooie kanten en de schoonheid van de islam zien. Wie bijvoorbeeld „De Koran” van Kader Abdolah leest, komt onder de indruk van de schoonheid en eenvoud van de Koran. Wie vervolgens de Koran van Kader Abdolah vergelijkt met de „echte” Koran, ontdekt dat meer dan de helft is weggelaten. Alles wat maar enigszins ergernis kan oproepen, is uit deze „Koran” weggelaten, zodat een mooi leesbaar boek overgebleven is. In deze Koran van Kader Abdolah kom je alle scheldpartijen tegen Joden en christenen niet tegen. Ook lees je niet hoe er met Joden en christenen afgerekend moet worden. Zo worden met dit werk van Kader Abdolah de Nederlanders misleid in het leren kennen van de islam. Overigens is het opmerkelijk, dat járen vóórdát De Koran van Kader Abdolah was uitgegeven er al steeds op gewezen werd dat in landen waar de islamieten de minderheid vormen, zij juist de „zachte en vriendelijke” teksten uit de Koran bekend maken en de harde en gewelddadige woorden uit de Koran verzwijgen. Zo zeggen zij bijvoorbeeld wel dat je niet gedwongen wordt om te geloven, maar ze verzwijgen dat je de doodstraf krijgt als je de islam verlaat.

De twee gezichten van de islam zullen wij verder in dit boek ook ontdekken. Zij hebben te maken met de eerste periode van Mohammeds optreden, dat was in Mekka, toen hij door middel van vriendelijke woorden probeerde de inwoners van Mekka te overtuigen dat zij in de ene ware God moesten geloven. Mohammed gaf zijn volgelingen de opdracht om op een vriendelijke wijze van Allah te getuigen: *„En verdraag met geduld alles wat zij (de ongelovigen) zeggen; en verlaat hen op gepaste wijze.”* Anders gezegd: *„Wees geduldig als ze je tegenspreken en neem daarna beleefd afscheid van ze.”* (s. 73:10) Hierbij hoorde de volgende Korantekst, die juist ook op de inwoners van Medina van toepassing was: *„Er is geen dwang in de godsdienst. Voorzeker, het juiste pad is van dwaling onderscheiden; derhalve, hij die de duivel verloochent en in Allah gelooft, heeft een sterk houvast gegrepen, dat onbreekbaar is. Allah is Alhorend, Alwetend.”* (s. 2:256)

Welke islam? Uit de Mekka-periode of uit de Medina-periode?

Toen de mensen van Mekka zijn boodschap niet aanvaardden, kwam de andere kant van Mohammed boven en zei hij: *„En doodt hen, waar gij hen ook ontmoet en drijft hen uit, vanwaar zij u hebben uitgedreven; want vervolging is erger dan doden. En bevecht hen niet nabij de heilige Moskee, voordat zij u daarin bevechten. Maar indien zij u bevechten, bevecht hen dan – zo is de vergelding voor de ongelovigen.”* (s. 2:191) Als de mensen echter

alsnog de islam zouden aanvaarden, dan geldt de volgende regel: „Maar als zij ophouden, dan is Allah zeker Vergevensgezind, Genadevol. En bestrijdt hen, totdat er geen vervolging meer is en de godsdienst alleen voor Allah wordt. Maar indien zij (met strijden) ophouden, dan is er geen vijandelijkheid meer toegestaan, behalve tegen de onrechtvaardigen.” (s. 2:192,193)

Eerst riep Mohammed op om vriendelijk te getuigen tegen Joden en christenen en te proberen hen te overtuigen dat zij de islam moesten aanvaarden: „En twist met de mensen van het Boek slechts op de goede wijze; doch zeg tegen de onrechtvaardigen: „Wij geloven in hetgeen ons is geopenbaard en hetgeen u is geopenbaard; en onze God en uw God is Eén; en aan Hem onderwerpen wij ons.” (soera 29:46)” Tevens verklaarde Mohammed dus duidelijk, dat de God van de islam volgens hem dezelfde is als de God van Joden en christenen.

Later – toen bleek dat de Joden en de christenen de islam niet aanvaardden – riep de Koran op om Joden en christenen als de „mensen van het boek” te bestrijden: „Bestrijdt diegenen onder de mensen van het Boek, die in Allah noch in de laatste Dag geloven, noch voor onwettig houden wat Allah en Zijn boodschapper voor onwettig hebben verklaard, noch de ware godsdienst belijden totdat zij de belasting met eigen hand betalen, terwijl zij onderdanig zijn.” (s. 9:29) Er staat hier dat Joden en christenen die de islam niet aanvaarden onderdanig moeten zijn aan de islamieten. Dat wil zeggen, dat zij minderwaardig zijn vergeleken met islamieten. Ongelovigen zijn beesten, zij zijn blind en dood, zegt de Koran (s. 8:55; 18:101). Zij moeten bestreden worden. Er moet oorlog tegen hen gevoerd worden! Zij moeten onderworpen worden en dan gedwongen worden om een speciale belasting te betalen!

Christenen vragen zich af hoe Mohammed het ene moment kon zeggen dat de islam een grote mate van eenheid had met Joden en christenen en hen later als vijanden beschouwde. Mohammed verklaarde dit door te zeggen, dat Allah hem dit gezegd had. Hij kon het ‘dus’ ook niet helpen... Allah was van mening veranderd. Allah had de vredelievende woorden vervangen door een harde boodschap, aldus Mohammed.

Veel teksten in de Koran die over vrede en liefde spreken zijn geschreven in de eerste tijd van Mohammeds optreden. Ze worden vaak geciteerd om te tonen hoe vredelievend de islam is. In werkelijkheid zijn deze woorden weer herroepen door woorden die zeggen dat de tijd van vrede en geduld voorbij is en dat er nu hard opgetreden moet worden tegen hen die de islam afwijzen. Hoewel deze woorden gedateerd zijn in de tijd van Mohammed,

hebben ze hun kracht bewaard en gelden ze nog steeds. Nog steeds geldt: probeer in vrede en liefde mensen te overtuigen van de islam. Als zij de islam niet aanvaarden, moeten ze door oorlog bestreden worden en gedood worden. Zo is de „jihad” eerst de strijd die de islamiet in zijn hart voert, vervolgens de strijd met (gesproken of geschreven) woorden, daarna de strijd met het zwaard, dat is: door middel van geweld. In de jihad mogen zelfs list en bedrog worden gebruikt, omdat het gaat om de goede zaak van Allah.

Mohammed bracht dit als volgt onder woorden: „*Wanneer de heilige maanden voorbij zijn, doodt dan de afgodendienaren waar gij hen ook vindt en grijpt hen en belegert hen en loert op hen uit elke hinderlaag. Maar als zij berouw hebben en het gebed houden en de Zakaat betalen, laat hun weg dan vrij. Voorzeker, Allah is Vergevensgezind, Genadevol.*” (s. 9:5) De jihad wil de ongelovigen met zachte én harde hand brengen onder de islam om zo de hele wereld onder de islam te brengen. Als mensen weigeren zich onder de islam te scharen, moeten zij worden onderworpen of vernietigd. De jihad is de Goddelijke opdracht voor iedere islamiet!

Niet: „een man een man, een woord een woord!”

Zo mogen ook verbonden gesloten worden en afspraken gemaakt worden met niet-islamieten, die, ook al zijn ze als vaste afspraken gemaakt, gewoon verbroken mogen worden, omdat een afspraak met een niet-islamiet niet als bindend geldt voor de moslim. Dit betekent o.a. dat alle afspraken die Westerse landen maken met islamitische landen nooit de zekerheid hebben, dat de moslims zich eraan zullen houden. Terwijl de Westerse landen menen dat ze vaste contracten gesloten hebben, zijn ze zich niet bewust dat de moslims er een heel andere mentaliteit op na houden. Zo kunnen islamitische landen ook geen echte vrede sluiten met niet-islamitische landen. Mochten ze toch vrede sluiten, dan zit daar altijd de gedachte achter, dat de vrede net zo lang duurt totdat de islamitische staat machtig genoeg is om het andere land te verslaan en het voor de islam te winnen.

Terwijl een moslim die met de jihad bezig is en een godsdienstoorlog voert, meent hierdoor juist door zijn God gezegend en beloond te worden, dient de christen zich bewust te zijn, dat God hem juist verboden heeft om naar het zwaard te grijpen, omdat „*allen, die naar het zwaard grijpen, door het zwaard zullen omkomen.*” (Mattheüs 26:52) Terwijl de christen moet weten, dat hij gestraft zal worden als hij – zoals in een godsdienstoorlog – zijn tegenstander doodt, zo meent de moslim, dat hij hierdoor juist beloond zal worden.

De islamieten lijken zich ook nog bezig te houden met zwarte magie. Zij deinzen er niet voor terug om in hun gebeden hun vijanden te vervloeken en om Allah te vragen hun vijanden negatief te beïnvloeden, dan wel te vernietigen. Van Mohammed hebben zij geleerd tot Allah te bidden en te zeggen: „*Allah moge die en die doodslaan.*” Het gebeurt ook dat islamieten elkaar vervloeken en Allah bidden een ander op een vreselijke manier te treffen. Ook hierin is een groot onderscheid met christenen, die van hun Heer geleerd hebben dat zij hun vijanden moeten liefhebben en moeten zegenen die hen vervloeken (Mattheüs 5:44). Voor een moslim zijn dit ongewone woorden. Hij heeft nooit gehoord van liefde voor de vijand. Hij kent alleen vloek, straf en wraak voor een vijand.

De islam volgt nog steeds de manier waarop Mohammed zijn godsdienst in Arabië bracht. Als het op de ene plaats niet aanvaard wordt, ga dan naar een andere plaats en kom later terug. Ga naar christelijke landen of steden, want men is daar zeer verdraagzaam en gastvrij. Maak duidelijk dat je godsdienst een vredelievende godsdienst is, waarin het gaat om liefde en vrede. Vraag en eis desnoods daarna religieuze, sociale en politieke rechten. Zorg er ook voor dat je veel kinderen krijgt, want dan ga je met elkaar vanzelf de meerderheid vormen en krijg je de macht in handen.

Toen president Boumédiène van Algerije in 1974 de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties voorhield, dat op een dag miljoenen mensen uit het zuidelijk halfrond naar het noordelijk halfrond zouden gaan, nam niemand hem serieus. Hij zei dat ze niet als vrienden zouden komen, maar om het te veroveren door het te bevolken met hun kinderen. Hij kondigde aan, dat hun zege zou komen uit de baarmoeders van hun vrouwen. Toen hij dit zei, leek het een dwaasheid. Wij weten inmiddels wel beter!

De harde islam

Een moslim die ontrouw wordt aan de islam, moet met de dood gestraft worden. Een moslim die een niet-moslim doodt, hoeft hiervoor niet met de dood gestraft te worden. Joden moeten uit Arabië verdreven worden. In het „heilige” land van Arabië mogen geen Joden toegelaten worden, zo heeft Mohammed bepaald.

„Jihad” is een Arabisch woord dat „worsteling” betekent. Het is een „jihad” om een betere islamiet te worden. Het is een „jihad” om een heiden te overtuigen dat hij de islam moet aanvaarden. Het is ook een „jihad” om hen die de islam afwijzen te vervolgen, te bestrijden en te doden. De jihad is een heilige oorlog die zich dus in het hart van de moslim kan afspelen. Het is

ook een „heilige oorlog” waarbij met alle beschikbare middelen (!) – dus ook met afschuwelijk geweld – de niet-islamieten bestreden worden. In soera 2:191; 4:89,91 roept de Koran de islamieten op om heidenen te doden, waar zij ze maar aantreffen! In feite heeft de islamiet hier ook een oproep om niet-islamitische Nederlanders te doden! Op dit moment zullen de moslims hieraan geen gehoor kunnen geven, omdat ze in ons land in de minderheid zijn. Er zijn echter genoeg verhalen bekend uit islamitische landen waar dit wel gebeurt.

Het lijkt erop, dat het aantal moslims dat bereid is tot de jihad, groeit.

Door middel van de jihad moeten alle niet-islamieten onder de islam gebracht worden en moet de islam zijn triomftocht in de gehele wereld voortzetten, totdat de gehele wereld onder de islam is gebracht. Mensen die weigeren moslim te worden, moeten door middel van de jihad worden gedood. De islamiet ziet de jihad als een opdracht van Allah en daarom als een heilige plicht om hierdoor de islam te verspreiden.

„En maakt aan de grens alle mogelijke strijdkrachten en vastgehouden paarden voor hen gereed, waarmede gij de vijand van Allah en uw vijand en anderen buiten hen, die gij niet kent, doch die Allah kent, moogt afschrikken. En wat gij ook voor de zaak van Allah besteedt, het zal u ten volle worden terugbetaald en u zal geen onrecht worden aangedaan.” (s. 8:60)

Alle niet-islamieten moeten „afgeschrikt” worden, dat is: er moet angst in hun hart gezaaid worden.

Bij dit alles is de islamiet niet schuldig aan wreedheid of andere overtredingen. Het is eenvoudig gehoorzaamheid aan Allah, die deze opdrachten gegeven heeft: *„Toen uw Heer aan de engelen openbaarde: Ik ben met u; versterkt de gelovigen. Ik boezem ontzag in de harten der ongelovigen. Slaat daarom hun hoofd af en slaat alle toppen van hun vingers af...Gij dooddet hen niet, doch Allah was het, Die hen doodde. En gij wierpt niet toen gij wierpt, maar Allah was het die wierp, opdat Hij de gelovigen een grote gunst van Zich mocht bewijzen. Voorzeker, Allah is Alhorend, Alwetend.” (s. 8:12,17)* De Koran maakt duidelijk dat de islamiet die deze wrede daden begaat zich niet schuldig maakt aan een of andere misdaad. Allah neemt de verantwoordelijkheid op zich en het is alsof Allah het zelf gedaan heeft!

Er zijn allerlei verhalen in omloop die getuigen van barbaarse daden van de volgelingen van Mohammed – met zijn toestemming. Karavanen werden niet alleen aangevallen, maar begeleiders van karavanen werden soms ook vermoord. Mannen en vrouwen werden vermoord. Een oude vrouw werd

met de benen aan twee kamelen gebonden. De kamelen moesten allebei een andere kant uit lopen. De vrouw werd in twee stukken getrokken. Het wrede gezicht van de islam dat wij in onze dagen zien bij terroristische bewegingen vindt in wezen zijn oorsprong in de tijd van Mohammed en bij Mohammed zelf.

Hoewel er in de islamitische wereld ook gehuild wordt, wordt vanuit de islam het huilen op een bijzondere manier gezien. Als iemand overleden is, is het de familie niet toegestaan om te huilen. Huilen ze toch, dan wordt de overledene hiervoor door Allah gestraft. Meer: als je kwaad spreekt van een overledene, gaat de overledene zeker naar de hel. Als je de overledene echter prijst, gaat hij naar de hemel. Wie meedoet aan de jihad, wordt óf al op aarde beloond als hij het er levend vanaf brengt, óf hij krijgt een plaats in de hemel als hij in de jihad omkomt.

Invloed van de islam

Zoals het christendom een grote invloed heeft op de wereld, zo kan dat ook van de islam gezegd worden. Er zijn grote islamitische geleerden geweest. Zij hadden grote kennis op het gebied van de chemie, de geneeskunde, de sterrenkunde, de tapijtindustrie, de techniek (het Damascusstaal was vroeger beroemd) en de wiskunde.

Mohammed zelf heeft een enorme verandering teweeggebracht in de Arabische wereld. Deze verandering moet u niet gezien vanuit onze tijd en onze omstandigheden, maar vanuit de tijd en de omstandigheden waarin men in Mohammeds tijd in de Arabische wereld leefde. Maar omdat de islam niet mee verandert met de tijd, zijn die positieve veranderingen door Mohammed voor ons weer achtergebleven ontwikkelingen. Vanuit onze situatie gezien, laat de islam dan toch weer veel te wensen over.

Waar slaven en zelfs vrouwen als minderwaardig gezien werden, nam Mohammed het op voor de slaven, zodat ze een beter leven kregen. Hij bracht de positie van de vrouw op een hoger peil. Hij verbood het doden van pasgeboren meisjes. Hij droeg de mannen op hun vrouwen lief te hebben en vriendelijk te behandelen en te zorgen, dat ze seksueel niets tekort kwamen. Bij erfenissen mochten de vrouwen ook hun deel hebben. Een moslim mocht alleen meer vrouwen hebben, als hij ze allemaal kon onderhouden en hen allen liefde kon geven. Echtscheiding was toegestaan, maar alleen als dit echt noodzakelijk was.

Vanuit onze situatie gezien is de positie van de vrouw in de islamitische wereld geen beste. Men claimt goedkeuring voor oude praktijken die niet in

de Koran voorkomen, zoals bijvoorbeeld het besnijden van meisjes. Vrouwenbesnijdenis is een oud Afrikaans gebruik en is in feite voor islamieten niet toegestaan. Het gebeurt echter wel veelvuldig binnen de islam. Toen de islamieten Afrika binnentrokken, werden zij geconfronteerd met bepaalde gebruiken onder de Afrikanen. Sommige van deze gebruiken, zoals de vrouwenbesnijdenis, heeft de islam toen overgenomen. Hierdoor zijn naast Joodse en christelijke gebruiken binnen de islam, ook heidense invloeden zichtbaar.

Het feit dat in moslimlanden deze vrouwenbesnijdenis gezien wordt als een opdracht binnen de islam, doet ons huiveren. Deze besnijdenis – noem het: verminking – van jonge meisjes wordt verdedigd, omdat Mohammed het gezegd zou hebben. Er zijn leiders binnen de islam die de vrouwenbesnijdenis verdedigen met het argument, dat het jonge meisjes beschermt tegen seksuele verleiding.

Wat te denken van jonge meisjes die vastgebonden worden om besneden te worden. Meisjes die het uitgillen van angst en pijn. De Koran spreekt niet over vrouwenbesnijdenis. Toch zegt Sheik Yussuf al Badri van de Al-Azhar Islamitische Universiteit in Cairo, dat de besnijdenis indertijd door Mohammed is ingesteld. Het is een traditie die door harde geestelijken wordt aangemoedigd. Hun motivatie is, dat dankzij deze besnijdenis de moslima's zedig zijn en niet zijn als de overspelige Westerse vrouwen, die zich laten leiden door hun lusten.

Veel islamitische geleerden menen echter dat vrouwenbesnijdenis niet toegestaan is. Anderen menen dat het wel mag, maar niet hoeft. Het is dan toegestaan, maar niet verplicht. Mohammed zou over de vrouwenbesnijdenis gezegd hebben: „*Besnijd, maar ga daarin niet te ver.*”

Fundamentalistische beweging

Binnen de extreme islam, zoals bij de Taliban, is de positie van de vrouw uitermate slecht. Meisjes mogen geen onderwijs genieten. Ze mogen niet werken, maar moeten thuis blijven. Als ze toch wat leren, mogen ze in ieder geval geen arts worden. Ze mogen niet met mannen omgaan, tenzij die mannen tot hun familie behoren. Zij moeten buitenshuis altijd de boerka dragen. Als zij zich niet volgens de voorschriften kleden, worden zij in het openbaar gegeseld. Ze mogen geen nagellak en geen make-up dragen. Zij mogen hun haar niet (laten) knippen. Bij een seksuele overtreding worden zij gestenigd.

De fundamentalistische beweging in de islam roept op om terug te keren tot

de Koran alleen. Zij roept op om je niet langer te laten leiden door je eigen mening en het geloof niet aan te passen aan de moderne tijd. Zij wil niet alleen dat de individuele islamieten zich hieraan houden, maar ook dat de staat deze koers zal varen. De staat moet zich houden aan de eisen van de Koran. Om dit doel te bereiken, zijn zij bereid tot de jihad, de heilige oorlog, over te gaan. Zij willen dus desnoods door middel van geweld hun doel bereiken. Zij zijn bereid hun eigen leven hiervoor op te offeren.

Angst voor de islam

Op TV was een vriendelijke jonge islamiet uit ons land. Hij vertelde, dat wij niet bang hoeven te zijn voor de islam, want de islamiet houdt van Joden en christenen. Misschien geloofde hij zelf ook nog wat hij zei en kende hij zijn eigen geloof niet. Is de islam de Joden en de christenen vriendelijk gezind? U komt het antwoord verderop in dit boek tegen!

Het is onbegrijpelijk dat onze politici veel praten over de islam en islamieten en daarbij blijk geven, heel weinig van de islam te begrijpen. Zo maar een voorbeeld uit de vele: een (ex) minister wil meer ruimte voor de islam in ons land. Voorwaarde is wel, dat de moslims de scheiding tussen kerk en staat erkennen en dat de islamitische regels niet in strijd met onze wetten mogen zijn, zo zei hij. Hierdoor laat hij merken, dat hij geen idee heeft wat de islam is en wil. De islam eist juist het gezag over alle terreinen van het leven en wil dat kerk en staat beide door dezelfde sharia geregeerd worden. Om dit doel te verwezenlijken staat de islam alle middelen toe; ook list en bedrog! Het doel „heilig” de middelen!

Een andere politicus riep op om meer en beter naar de salafisten te luisteren, zodat we hen en hun verlangens beter kunnen begrijpen en kunnen kijken hoe wij hier op ingaan en hen tegemoet kunnen komen. De AIVD noemde het salafisme echter staatsgevaarlijk! Het Salafisme is een fundamentalistische stroming binnen de islam, die de totale onderwerping van het hele leven aan Allah voorschrijft. Het wil dus, dat alle mensen aan de strenge leer van de islam onderworpen worden. Kort daarna reageerde iemand met een ingezonden stuk in de krant. Hij schreef: „Ook ik vind, dat er *‘beter naar salafisten geluisterd moet worden’*; we moeten hun doelstellingen goed tot ons laten doordringen om ze daarna bij kop en kont te pakken en ons land uit te flikkeren.” De woordkeuze van deze man lijkt duidelijk te maken, dat het zweverige gepraat van politici, de tegenstellingen alleen maar verscherpt.

Tot op de dag dat dit geschreven werd, toonde onze regering niet op de hoogte te zijn van wat de islam wil. Men keek alleen naar „een paar”

extremisten en zei, dat je alle moslims niet over één kam mocht scheren. Natuurlijk mag dat niet, maar je mag – denk ik toch – alle islamitische terroristen wél over één kam scheren. Onze regering doet het voorkomen alsof wij al jaren niets te vrezen hebben, maar we moeten wel allemaal opletten of we geen verdachte mensen of tassen zien. Er is extra bewaking op de vliegvelden. Van wie worden de aanslagen verwacht? Niet van evangelische christenen, niet van reformatorische christenen, niet van Joden en niet van ongelovigen, maar alleen van islamitische terroristen. Dat weet toch iedereen?

Opmerkelijk is het, dat zelfs de Amerikaans-Arabische moslima en psychiater Wafa Sultan openlijk verklaart, dat fundamentalistische moslims levensgevaarlijk zijn. Deze moslims willen in de westerse wereld een maatschappij creëren, zoals die er in de Middeleeuwen was.

Onze regering maakt op geen enkele wijze duidelijk dat zij op de hoogte is van wat er met je land en je volk gebeurt, als de islamieten de meerderheid van de bevolking worden. Onze regering maakt op geen enkele wijze duidelijk dat zij op de hoogte is wat er met de christenen en de Joden gebeurt in islamitische landen. Onze regering maakt op geen enkele wijze duidelijk, dat zij weet dat het uiteindelijke doel van de islam is: de gehele wereld onder de islam brengen met inbegrip van de islamitische wet, de sharia. Onze regering lijkt blind voor de oorlogen die islamitische legers voeren, waarbij zij maar één doel hebben: niet-islamieten uitroeien.

Waar islamieten aan de macht zijn, zijn christenen vernederd, aan kruisen geslagen en vermoord. En dat allemaal niet in één islamitisch land, maar in een aantal van deze landen. De Koran draagt op om ongelovigen – dat zijn alle niet-islamieten (dus ook de christenen!) – te doden, maar onze regering zegt tot op de dag van vandaag: slaap lekker, want u mag alle islamieten niet over één kam scheren en er zijn ook veel vredelievende islamieten.

Is de islam vredelievend?

Er zijn inderdaad veel vredelievende islamieten, maar de islam zelf is niet vredelievend. Toch zeggen veel islamieten, dat de islam juist vredelievend is. Zij hebben ten dele gelijk. Het is namelijk een bijzondere vrede die de islam predikt: vrede aan hen die zich aan de islam onderwerpen. Als de islamieten eenmaal in de meerderheid zijn en de islamitische wet, de sharia, wordt ingevoerd, moeten alle vredelievende islamieten zich ook bij deze wet neerleggen. Ze zullen dat doen, net zoals er nu geen vredelievende islamieten protesteren als christenen vermoord worden. Dan zwijgen deze vredelievende islamieten net zo opmerkelijk als onze christelijke regering

die ook in alle toonaarden zwijgt. Vergeet niet, dat in de landen waar de islamitische wet ingevoerd is, de christenen het er heel zwaar hebben.

De Bijbel waarschuwt dat er in de eindtijd een zeer schrikbarende situatie op aarde zal zijn. We zullen horen van oorlogen en natuurrampen, van oorlogsdreiging, aardbevingen en allerlei ellende die over de aarde zal komen. Jezus zei: „*Jullie zullen berichten horen over oorlogen en oorlogsdreiging. Laat dat je dan niet verontrusten, die dingen moeten namelijk gebeuren, al is daarmee het einde nog niet gekomen.*” (Mattheüs 24:6). Terwijl de mensen het zullen voorstellen alsof wij in een wereld van vrede leven en mensen blijkbaar steeds maar zullen wijzen op de vrede die er in hun ogen is, zal plotseling de mensen een situatie overvallen, die zij niet gewild hebben: „*Als de mensen zeggen dat er vrede en veiligheid is, worden ze plotseling getroffen door de ondergang, zoals een zwangere vrouw door barensweeën. Vluchten is dan onmogelijk.*” (1 Thessalonicenzen 5:3). Die situatie is niet een orkaan of aardbeving, maar een overheersing waardoor mensen niet meer in de door hen gewenste vrijheid kunnen leven. Wat zien wij daarvan al op dit moment aankomen?

Regelmatig lezen wij in allerlei christelijke bladen, dat fundamentalistische islamieten christenen vervolgen en zelfs doden. Wij horen dat in landen als Indonesië en Pakistan kerken en huizen van christenen verwoest worden en predikanten en gemeenteleden vervolgd en gedood worden. Bijna iedereen weet, dat bijvoorbeeld in Saudi-Arabië de Bijbel een verboden boek is.

Bij veel christenen en ongelovigen is een grote angst voor de islam en voor de islamieten, waarbij men vaak geen onderscheid maakt in angst voor fundamentalisten en angst voor niet-fundamentalisten. Men is bang „voor alles wat met de islam te maken heeft”, zo zegt men vaak. Men vraagt zich af, wat er zal gebeuren, als de islamieten uit verre landen zó machtig worden, dat zij de strijd met andere volken kunnen aanbinden. Ook vraagt men zich af wat er zal gebeuren, als de islamieten de overhand krijgen in ons land. Mensen vragen zich af, of de opkomst van de islam een teken van de eindtijd is. Sommigen vragen zich af of de islamieten misschien „de tien tenen” uit het beeld van Nebucadnezar zijn. Velen vragen zich af wat hun houding ten opzichte van de islam moet zijn. Sommigen vragen zich zelfs af, of de islam misschien het ‘zwaard van de antichrist’ of dat van de duivel zelf is.

Europa – het nieuwe Eurabië

De islam wil ook Europa onder de islamitische wetgeving brengen. Dat is het toekomstbeeld voor Europa. De vrede die de islam predikt, is een vrede

die er pas is als iedereen zich aan de islam onderworpen heeft. Volgens de islamitische leer mag die onderwerping zowel met zachte, als met harde hand worden bewerkstelligd. Wie niet gelooft zoals de islam leert, is (volgens soera 8:55) een beest, een slecht beest. Letterlijk staat hier in de Koran: „Voorzeker, in de ogen van Allah zijn zij, die (de waarheid) verwerpen erger dan beesten want zij willen niet geloven.” Deze „ongelovigen” moeten gedood worden, volgens de Koran.

Ik citeer: „En doodt hen, waar zij hen ook ontmoet en drijft hen uit, vanwaar zij u hebben uitgedreven; want vervolging is erger dan doden. En bevecht hen niet nabij de heilige Moskee, voordat zij u daarin bevechten. Maar indien zij u bevechten, bevecht hen dan – zo is de vergelding voor de ongelovigen.” (s. 2:191)

„Zij wensen dat zij verwerpt, evenals zij hebben verworpen, zodat zij aan hen gelijk zult worden. Neemt derhalve geen vrienden uit hun midden totdat zij voor de zaak van Allah werken. En indien zij tot vijandschap vervallen, grijpt hen dan en doodt hen waar zij hen ook vindt; en neemt vriend noch helper uit hun midden.” (s. 4:89)

Waarschijnlijk is voor veel niet-islamieten niet direct duidelijk wat hier bedoeld wordt. Hier wordt gezegd, dat allen die zich niet bij de islam aansluiten vijanden van de islam zijn en daarom gedood moeten worden. Zolang de islam niet de heerschappij heeft in de gehele wereld, wordt vaak met zogenaamde vriendelijkheid geprobeerd steeds meer gebied in handen te krijgen. Zodra de islam eenmaal de macht in handen heeft, gebeurt wat u zo vaak in de media te horen en te zien krijgt. Dan wordt de sharia, de islamitische wet, ingevoerd!

Het gaat in wezen niet om het feit, dat de Koran ons allen „varkens, apen, ezels en andere beesten” noemt (s. 2:65; 5:60; 7:166; 8:55 en 74:50). In de krant was opschudding omdat in 2008 een imam in Amsterdam de kinderen van een basisschool liet weten, dat niet-islamieten „honden” zijn. Maar daarin zit niet het gevaar! Het gevaar zit in het feit, dat de verwachting is, dat ergens tussen 2050 en 2100 de islamieten duidelijk in de meerderheid zijn in Europa en dat de sharia in Europa ingevoerd zal worden. Dan wordt Europa – zoals de Joods-Engelse schrijfster Bat Ye'or het onder woorden brengt – „Eurabia”, het Europese Arabië. Zelfs islamieten die niet onder de islamitische wet willen leven – en die zijn er genoeg – zullen dan gedwongen worden om zich te buigen onder de sharia. [‘Eurabia’ was de naam van een krantje dat in 1975 werd uitgegeven door het ‘Europees Comité voor Coördinatie van de Vriendschapsbetrekkingen met de Arabische Wereld’

samen met diverse Arabische en islamitische organisaties.]

In een toespraak op 10 april 2006 zei de Libische leider Gadaffi op de Arabische zender Al Jazeera, dat de islam binnen enkele tientallen jaren geheel Europa zal overnemen. Hij zei: „*Wij hebben reeds 50 miljoen moslims in Europa. Er zijn duidelijke tekenen dat Allah de moslims de overwinning zal schenken over Europa – zonder zwaard, zonder geweren en zonder verovering. De 50 miljoen moslims zullen dit werelddeel in een moslimcontinent veranderen. Wanneer Turkije tot de EU wordt toegelaten, zullen er nog eens 50 miljoen bijkomen. Albanië, met een moslimmeerderheid en Bosnië, waarvan de helft van de bevolking uit moslims bestaat, kloppen ook aan de deur van Europa.*”

Hij bedoelde het volgende: als gevolg van de massale emigratie van moslims uit islamitische landen naar de „christelijke” landen van Europa, zullen de moslims er na verloop van tijd in de meerderheid zijn. De moslims komen met een kleine groep in een stad of dorp en stichten een moskee. De groep groeit en er komt een grotere moskee. Hun aantal blijft groeien en nu komt er een echt grote moskee met een eigen imam en een eigen ‘ullah’ (islamitische jurist). De groep groeit en komt in de gemeentelijke politiek en tenslotte in de landelijke politiek. De groep blijft groeien, totdat het aantal moslims meer dan 50% van een volk uitmaakt. Dan nemen zij de macht over en wordt het land veranderd in een moslimstaat!

In het verleden behaalden de moslims hun overwinningen door massaal ten strijde te trekken tegen een buurland, dit te overwinnen en de inwoners te dwingen moslim te worden. Moslims leefden in de roes, dat Allah hen altijd de overwinning zou geven. Ze hebben echter gemerkt, dat ze ook ernstige nederlagen kunnen lijden. Daarvan hebben ze geleerd. Ze trekken niet meer met een leger ten strijde. Ze zenden nu jihadstrijders in kleine groepen. Wat Westerlingen ‘lafheid’ noemen, zien zij zelf als ‘tactiek’. Met een masker op schieten ze vanuit hinderlagen op ongewapende burgers. Verstopt tussen zieken in een ziekenhuis of kinderen op school schieten ze hun raketten af op vrouwen en kinderen, zoals we zien dat in Gaza gebeurt. Grotesk toneelspel als zouden zij de onschuldige lijdende slachtoffers in de ‘strijd’ zijn, hoort bij hun manier van jihadstrijden. De mensen die deze tactiek niet kennen, hebben direct een hevig medelijden met hen. Het is echter een onderdeel van hun methode om zo te overwinnen.

Nu al, in 2009, zagen wij dat in Groot-Brittannië de islamitische rechtspraak op grond van de sharia (de islamitische wet) toegestaan is! Er waren daar in 2009 al 85 van zulke rechtbanken. In zo’n rechtbank is bijvoorbeeld het

getuigenis van een vrouw maar de helft waard van dat van een man. Deze rechtbanken houden zich echter (nog?) niet bezig met het bestraffen van zonden (zoals ook: afval van de islam), maar met zaken die betrekking hebben op het familierecht, zoals huwelijk en echtscheiding. De vraag is wanneer deze rechtbanken meer bevoegdheden krijgen. In Nederland zijn er ook al imams die volgens de sharia handelen.

De gedachte om door middel van emigratie de invloed van de islam te doen groeien in andere landen hebben de islamieten van Mohammed geleerd. Mohammed verhuisde in 622 van Mekka naar Yathrib, waarna de stad een nieuwe naam kreeg: „Madinar Ul Nabi”, dat is „de stad van de nabi.” Het woord ‘nabi’ betekent ‘profeet’. Zo heette de stad nu „De stad van de profeet”, of afgekort: ‘Medina’. Het woord dat de islamieten voor deze emigratie gebruiken is „Al-Hijra”, dat is ‘immigratie’. Met deze emigratie van Mohammed begon de overwinningstocht van de islam. Daarom dienen de islamieten de emigratie nu als middel te benutten om de islam te verspreiden.

Volgens de Libische leider Gadaffi hebben Amerika en Europa zich in een netelige situatie gemanoeuvreerd. Hij zei: *„Zij zullen op den duur akkoord moeten gaan om geheel islamitisch te worden of om anders de oorlog aan de islam te verklaren.”* Gadaffi benadrukte dat de lessen van Mohammed niet alleen van toepassing zijn op moslims, maar op de hele wereldbevolking. *„Met Mohammeds komst zijn alle bestaande religies komen te vervallen en dienen derhalve alle wereldburgers moslim te worden”,* zo sprak Gadaffi. Volgens hem hebben het Oude en Nieuwe Testament geen enkele waarde meer, omdat ze zijn vervangen door de Koran.

Wij wezen er al op, dat in 2008 de Egyptische islamitische prediker Amr Khaled voor de TV zei, hoe hij over de toekomst van de islam in Europa dacht. Hij zei:

„Het belangrijkste is, dat er nu al 25-30 miljoen moslims in Europa zijn. De moslims krijgen veel kinderen, de Europeanen niet. Dit betekent, dat binnen 20 jaar de moslims de meerderheid zullen vormen. Dit zal van grote invloed zijn op de besluiten die dan genomen worden. Dit maakt andere groeperingen erg boos. Zij zien dit als een groot gevaar. Wij weten, dat zij de vijanden van de islam zijn. De mensen van het Westen weten echter niets van de moslims. Statistieken wijzen uit dat 70% niet eens weet wie de profeet van de moslims is. Men kent zijn naam niet en weet niet wie hij was. Zij kennen zijn geschiedenis niet, weten niet wanneer hij leefde, enz.

Het doel van de vijanden van de islam is om de 25-30 miljoen moslims uit

Europa te verdrijven of hen dwars te zitten dat zij zelf vertrekken. Zij vinden het een groot gevaar voor Europa als zij zouden blijven. Dus moeten zij vertrekken.”

Vervolgens wees hij erop dat de cartoons die indertijd in Denemarken verschenen, toegestaan waren op grond van de vrije meningsuiting. Hij vervolgde: „*Hiermee vallen zij aan wat heilig is voor de moslims. Zo gaan zij door om moslims aan te vallen in wat heilig is voor hen.*”

Daarna zei hij: „*Wat is de oplossing? Wij moeten realistisch en positief zijn. De 30 miljoen moslims moeten infiltreren in de samenleving om Europa en het Westen te tonen hoe respectvol en succesvol zij zijn. Dit zijn de sleutelwoorden voor de moslim: ‘ik moet gerespecteerd worden en ik heb succes’. Zo moeten de moslims wandelende propagandamachines worden. Iedere moslim moet zeggen: ‘ik ben een ambassadeur van de islam’. Alle moslims moeten actief worden in Europa op hun werk, in de sportvereniging, ja op iedere plaats waar zij Europeanen kunnen bereiken en waar zij hun morele waarden kunnen tonen evenals hun succes. Dit zal ervoor zorgen dat de moslims niet uit Europa verdreven worden. Hiervoor hebben wij slechts 10 jaar nodig. Dan zullen de moslims vast verankerd zijn in Europa en zeer veel succes hebben.*”

Er is een emigratiegolf van moslims op gang gekomen. In de leer van de islam zijn zowel oorlogvoering tegen een buurland als emigratie van de moslims naar andere landen de middelen om deze landen te islamiseren. Goede moslims moeten bereid zijn naar andere landen te emigreren met het doel daar eens de islam aan de macht te brengen. In soera 4:97 wordt de vraag gesteld: „*Was Allah’s aarde u niet groot genoeg om daarop te verhuizen?*” In soera 9:20 klinkt de beloning voor deze mensen: „*Zij die geloven en van hun woonplaatsen verhuizen en met hun bezit en met hun persoon voor de zaak van Allah strijden, hebben in de ogen van Allah de hoogste rang. Dezen zullen zegevieren.*”

Realiseer u, dat ware moslims zichzelf zien als veroveraars van niet-islamitisch gebied. Ze zien zichzelf als ‘missionarissen’ die naar andere landen gaan om deze landen voor de islam te winnen. Zo komen ze naar Europa en naar Nederland, opdat Europa en Nederland onder de macht en het gezag van de islam zullen komen. Ze zijn met ‘tactische middelen’ op oorlogspad. Door middel van de ‘vreedzame’ jihad, de vreedzame heilige oorlog, trachten zij Europa te islamiseren. Ze hebben een duidelijk plan. Ze weten, dat ze met aanslagen tegen kerken in Europa niets bereiken. Dat doen ze eventueel in landen die al onder de islam leven. Hier komen ze als

vriendelijke mensen en verklaren zich solidair met de Nederlanders. Ze zeggen, dat ze er bij ons ook bij horen. Ze tonen zich van hun beste kant en vragen om respect. Gelijktijdig bouwen ze hun moskeeën en zorgen zij ervoor, dat ze duidelijk aanwezig zijn in de samenleving. Geduldig wachten ze op het moment, dat zij hun doel zullen bereiken.

Eens zal het komen, zo weten zij: de islamisering van Nederland.

Terwijl er onder de immigranten zeker vriendelijke moslims zijn die zonder bijbedoelingen naar ons land gekomen zijn, is aan de buitenkant niet te zien waarom ze hier zijn. Als je het een doelbewuste immigrant zou vragen, zal hij zeker niet erkennen, dat hij gekomen is om ons land te islamiseren. Dat maakt de situatie zo precair.

Of de moslims binnen 20 jaar de meerderheid in Europa zullen vormen, zoals Khaled zegt, of over 25, 40 of 50 jaar lijkt niet te voorspellen. Wel lijkt het haast zeker, dát ze een keer de meerderheid zullen vormen met alle gevolgen van dien.

De Europese leiders lijken doof te zijn voor de vele islamitische leiders die dergelijke taal spreken. Het lijkt wel of zij zich als willoze marionetten door islamieten laten misbruiken en daarmee heel Europa aan de islam gaan overdragen. In een in 2008 verschenen rapport van de Britse inlichtingendienst MI-6 staat een raming dat 200 miljoen christenen in 60 landen het gevaar lopen op georganiseerde vervolging door moslimextremisten van Al-Qaeda. Dit is de eerste keer dat MI-6 hierover haar zorgen uit. „*Wij doen dit omdat wij geloven dat de situatie extreem gevaarlijk is*”, aldus een bron binnen de inlichtingendienst.

Toch is het haast niet te geloven, dat op 12 februari 2009 de Britse regering de Nederlandse parlementariër Geert Wilders de toegang tot Engeland ontzegde omdat men bang was voor moslims, hoewel hij uitgenodigd was om zijn film Fitna toe te lichten. Toen bleek, dat moslims al zoveel invloed hebben en angst aanjagen, dat men bezweek voor hun dreigementen. De rechter besliste later dat hem wel toegang verleend diende te worden.

Het is haast niet te geloven, dat in het partijblad van de Christen Unie (februari 2009) de directeur van het Wetenschappelijk Instituut van de Christen Unie schreef: „*Met veel moslims in Noordwest Europa zijn er twee opties: ofwel Europa islamiseert, ofwel de islam europeaniseert. Die laatste optie moet ook voor veel moslims de meest aantrekkelijke zijn.*”

Geen waarschuwend woord, geen visie op het feit, dat moslims zeker niet

zullen europeaniseren, omdat dit in strijd is met hun geloof. Geen oog voor het doel van de islam: heel Europa onder de islam brengen.

Ik ben geen pessimist. Dat wil ik ook niet zijn. Ik ben wel een realist met een open oog voor de realiteit van de islam. Ik wil ook geen angst zaaien. Het is echter een feit dat veel niet-moslims in ons land al jaren met grote angst leven.

Regelmatig worden niet-moslims ‘gerustgesteld’ en aangesproken op het feit dat er veel goede moslims zijn. Deze mensen kijken echter niet alleen naar de goede moslims, maar juist naar de velen die een bedreiging voor hen vormen! Velen zijn ongerust omdat zij het gevoel hebben dat er niet naar hen geluisterd wordt. Twee voorbeelden uit 2009 kunnen dit illustreren:

Regelmatig werd gezegd (o.a. door terreurexperts) dat Tariq Ramadan, de islamitische integratie-adviseur van de gemeente Rotterdam en gasthoogleraar aan de Erasmus Universiteit niet te vertrouwen was. Het werd niet geloofd. Totdat men in 2009 ontdekte dat hij wekelijks op een Iraanse TV-zender (PressTV) een discussieprogramma over de islam presenteert. Dit programma wordt betaald door Iran! Dit programma brengt de islamitische leer van de ayatollahs. In de programma’s van deze zender zitten ook extremisten en aanhangers van president Ahmadinejad. Ramadan wordt bewonderd door islamitische extremisten. In Amerika is hij echter niet welkom!

Op de orthodox-islamitische basisschool As-Siddieq (de waarheidsgetrouwe) wordt de kinderen geleerd dat het christendom afgeschaft wordt... Gevreesd wordt dat deze school een kweekvijver voor fundamentalisten en extremisten is of wordt. De Nederlandse (niet-moslim) leerkrachten worden gediscrimineerd. De school heeft nauwe banden met de omstreden Amsterdamse moskee El Tawheed die behoort bij de salafistische stroming binnen de islam die de ultraorthodoxe leer aanhangt en streeft naar invoering van de sharia in ons land. De moskee kwam al eerder in het nieuws vanwege haatzaaiende literatuur en vanwege het feit dat deze wordt gefinancierd vanuit Saudi-Arabië.

Dit zijn gewoon twee voorbeelden uit één week in augustus 2009!

Wij zagen, dat de Koran ons allen „*varkens, apen, ezels en andere beesten*” noemt. De eerlijkheid gebiedt erop te letten, dat in de Bijbel slechte mensen en ongelovigen ook „*honden*” worden genoemd (zie Psalm 22:16; Jesaja 56:10,11; Mattheüs 7:6; 15:26,27; Philippenzen 3:2; Openbaring 22:15). In de Bijbel worden Ismaël en zijn nakomelingen (de huidige islamitische

Arabieren) ook „ezels” genoemd (Genesis 16:12). De profeet Jesaja zegt zelfs, dat Jeruzalem en het tempelterrein na de verwoesting van Jeruzalem in 70 na Christus tot aan de dag dat de Heilige Geest over Israël zal worden uitgestort, een ruïne zal zijn en een lustoord voor wilde ezels (Jesaja 32:14,15a). Hier gaat het niet over de komst van de Heilige Geest zoals in Handelingen 2 beschreven. Het gaat over de tijd dat de Messias naar Israël zal komen en de Geest van de Heer over alle Joden zal worden uitgestort. Tot die tijd heeft het tempelterrein te maken met wilde ezels, dat zijn de Arabische islamieten, die als ezels tegen allen zullen zijn en niet in vrede met anderen kunnen leven, zo zegt de profeet Jesaja.

Er zijn zeker gematigde en vredelievende islamieten. Deze islamieten tonen ons echter niet het gezicht van „de” islam. Velen denken, dat zoals je niet kunt spreken over „de” Nederlander, je ook niet kunt spreken over „de” islamiet. Hierin hebben zij gelijk. Je kunt niet over „de islamiet” spreken, maar wel over „de islam”. Dat vergeten velen! Men vergeet ook, dat als eenmaal de islamieten in een bepaald land de meerderheid vormen, de wetten van dat land niet uitgevoerd worden zoals de gematigde islamieten het graag zouden willen, maar zoals de fanatieke islamieten het willen. Als gematigde islamieten in zo’n situatie niet de kant van de fanatieke islamieten kiezen, worden zij beschouwd als afvalligen en worden zij daarvoor gestraft.

Als gematigde moslims in een moslimland het al moeilijk kunnen hebben, hoe denkt u dan dat Joden en christenen het in zo’n land zullen hebben? Wie een beetje op de hoogte is van het lijden van christenen en Joden in deze landen heeft geen moeite om deze vraag te beantwoorden.

Christendom en islam

Hoewel een aantal christenen zich druk maakt om te bewijzen dat de God van de islamieten niet dezelfde is als de God van de christenen, gaan zij voorbij aan wat nu echt belangrijke verschillen zijn:

1. Het eerste grote verschil is dat de moslims wel belijden dat Allah de Schepper en enig ware God is en dat hij de God van de Bijbel is, maar dat zij Hem niet zo persoonlijk kennen als de christenen. Zij kennen Hem niet als hun Vader en zij kennen zichzelf niet als kinderen van de hemelse Vader. Die gedachte is zelfs godslasterlijk in hun ogen.
2. Het tweede grote verschil is de Here Jezus. De islamieten kennen Jezus als een groot profeet en als Messias, maar niet als Gods laatste profeet door wie God alles gezegd heeft wat Hij te zeggen had. De grote profeet door wie God

Zijn laatste woord gesproken heeft is volgens de islam Mohammed. De islamieten zien de Here Jezus ook niet als Redder en Verzoener van zonden. De islamieten zien Jezus niet als degene die de straf voor hun zonden gedragen heeft. Zo leven de islamieten niet als mensen die bevrijd zijn van de zondelast, maar als mensen die hopen dat straks op de dag van het grote oordeel hun goede daden voor Allah zwaarder zullen wegen dan hun zonden. Als hun goede werken zwaarder wegen, zijn zij behouden; als hun zonden zwaarder wegen, zijn zij voor eeuwig verloren in een afschuwelijke hel.

3. Eigenlijk maken de moslims iedere keer als zij de naam Mohammed uitspreken duidelijk, dat je nooit kunt weten of je voor eeuwig behouden bent. Iedere keer als zij zijn naam uitspreken zeggen zij daarna: „*Allah bidde over hem en geve hem vrede.*” Zo maken zij duidelijk, dat het zelfs niet zeker is of Mohammed wel behouden is.

Zekerheid of je behouden bent, kun je volgens de leer van de islam niet hebben. Dat blijft altijd een onzekerheid. Zelfs Mohammed wist niet zeker of hij wel in de hemel zou komen. Zelf heeft hij hierover gezegd: „*Bij Allah, hoewel ik de boodschapper van Allah ben, toch weet ik niet wat Allah met mij zal doen.*”

Hier zit het grote verschil tussen de christen, die zijn heil bij de Here Jezus gevonden heeft, en de islamiet. Daarom moeten wij de islamieten ook met respect en liefde benaderen en hen vertellen, dat de Here Jezus meer was dan slechts een groot profeet. Wij moeten hen laten weten, dat de Here Jezus ook hun Heiland en Redder wil zijn, ook hen van hun zondelast wil bevrijden en zekerheid wil geven over hun eeuwige toekomst!

Overigens: zoals het christendom een missionaire godsdienst is, dus een godsdienst is waarin de christenen proberen de gehele wereld voor het geloof in God en de Here Jezus en het dienen van God te winnen, zo is de islam dat ook: de gehele wereld moet onder de paraplu van de islam gebracht worden en alle mensen zullen Allah moeten dienen. Terwijl het christendom een oproep doet om vrijwillig Jezus te aanvaarden, wil de islam de mensen dwingen tot onderwerping aan de islam.

4. Als een christen niet meer tot de gelovigen gerekend wil worden, staat het hem vrij om God en de kerk vaarwel te zeggen. In de islam is dat echter verboden. Als een islamiet het geloof in Allah en Mohammed wil loslaten, moet hij eerst met zachte hand en vervolgens met harde hand „geholpen” worden om terug te keren. Lukt dit niet dan moet hij gedood worden, want hij heeft Allah en Mohammed beledigd. De God van de islamieten is een strenge heerser, die niet duldt dat iemand hem verlaat. Zo’n mens is

schuldig aan godslastering en verdient de doodstraf. Dat betekent dus ook, dat de islamiet die christen wordt, gedood zal moeten worden. Het is de staat of de familie die in zo'n geval de doodstraf dient uit te voeren. Want eens een moslim – altijd een moslim. Ben je in een moslimgezin geboren, ben je automatisch voor je hele leven moslim.

In de Koran staat, dat er geen dwang is in de godsdienst (s. 2:256). Dit is een uitspraak, die binnen de islam vaak juist niet opgaat. Er kan dwang zijn om mensen tot de islam te bekeren (met het zwaard) en er is dwang als iemand vanuit de islam een christen wil worden. Ben je eenmaal een islamiet, dan heb je geen enkel recht meer als je een andere overtuiging krijgt. Je wordt gedwongen om moslim te blijven, of je gaat je dood tegemoet.

Geldt hier ook de tekst over de vreemdeling in je midden?

In verschillende kerken is de afgelopen jaren gepredikt over „*de vreemdeling in uw midden*” waarover de Bijbel vaak in positieve zin spreekt. De predikanten pasten dit dan toe op onze situatie en zeiden dat wij de vreemdelingen met open armen in ons land dienden te ontvangen. Als in Exodus 12:49, Leviticus 16:29 en 17:12; Numeri 15:26,29; Deuteronomium 26:11 bijvoorbeeld over „*de vreemdeling*” geschreven wordt, wordt hier niet een dienaar van andere goden bedoeld, maar gaat het over een proseliet, een bekeerling, dat is een heiden die overgegaan is tot het jodendom. In Leviticus 18:26 en Deuteronomium 28:43 wordt met de vreemdeling weer een afgodendienaar bedoeld.

Deze predikanten wisten niet, dat er verschil is in de Bijbel tussen bijvoorbeeld „de Kanaäniet” en „de vreemdeling”. De Kanaänieten waren heidenen, die nog altijd in het land woonden en met wie de Israëlieten zich niet mochten vermengen. De vreemdelingen waren mensen uit andere landen die, net als Ruth, tot het jodendom waren overgegaan en die dus niet hun eigen afgoderij meegebracht hadden.

Als predikanten nu de gelovigen voorhouden, dat wij alle vreemdelingen (met hun andere godsdiensten, ongeacht welke godsdiensten dit zijn) maar bij ons moeten binnenhalen en zo – zoals onze regering het zo „mooi” stelt – een multiculturele samenleving vormen, dan moeten wij de geschiedenis niet vergeten. Mohammed moest bij het begin van zijn profetisch werk vluchten. Hij week uit naar Ethiopië. Daar vertelde hij de christenen, dat hij ook in Jezus geloofde, die uit een maagd geboren was, dat hij in zijn wonderen geloofde en dat hij geloofde dat Jezus naar de hemel was gegaan en daar in de tegenwoordigheid van God leefde. Mohammed vertelde niet waarin hij het niet met de christenen eens was. Door dit getuigenis werd Mohammed in Ethiopië door de christenen verwelkomd. Het is een

voorbeeld voor de moslims dat in hun kontakten met anderen bedrog toegestaan is.

Dialogo?

Regelmatig roepen christelijke leiders op tot een dialoog met islamitische leiders. Het doel van een dialoog is niet alleen dat men elkaar beter leert kennen en daardoor meer begrip en waardering voor elkaar kan opbrengen. Het doel van een dialoog is ook om te kijken hoe men beter met elkaar op één lijn kan komen. In de dialoog wil men immers met elkaar zoeken naar een bepaalde waarheid die de gesprekspartners bindt. Waarover moeten wij dan praten? Dan moet er toch van beide kanten wat water bij de wijn gedaan worden? Kan een oprecht christen, als het om zijn geloof gaat, een en ander wat verzwakken? Dat kan toch niet en mag toch niet? Zo zal een islamiet ook in geen geval wat van zijn overtuiging prijsgeven. Islamieten staan op het standpunt dat zij niets kunnen leren van de christenen en dat de christenen hen niets te vertellen hebben. Een goede christen moet op het zelfde standpunt staan ten aanzien van de islamieten.

We geven een voorbeeld. Een groot bezwaar voor de moslim is, dat een christen gelooft dat Jezus letterlijk aan het kruis gestorven is en na drie dagen uit de dood is opgestaan. Een ander groot bezwaar voor de moslim is, dat een christen gelooft dat Jezus de Zoon van God is en dat hij door zijn geloof in Jezus, God nu als zijn Vader ziet. Moeten christenen omwille van een 'dialoog' hun geloof veranderen?

Moslims geloven niet dat Abraham de voorvader is van jodendom, christendom en islam, maar alleen van de islam. Dit laat zien dat over schijnbaar minder belangrijke historische feiten al onenigheid is. Hierbij mag u niet vergeten, dat het de moslim niet is toegestaan om open te staan voor een andere mening, zodat hij niet kan en niet mag aanvaarden dat Abraham ook de voorvader van Joden en christenen is. Hier eindigt al meteen het gesprek, nog vóór het begonnen is!

Christenen en moslims kunnen niet samen zoeken naar de gulden middenweg van de waarheid. Dit is absoluut ondenkbaar voor een moslim, want het betekent dat hij vraagtekens durft te zetten bij de islam. Dat maakt hem direct tot een afvallige, tot een ongelovige die direct de doodstraf verdient. Een dialoog zou voor een moslim alleen maar betekenen dat hij moet proberen de christen van zijn ongelijk te overtuigen. Hij zal echter niet mogen openstaan om zelf van een nieuw inzicht overtuigd te worden.

Allah en de God van de Bijbel

Toen Mohammed als boodschapper van Allah in Mekka zijn werk begon, introduceerde hij enkele nieuwe woorden voor de mensen van zijn tijd.

Mohammed deed aan de mensen mee, dat het enig ware Opperwezen – dus degene die hij daarna ‘Allah’ zou noemen – tot hem gesproken had en dat Hij gezegd had, dat de mensen zich aan Hem dienden over te geven.

In die tijd hielden de mensen in Mekka er maar liefst 360 goden op na. Mohammed dreef de spot met al deze levenloze goden en verkondigde, dat er maar één levend Opperwezen was. De mensen vroegen Mohammed, wie dan toch tot hem gesproken had en wie dat Opperwezen was.

Eén van de eerste woorden die hij toen introduceerde, was een woord voor het Opperwezen. De mensen kenden wel een groot aantal eigennamen voor allerlei afgoden, maar er was in zijn land geen woord voor het Opperwezen. Joden en christenen noemden het Opperwezen ‘God’. Het Arabische woord voor ‘God’ bestond echter niet. Het woord ‘Elohim’ dat de Joden gebruikten, paste niet in zijn taal. Het woord ‘God’ dat de christenen gebruikten, ook niet. Je kunt niet zomaar een woord uit de ene taal gebruiken in een andere taal. Als wij voortaan over ‘Elohim’ zouden moeten spreken in plaats van over ‘God’, zou dit voor ons ook heel verwarrend zijn.

Hoe moest Mohammed dit probleem oplossen?

Hij nam de naam die aan de belangrijkste afgod gegeven was – ‘Allah’ – en gaf die naam de betekenis van het Hebreeuwse ‘Elohim’ en van het christelijke ‘God’. Zo kondigde hij aan, dat het woord ‘Allah’ dat in het verleden de eigennaam was van één van de afgoden, nu het woord geworden was, dat duidelijk maakte dat het over het Opperwezen ging. Het woord ‘Allah’ betekende dus gewoon ‘God’ en was niet bedoeld als ‘naam’ voor het Opperwezen.

Mohammed verkondigde nu: „*Er is geen god behalve Allah*”. Hiermee maakte hij duidelijk dat de 360 Arabische goddelijke wezens niet bestonden! Er ontstonden nog enkele nieuwe woorden.

Mohammed legde uit dat de nieuwe godsdienst samengevat kon worden in het woord „*islam*”. Dit woord betekent ‘*je overgeven*’. Hierop vroegen de mensen aan wie zij zich dan moesten overgeven. Mohammed legde uit dat dit moest aan de enige God, die schepper van hemel en aarde was. Voor deze God gebruikte hij dus het woord „Allah”. Het woord Allah was nu ook weer nieuw voor de mensen in Mekka, zodat ze hem ook vroegen wat dit woord betekende. Mohammed legde uit, dat de letters „la” in dit woord zowel „nee” als „niet meer” betekende. Hij maakte hen duidelijk dat het

woord voor God dat hij nu gebruikte betekende, dat het om één God ging en niet om meerdere goden. De beschrijving die Mohammed van Allah gaf doet denken aan de woorden uit de Bijbel die de Joden als geloofsbelijdenis gebruiken: „*Luister, Israël: de HEER, onze God, de HEER is de enige!*” (Deuteronomium 6:4). NBG: „*Hoor, Israël: de HERE is onze God; de HERE is een!*” Zo leerde Mohammed dat zijn God één is; geen vader en geen moeder heeft, geen broer en geen zus heeft, geen zoon en geen dochter heeft. Als christenen horen dat islamieten zeggen dat hun God geen Zoon heeft, moeten zij zich wel realiseren, dat Mohammed zich met deze uitspraak in de eerste plaats afzette tegen het heidendom van zijn stad en niet tegen de christenen!

Het Hebreeuws kent twee verschillende woorden voor „*één*”: een enkelvoudige eenheid en een samengestelde eenheid. Het Hebreeuwse woord „*één*” in Deuteronomium 6:4 geeft een samengestelde eenheid weer (avond en morgen op de eerste dag in Genesis 1 zijn twee verschillende tijdstippen, toch zijn zij één, namelijk één dag en ‘man en vrouw’ in Genesis 1 zijn twee verschillende personen, toch zijn zij één echtbaar). Hier hebben wij eigenlijk al de verklaring van het feit, dat God in de Bijbel getoond wordt als een samengestelde eenheid: Vader, Zoon en Heilige Geest. Zij zijn drie afzonderlijke Personen, maar vormen samen de ene Godheid.

Zo ook wijst het Bijbelse woord voor God „*Elohim*” op een Godheid, die uit meerdere Personen bestaat. Het „*im*” aan het slot van „*Eloh*” is namelijk de Hebreeuwse meervoudsvorm. De Bijbel begint daarom eigenlijk met de prachtige openingswoorden: „*In het begin schiep God – in het meervoud – de hemel en de aarde...*” (Genesis 1:1) Dit betekent dus niet, dat er naast God nog andere goden zijn, maar dat God een eenheid is van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest.

Nu is er iets heel opmerkelijks in de Koran. Overal waar de Koran Allah citeert, spreekt Hij in de „Wij-vorm”, dus in de meervoudsvorm. Hoewel de Koran zich in alle heftigheid verzet tegen de leer van de Bijbel, dat er drie Personen in één Godheid zijn, citeert de Koran toch ook steeds Allah en laat Hem niet „*Ik*” zeggen, maar „*Wij*”.

Er wordt door velen verschillend gedacht over het gebruik en de betekenis van het woord ‘Allah’. De één zegt: „*Het is de persoonsnaam van de islamitische godheid. Dus: Allah is uitsluitend de islamitische godheid.*” Een ander zegt echter: „*Het is gewoon de Arabische weergave van het woord ‘God’.* Zó wordt het woord ‘Allah’ niet alleen door islamieten gebruikt, maar

ook door de christenen die in islamitische landen wonen, omdat daar geen ander woord is voor de godheid.” Wie zonder meer zegt dat ‘Allah’ ‘duivel’ of ‘afgod’ betekent, trapt daarmee de christenen in de islamitische landen diep op hun ziel!

De Bijbel noemt de Schepper van hemel en aarde in het Hebreeuws: „Elohim”. De Bijbel noemt Hem in de oorspronkelijke taal ook „El Eljon”, een uitdrukking die omringende (heidense!) volken al eerder gebruikten. Wij vertalen dit met „God de allerhoogste”. Zegt de Bijbel nu dat de Schepper van hemel en aarde in feite een heidense afgod is?

De Fransen noemen Hem „Dieu”. Hebben zij nu een andere God dan wij hebben? Is ‘Dieu’ niet de God van de Bijbel? Als wij Hem „God” noemen, hebben wij het dan over een ander of hebben wij het over dezelfde? Zo noemt de islam Hem „Allah”. „Allah” betekent gewoon „God”, net zoals het Hebreeuwse woord Elohim, het Franse woord „Dieu” en het Nederlandse woord God. Joodse geleerden die in Arabische landen leefden gebruikten het woord „Allah” ook voor God. Christenen in islamitische landen noemen de God van de Bijbel ook „Allah”. Er is in die taal geen ander woord voor God. Dienen deze Joden en christenen nu ineens de God van de Koran? Deze christenen lezen de Bijbel in de taal van hun land en daar staat: „*In den beginnen schiep Allah de hemel en de aarde.*” (Genesis 1:1) Zo spreken zij over „Allah de Vader, Allah de Zoon en Allah de Heilige Geest”. Veel van deze christenen wonen in landen waar zij omwille van hun christen-zijn vervolgd worden. Moeten christenen in andere landen (zoals ons land) hen nu ook nog een trap geven en zeggen, dat zij een afgod dienen, alleen omdat zij geen ander woord voor ‘God’ hebben dan ‘Allah’? Is dat broederliefde onder christenen?

Omdat het voor veel lezers verwarrend is als wij „God” schrijven, wanneer het gaat over de islam, zullen wij zoveel mogelijk het voor hen bekende woord „Allah” gebruiken. Soms ook de combinatie ‘Allah-God’.

De Koran

Het heilige boek van de islamieten heet Koran, ook wel als Quran geschreven. Waar christenen geloven dat de Bijbel door God geïnspireerd is (zie 2 Timotheüs 3:16), geloven islamieten, dat de Koran door Allah geschreven is (vgl. s. 85:22). De Koran is daarom niet het boek van Mohammed, maar het boek van Allah. Het is dus geen menselijk boek, maar een Goddelijk boek. Dit Goddelijke boek is heilig. Daarom zal een islamiet de Koran met veel respect behandelen. Hij zal hem niet op de grond leggen en er ook niets op leggen.

Wie de Koran gehoorzaamt, kan eeuwig leven krijgen. Wie zich tegen de Koran keert, kan eeuwige straf krijgen. De Koran bevat als boek van Allah immers geen fouten. Op één fout na: de zogenaamde '*duivelsverzen*'. Terwijl Mohammed steeds meende zijn boodschappen van de engel Gabriël ontvangen te hebben, is er een bericht, dat later commotie opriep. Vervolgens werd bepaald dat bij deze verzen de satan Mohammed misleid had en dat ze niet ingegeven waren door de engel Gabriël, maar door satan. Wij komen op deze duivelsverzen later terug.

Het is voor velen heel moeilijk om de islam en de Koran te begrijpen. De Koran staat namelijk niet in een voor ons logische volgorde. Daardoor kom je allerlei teksten in voor ons niet-logische volgorde tegen en weet je niet meer wat je ervan denken moet. Het is ook geen leesboek, zoals de Bijbel. Het is een boek dat enigszins te vergelijken is met het Spreukenboek uit de Bijbel. Er staan veel teksten in die als individuele uitspraken geciteerd dienen te worden.

De Koran bevat tientallen hoofdstukken en maar liefst ruim 6000 verzen. Mohammed heeft de Koran deel voor deel van de engel Gabriël ontvangen, zo leert de islam. Hij meende, dat Gabriël de Heilige Geest was. Mohammed gaf ze telkens door aan zijn vrouw, die ze weer doorgaf aan de kleine groep van volgelingen, die er in die tijd was. Deze volgelingen hebben de woorden uit het hoofd geleerd en daarna opgeschreven. Pas na zijn dood was de Koran compleet. Mohammed heeft de Koran dus niet zelf opgeschreven.

De Koran behandelt een aantal spreken die gedeeltelijk en in grote lijnen ontstaan zijn in de eerste tijd van Mohammeds optreden, toen hij de mensen van Mekka voor het nieuwe geloof trachtte te winnen. Dit nieuwe geloof hield in: wat Joden en christenen hem verteld hadden en wat hij zei van de engel Gabriël gehoord te hebben. Daarnaast is er een aantal teksten uit de tijd dat hij uit Mekka moest vluchten en in Medina ging wonen, waarna hij Mekka veroverde en de mensen van Mekka het nieuwe geloof aanvaardden.

Dit betekent bijvoorbeeld dat de teksten die handelen over zijn eerste tijd in Mekka heel liefdevol en vriendelijk zijn, terwijl de teksten die handelen over zijn strijd tegen Mekka juist bikkelhard zijn. Als al deze teksten in chronologische volgorde zouden staan in de Koran, zou de eenvoudige lezer van de Koran een en ander veel makkelijker kunnen begrijpen. Nu betekent het, dat wie de Koran leest, de vriendelijke en de harde teksten 'door elkaar' tegenkomt. Het betekent ook dat wij ons bewust moeten zijn, dat de vriendelijke teksten veelal uit de beginperiode stammen, toen Mohammed

nog probeerde om zijn eigen mensen in Mekka te winnen en dat de harde teksten van toepassing zijn op mensen die de islam afwijzen. Daarmee moeten niet-islamieten gewaarschuwd zijn!

De moskee

De moskee is in de eerste plaats het gebedshuis van de islamieten, maar ook de plaats van ontmoeting en de plek waar zij hun verbondenheid met elkaar beleven. Er is een preekstoel en een nis die de richting naar Mekka aangeeft. Het is ook de plaats waar toespraken gehouden worden over allerlei onderwerpen die het leven van de islamiet raken en waar passages uit de Koran worden uitgelegd. Het is de plaats waar niet alleen godsdienstige zaken besproken worden. De moskee is de plaats waar de imam tevens spreekt over het politieke leven. Hier kan hij zijn gehoor oproepen om tot daden over te gaan. Hij roept zijn gehoor dan op om te demonstreren of om tot terroristische activiteiten over te gaan. Dat gebeurt in de naam van Allah! In de moskee worden echter geen liederen gezongen en wordt geen muziek gemaakt. De geleerden verbieden muziek. De Soefi's, een sekte binnen de islam, gebruiken echter muziek bij hun meditatie. De Arabische naam voor moskee is Masjid.

Geestelijke liederen zoals wij die in de kerkdiensten zingen, kent de islam dus niet. Doop en avondmaal kent de islam evenmin. Terwijl het jodendom net als het christendom de doop door onderdompeling kent (al heeft het niet bij beiden dezelfde betekenis), is dit in de islam onbekend. De besnijdenis zoals de Joden hebben, kent de islam weer wel. Het heeft echter niet de betekenis als in het jodendom, dat het kind in het verbond wordt opgenomen. In de islam bestaat de leer van het verbond niet.

Bij elke moskee hoort een toren, minaret geheten, van waaruit de moslims opgeroepen worden tot gebed. Vijf keer per dag wordt door middel van luidsprekers de oproep tot gebed gedaan. Deze oproep luidt: „*Allah is de grootste. Ik betuig dat er geen Allah-God is dan Allah. Ik betuig dat Mohammed de boodschapper is van Allah. Haast u naar het gebed. Haast u naar het welslagen. Allah is de grootste. Er is geen Allah-God dan Allah.*” Elke zin wordt telkens herhaald.

Er zijn in de moskee ook ontvangst- en spreekruimtes. Bij elke moskee is een ruimte waar de islamieten zich kunnen wassen en eventueel verkleden. Uit eerbied voor Allah doen de islamieten hun schoenen uit als zij de moskee binnengaan. Het herinnert aan Mozes, die de schoenen van de voeten moest doen toen hij voor God bij de brandende struik stond.

Er is geen westerse staat waarin mensen door de overheid veroordeeld worden, als ze Bijbelse geboden overtreden. De godsdienst van de Joden in de Bijbel was een vredelievende godsdienst, al wordt dit door christenen vaak verkeerd begrepen en uitgelegd. Denk bijvoorbeeld aan „oog om oog”, wat niet betekent dat wie een oog bij een ander verblindt, zelf ook verblind moet worden, maar dat de dader de waarde van het oog van het slachtoffer moet vergoeden. Terwijl de steniging in de Bijbel in werkelijkheid zo goed als nooit is uitgevoerd, omdat er altijd twee getuigen moesten zijn die beiden een letterlijk verslag gaven van de door hen geziene misdaad, waarbij de misdadiger ook nog van tevoren gewaarschuwd moest zijn, worden in de moslimlanden de wreedste straffen uitgedeeld. Zelfs vrouwen worden onthoofd.

Onder de geestelijke leiders komen wij in de eerste plaats de imam tegen. Hij is de man die in de moskee de voorganger is, het gebed leidt en de Koran uitlegt. Hij is te vergelijken met de predikant in de christelijke kerk. Naast prediking en onderwijs verleent hij ook pastorale zorg. Hij doet echter meer. Hij moet ervoor zorgen, dat alle islamieten die aan hem zijn toevertrouwd goede islamieten worden, die volgens de regels van de sharia willen leven. Hij moet hen allen bewust maken van de oproep tot de jihad. Alle moslims moeten bereid en gereed gemaakt worden, om mee te doen met de jihad. Alle moslims moeten gereed gemaakt worden als strijders, die niet bang zijn om te sterven voor de zaak van de islam.

Allahoe Akbar

In de tijd dat Mohammed zijn prediking begon, dat was in Mekka, kreeg hij te maken met de vele afgoden die de mensen daar dienden. Mohammed maakte hen bekend, dat hun afgoden niets waard waren. Ze waren slechts van hout of steen. Er was geen afgod die het bordje eten dat hem voorgezet werd, opat. Er was geen afgod die met zijn ogen kon knippen of die iets kon horen of zien. Ze konden niets. Maar zijn God was groter. Die kon alles. Zo ontstond hier de kreet „*Allahoe Akbar*”, dat is: „*Allah is groter*”. Dat is: Allah is groter dan al jullie afgoden. Het is dus geen kreet die bedoeld was om duidelijk te maken, dat de God van Mohammed groter was dan de God van Joden of christenen. Het was een kreet tegen de 360 afgoden van zijn tijd. Zo ook riep hij: „*La ilaha ella Allah*”, dat is: „*Er is er maar één en dat is Allah*”.

Nu Mohammed toch nieuwe woorden bedacht, kwam hij ook met de roep „*Salam eleikom*”. Dat is „*mijn salam, mijn vrede, is voor jou*”. Hij introduceerde de vredegroet, die ook de Here Jezus Zijn discipelen eens geleerd had!

Verklaring van enkele woorden

- **Ayatollah:** een schriftgeleerde, de hoogste leider bij de Sji'ieten – dus niet bij alle islamieten.
- **Boerka:** een gewaad dat de vrouw geheel bedekt.
- **Chador:** een gewaad dat de vrouw geheel bedekt met uitzondering van de ogen.
- **Dhimmi:** een niet-moslim, die in een islamitisch land woont.
- **Fitna:** „verzoeking tot afgodendienst” die men moet bestrijden tot er niemand meer is die verzoekt (s. 8:39).
- **Hadith:** een overlevering van de woorden en daden van Mohammed.
- **Hadj:** de bedevaart naar Mekka.
- **Halal:** is te vergelijken met wat bij de Joden „koosjer” is. Het betekent, dat iets volgens de islamitische wet toegestaan, goedgekeurd, goedgekeurd is.
- **Imam:** de gebedsleider in de moskee.
- **In Sha'allah:** zowel „Zo Allah het wil” als „Als Allah het goed vindt”.
- **Islam:** onderwerping.
- **Jihad:** de heilige oorlog, zowel tegen je slechte karaktereigenschappen als tegen niet-islamieten.
- **Kafir:** ieder die niet bij de islamieten behoort. Je kunt het weergeven met „ongelovige”. Ook de duivel is een kafir (s. 2:34). Andere woorden voor de ongelovigen zijn „beesten”, „varkens”, „apen” en „ezels” (2:65; 5:60; 7:166; 8:55; 62:5). Deze ongelovigen dwalen (s. 4:167). Allah heeft een sluier over hun hart gelegd (s. 6:25). De Joden, de christenen en de afgodendienaars zijn de slechtste wezens van de gehele schepping. Zij zullen in het vuur van de hel geworpen worden (s. 98:6). Hun harten zijn verroest (s. 83:14).
- **Moefiti:** degene die een expert is op het gebied van de islamitische wetgeving.
- **Moslim** (in het Arabisch: een moeslim): „Iemand die zich overgeeft.” Bedoeld wordt: iemand die zich overgeeft aan Allah. Het woord „moslim” wordt dus ook gebruikt voor een aanhanger van de islam. Moslims wijzen er vaak op dat de woorden islam en moslim verband houden met het Arabische woord voor vrede: salam. Ze zijn alle drie afkomstig van dezelfde drieletterige wortel S-L-M, die onder andere „zich overgeven, onderwerpen” betekent.
- **Moslima:** een vrouwelijke moslim.
- **Muhammad** of Moehammad is dezelfde naam als Mohammed, maar dan op een iets andere wijze geschreven.
- **Muzelman:** Dit woord komt van het Turkse musluman dat weer

afgeleid is van het Perzische meervoud musliman. De laatste lettergreep „man” heeft niets met een man te maken. Het is dus eigenlijk niet correct om over een muzelvrouw te spreken. Een muzelman kan zowel een man als een vrouw zijn.

- **Ramadan:** de maand in de islamitische kalender die verwijst naar de maand waarin Mohammed zijn eerste openbaringen zou hebben ontvangen. De islamitische kalender loopt niet gelijk aan de Joodse of de westerse kalender. Daarom valt de maand Ramadan telkens in een andere tijd dan volgens onze kalender. In deze maand vasten de islamieten.
- **Sharia:** de islamitische wetgeving.
- **Sjahied:** een martelaar die in de jihad sterft.
- **Sjeik:** zowel een religieuze leider, een wijze man, als een oudere man.
- **Soera:** is in de Koran wat wij „hoofdstuk” noemen.
- **Suikerfeest:** het feest ter afsluiting van de Ramadan.

Hoofdstuk 2 - MOHAMMED, IDEALIST EN PROFEET

Terwijl het jodendom in zekere zin begonnen is bij de Sinaï in de woestijn en het christendom in Jeruzalem begonnen is, is er ook een gebied aan te wijzen waar de wieg van de islam stond. Het jodendom is de oudste godsdienst. Daarna kwam het christendom en tenslotte kwam de islam, ook al zeggen de islamieten dat zij de oudste godsdienst hebben. Zij menen dat Abraham (Ibrahim, zoals zij hem noemen) geen Jood was, maar dat hij een 'hanif' (een godzoeker) was, terwijl zij hem soms ook een islamiet noemen. Ook Adam was een islamiet, zo zeggen zij.

De islam is ontstaan in Arabië (het huidige Saudi-Arabië) in de zesde en zevende eeuw na Christus. In het woestijngebied van het binnenland van Arabië leefden Bedoeïenenstammen (voornamelijk nomaden, die van veeteelt leefden), die elkaar heftig bestreden.

In dit gebied vinden wij twee belangrijke steden: Mekka en de stad die wij later zullen kennen onder de naam Medina, maar die oorspronkelijk Jathrib heette. Beide steden waren gelegen aan oude handelswegen, waarlangs rijk beladen karavanen reisden. Mekka en Medina waren daarom vooral handelssteden.

Arabië was net als Israël centraal gelegen tussen Europa, Afrika en Azië. Terwijl rondom het Arabisch schiereiland verschillende machtige rijken lagen, rijken die al eeuwenlang een belangrijke plaats op de wereldkaart innamen (Egypte, Israël, Syrië en Perzië), was Arabië eigenlijk een gebied waar voor een groot deel slechts woestijnbewoners, de Bedoeïenen met hun kudden, leefden. Een echt Arabische staat was in de tijd van Mohammed nog steeds onbekend. Het enige waardoor Arabië enige bekendheid genoot was het feit, dat belangrijke karavaanroutes door het land gingen. Zo kon handel die via de Middellandse Zee aangevoerd was, per karavaan gebracht worden naar enkele havensteden in het zuiden van Arabië, waarna de handel verder kon naar landen als India in het verre Oosten.

Via Arabië konden goederen dus uit Europa naar het verre Oosten vervoerd worden en goederen uit het verre Oosten, zoals specerijen, naar Europa. De karavaanroute liep langs Mekka, waardoor deze stad toch enige betekenis had.

Mohammed

De meeste niet-islamieten kennen alleen de naam „Mohammed” en weten,

dat hij door de islamieten geëerd wordt als een groot profeet die je niet mag bespotten. Wat zij echter niet weten, is dat Mohammed een idealist was die probeerde de samenleving in zijn tijd drastisch te verbeteren.

In 570 na Christus werd Mohammed in Mekka in het huidige Saudi-Arabië geboren als zoon van een zekere Abdoellah en Amina. Op 8 juni 632 is hij op 63 jarige leeftijd in Medina overleden aan de Mekkaanse griep.

De naam van zijn vader kan beter als volgt geschreven worden: Abdoe'llah. De laatste lettergreep toont ons de naam Allah. Abdoellah betekent „slaaf van Allah”. Deze Abdoellah stierf echter nog vóór Mohammed geboren was. Nu moest de opa het kind een naam geven. Het werd Mohammed, wat „de geprezene” betekent.

Mohammed had zelf als kind dus al het een en ander meegemaakt, waardoor hij oog had voor mensen die het moeilijk hadden. Zijn vader was immers al vóór zijn geboorte gestorven en zijn moeder overleed toen hij pas 6 jaar was. Mohammed kwam bij zijn grootvader te wonen. Helaas stierf deze grootvader twee jaar later. Vanaf die tijd (hij was nu acht jaar oud) werd hij opgevoed door zijn oom, Aboe Taleb.

In die tijd was het in de stam van Mohammeds familie de gewoonte, dat kinderen werden verzorgd door bedoeïenenvrouwen. Tot zijn vijfde jaar is Mohammed onder de hoede van zo'n bedoeïenenvrouw geweest. In die tijd bleek, dat hij aan bepaalde aanvallen leed, waardoor men dacht, dat hij bezeten was. Hij schijnt zelf ook gedacht te hebben, dat hij bezeten was. Kort nadat hij bij zijn moeder was teruggekeerd, overleed zij en kwam Mohammed dus onder de hoede van zijn grootvader. Toen ook deze overleed was Mohammed negen jaar en ging oom (Aboe) Talib of Taleb voor hem zorgen. Mohammed ging schapen en geiten hoeden in de bergen van het gebied rond Mekka, terwijl zijn oom hem soms ook meenam op handelsreizen naar Syrië. Hier zal hij ook zijn eerste contacten met christenen gehad hebben, terwijl hij in Mekka mogelijk al Joden ontmoet heeft. In ieder geval moet hij later, toen hij naar Medina uitgeweken was, contact gehad hebben met Joden. In Medina woonden namelijk twee grote Joodse families, die behoorden tot de priesters van Israël, zij behoorden dus tot de Kohaniem. Deze Joden hadden in het waterrijke Medina palmlantages en boomgaarden aangelegd.

Van jongs af aan was de kleine Mohammed een jongen die koos voor een eerlijk en oprecht leven. Zo'n leven wilde hij niet alleen zelf leiden, maar hij wilde ook zo graag dat anderen dit zouden hebben.

Terwijl de mensen er in die tijd een zedeloze moraal op na hielden, was de jonge Mohammed beslist anders. Hij leidde geen zedeloos leven, dronk geen alcohol en dobbelde niet. Hij viel zó op bij de mensen in Mekka, dat zij hem Al Amin (d.i. „de betrouwbare”) gingen noemen. Hij werkte hard en ging eerlijk met geld om.

In zijn tijd hadden met name de vrouwen en de slaven het verre van gemakkelijk. Mohammed had daar verdriet om. Hij had medelijden met hen en wilde een veranderde samenleving, waarin het leven beter was voor de vrouwen en de slaven.

Mohammed had ook moeite met het feit, dat de mensen zich in zijn tijd bogen voor zo’n 360 goden. Ze hadden wel veel goden, maar niet één van die goden kon iets voor de mensen doen of betekenen. De goden konden geen eten aan de mensen geven, maar moesten zelf door de mensen van voedsel voorzien worden, ook al aten ze het natuurlijk niet echt op.

Door zijn kontakten met christenen en Joden, was Mohammed tot de overtuiging gekomen, dat de Arabieren op de verkeerde weg waren. Zoals Joden de profeten en christenen de apostelen gehad hadden die hen de boodschap van de ene God brachten, zo wilde hij de boodschapper van die ene God voor de Arabieren zijn. Als een profeet van God wilde hij de mensen op de juiste weg leiden, zodat zij de ene ware God, over wie hij bij Joden en christenen gehoord had, zouden leren kennen. Die ene ware God die Mohammed aan zijn volk wilde bekend maken, was de God van Adam, Abraham, Mozes, David, Salomo, Jona en Jezus. Wát u ook denkt over islamieten, vergeet niet, dat Mohammed deze God aan zijn volk bekend wilde maken! Helaas heeft hij hen een verminkt beeld van deze God gegeven.

In deze tijd woonden in Arabië naast de aanhangers van de godsdiensten van het land, zowel Joden als christenen. In Medina waren zelfs drie belangrijke Joodse groeperingen. Al deze groeperingen hadden eigenlijk één stamvader: Abraham. De Joden hadden Abraham als stamvader via Izaäk en Jakob. De Arabieren hadden hem als stamvader via Ismaël. De christenen hadden door hun geloof in de Here Jezus hem op een geestelijke wijze als stamvader (Galaten 3:7). Van de Joden en de christenen leerde Mohammed, dat Abraham slechts één God diende. Mohammed wilde een goede volgeling van Abraham zijn en in zijn voetsporen treden en besloot, dat zijn volksgenoten deze zelfde weg dienden te gaan. Er mocht nog maar één God in Mekka gediend worden! Ook leerde hij, dat God indertijd bijzondere mannen gebruikt had om het volk Israël Zijn boodschap, de wet, de Torah,

te brengen en dat Hij Jezus gezonden had voor de christenen. Dit riep in Mohammed het verlangen op om ook door God als Zijn boodschapper voor zijn volk gebruikt te worden.

Mohammed zag het als zijn opdracht verder te gaan met de boodschap die de Bijbelse profeten – van Adam tot Jezus – vroeger gebracht hadden. Hij riep de mensen in zijn omgeving op om deze Bijbelse profeten te erkennen en hun boodschap van God te geloven. Hij wilde dat zij de Bijbel als de heilige Schrift zouden erkennen. Hij meende dat zijn volk afgedwaald was van het geloof zoals Abraham dit beleden had. Hij wilde dat zij naar dit geloof, dat door Joden en christenen verkondigd werd, zouden terugkeren. In de begintijd van zijn werk was Mohammed zó overtuigd van de waarheid van de Joodse en christelijke geloofsbelijdenis, dat hij zei: „*Wie een Jood of christen kwaad doet, die zal ik persoonlijk aanklagen op de Oordeelsdag!*” Zelfs in latere tijden kregen de islamitische generaals nog de opdracht geen Jood enig kwaad te doen. De bekende Omar heeft zelfs weleens een Jood bevoordeeld ten nadele van één van zijn islamitische generaals. De generaal had het huis van een Jood verwoest en op die plaats een moskee gebouwd. Omar gaf opdracht de moskee weg te halen en op die plaats een nieuw huis voor de Jood te bouwen! Hoewel het jodendom in feite dichter bij de islam staat dan het christendom zijn de islamieten nu al eeuwen negatiever over Joden dan over christenen.

Mohammed geloofde dat er vóór hem al 124.000 profeten geweest waren. De eerste was Adam. Hijzelf was de laatste. Hij was de man die een goede boodschap, een blijde boodschap bracht. Hij was zich bewust, dat zoals de profeten die vóór hem geweest waren niet geloofd werden, dit bij hem ook het geval was. De mensen hebben hun hart afgesloten voor de boodschap van God en dus ook voor Gods boodschapper. Daarom willen zij niet nadenken over wat Allah in de Koran tegen hen te zeggen heeft. Ze volgen en dienen de afgoden en roepen daardoor Gods toorn over zich af.

Later zou Mohammed bekendmaken, dat hij de laatste boodschapper van God is. Terwijl de Hebreeënbrief meedeelt, dat Gods laatste woord in de Here Jezus gesproken is (zie Hebreeën 1:1), meende Mohammed, dat hijzelf de laatste profeet van God was.

Geen nieuwe godsdienst

Christenen die helemaal niet op de hoogte zijn van het ontstaan en de inhoud van de islam, willen vaak zonder meer de islam als „heidendom” afwijzen. Zij weten niet, dat Mohammed absoluut geen nieuwe godsdienst wilde invoeren. Mohammed heeft met nadruk verklaard, dat hij geen

nieuwe godsdienst bracht, maar dat hij de oude godsdienst, zoals die door Abraham beleden werd, wilde brengen. Toen de mensen in zijn woonplaats niet wilden luisteren, zei Mohammed dat zij ongelovigen en huichelaars waren. Mohammed waarschuwde de mensen van Mekka, dat zoals God in het verleden de ongelovigen verdelgde, hij dit opnieuw zou doen, ook met de mensen van Mekka als zij zich niet bekeerden tot de ene ware God, de God van Abraham!

Waarschijnlijk hebben de mensen van Mekka zich eerst vermaakt om die zonderling met zijn ene God, terwijl zij zich later aan hem en zijn herhalende prediking gingen ergeren en storen. De mensen van zijn eigen stad werden daarop zijn grootste vijanden. Mohammed nam echter het lijden van een door God gezondene op zich en bleef trouw aan zijn zender, de God van Abraham.

Voor Joden en christenen was de boodschap van Mohammed echter van meet af aan onaanvaardbaar. Voor Joden was de boodschap van Tenach (dat is het Oude Testament) compleet en was het onmogelijk, dat een niet-Jood als profeet van God zou optreden. Voor Joden waren alleen Joodse profeten echte profeten van God en Mohammed was geen Jood en kon dus geen profeet van God zijn. Hij kon echter helemaal niet de Messias zijn, want die zou uit het Joodse volk voortkomen, namelijk uit de stam van Juda en uit het huis van David. Zo was Mohammed voor de Joden min of meer een schertsfiguur. Als zij een islamiet ontmoetten, zeiden zij soms niet 'salaam' (de vredegroet), maar 'saam' dat bijna hetzelfde klinkt, maar 'dood' betekent. Het klonk bijna hetzelfde.

Ook voor de christenen was Mohammed met zijn boodschap onaanvaardbaar. Zij hadden de Here Jezus leren kennen en meenden, dat een geloof dat alleen gebaseerd was op het geloof van Abraham, een zeer grote stap terug was.

De situatie in Arabië

Zij die de godsdiensten van het land aanhingen, waren voornamelijk mensen die er vele goden op na hielden. Iedere stam had zijn eigen god of goden. In totaal vereerde men ongeveer 360 goden. Behalve in goden, geloofde men ook in allerlei geesten. Men geloofde, dat deze geesten in bomen, stenen, zandhopen, bronnen en grotten woonden.

Vermeldenswaard zijn de zogenaamde 'djinns', waarvoor men grote angst had. Deze djinns waren geheimzinnige wezens, die een grote invloed op de mensen hadden – meestal een kwade invloed. De djinns zijn wezens die zich tussen Allah en de mensen bevinden. Op deze djinns komen wij later terug.

In die tijd leefde men er daar maar op los, zouden wij zeggen. Er was geen regering en er waren geen wetten. Wie macht had, had „het recht” aan zijn kant. De seksuele gemeenschap was niet gebonden aan het huwelijk. Overspel was toegestaan. Prostitutie was gewoon. De vrouwen werden bijzonder vernederd. Er is wel gezegd, dat zij als vee beschouwd werden. Welgestelde mannen hadden wel 20 of 30 vrouwen, afgezien nog van de slavinne en de vrouwen met wie ze verder nog een avontuurtje beleefden.

In Mekka had men toen al een soort tempel voor de goden. Het is een kubusvormig gebouw. De naam van deze tempel was Kaäba, dat letterlijk „kubus” betekent. Mekka was namelijk al vóór de komst van Mohammed het religieuze centrum voor de Arabieren. Op gezette tijden kwamen Arabieren op het terrein van de tempel om bij de altaren en godenbeelden te bidden.

In de noordoostelijke hoek van deze tempel lag en ligt een ongeveer 25 cm lange steen, waarschijnlijk een meteoriet, die men beschouwde als de god van de stenen. Men geloofde, dat als men deze steen kuste, hij de zonde van de mens overnam.

In dezelfde tempel stond ook een beeld van de maangod Hubal, die over de Kaäba waakte.

Islamitisch geloof over Adam, Eva, Hagar, e.a.

Voor wij verder gaan met de Kaäba, moet u eerst het volgende weten. Moslims geloven, dat het oorspronkelijke paradijs in de hemel was. Hier leefden ook Adam en Eva. Als reactie op hun zonde werden ze echter uit de hemel geworpen en kwamen zij op verschillende plaatsen op aarde terecht. Adam kwam op het eiland Sri Lanka terecht en Eva in Arabië, dicht bij de haven van Jeddah.

Nadat Adam en Eva 200 jaar gescheiden van elkaar op aarde geleefd hadden, liet Allah hen weer bij elkaar komen. Dat was in Arafat, dicht bij de stad Mekka. Hier bouwde Adam toen de Kaäba als plaats van aanbidding.

Later is Adam in Mekka gestorven en begraven. Eva werd begraven in Jeddah.

Toen Hagar met Ismaël door Abraham was weggezonden, zou zij ook naar Arabië gereisd zijn, zo leert de islam. Hier kwam zij – geleid door een engel – bij de bron die ‘Zamzam’ genoemd wordt. Het Arabische woord ‘zam’ betekent ‘stop’. ‘De bron Zamzam’ is dus ‘de stop-stop bron’, dat wil zeggen: de belangrijkste bron om bij te stoppen. Zo verwijst het naar de bron waar

Hagar stopte om water te drinken, zodat zij en haar zoon niet van dorst omkwamen. Ismaël en Hagar zouden later bij de Kaäba begraven zijn.

Volgens de islamitische traditie heeft Adam dus als eerste de Kaäba gebouwd. Tijdens de zondvloed werd de Kaäba echter verwoest. Later zouden Abraham – die in opdracht van Allah zijn zoon Ismaël in Arabië kwam opzoeken – en Ismaël het gebouw hebben herbouwd. Abraham zou het als een huis voor God gebouwd hebben. Toen Ismaël een wandeling in de bergen maakte, vond hij de grote zwarte steen, die God uit de hemel zou hebben laten vallen en die bestemd was voor Zijn huis op aarde. Abraham en Ismaël rolden de steen naar de Kaäba en gaven hem een plaats in de muur. Daarom kregen de islamieten later ook de opdracht om zich in hun gebeden te richten tot het huis van God op aarde, de Kaäba. Waar ze ook waren op aarde, zij moesten zich altijd richten op deze plaats.

In de Kaäba waren indertijd 360 beelden van afgoden opgesteld. Beelden van hout en steen. Het was Mohammed opgevallen, dat de inwoners van Mekka wel 360 zichtbare goden hadden, maar dat deze goden geen van allen tot iets in staat waren. Daarnaast had hij gehoord, dat de Joden slechts één God hadden en dat deze God de Schepper was van hemel en aarde en dat Hij zorgde voor mens en dier, ja voor Zijn gehele schepping.

Ook had Mohammed gehoord van het feit dat de christenen dezelfde God dienden. Daarbij was hem opgevallen, dat zowel de Joden als de christenen een bijzonder boek hadden, waarin hun God uitvoerig werd beschreven, evenals Zijn daden. In de Bijbel kon je de God van Joden en christenen leren kennen. In het Joodse boek kon je deze God leren kennen in relatie tot de Joden. In het evangelie leerde je Hem door Jezus kennen voor de christenen.

Zowel de Joden als de christenen hadden ook nog een profeet, een bijzondere boodschapper van hun God. De Joden hadden Mozes en David en de christenen hadden Jezus. De Arabieren hadden echter wel veel goden, maar geen heilig boek en geen profeet. Mohammed realiseerde zich dat de godsdienst in zijn land afgoderij was. Hij voelde zich geroepen om die ene ware God die Joden en christenen kenden aan de mensen in zijn land bekend te maken. Toen hij dit deed, vertelde hij echter niet dat zijn godsdienst uit jodendom en christendom afkomstig was, maar dat die andere godsdiensten juist uit zijn godsdienst voortgekomen waren. Hij vertelde, dat zijn godsdienst al door de eerste aardbewoners beleden werd.

Mohammed had kennis gemaakt met Joden en christenen uit zijn land en uit landen eromheen. Ten westen van Arabië lag het christelijke Byzantijnse rijk (de oostelijke „afdeling” van wat vroeger de christelijke kerk was, maar

wat nu de Oosters Orthodoxe kerk is.). Ook in het westen van Arabië waar Mohammed woonde hadden de mensen één God en een heilig boek.

Ten oosten van Arabië lag het Perzische rijk. Daar hadden ze ook al één god (Ahoera Mazda), één boek (Avesta) en één profeet (Zarathoestra). Deze Perzische godsdienst was niet te vergelijken met die van Joden en christenen. Wat wel weer opmerkelijk voor Mohammed was, was het feit dat ze één god hadden, evenals één boek en één profeet.

Mohammed dacht erover na, wie het bij het rechte eind zou hebben: zijn volk met 360 goden van hout en steen, zonder profeet en zonder boek, of de andere volken met slechts één onzichtbare God, maar wel met een boek en ook met een profeet. De volken ten oosten en westen van zijn land waren geen woestijnbewoners zoals zij, de Arabieren. Zij hadden een hoge beschaving. Hij kwam tot de conclusie, dat zijn volk niet bestaande goden diende en dat het tijd werd dat hierin verandering kwam. De mensen moesten de ene ware God van Joden en christenen leren kennen en de Kaäba moest een andere betekenis krijgen.

De Kaäba is een rechthoekig gebouw, dat tegenwoordig bijna hele maal afgedekt is met een groot zwart brokaten doek waarop de geloofsbelijdenis van de islam geborduurd is, evenals een aantal verzen uit de Koran. Dit doek wordt jaarlijks vervangen. In de Kaäba werden in Mohammeds tijd elke vrijdag offers gebracht aan de afgoden: goud, en als voedsel o.a. geslachte geiten en kruiden. Er werden kaarsen gebrand voor de afgoden en iedereen knielde voor de god van zijn eigen stam.

In deze tijd vereerde men ook al Allah, naar wie de Kaäba genoemd was als „huis van Allah” of „kamer van Allah”. Men geloofde, dat Allah de schepper was. Als men in nood was, riep men Allah aan (s 10:22; 16:54; 29:65). Deze Allah had drie dochters, ook godinnen. Hun namen waren Al-Lat, Al-'Uzza en Manat (soera 53:19, 20). Men meende, dat Allah de hoogste van alle 360 goden was. Vandaar, dat in die tijd ook al „Allahoe akbar” gezegd werd, dat is „Allah is groter”. De kreet „Allah is groter” was dus van oorsprong niet bedoeld met het oog op de God van Joden en christenen.

Chadidja

Als jonge man van even in de twintig kwam Mohammed in contact met een weduwe, Chadidja geheten, die handel dreef op Syrië. Voor haar leidde Mohammed één of enkele handelsreizen naar Syrië, waarbij hij opnieuw Joden en christenen ontmoet zal hebben.

Hoewel Chadidja 15 jaar ouder was dan Mohammed, kwam het toch tot een

huwelijk. Dit huwelijk heeft 25 jaar geduurd, tot de dood van Chadidja. De inzichten verschillen over de vraag of er uit dit huwelijk kinderen geboren zijn en zo ja, of het jongens en/of meisjes waren. Waarschijnlijk hadden zij een zoon en twee dochters. De zoon, Gasem geheten, stierf echter op jonge leeftijd. Ook hierdoor heeft Mohammed veel verdriet geleden.

Het moet een heel goed huwelijk geweest zijn. Van Chadidja zal Mohammed veel over het christendom gehoord hebben, want Chadidja hoorde bij een christelijke groepering. Zij zal hem regelmatig allerlei godsdienstige verhalen verteld hebben.

In deze verhalen moet hij gehoord hebben over Mozes, die een ontmoeting had met de ene ware God; een ontmoeting bij een woestijnstruik in de woestijn en een ontmoeting op een hoge berg in de woestijn. Bij de ene ontmoeting gaf God Mozes een opdracht om voor Hem aan het werk te gaan als Zijn boodschapper en bij de andere ontmoeting gaf God hem Zijn boek. Mohammed zal deze gebeurtenissen niet vergeten zijn en ervan uitgegaan zijn, dat dit de weg is waarop de ene ware God met Zijn speciale boodschappers omgaat. Dit zal hij voor zichzelf ook verlangd en gezocht hebben. Zo zal hij jaren later in de woestijn naar een grot hoog in de berg Hera gaan en wachten of God ook tegen hem zal gaan spreken.

Chadidja had een neef die Waraka heette en die in Mekka woonde. Deze neef behoorde tot een groep mensen in Mekka, die christen geworden was. Hij verwachtte dat God spoedig grote dingen op aarde zou gaan doen.

Toen Waraka oud geworden was, vertelde hij aan Chadidja, dat een monnik Mohammed „profeet” had genoemd en dat deze monnik gezien had, dat er twee beschermengelen bij Mohammed waren. Hierop had Waraka tegen de monnik gezegd, dat als dit waar was, Mohammed dan de profeet van zijn volk zou zijn. Later, nadat Mohammed meende als profeet geroepen te zijn en Chadidja dit tegen Waraka gezegd had, zei Waraka, dat de engel Gabriël bij hem geweest was en dat deze hem gezegd had, dat Mohammed de profeet van zijn volk was. Zo werd Mohammed in feite door deze christelijke mensen geholpen bij het stichten van de islam!

Hier is een waarschuwing voor de christenen zeker op zijn plaats. Ook in onze tijd zijn er christenen die menen bepaalde openbaringen en profetieën van Godswegen ontvangen te hebben. Zoals christenen weinig waarde zullen hechten aan de profetische boodschap van Waraka en van de genoemde monnik, zo zullen wij ook weinig waarde moeten hechten aan vele zogenaamde profetieën van christenen; profetieën die niet van God afkomstig zijn, maar vreemde boodschappen bevatten.

Chadidja was een rijke, invloedrijke vrouw. Door zijn huwelijk met haar, was Mohammed nu ook een invloedrijke man geworden. Mohammed kwam door zijn huwelijk met haar aan het hoofd van haar bedrijf te staan en werd nu eigenaar van vele slaven en kamelen.

Mohammed, die als jongen begonnen was als herder, werd nu leider van karavanen met tientallen begeleiders en wel honderd kamelen. Zo maakte hij grote reizen naar verre steden. Onderweg sliep hij in speciale herbergen voor karavanen, de zogenaamde karavanserais, waar hij mensen uit allerlei culturen en religies ontmoette. 's Avonds spraken deze mensen met elkaar en vertelden van elkaars steden, cultuur en religie. Zo maakte Mohammed ook kennis met Perzen, Joden en christenen. Hier hoorde hij verhalen over Mozes en Jezus, Farao en Zarathoestra, Abraham en Noach, Ismaël en vele anderen. Hier hoorde hij van de cultuur, de rijkdom en de beschaving van andere volken. Hij hoorde van hun wetten en van de manier waarop zij met elkaar omgingen. Mohammed luisterde, nam alles in zich op en vergeleek het met het leven in zijn eigen stad, Mekka.

Bij alle verhalen spraken een paar mensen hem sterk aan. In de eerste plaats waren dit Mozes en Jezus als de grote profeten, die allebei een boek aan hun volgelingen gegeven hadden. Maar Abraham sprak hem ook heel bijzonder aan. Abraham, die net als hijzelf in een wereld van afgoderij en afgodsbeelden leefde, die de afgodsbeelden in de winkel van zijn vader had stuk geslagen en een nieuw leven begonnen was met het dienen van de ene ware God. Zo'n man wilde hij zelf ook wel zijn!

Na de dood van Chadidja trouwde Mohammed opnieuw, nu echter niet met één vrouw, maar met vele vrouwen. De islamitische overlevering zegt, dat hij 12 vrouwen en 2 bijvrouwen had. Eén van deze vrouwen was een slavin die christen was, Maryam geheten. Twee andere vrouwen waren Joden. Deze vrouwen zullen zijn kennis van jodendom en christendom vermeerderd hebben, al heeft Mohammed veel van wat in het jodendom en christendom geleerd wordt „anders” onthouden.

Hoewel Mohammed leerde, dat een man maar één vrouw mocht hebben, schafte hij zichzelf een uitgebreide harem aan. Toen hij daarop werd aangesproken, verdedigde hij zich door te zeggen dat het hem, bij wijze van uitzondering, toegestaan was om vele vrouwen te nemen, s. 33:50.

De verandering bij Mohammed

Tijdens zijn huwelijk met Chadidja trok Mohammed zich elk jaar een maand lang terug in een grot in de bergen bij Mekka. Deze grot is een heilig

monument geworden, omdat God hier aan Mohammed zou zijn verschenen door middel van Zijn engel Gabriël. De naam van de berg en van de grot is Hera of Hira.

Hier dacht hij na over de godsdiensten van zijn land en over wat hij bij Joden en christenen gehoord had. In zijn land werden vele goden vereerd, terwijl de Joden en christenen allebei maar één God dienden. Hij kwam tot de conclusie, dat het veelgodendom van de mensen om hem heen verkeerd was. Er was maar één God, de God, die Abraham gediend had. Dat stond immers in het godsdienstige boek van de Joden, die de kennis van deze ene God bewaard hadden. Zij hadden het niet altijd op de juiste wijze bewaard, zo dacht hij, en waren daarom gecorrigeerd door profeten als Mozes en David en later door Jezus.

Mohammed dacht na over de wijze waarop Joden en christenen met hun vrouwen en hun dochters omgingen, ja ook hoe zij met hun slaven omgingen. Mohammed schaamde zich ervoor, dat meisjes en vrouwen in zijn stad zo onwaardig behandeld werden, ja dat pasgeboren meisjes zelfs gedood werden, omdat zij meisjes waren.

Mohammed zag nu, dat zoals de Joden van God afgedwaald waren, maar weer teruggekeerd waren, zo ook de Arabieren van God afgedwaald waren en tot Hem moesten terugkeren. Mohammed vroeg zich af, wanneer God een profeet tot de Arabieren zou zenden. Zo wachtte hij jaren lang op een teken van de enig ware God, opdat deze God Zich aan hem zou openbaren. Mohammed had namelijk een groot verlangen om zijn stad van de afgoden te zuiveren en het „*huis van de afgoden*”, de Kaäba te maken tot een huis van de ene ware God, die de schepper van hemel en aarde, ja van alles moest zijn.

Het antwoord kwam in 610 na Christus, zoals Mohammed zelf vertelt. Eerst waren er, toen hij nog schaapherder was, twee engelen bij hem gekomen, die zijn hart kliefd en er een bloedklomp, namelijk de erfzonde, uithaalden. Later had hij een ervaring, die aan een verschrikkelijke nachtmerrie doet denken. Terwijl hij in een grot zat te mediteren verscheen hem in een visioen een mysterieus wezen, dat zich openbaarde als de aartsengel Gabriël. De meditatietechniek, die Mohammed toepaste, moet zijn geest geopend hebben voor bovennatuurlijke inspiratie en moet hem in een zekere trance gebracht hebben. Mohammed vertelde later dat hij stemmen hoorde, hoewel hij niemand zag. Hij hoorde zijn naam roepen, maar zag niet wie hem riep. Toch was hij overtuigd dat er iemand was die hem riep, dat er iemand „van boven” was die tot hem sprak en contact met hem wilde

hebben. Zo bleef hij op de berg wachten of dat contact zou komen. Intussen keek hij om zich heen naar de bergen en de weilanden en realiseerde zich, dat de ene ware God Zich in berg en bos, in zee en land, in wind en regen, ja in de gehele natuur openbaarde. Overal zag hij nu het werk van Zijn hand.

Terwijl Mohammed in de grot boven op de Hera zat te mediteren, zag hij plotseling een straal licht. Het leek op het licht van een vallende ster en het licht werd groter en groter en kwam naar hem toe. Het licht veranderde in een gedaante: een engel met vleugels, die naast hem ging staan. Mohammed schrok hevig.

De engel hield hem een zijden doek voor, waarop iets geschreven was. De engel heette Gabriël. Hij heeft Mohammed toen opgedragen: „*Lees op in de naam van uw Heer*”. Mohammed vertelde later, dat hij dit als een bijzonder angstaanjagende gebeurtenis ervaren heeft. Toen het mysterieuze wezen hem opdroeg om te lezen, zei Mohammed: „*Ik kan niet lezen*”. Hij kreeg de opdracht toch te lezen. Zo kwam de eerste openbaring die aan Mohammed gegeven werd en die in soera 96 opgetekend staat. In de grot krijgt Mohammed van deze Gabriël tevens de mededeling dat hij nu de boodschapper van Allah zal zijn.

Soera 96 heeft als opschrift: „*Het Geronnen Bloed (Al-Alaq)*”. Dit hoofdstuk heeft 19 verzen. Het hoofdstuk bevat de volgende inhoud:

„In naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle.

1. Verkondig de naam van uw Heer, de Schepper.
2. Die de mens uit geronnen bloed schiep.
3. Verkondig, want uw Heer is de meest Eerbiedwaardige
4. Die (de mens) door middel van de pen onderwees.
5. Hij leerde aan de mens datgene wat deze niet kende,
6. In het geheel niet. Voorwaar, de mens wordt opstandig,
7. Omdat hij zich onafhankelijk denkt.
8. Voorwaar uw terugkeer is tot uw Heer.
9. Hebt gij degene gezien die verbiedt
10. Wanneer onze dienaar bidt?
11. Zeg mij, als hij de leiding volgt,
12. Of tot rechtvaardigheid maant.
13. Zeg mij, indien hij (de Waarheid) verloochent en zich afwendt.
14. Weet hij niet dat Allah alles ziet?
15. Neen, wanneer hij niet ophoudt, zullen Wij hem zeker bij de haren van zijn voorhoofd grijpen
16. Van dat leugenachtige en schuldige voorhoofd.

17. Laat hij dan zijn raadgevers bij elkaar roepen.
18. Wij zullen ook Onze wachters bijeen brengen.
19. Neen, gehoorzaam hem niet, maar werp u neder en zoek Zijn nabijheid.”

Toen Mohammed ontwaakte, realiseerde hij zich dat er een boek in zijn hart neergedaald was. Hij verliet de grot en hoorde, dat iemand hem begroette als de gezant van Allah. Toen hij opkeek, zag hij in de verte een reusachtige gestalte, namelijk de „engel” die hem eerder verschenen was. Welke kant Mohammed daarna ook uitkijkt, steeds ziet hij die grote figuur voor zich oprijzen, die hem zwijgend aankijkt.

Angstig keert Mohammed terug naar huis. Als hij later bij zijn vrouw thuis gekomen is, vraagt hij zich af of hij niet gek of bezeten is. Mohammed stelt zichzelf een belangrijke vraag. Zijn vrouw haast zich echter de vraag te beantwoorden, door te zeggen, dat hij noch gek noch bezeten is. Zij trekt zijn jas over zijn hoofd en laat hem met zijn hoofd op haar schoot liggen. Zij overtuigt hem ervan dat Allah hem – omdat hij een oprecht mens is – niet door demonen zou laten verleiden. Zij overtuigt hem, dat hij werkelijk de engel Gabriël ontmoet heeft. Dan komt de engel opnieuw en spreekt Mohammed aan als „*de ommantelde*”, omdat hij zijn mantel nog om zijn hoofd heeft. De engel geeft hem opdracht om als Gods boodschapper aan het werk te gaan. Hij moet de boodschap van Allah aan de mensen brengen. Zij moeten weten wat de engel hem geopenbaard heeft en wat dus inmiddels in de Koran staat.

Nog in de grot heeft Mohammed van de engel de opdracht gekregen om de boodschap van Allah aan de mensen te brengen en zich niets aan te trekken van de wijze waarop de mensen zullen reageren. Er zullen mensen zijn die de boodschap afwijzen. Er zullen mensen zijn die de boodschapper voor gek of bezeten zullen uitmaken. Er zullen mensen zijn die zeggen dat hij behekst is, dat hij een waarzegger is, of dat hij een dichter is die in direct contact met boze geesten staat. Er zullen mensen zijn die hem zullen uitlachen en bespotten. Mohammed moet al die reacties geduldig over zich heen laten komen en gewoon doorgaan met zijn opdracht.

Hoewel Mohammed na deze ontmoeting met de engel wacht of deze nog eens bij hem terugkeert, duurt het nog drie jaar voordat Gabriël opnieuw bij hem komt. In de tussentijd vraagt Mohammed zich vertwijfeld af of hij wel echt een engel ontmoet heeft en of hij wel echt de boodschapper van God moet zijn. Is zijn fantasie indertijd met hem op de loop gegaan, was het allemaal inbeelding, had hij gedroomd? Mohammed heeft het er erg moeilijk mee. Maar dan komt de engel opnieuw en bevestigt zijn opdracht.

Daarna keert Mohammed met een boodschap terug, een boodschap die later in de Koran zal worden opgenomen. De boodschap vertelt, dat je Schepper je niet verlaten heeft. Nu heeft Mohammed geen bewijsteken meer nodig voor de mensen. Of ze hem geloven of niet, hij zelf is het bewijs!

Mohammed, de Arabische profeet

Zo werd Mohammed geroepen tot profeet om zijn volk op de rechte weg te brengen. Als profeet moest hij zijn volk oproepen tot geloof in Allah, de hoogste van de goden, die voortaan de enige God zou zijn. Mohammed zelf zou de laatste profeet zijn, die door God gezonden was om de mensen tot Hem terug te brengen. Hij zag zichzelf dus niet als de stichter van een nieuwe godsdienst, maar als degene, die de oude, ware godsdienst voor zijn volk hersteld heeft. Zoals God Mozes en David gebruikt heeft voor de Joden en Jezus voor de christenen, zo was Mohammed overtuigd, dat God hem nu gebruikte voor de Arabieren. Hij moest hen waarschuwen (soera 35:24). Daarom is zijn boek ook in het Arabisch – de taal van zijn volk – geschreven (s. 12:2).

Er is een groot verschil tussen de boodschap die Mohammed ontving en de boodschap uit de Bijbel. Als wij in de Bijbel lezen over engelen die zich aan mensen openbaarden, schrokken mensen ook van de plotselinge verschijning van een hemels wezen dat ineens bij hen stond en die ze niet hadden zien aankomen. De Bijbelse engelen zien er echter niet angstaanjagend of schrikbaar uit. De Bijbelse engelen stelden de mensen steeds gerust met de woorden „*Vreest niet*”, terwijl wij later ook niet horen, dat zij die door engelen bezocht waren, dachten dat zij gek of bezeten waren.

Het is opmerkelijk, dat de Bijbel indertijd al waarschuwde, dat als er een ander evangelie gebracht zou worden dan het evangelie van de Bijbel – het evangelie van de Here Jezus – dat dit nieuwe evangelie geen echt evangelie zou zijn. Zelfs niet als het door een engel verkondigd zou worden. De apostel Paulus schrijft hierover het volgende:

„Het verbaast me dat u zich zo snel hebt afgewend van hem die u door de genade van Christus heeft geroepen en dat u zich tot een ander evangelie hebt gekeerd. Er is geen ander evangelie, er zijn alleen maar mensen die u in verwarring brengen en het evangelie van Christus willen verdraaien. Wanneer iemand u iets verkondigt dat in strijd is met wat ik u verkondigd heb, al was ik het zelf of een engel uit de hemel – vervloekt is hij! Ik heb het al eerder gezegd en zeg het nu opnieuw: wanneer iemand u iets verkondigt dat in strijd is met wat u hebt ontvangen – vervloekt is hij!

Probeer ik nu mensen te overtuigen of God? Probeer ik soms mensen te behagen? Als ik dat nog altijd zou doen, zou ik geen dienaar van Christus zijn. Ik verzeker u, broeders en zusters, dat het evangelie dat ik u verkondigd heb niet door mensen is bedacht – ik heb het ook niet van een mens ontvangen of geleerd – maar dat Jezus Christus mij is geopenbaard.” (Galaten 1:6-12)

Iemand stelde de vraag: „*Kan Mohammed gezien worden als een profeet, zoals de Bijbel ook over profeten spreekt?*” De profeten in de Bijbel waren – nadat het volk Israël ontstaan was – altijd mannen die behoorden bij het volk Israël. Zij verrichtten hun profetisch werk ook altijd in het land van Israël – met uitzondering van Jona en van de tijd van de Babylonische ballingschap. Noodgedwongen moesten mannen als Daniël toen vanuit een vreemd land hun boodschap doorgeven. Dit was echter een uitzondering op de regel. Dit kan van Mohammed niet gezegd worden. Hij was geen Israëliet en deed zijn uitspraken niet in het land Israël.

Een ernstige vraag!

Mohammed kreeg zijn openbaringen op verschillende wijzen. De islamitische overlevering vertelt, dat Mohammed zelf in het begin niet wist of zijn openbaringen van God of van de duivel kwamen. De inwoners van Mekka meenden, dat de openbaringen van satan kwamen en dat Mohammed een bezeten dichter was. De mensen zeiden: „*Zullen wij onze goden voor die waanzinnige dichter opgeven?*” (s. 37:36). Tegen de volgelingen van Mohammed zeiden zij: „*Jullie volgen slechts een betoverde man.*” (s. 17:47) Mohammed zelf twijfelde ook over de vraag of de openbaringen van God of van satan kwamen. Wij zagen al eerder dat zijn vrouw Chadidja ervan overtuigd was, dat de openbaringen van de engel Gabriël kwamen. Zij wist Mohammed hiervan te overtuigen en spoorde hem aan om zich voor de openbaringen open te stellen.

Mohammed is voor de islamieten de grote boodschapper van Allah. Het zou niet alleen voor andersdenkenden maar ook voor hen veelzeggend moeten zijn, dat deze boodschapper, deze profeet zelf niet wist of zijn boodschappen van God of van satan kwamen. Mohammed zelf kon niet kiezen bij de vraag: komt het van God of van satan. Als de boodschapper zelf dit niet weet, is dit dan niet veelzeggend?

Mohammeds vrouw Aisha zei, dat Mohammed vreselijk transpireerde als hij een openbaring ontving, terwijl er tevens klokgelui klonk. Mohammed kon op zo’n moment schudden, schokken, schuimbekken en loeien als een kameel. Hij had dan vreselijke hoofdpijn.

Ook kreeg hij openbaringen door middel van dromen, evenals visioenen als hij wakker was. Soms zag hij een engel staan, die er uitzag als een jongeman en er soms uitzag als een engel. Hij beweerde zelfs een keer opgenomen te zijn in de hemel, waar hij met gestorven profeten gesproken heeft. Allah zou zelfs van achter een scheidingswand tot hem gesproken hebben.

In het begin heeft Mohammed zijn openbaringen ontvangen terwijl hij in trance was. Hij paste namelijk speciale meditatietechnieken toe om zijn geest te openen voor het bovennatuurlijke. De vraag kan zelfs gesteld worden, of hij te maken had met de gevolgen van epileptische aanvallen – zoals niet-moslims geloofden – of met spiritistische seances en bezetenheid. Opmerkelijk is, dat ook Mohammeds tegenstanders geloofden dat hij bezeten was (zie s. 37:36). Dat zeiden sommigen echter ook van de Here Jezus... (Johannes 7:20)!

Islamieten zeiden, dat het onmogelijk was dat Mohammed aan epileptische aanvallen leed, want dan zou hij nooit zo'n grote godsdienst van wereldbetekenis hebben kunnen stichten. Dat is echter geen overtuigend argument, want Julius Caesar stichtte een wereldrijk en ook van hem wordt verteld, dat hij aan epileptische aanvallen leed.

Epilepsie?

Het is een feit dat mensen die een psychische ziekte hebben, heel religieus kunnen zijn en zeer religieuze ervaringen kunnen hebben. Ze horen stemmen, krijgen opdrachten, luisteren naar God en spreken met God, zo menen zij, waarbij Hij in hun beleving gewoon naast hen staat. Dit is dus anders dan in het gebedsleven van 'gezonde' mensen. Soms 'zien' zij ook hemelse verschijningen. Soms worden zij aangezet tot daden, die een gezond mens nooit zou doen. Zelf zijn zij altijd nadrukkelijk overtuigd van het feit, dat God echt in hun leven is binnengekomen. Dit betekent, dat wij heel voorzichtig moeten zijn als mensen ons vertellen over hun religieuze ervaringen, waarbij zij openbaringen hoorden of zagen. Dit soort ervaringen van lieve christenen (vaak duidelijk kenbaar als 'zwakke' mensen), kunnen ook het gevolg zijn van een hersenziekte of andere psychische afwijking. Daarom moeten wij nooit vertrouwen op openbaringen en geestesuitingen die mensen in samenkomsten of privé ons vertellen. Wij moeten ons alleen vasthouden aan het betrouwbare Woord van God, de Bijbel. Hierin heeft God ons alles gezegd wat Hij zeggen wilde. Hierna was Hij dus min of meer uitgepraat als het gaat om Zijn boodschap voor de mens. Zie hiervoor ook Hebreëen 1:1,2 waar letterlijk staat dat God voorheen vele malen en op vele manieren door de profeten gesproken heeft tot de vaders en dat Hij op het laatst, in deze dagen, tot ons gesproken heeft door de Zoon.

Veel psychiaters (ook de neurobioloog Prof. Dr. D.F. Swaab) die het leven van Mohammed bestudeerden, kwamen tot de conclusie dat hij aan epilepsie geleden moet hebben. Zij wijzen erop, dat extatische religieuze gevoelens bij een mens door verschillende zaken veroorzaakt kunnen worden. Mensen kunnen hierdoor menen, dat zij direct contact met God hebben, dat Hij direct tot hen spreekt en dat zij één of meerdere „boodschappen van God” ontvangen hebben. Oorzaken van deze gevoelens en gedachten kunnen zijn:

- een hersenziekte, zoals bijvoorbeeld temporaalkwabepilepsie (de temporaalkwab is de slaapkwab), een tumor in de slaapkwab die epilepsie veroorzaakt, een manie of schizofrenie
- leven in de bergen, eenzaamheid
bijzondere gebeurtenissen, zoals eenzame opsluiting en/of verblijf in een isoleercel.

Psychiaters menen dat verschillende ‘grootheden’ uit het verleden aan deze vorm van epilepsie leden, met als gevolg dat zij door hun ziekte meenden dat God of Jezus tot hen sprak. Als patiënten noemen zij:

Mohammed. Vanaf de leeftijd van zes jaar moet hij epileptische aanvallen gehad hebben, die gepaard gingen met religieuze ervaringen. Ook de plek waar hij zijn eerste visioen met de engel Gabriël gehad zou hebben – de eenzaamheid – zou hieraan hebben meegewerkt. Hij heeft de ervaring dat de engel tegen hem spreekt en hem opdrachten geeft. Het moet volgens deze psychiaters allemaal het gevolg zijn van zijn epileptische aanvallen.

Jeanne d’Arc leed ook aan epileptische aanvallen. Deze aanvallen werden soms uitgelokt door de kerkklokken. Zij zag steeds eerst een helder licht aan haar rechterkant en hoorde daarna aan dezelfde kant een stem tot haar spreken. Vervolgens verscheen haar een aantal heiligen die haar adviezen gaven voor de strijd.

Vincent van Gogh was psychisch ziek. Hij leed aan epileptische aanvallen en aan psychotische aanvallen. Hij zag en hoorde dan dingen die andere mensen niet zagen of hoorden. Op de muur van zijn huis had hij de volgende woorden geschreven: „*Ik ben de Heilige Geest.*”

Als wij denken aan deze mensen en hun epileptische aanvallen, komt ook de grote Russische schrijver F.M. **Dostojevski** in beeld. Hij had honderden epileptische aanvallen. In zijn boek ‘*De Idiot*’ schreef hij enthousiast over zijn religieuze ervaringen tijdens de momenten vlak voor die aanvallen, die hij niet meer zou willen missen. Hij schreef: „*Jullie gezonde mensen weten*

niet wat echt geluk is. Echt geluk is wat wij epileptici ervaren vlak voor een aanval. Mohammed zegt in de Koran dat hij in het paradijs is geweest. Alle wijsneuzen zijn ervan overtuigd dat hij loog en de zaak beduvelde. O nee, hij loog niet. Als hij net als ik zo'n epileptische aanval kreeg, was hij echt in het paradijs. Ik weet niet hoe lang die extase duurt – seconden, uren, maanden – maar ik weet wél dat ik het voor geen goud zou willen missen.”

Dostojevski schreef ook over de religieuze inhoud van deze ervaringen. Hij schreef: *„Ik voelde, dat de hemel neergedaald was op aarde en mij absorbeerde. Ik voelde echt de aanwezigheid van God en was van Hem doortrokken. Ja, God bestaat... huilde ik. En verder kan ik mij niets herinneren.”*

De aanvallen worden ook beschreven in zijn boek ‘Boze Geesten’. Hierin schreef hij: *„...Er zijn seconden, waarvan er in het geheel vijf of zes achter elkaar komen en je voelt opeens de aanwezigheid van de eeuwige harmonie, die volkomen bereikt is. Dat is niet aards; – o, dit is hoger dan de liefde! Alles is zo ontzettend duidelijk en geeft zo'n intense vreugde. Als het langer dan vijf seconden duurde – dan zou de ziel het niet uithouden en moest zij te gronde gaan. In die vijf seconden doorleef ik een heel leven. Ik zou er mijn hele leven voor willen geven, want ze zijn dat waard...”*

Dostojevski, die dus zelf aan epilepsie leed en dit als iets bijzonders en religieus heeft ervaren, gaat ervan uit dat Mohammed dezelfde soort ervaringen had als hijzelf. Als dit zo was, betekent het – hoe verdrietig het ook voor islamieten moet klinken – dat Dostojevski meende, dat de religieuze ervaringen van Mohammed voortkwamen uit zijn zieke geest.

Schrik niet. Er zijn psychiaters die menen dat de apostel **Paulus**, die vertelde, dat hij een directe ontmoeting met Jezus had toen hij onderweg was naar Damascus (Handelingen 9:1-9), hier ook een epileptische ervaring had. De tijdelijke blindheid van Paulus zou dan goed passen bij een extatische beleving als gevolg van temporaalkwabepilepsie. Wie hier echter de Bijbel op naslaat, ontdekt dat de medereizigers van Paulus allen op dat moment ook de hemelse stem hoorden (:7). Het wordt ongeloofwaardig om te denken, dat het hele gezelschap op dat moment aan epilepsie leed.

Ook wijzen wij erop dat de discipelen niet hallucineerden of een epileptische aanval hadden, waardoor zij Jezus, die niet lang daarvoor aan het kruis gestorven was, ineens in hun midden zagen staan. Leden elf mensen gelijktijdig aan een epileptische aanval of hallucineerden zij allen gelijktijdig en beleefden zij op dat moment allemaal dezelfde waanideeën? (Johannes 20:26) Sterker nog: Paulus schrijft over Jezus, die aan het kruis gestorven is: *„...en dat Hij is verschenen aan Kefas en vervolgens aan de twaalf leerlingen. Daarna is Hij verschenen aan meer dan vijfhonderd broeders en zusters*

tegelijk, van wie er enkelen gestorven zijn, maar de meesten nu nog leven.” (1 Corinthe 15:5,6) Hebben meer dan 500 mensen gelijktijdig eenzelfde waanidee gehad? Geen weldenkend mens kan zich zoiets voorstellen. Hier blijkt de Bijbelse boodschap over Jezus veel duidelijker te zijn dan de onbewezen verhalen over Mohammed.

Aanvang van Mohammeds prediking

Mohammed begint in eigen kring, dus in zijn familie, de boodschap van Allah te verkondigen. Later gaat hij ook in het openbaar optreden. Hij leert dat Allah barmhartig is voor wie zich aan Hem overgeven. Zij komen in het hiernamaals in de „Gaarde”, een ander woord voor het paradijs. Wie in zijn zondige levenswijze en afgoderij volhardt, zal in het komende gericht voor Allah komen en in de hel terechtkomen.

De mensen van Mekka verklaren Mohammed voor gek. Ze erkennen dat hij een eerlijk mens is, zij respecteren hem om zijn levenswandel, maar zij geloven niet dat er slechts één God is en dat die ene God ook nog tegen Mohammed gesproken heeft. Als Mohammed wil beweren, dat hij de boodschapper van die ene ware God is, zo zeggen de mensen, dan moet die God maar door middel van een wonderteken laten zien, dat Hij echt de enig ware God is en dat Mohammed echt Zijn boodschapper is. Mozes deed toch ook wonderen en bewees dat hij door God gezonden was? Jezus deed ook wonderen en bewees eveneens dat Hij door God gezonden was. Mohammed moet het nu ook maar bewijzen, anders zullen zij niet geloven.

Tot onvoorstelbaar grote teleurstelling van Mohammed deed zijn God echter geen wonderteken voor hem. Hij liep het vuur uit zijn sloffen voor zijn God en Allah liet hem in de kou staan. Het moet onverteerbaar geweest zijn voor Mohammed.

Mohammed de boodschapper

Arabieren zijn gewend om bepaalde vetes met woordenstrijd op te lossen. Wij zagen dat in het verleden ook bij mannen als Nasser, Gadaffi, Khomeini, Saddam Hoessein en anderen. Met hun woorden brachten zij vrees en angst in de harten van veel mensen die niet hun volgelingen waren. Ook al kraamden zij soms de grootste leugens uit, ook al waren zij niet in staat de daad bij het woord te voegen, zij behaalden toch resultaat: angst zaaien.

Ook in Mohammeds tijd konden bepaalde stammen hun strijd uitvechten – niet door middel van het zwaard, maar door middel van scheldpartijen. Men had dan vaak een dichter die namens de eigen partij optrad, die de

eigen partij met lovende gedichten moest roemen en prijzen en die de andere partij met hatelijke gedichten moest bespotten en vervloeken. De dichter die dit het langst volhield – zijn partij had gewonnen. Op deze wijze gaat Mohammed met spreuken en gedichten de strijd aan met de mensen van Mekka om hen te bewegen de afgoden los te laten en voortaan de ene ware God te dienen.

Mohammed roept de mensen van Mekka op om niet langer de afgoden te dienen, maar om voortaan de ene ware God te aanbidden en te dienen. Hij wil dat de Kaäba gereinigd zal worden van alle afgoden en dat de Kaäba gewijd zal worden aan de ene ware God. Het moet het huis voor Allah worden. Mohammed richtte zich tot de leiders van de stad, die niets wilden weten van zijn hervormingsplannen. Hierop wendde hij zich tot de vrouwen en de slaven. Zij waren wel bereid om naar hem te luisteren.

Eén van de eersten die gehoor geeft aan zijn prediking is zijn eigen vrouw Chadidja, gevolgd door zijn neef Ali en zijn aangenomen zoon Zaid. Vervolgens zijn oom Aboe Taleb, de rijke koopman.

Daarna wordt het stil. De mensen van Mekka lachen Mohammed uit, bespotten hem en wijzen hem met zijn ene ware God resoluut af.

Terwijl Mohammed in de eerste periode van zijn optreden heel liefdevol, vriendelijk en rustig was, werd zijn optreden nu harder en feller. Hij houdt de mensen van Mekka voor, dat Allah ongeduldig wordt en dat zij Zijn toorn over zich afroepen als zij Hem blijven afwijzen. Zijn boodschap zal later als een soera in de Koran worden opgenomen: „*Allah vernietigt geen stad zonder deze stad eerst gewaarschuwd te hebben. Laat daarom desnoods je familie los en kies voor Allah, want Hij hoort en ziet alles.*” (s. 15:4; 26:208) Met deze boodschap predikt Mohammed in Mekka en dwingt als het ware de mensen om een keuze te maken. Hij houdt regelmatig toespraken en spreekt de mensen op een confronterende wijze toe. Hij zegt nu, dat Allah hem toestemming gegeven heeft om op harde wijze te reageren op de afgodendienaren. De mensen hebben hem belachelijk gemaakt, uitgelachen en bespot. Nu zal hij hen niet meer met zachte hand tegemoet treden. Nu zal hij met harde hand gaan optreden. Hij zal zijn volgelingen niet langer zeggen, dat ze zich niet mogen verweren als zij geslagen worden. Hij zal hen toestemming geven om hard terug te slaan.

De hardheid klinkt nu uit zijn woorden. Hij leert niet meer een vorm van pacifisme: als ze je slaan, sla niet terug, maar hij predikt nu: als ze je slaan, sla dan hard terug.

Zo veranderde Mohammed van een zachtmoedig boodschapper in een aanvoerder van een leger.

Liefdevol en wreed

Wij doen er goed aan erop te letten, dat Mohammed in zijn leven en in zijn werk dus op twee manieren optrad. Eerst vriendelijk en vredelievend. Toen dat geen resultaat opleverde, trad hij met harde hand op en werd hij een legeraanvoerder. Wie van Mohammeds optreden zegt, dat het vredelievend was, heeft gelijk. Het was echter slechts tijdelijk vredelievend! Wie van Mohammeds optreden zegt, dat het meedogenloos hard was, heeft ook gelijk. Helaas is dit laatste het kenmerkende van de islam gebleven.

Uit het voorbeeld van Mohammed kunnen wij iets heel belangrijks leren, omdat de islamieten zelf hierin ook Mohammed als voorbeeld nemen. Op deze wijze verrichten zij nog altijd hun werk om anderen voor de islam te winnen. Eerst komen zij vredelievend. Als dit niet werkt, veranderen zij na verloop van tijd van tactiek en komen zij met het zwaard. Zo deed Mohammed en zo behoort iedere islamiet het nog steeds te doen.

Mohammed richtte zich niet alleen tot de afgodendienaars van Mekka, maar ook tot de Joden en de christenen. De christenen hield hij voor dat hun drie-eenheid in feite ook afgoderij was. De drie-eenheid zoals hij voornamelijk in Arabië geleerd had, was dat er een God de Vader was, dat er een moeder was (Maria) en dat zij een Zoon hadden (Jezus). Dit was voor Mohammed net zo duidelijk afgoderij als de afgoderij van de 360 beelden in de Kaäba. Hij riep het de christenen die dit zeiden toe, dat als zij deze dingen verkondigden en zeiden dat God een Zoon had, zij gesmolten ijzer in hun mond zouden krijgen. Zo werd het later ook in de Koran opgenomen. Het was godslasterlijk in zijn oren, dat de ene ware God door middel van een seksuele relatie een kind verwekt zou hebben. Zo maakt hij duidelijk, dat de God van Jezus zoals deze christenen Hem prediken, niet de God is die hij predikt. Wij zullen moeten erkennen, dat wij ons ook niet erkennen in de geloofsovertuiging die deze christenen indertijd hadden.

„De duivelsverzen”

Buiten de reeds genoemde kring van familieleden vindt Mohammed de eerste tijd geen gehoor op zijn prediking. Er komt tegenstand en vervolging. In een poging om de mensen van Mekka te winnen staat hij toe, dat hun godinnen Lat, ook wel Al-Lat genoemd, Ozza, ook wel Al-'Uzza genoemd en Menat ook Manat genoemd, aanvaard worden als bemiddelaars. Lat is dan de vrouw van Allah, terwijl Ozza en Menat hun dochters zijn. Deze drie waren daarmee godinnen naast Allah. Slechts korte tijd schijnen deze drie

zelfs als godinnen in de Koran vermeld te zijn geweest. Later heeft hij hiervan spijt gekregen en deze beslissing teruggenomen, waarna de tegenstand tegen de nieuwe godsdienst alleen maar groter werd.

Het is begrijpelijk dat Mohammed moest uitleggen hoe hij erbij gekomen is om eerst deze drie godinnen toe te voegen aan de ene ware God van de islam en enige tijd later weer te zeggen, dat de drie godinnen toch niet bij de islam behoren. Mohammed gaf toe dat hij fout geweest was en verklaarde dat de duivel hem misleid had en dat de duivel ervoor gezorgd had dat hij deze godinnen (tijdelijk) erkend had. Dit verklaarde hij in de Koran als volgt: „*Nimmer zonden Wij een boodschapper of een profeet vóór u of, wanneer hij (zijn boodschap) verkondigde, kwam de duivel er tussen. Doch Allah doet hetgeen satan inblaast te niet. Dan bevestigt Allah Zijn woorden en Allah is Alwetend, Alwijs. Zodat Hij hetgeen satan inblaast tot een beproeving moge maken voor degenen in wier hart een ziekte is en wier hart verhard is – voorzeker, de onrechtvaardigen zijn in groot verzet.*” (s. 22:52,53) Zo verontschuldigde Mohammed zich voor het feit dat hij onwaarheden verkondigd had en verklaarde hij dat hij door satan verleid werd om te zeggen dat er ook drie godinnen zijn. Om deze reden worden soera 22:52,53 „*de duivelsverzen*” genoemd.

Veel christenen wijzen erop, dat het eigenlijk voor islamieten ook moeilijk zou moeten zijn om de totale boodschap van Mohammed als ‘*Goddelijk geïnspireerd*’ te aanvaarden. Toen de duivel tot hem sprak, dacht hij immers dat Allah tot hem sprak! Hij kon het verschil tussen Allah en satan niet merken, zo er al verschil was, zeggen zij. Zij vragen zich dan af of alles wat Mohammed nagelaten heeft misschien uit de koker van satan gekomen is.

Het is begrijpelijk, dat islamieten het verschrikkelijk vinden dat Mohammed zelf al moest erkennen, dat zijn boodschap over de drie godinnen niet van Allah, maar van satan afkomstig was.

Mohammed moest hierdoor in feite toegeven, dat hij de openbaring van Allah niet kon onderscheiden van de influisteringen van satan. Hij was niet in staat om onderscheid te maken tussen waarheid en leugen. Als hij het hier niet kon, zal hij het andere keren ook niet gekund hebben, zo luidt voor veel christenen de conclusie. Zo maken deze verzen hen duidelijk, dat Mohammed door satan te verleiden was.

Mohammed moet Mekka verlaten

Het moet begrijpelijk zijn dat de onrust die Mohammed in Mekka zaaide, voor het stadsbestuur niet langer acceptabel was. Zij besloten Mohammed in

de ban te doen. Dit hield in, dat hij binnen 24 uur de stad diende te verlaten, dat het voor de andere mensen verboden was nog handel met hem te drijven of om hem van voedsel en kleding te voorzien, dan wel een slaappleats te geven.

Mohammed nam kennis van de ban en bleef gewoon in Mekka en wachtte af wat er zou gebeuren. Ook zijn volgelingen bleven gewoon in de stad. Voor Mohammed was er nu echter wel een bijzonder moeilijke situatie ontstaan. Zijn God had hem opdracht gegeven Zijn boodschapper te zijn, maar zijn God hielp hem nu blijkbaar niet. De profeten uit de Bijbel deden wonderen, maar hij kon geen wonderen doen. Wat nu te doen? Mohammed kwam plotseling met een nieuwe openbaring van Allah en zei, dat hij en zijn volgelingen de stad dienden te verlaten.

Drie lange jaren bleef Mohammed met zijn volgelingen buiten de stad in de hete en droge vallei, die omringd was door allerlei rotsen. Al die tijd wachtte hij op een woord van Allah, maar zijn God reageerde niet. Dit moet afschuwelijk frustrerend voor hem geweest zijn. Als Allah dan niets van zich liet horen, zou hij zelf aan het werk moeten gaan. Hij besloot met zijn volgelingen terug te keren naar Mekka. Ieder keerde terug naar zijn eigen huis. Het stadsbestuur reageerde niet.

Het lange verblijf in de vallei was te zwaar geweest voor zijn vrouw Chadidja. Ze was in de vallei al zwak geworden. Deze zwakte zette door en ze stierf.

Nog eenmaal probeerde Mohammed geduld op te brengen en de mensen van de stad tijd te geven om aan zijn boodschap te wennen. Hij kreeg nieuwe openbaringen van Allah, die alle beginnen met „*Heb geduld*”. Zo zijn ze later in de Koran opgenomen. Mohammed moest leren om de mensen (uit Mekka) de tijd te geven, opdat ze langzaam zouden wennen aan de nieuwe godsdienst. Dit wierp inderdaad vruchten af, zodat na verloop van enkele jaren de mensen van de stad steeds meer oor leenden aan Mohammed en zijn uitspraken gingen citeren. Die uitspraken zijn dus de „*verklaringen*” die later in de Koran werden opgenomen.

Mohammed probeerde nog eenmaal als een vredelievend profeet zijn werk te doen. Geen harde confrontaties maar rustige bijeenkomsten, waar mensen samen kwamen om te spreken en na te denken over de boodschap van Mohammed. Er kwamen enkele volgelingen bij, maar niet het grote aantal waarop Mohammed gehoopt had. Mohammed realiseerde zich dat dit (voorlopig!) het einde moest zijn van zijn poging om Mekka voor de ene ware God te winnen.

Naar Medina

Op een dag maakte Mohammed bekend, dat hij van Allah de opdracht gekregen had om het geloof in de ene ware God nu ook te brengen naar de stad Jathrib, die later Medina genoemd zou worden. In deze stad was zijn moeder geboren en zijn vader begraven. Nog steeds woonde hier een deel van zijn familie.

Als men in Mekka een aanslag op zijn leven wil plegen, wijkt hij uit naar de stad Jathrib, die daarna de naam Medīnat al-Nabi krijgt, d.i. de „stad van de profeet”. De naam van de stad wordt ingekort en zo ontstaat de naam Medina. Dit is in het jaar 622. Het is het jaar van de emigratie, de „hidjra”, het jaar 1 van de islamitische jaartelling. Hier in Medina begint de verbreiding van de islam. Overigens wordt ook wel verondersteld, dat de naam Medina afgeleid is van de bijnaam die Jathrib had. Hij werd namelijk „al-Mediena”, dat is „de stad” genoemd, een naam, die ook in de Koran voorkomt. Hier zit ook al de naam „Medina” in.

In deze tijd ontstaat het verhaal, dat Mohammed op zijn vlucht naar de bergen gegaan is. De mannen van Mekka zaten hem op de hielen. Hij verborg zich met zijn vriend in een smalle grot. Meteen kwam er een spin die een web voor de ingang maakte. Toen de mannen van de stad voor de grot stonden, zagen zij het web en meenden dat Mohammed daarachter niet verborgen kon zitten. Dus gingen zij verder en keerden na verloop van tijd vruchteloos terug naar Mekka. Mohammed leek in het niets te zijn verdwenen.

De vriend van Mohammed, Aboe Bakar, was zo blij met zijn redding en het wonder dat de God van Mohammed voor hen gedaan had, dat hij zijn dochter Aisha die ongeveer zes of zeven jaar oud was, als vrouw gaf aan Mohammed. Mohammed was toen al meer dan 50 jaar oud. Voor onze westerse begrippen is dit een vreemde verhouding. Voor de oude Oosterse wereld was hier niets vreemds aan. Mohammed sliep pas met haar toen ze ongeveer 10 jaar oud was. Het wordt echter gekker, dat zelfs in 2009 de autoriteiten in Saudi-Arabië een 10-jarige bruid terugstuurden naar haar 80-jarige man. De profeet Mohammed trouwde immers ook een meisje van zes...

Laten we ons echter bewust zijn, dat het leven en de cultuur in het Midden-Oosten vroeger heel anders waren dan wij in onze tijd en cultuur gewend zijn. In de Bijbel komt namelijk een vergelijkbare geschiedenis voor. De knecht van Abraham heeft een bruid voor Izaäk gevonden en wil zo snel mogelijk met haar naar Izak. Wil zij dat? Dan geeft de Bijbel het volgende

verslag: „Laten we het meisje zelf roepen, zeiden ze, en haar vragen wat zij wil. Dus riepen ze Rebekka en vroegen haar: Wil je met deze man meegaan? Ja, antwoordde ze. Toen namen de familieleden afscheid van Rebekka en ook van haar voedster en van Abrahams knecht en zijn mannen.” (Genesis 24:57-59) Rebekka was nog zó jong, dat haar voedster mee moest! Een ‘voedster’ is een vrouw bij wie het kind aan de borst gaat. Nu gingen kinderen vroeger veel langer aan de borst dan tegenwoordig. Vervolgens vertelt de Bijbel hoe zij van de kameel afkwam: „Zodra ze Izak zag, liet ze zich van haar kameel glijden.” (Genesis 24:64) Zó wordt het in de Nederlandse Bijbels vertaald. In het Hebreeuws staat er dat ze van de kameel ‘afviel’!

Deze teksten zeggen ons genoeg over situaties zoals die ook in de Bijbelse tijd plaats hadden. Kinderen gingen vroeger tot zij ongeveer zeven jaar waren aan de borst. Vandaar dat de Bijbel ‘sprekende en zingende zuigelingen’ kent. Zo zegt Psalm 8:2 het volgende: „Uit de mond van kinderen en zuigelingen hebt Gij sterkte gegrondvest, uw tegenstanders ten spijt, om vijand en wraakgierige te doen verstommen.”

De kerkvader Augustinus sloot indertijd in Milaan (in 384 of 386) een huwelijkscontract met een meisje van tien jaar oud. De minimum huwelijksleeftijd was in die tijd 12 jaar! Van Augustinus vinden wij dit ook vreemd!

Van koning David wordt in de Bijbel weliswaar ook vermeld dat hij als „kruik” een mooi meisje in zijn bed kreeg, omdat hij op zijn hoge leeftijd niet meer warm kon worden. Er staat echter nadrukkelijk bij vermeld, dat hij geen seksuele relatie met haar gehad heeft (1 Koningen 1:1-4).

Mohammed en zijn vriend Aboe Bakar vluchtten nu naar Jathrib. In een latere tijd werd deze vlucht naar Medina gekozen als begin van de tijdrekening voor de islamieten.

De stad Jathrib lag op grote afstand van Mekka. Terwijl Mekka in een dor en droog gebied lag, bevond Jathrib zich in een paradijselijke omgeving. Prachtige tuinen, groene akkers, boomgaarden en omringd door rivieren. Prachtige bloemen, heerlijke honing en mooie vrouwen met sprekende ogen. Het was hier zó mooi, dat Mohammed deze omgeving ging gebruiken in zijn beschrijving van het paradijs in de eeuwigheid. Daar in het paradijs waren de tuinen, de bloemen en de vruchten. Daar waren de mooie vrouwen met hun prachtige ogen.

In deze stad waren problemen. Er waren twee rivaliserende Arabische stammen en er woonde een groot aantal Joden en een kleine groep

christenen. De Joden steunden de ene keer de ene Arabische stam en een andere keer de andere. Ook hadden de Joden geld en beheerden zij de geldmarkt. Wie geld nodig had, leende dit bij de Joden en moest hoge rente betalen. Velen hadden schulden aan de Joden. Om hun rijkdom waardoor ze veel macht hadden en om religieuze redenen waren de Joden in de stad niet geliefd. De Joden waren ook de felste bestrijders van Mohammed met zijn nieuwe godsdienst. Zij zagen, dat hij een aantal elementen uit hun godsdienst had overgenomen, maar dat hij ze niet juist had weergegeven. Hierom lachten zij hem uit en minachtten zij zijn leer. Mohammed overzag de situatie en maakte een plan. Hij moest de beide Arabische stammen bij elkaar brengen, hen de ene ware God bekend maken, de macht van de Joden afpakken en de stad onder zijn eigen bestuur brengen.

Na zijn vlucht uit Mekka werd Mohammed met open armen in Jathrib ontvangen. De mensen zagen hem als de man die eenheid zou brengen tussen de Arabieren en hen zou bevrijden van de machtige Joden. Opmerkelijk is, dat het vooral ook jonge mannen waren die zich bij hem aansloten.

In Medina kreeg Mohammed grote macht. Hij was nu niet langer de man van vrede, de zachtaardige 'goedheid zelve'. Hij werd nu een leider, die bereid was met sluwheid en list zijn doel te bereiken. Want daar ging het om: het bereiken van het doel! De naam van de stad werd toen dus veranderd in „*Medinat Ul Nabi*”, dat is „*de stad van de boodschapper*” of „*de stad van de profeet*”. Deze naam werd afgekort en zo ontstond de naam „*Medina*”.

Hier was Mohammed de grote leider, die de beide Arabische stammen tot een eenheid gesmeed heeft en die de Joden hun macht ontnomen heeft. Hier drongen de vrouwen van de stad zich aan hem op om met hem te kunnen slapen. Zijn vrouw Chadidja was gestorven en Mohammed kon de verleidelijke vrouwen moeilijk weerstaan. Hij was zo verkikkerd op al die mooie vrouwen, dat Allah hem tot de orde moest roepen en hem moest meedelen, dat het nu wel genoeg was. Terwijl hij eerst een uitspraak van Allah gedaan had als zou hij in tegenstelling tot de andere islamieten met allerlei vrouwen naar bed mogen, nu mocht hij in het vervolg alleen nog slapen met zijn wettige vrouwen en met de vele mooie vrouwen die in de strijd als buitgemaakte slavinnen zijn eigendom zouden worden.

Mohammed was een andere man geworden. Niet langer de zachte man met weinig interesse voor andere vrouwen, maar de harde leider met een wijd geopend oog voor al het vrouwelijk schoon en genietend van al die

vrouwen. Hier was hij ook de sluwe politicus, de man die onderhandelde, afspraken maakte, zich bediende van politieke leugens en gemene trucjes bedacht, zoals in de beschrijving van Kader Abdolah van hem gezegd wordt.

Mohammed probeerde zelfs de Joden achter zich te krijgen. Hij bood hun vrijheid van godsdienst aan met als voorwaarde, dat als er oorlog zou komen, zij aan zijn kant zouden strijden. Als beloning hiervoor zouden de islamieten voortaan in de richting van Jeruzalem bidden en zouden de islamieten samen met de Joden vasten. De Joden gingen hiermee akkoord, al was het onder een zeker protest.

Mohammed en de christenen

Mohammed had het moeilijker met de christenen. De Joden hadden net als hij slechts één God, maar de christenen beleden, dat zij drie Goden hadden. De ene christen had het over de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, terwijl de andere christen het had over God de Vader, Zijn Zoon Jezus en de moeder van Jezus – dus de vrouw van God: Maria. Maria werd door een aantal christenen immers aangesproken als „*moeder van God*” en „*hemelkoningin*”. Dit zou betekenen, dat God een moeder had en Hij – God! – uit een vrouw geboren is. Dat zegt deze uitdrukking namelijk. Zo was het in die tijd ook reeds algemeen dat bepaalde christenen zeiden, dat „*God geboren was*” als ze de geboorte van de Here Jezus bedoelden. Ook spraken deze mensen over het „*lijden van God*” en „*de dood van God*” als zij het over het lijden en het sterven van de Here Jezus hadden.

In de kerk protesteerde Nestorius, de patriarch van Constantinopel in de vijfde eeuw al tegen deze uitdrukkingen. Hij leerde, dat men Maria „*de moeder van Jezus*” moest noemen en niet „**de moeder van God**”. Hij en Zijn volgelingen hebben zich juist om dit on-Bijbelse taalgebruik losgemaakt van „*de kerk*” en zijn er o.a. in Constantinopel zelfstandige Nestoriaanse gemeenten gesticht. Deze gemeenten hebben veel zendingswerk verricht in een groot deel van Azië.

In de vierde eeuw waren er al Arabische christelijke vrouwen die broodkoeken aan Maria offerden. Mohammed nam de Mariadevotie van deze vrouwen niet over. Hij had grote eerbied voor Maria als moeder van Jezus. Hij vergoddelijkte haar echter niet. Hij wees ook de leer van een aantal christenen af, die zeiden dat Jezus God als Vader en de Heilige Geest als Moeder had. Mohammed had hier meer respect voor de Joden, die leerden dat er één God is – God is één – dan voor de christenen, met hun drie goden. (vgl. Deuteronomium 6:4)

Hier luidt de boodschap van de Koran als volgt: „O, mensen van het Boek, overdrijft in uw godsdienst niet en zegt van Allah niets dan de waarheid. Voorwaar, de Messias, Jezus, zoon van Maria was slechts een boodschapper van Allah en Zijn woord tot Maria gegeven als barmhartigheid van Hem. Geloofd dus in Allah en Zijn boodschappers en zegt niet: „Drie (in één).” Houdt op, dat is beter voor u. Voorwaar, Allah is de enige God. Het is verre van Zijn heiligheid, dat Hij een zoon zou hebben. Aan Hem behoort wat in de hemelen en op aarde is en Allah is als Bewaarder afdoende.” (s. 4:171)

Wie zich realiseert dat het absurde taalgebruik van een groot aantal christenen (mede) oorzaak is geweest, dat Mohammed zich minder op het christendom gericht heeft, zal zich bewust zijn van het falen van een groot deel van de christenheid. Wie dat erkent, zal zich bewust zijn dat het in feite een wonder is, dat Mohammed toch nog grote eerbied koesterde voor Maria, de moeder van Jezus en dat hij voor zowel Jezus als voor Maria een diep respect toonde.

Terwijl Mohammed eerst tegen de heidenen van Mekka gezegd had dat God geen kinderen heeft, zei hij het nu ook tegen deze christenen: „God heeft geen vrouw en God heeft geen Zoon.” In de Koran werd opgetekend: „Voorzeker, zij lasteren Allah die zeggen: de Messias, zoon van Maria, is zeker Allah (God).” (s. 5:17)

Ook met de christenen lukte het Mohammed om een afspraak te maken. De christenen zouden in het openbaar geen kruisje meer slaan en ze zouden in het openbaar Jezus niet de Zoon van God noemen. Onder die voorwaarden zou Mohammed de christenen beschermen tegen de grote invloed van de Joden.

Op oorlogspad naar Mekka

Geruime tijd later, als hij in Medina wel aanhangers heeft maar in Mekka nog steeds niet, gaat hij in Mekka niet langer door prediking te werk, maar gaat hij de inwoners met het zwaard te lijf. In de smederijen van Medina is hard gewerkt om een groot aantal zwaarden te maken. Om Mekka te kunnen veroveren bedenkt hij de volgende tactiek. Hij gaat overvallen uitvoeren op karavanen die naar Mekka onderweg zijn. Overigens zegt hij zelf, dat hij hiertoe de opdracht van Allah gekregen heeft en dat het een heilige oorlog zal zijn. Als mensen vragen of het een oorlog is of een strooptocht, zegt hij, dat hij van Allah doorgekregen heeft, dat het een heilige strooptocht wordt.

Mekka wordt ernstig getroffen, want na de eerste overval op een karavaan

volgen er meer. Het kost Mekka zeer veel geld als goederen niet meer in de stad aankomen. Er komen verschillende schermutselingen tussen de strijders van Mekka en de soldaten van Mohammed. Als het mis dreigt te gaan voor Mohammed en zijn soldaten willen vluchten, houdt hij hen voor dat wie in de strijd sterft, regelrecht naar het paradijs zal gaan. Zo ontstaat de leer, dat wie in de heilige oorlog sneuvelen, direct naar het paradijs zullen gaan, waar de mooie vrouwen met de grote ogen op hen wachten.

In één van deze oorlogjes leek het er echter opnieuw op, dat Mohammeds soldaten zouden vluchten. Hij riep hen nu toe, dat Allah uit de hemel engelen zou zenden om hen te helpen en om met hen mee te vechten.

De Joden hadden ondertussen nog steeds grote moeite met Mohammed. Zij konden hem niet erkennen als profeet. Zijn leer konden zij ook niet accepteren en het feit dat hij allerlei verhalen uit hun Bijbel in verdraaide vorm had overgenomen, was voor hen onverteerbaar. Zo kozen zij minder de kant van Mohammed en meer de kant van Mekka, waar de vijanden van Mohammed woonden. Dit was voor Mohammed weer onverteerbaar. Mohammed kreeg een steeds grotere hekel aan de Joden. Hij verweet de Joden dat zij geheime informatie aan de legerleiding van Mekka hadden doorgespeeld.

Mohammed zei dat Allah hem een nieuwe openbaring gegeven had en dat hij de overeenkomst die hij met de Joden gesloten had, moest verscheuren. Allah noemde de Joden verraders en gaf Mohammed opdracht om zijn woord dat hij aan de Joden gegeven had te verbreken.

Mohammed gaf de Joden de opdracht om binnen 24 uur de stad te verlaten. Iedere familie mocht net zoveel meenemen als er op één kameel vervoerd kon worden. Goud en geld mochten echter niet meegenomen worden. De Joden weigerden.

Na ruim een week gaf Mohammed de Joden opnieuw bevel om de stad te verlaten. Nu mocht één kameel nog slechts de bezittingen van drie families dragen.

Nu de Joden opnieuw niet luisterden, stak Mohammed hun vruchtbomen in brand, waardoor de Joden de moed verloren. Toen Mohammed ook nog dreigde hun huizen in brand te steken, besloten de Joden te vertrekken. Nu mochten ze echter – in opdracht van Allah, zo zei Mohammed – helemaal niets meer van hun eigendommen meenemen.

Hierop vernielden de Joden zelf hun huizen en vertrokken.

Mohammed maakte vervolgens bekend, dat de islamieten niet meer in de richting van Jeruzalem zouden bidden, maar dat zij in de richting van de Kaäba in Mekka zouden bidden. Ook besloot hij dat niet meer met de Joden gevestigd zou worden. In de Koran werden later uitspraken van Mohammed opgenomen, die vertelden hoe hij de Joden vervloekt had. Mohammed had zich echter wel verrijkt aan de bezittingen, het geld en het goud van de Joden.

Stenen gooien naar Joden

In de islamitische traditie is het de gewoonste zaak van de wereld om stenen naar Joden te gooien. De hele wereld is hiervan vele malen getuige geweest als islamitische Palestijnen stenen gooiden naar Joden. Hierin schuilt een diepe betekenis. Het heeft te maken met het feit, dat islamieten Israël zien als de „*kleine satan*”.

Jaarlijks gaat een grote groep islamieten op pelgrimsreis naar Mekka. Ze gaan dan ook naar het plaatsje Mina, dat ten Oosten van Mekka ligt. De islam leert, dat Abraham in Mina zijn zoon Ismaël wilde offeren. In de leer van de islam was het dus niet Izak op Moria, zoals de Bijbel leert, maar Ismaël in Mina. Tot drie keer toe zou de duivel geprobeerd hebben Abraham af te brengen van zijn plan om zijn zoon te doden. Iedere keer zou Abraham echter stenen gegooid hebben naar de duivel en hem zo verjaagd hebben. Als herinnering hieraan neemt iedere pelgrimsreiziger 70 stenen en werpt die naar drie rotsen die het symbool zijn van de duivel.

Joden worden in de islam gezien als vijanden van Allah en als vijanden van de islam. Ze worden niet alleen gezien als honden, apen en varkens, ze worden ook gezien als de handlangers van de duivel. Wat moet de islamiet doen? Hij moet de duivel met zijn handlangers bestrijden. Dus wordt van hem verwacht, dat hij stenen gooit naar Joden; niet om de Joden te doden, maar om hen te vernederen en hen weg te zetten als de volgelingen van de duivel.

Mohammed de legerleider

Soms vraag je je af wat Mohammed zelf bedacht heeft, wat hij van anderen gehoord heeft en waarvan hij echt meende, dat het hem door Allah-God geopenbaard was. Dat is ook het geval als een groot leger van Mekka oprukt naar Medina. Mohammed hoort over de wijze waarop ze zoiets in Perzië oplossen: graaf een gracht om de stad en zet die vol water. Nu zegt Mohammed niet dat hij iets van de Perzen geleerd heeft, maar dat Allah hem opdracht gegeven heeft om een gracht rond de stad te graven. Iedereen moet meehelpen. Dag en nacht wordt gewerkt, want het leger van Mekka is

in aantocht. Tot slot maakt Mohammed een verbinding tussen de gracht en de rivier en de gracht stroomt vol water. Toen het leger van Mekka bij de stad kwam, stonden de soldaten verbaasd te kijken. Zoiets hadden ze nog nooit gezien. Ze wisten: Medina is onoverwinnelijk geworden.

De mannen van Mekka begrepen, dat ze niet langer om Mohammed heen konden en dat ze echte vrede met hem dienden te sluiten, wilden ze kunnen overleven. Er werd een wapenstilstand overeengekomen voor de duur van 10 jaar. Mohammed zou geen karavanen meer aanvallen. Mekka zou Medina niet meer aanvallen. Mohammed en zijn volgelingen mochten op heilige dagen vrij de Kaäba in Mekka bezoeken.

Als Mohammed door zijn mannen in Medina gevraagd wordt hoe hij een dergelijke afspraak kon maken, zegt hij hen dat zij geduld moeten hebben, omdat Allah hem deze opdracht heeft gegeven en hij het zelf ook niet allemaal begrijpt.

Hoewel Mohammed een verbond met Mekka gesloten had om 10 jaar lang geen oorlog te voeren en geen karavanen aan te vallen, was hij niet van plan zich hieraan te houden. Na een jaar had hij een sterk leger gevormd en verbrak hij zijn verbond al.

Zoals mensen in ons land weleens spreken over een leugentje om bestwil, zo meende Mohammed dat hij omwille van de zaak van Allah zich niet aan de gemaakte afspraak hoefde te houden. Dit is HET voorbeeld voor de latere islamieten geworden: als het gaat om de zaak van Allah, hoef je je niet aan gemaakte afspraken te houden en mag je die gewoon verbreken. Het kan bij islamieten al heel snel om de zaak van Allah gaan en er mag dus al heel snel over van alles gelogen worden. Zij noemen dit '*taqiyya*'. Hieruit blijkt een groot verschil tussen het politieke en religieuze denken van onze westerse wereld en het politieke denken van de Arabische en islamitische wereld. In de Westerse wereld geloven velen (ook veel politieke leiders!), dat in wezen alle culturen gelijk zijn. De islamitische cultuur is echter niet te vergelijken met onze Westerse (dat is: Joods-christelijke) cultuur!

Bij de hier genoemde 10 jaar komt het Arabische woord „*hoedna*” ter sprake. Een hoedna is geen gewone wapenstilstand. Het is een vrede die slechts tijdelijk geldig is. Het is een vredesakkoord waarbij de tegenpartij moet weten, dat het erom gaat dat hij in een later stadium alsnog in de strijd de nederlaag zal lijden. Het is dus een sluwe manier om na verloop van tijd alsnog de ander te verslaan. Dit betekent, dat een verdrag – zelfs een '*voor altijd durend*' verdrag! – tussen moslims en Joden of tussen moslims en christenen net zo lang geldig is als de islamieten nodig hebben om hun doel

te bereiken. Zodra de moslims hun doel kunnen bereiken, eindigt gewoon het *‘altijd durend’* verbond of de *‘altijd durende’* afspraak.

Toen de Egyptische president Sadat in 1978 vrede sloot met Israël, meende de Westerse wereld, dat er nu een blijvende vrede tot stand gekomen was. Men kende het islamitische denken niet. De islamieten weten, dat Sadat vrede met Israël gesloten heeft onder de voorwaarde van de vrede zoals ook Mohammed die eens gesloten heeft. Dat is een vrede die gesloten wordt om je gereed te maken voor het uiteindelijke doel: de aanval en de overwinning.

Toen Yasser Arafat indertijd de Oslo-akkoorden ondertekende, dacht de hele wereld dat hij „bekeerd” was en zich nu opmaakte om echte vrede met Israël na te streven. In de Engelse taal maakte hij het zo ook bekend. Toen hij even later in een moskee in Johannesburg was en meende dat er alleen islamieten waren, liet hij het achterste van zijn tong zien. Toen zei hij, dat de Oslo-akkoorden voor hem alleen als doel hadden: een tijdelijke vrede om daarna alsnog het islamitische doel te bereiken. Hij verzekerde zijn gehoor het volgende: *„Zoals Mohammed zijn vrede met de Koresh-stam in Mekka verbrak zodra zijn leger sterk genoeg was om die stam te onderwerpen en uit te roeien, zo moeten nu ook de Oslo-akkoorden worden gezien.”* Daarna heeft Arafat deze boodschap voor de TV-camera’s in Gaza en Ramallah een aantal keren voor de Palestijnen herhaald. Vredesprocessen waren voor Arafat uitsluitend trucs om alvast zoveel mogelijk land van Israël af te nemen.

Wat ongelooflijk pijnlijk moet het geweest zijn voor alle Israëlieten die de islam kennen en in hun media gelezen hebben wat Arafat bedoelde met de Oslo-akkoorden, dat Arafat ook nog de Nobelprijs voor de vrede gekregen had.

In Daniël 11:23 staat: *„En wanneer men met hem een verbond heeft aangegaan, zal hij bedrog plegen; zo zal hij omhoog komen en sterk worden, met weinig volk.”* Het lijkt waarschijnlijk, dat het in deze tekst gaat over de antichrist, van wie verwacht kan worden, dat hij uit de islam zal voortkomen. De antichrist zal een vredesverbond met het volk Israël sluiten waardoor de Israëli’s menen, dat zij geen gevaar vanuit de islamitische wereld meer te duchten hebben. Plotseling zal de islam echter het verbond met de Joden verbreken en hen aanvallen.

Mohammed trok met een leger op naar Mekka. Het was in de heilige maand Ramadan, waarin de Arabieren nooit met elkaar streden. Mohammed gaf zijn soldaten opdracht om goed te eten en goed te drinken en zich zo voor te bereiden op de komende strijd. Hij vertelde zijn soldaten dat zij niet de enigen waren die de strijd aanbonden met Mekka. Ook Allah streed. Hij

streed aan hun zijde. Als zij schoten, schoot Allah ook. Hij vocht met hen mee. De mensen van Mekka waren zo overrompeld door het zien van het leger van Mohammed, dat de stad zonder strijd in handen van Mohammed viel.

Mohammed en zijn mannen gingen naar de Kaäba en vernielden alle afgoden. Alleen de grootste afgod werd intact gelaten. Later, toen de moskee van Mekka gebouwd werd, werd deze afgod, Habel geheten, onder de drempel van de moskee begraven. Vanaf nu zou iedere bezoeker van de moskee over Habel lopen. De Kaäba werd in gebruik genomen als huis van Allah. In Mekka was nu de islam „*de*” godsdienst. En het ging verder, totdat de islam ook in de andere streken en steden van Arabië aanvaard was.

Omstreeks deze tijd besloot Mohammed ook, dat de vrouwen buitenshuis een hoofddoek moesten omdoen, zodat zij hun schoonheid niet meer aan allerlei mannen konden laten zien.

Toen Mohammed 63 jaar oud was, stierf hij. Zijn opvolger werd meteen gekozen. Het werd Aboe Bakar, die niet – net als Mohammed – „*boodschapper van Allah*” heette maar die nu „*kalief*” genoemd werd. Kalief is het Arabische woord voor opvolger (of plaatsvervanger) van Mohammed.

De naam van de nieuwe godsdienst

Als Mohammed als profeet begint, heeft hij groot respect voor Mozes en het Joodse volk (s. 46:12). Hij gaat er vanuit, dat de Joodse en christelijke heilige Schriften ook waar zijn. Mohammed neemt zelfs verschillende Joodse gewoonten over. Hij ziet zichzelf als degene, die bevestigt en aanvult wat in deze Joodse en christelijke Schriften staat (vgl. s 10:94). Dit doet hij voor de Arabieren in het algemeen en voor de inwoners van Mekka in het bijzonder (s. 26:46).

Zijn godsdienst wordt de islam, dat „*overgave aan Allah*”, „*onderwerping aan Allah*” betekent. Het woord islam is afgeleid van de Arabische stam „*salama*”, die vrede, reinheid, onderwerping en gehoorzaamheid betekent. Islam betekent dus onderwerping aan de wil van Allah en gehoorzaamheid aan zijn wetten. Mohammed noemt zich „*de eerste van de overgegevenen*” (s. 6:163). De mensen vroegen namelijk aan wie zij zich moesten overgeven. Mohammed zei, dat ze zich aan Allah moesten overgeven. Maar hoe moesten de mensen zich dan Allah voorstellen? Mohammed legde het woord „*Allah*” uit. „*La*” uit het woord „*Allah*” betekent „*nee*” en „*niet meer*”. Het hele woord „*Allah*” betekent, dat er maar één God is en dat er niet meer goden zijn. Allah heeft geen vader en geen moeder, geen broer en geen zus,

geen zoon en geen dochter. Niemand lijkt op Hem en niemand is zoals Hij is. Allah is de enig ware God.

Hij die zich net als Mohammed aan Allah overgeeft, mag niet „*Mohammedaan*” genoemd worden. Hij is geen volgeling van Mohammed, maar van Allah en moet daarom „*islamiet*” genoemd worden. Ook mogen zij Moslim (d.i. overgegevene) of Muzelman (Moezelman, de Perzische variant) genoemd worden.

In Medina richtte Mohammed zich in eerste instantie tot de Joden. Mohammed zag zichzelf als profeet in de lijn van de oudtestamentische profeten, die volgens de islam geen Joden waren, maar moslims.

Mohammed had aanvankelijk bewondering voor de Joden, omdat zij „*het volk van het Boek*” waren. Zoals Luther eerst probeerde de Joden te winnen, zo deed ook Mohammed dit. Zoals bij Luther zijn bewondering omsloeg in bittere vijandschap toen de Joden de Here Jezus niet aanvaardden, zo was dit ook bij Mohammed het geval toen zij de islam niet aanvaardden. Zoals Luther – een groot leider van de christelijke kerk! – opriep om de Joden te vervolgen, hun synagogen en heilige boeken te verbranden en hierdoor zelfs het excuus werd voor Hitler om de Joden uit te roeien, zo keerde Mohammed zich ook af van de Joden. Toen werden de Joden en de christenen voor de islamieten „*ongelovigen*”.

De eerste islamieten richtten zich in navolging van de Joden in hun gebeden in de richting van Jeruzalem, waarmee zij Jeruzalem erkenden als een heilige stad. Mohammed had zelfs het vasten op de grote Verzoendag van de Joden overgenomen.

Pas nadat de Joden en de christenen hem niet als profeet erkenden en hem, met argumenten aan hun heilige Schriften ontleend tegenspraken, beschuldigde hij de Joden ervan dat zij de Schrift verdraaiden. Hierna kwam het tot een breuk met de Joden en ook met de christenen en werd er ook niet meer in de richting van Jeruzalem gebeden. Dit was in het jaar 624. Later zou hij ook de Joden gaan vervolgen, omdat de Joden hem niet als hun profeet erkenden.

Mohammeds boodschap luidt: „*La ilaha illa'llah Moehammadoe' rrasoeloe'llah*”, dat is: „*Er is geen God dan Allah en Mohammed is zijn profeet/boodschapper/gezondene.*” Duidelijk blijkt nu, dat er maar één God is. Zoals de Joden een geloofsbelijdenis hebben, waarbij zij uitspreken, dat God één is, zo hebben de islamieten een soortgelijke geloofsbelijdenis. Deze geloofsbelijdenis wordt de Kalima of Sjahadah genoemd. Door het

uitspreken van deze geloofsbelijdenis is men islamiet. Een gevolg van het belijden van Allah en Mohammed als diens profeet is, dat men nu ook zich toewijdt aan Allah en Zijn leiding aanvaardt. Door de „islam”, d.i. de „overgave aan Allah” of de „onderwerping aan Allah” wordt men islamiet.

Zoals Joden belijden, dat er slechts één God is, zo belijden christenen het zelfde. Deze geloofsbelijdenis is in feite weer dezelfde als de geloofsbelijdenis van de islamieten. Waarin zit dan het verschil? Het grote verschil zit in de persoon van Mohammed en in de persoon van Jezus.

Voor Joden en christenen is Mohammed niet de door God gezonden profeet.

Voor islamieten is Jezus niet de Verzoener van hun zonden.

De grote scheiding tussen islamieten aan de ene kant en Joden en christenen aan de andere kant zit niet in de vraag of hun God dezelfde is als onze God. Christenen geloven in dezelfde God als de Joden, ook al zeggen de Joden (net als de islamieten!), dat God geen Zoon heeft.

De steden Mekka en Medina zijn heilige steden voor de islam en daarom verboden voor niet-islamieten. Zelfs als toerist mag je deze steden niet binnen. Terwijl Jeruzalem een heilige stad voor de Joden is, mogen christenen, islamieten en alle andere mensen er vrij binnenkomen.

Scheuringen en verdeeldheid

Terwijl velen in het christendom (en dus ook in de zogenaamde „heidenlanden”) een scheiding willen tussen kerk en staat, zien de Joden en de moslims dat geheel anders. Terwijl de Joden vanuit de Bijbel gezien alleen in Israël een verwevenheid wilden tussen godsdienst en staat, willen de islamieten dit in elke staat waarin zij hiertoe de gelegenheid krijgen. Het mag volgens de leer van de islam ook met het zwaard gebeuren, o.a. door middel van de heilige oorlog, de „jihad”. Het woord jihad betekent letterlijk „inspanning”, waarmee „*de inspanning op de weg van Allah*” bedoeld wordt. Het kan dus in de begintijd ook een vredelievende betekenis gehad hebben (inspanning door middel van gesprekken en overtuigingskracht). In de loop der tijden is de betekenis echter steeds meer die van „*heilige oorlog*” geworden. Om de heidenen te winnen voor Allah en voor de islam, moesten immers vaak echte oorlogen gevoerd worden.

Zo moest er om Mekka te „winnen” voor de islam – toen overtuigingskracht niet hielp – gevochten worden. Allah gaf opdracht om te vechten, om tegenstanders de hals door te snijden en hun vingertoppen af te snijden, zo

luidde de boodschap. Allah straft wreed en hardhandig en daarom moeten Zijn volgelingen de ongelovigen ook hard straffen.

De islamieten wordt voorgehouden dat zij als strijders voor Allah een bijzondere eenheid vormen en elkaars kameraden zijn. Allah zal de zonden van de islamitische soldaten vergeven.

In de strijd voor Allah en tegen de ongelovigen moet je hard zijn en mag je niet bang zijn. Je moet geloven dat Allah aan jouw kant staat en dat Hij je de opdracht om te strijden gegeven heeft. Vluchten mag niet, tenzij je vlucht een tactische zet is om de vijand te laten denken dat hij overwonnen heeft, waarna je hem alsnog verslaat. Je moet geloven dat je aan de kant van Allah staat en Allah is niet te verslaan. Hij zal altijd overwinnen. Daarbij zullen de engelen je helpen in de strijd. Zij slaan er ook op los bij de ongelovigen. Ze zullen hen waarschuwen dat het vuur van de hel op hen wacht. Het geeft dan ook niet als je maar een kleine groep medestanders hebt. Je kunt met een minderheid een grote meerderheid verslaan, omdat Allah je helpt. Allah zal hen angst in hun hart geven. Denk aan de geschiedenis van Gideon, waar ook een klein leger een grote overmacht versloeg (Richteren 7).

De islam is de godsdienst die angst wil oproepen in de harten van de ongelovigen. Hoe vredelievend men ook zegt dat de islam moet zijn, het is wel de godsdienst die bewust angst bij andersdenkenden wil oproepen. Het is de godsdienst die zegt, dat de niet-islamieten je vijanden zijn! Het is de godsdienst die zegt, dat de niet-islamieten (ook de Joden en de christenen) de vijanden van Allah zijn. De enig ware godsdienst is de islam. Hierbij moet niet vergeten worden, dat mensen van alle godsdiensten zeggen dat hun godsdienst de ware godsdienst is!

Soennieten en Sji'ieten

Toen Mohammed stierf, liet hij geen mannelijke nakomeling achter. Hierdoor ontstond een strijd om zijn opvolging.

De Soennieten, die 85-90% van de islamieten omvatten, wilden als opvolger iemand die hiertoe het meest bekwaam was. Deze Soennieten erkennen de „kaliefen” („kalief” betekent „opvolger”) als opvolgers van Mohammed. De naam „Soennieten” is afkomstig van het woord soenna, dat „gewoonte” of „regel” betekent. Het wijst op de opdrachten en voorbeelden, die Mohammed gegeven heeft. Zo'n opdracht of voorbeeld heet namelijk een „soenna”. De Soennieten hadden achtereenvolgens verschillende kaliefen als opvolger van Mohammed en als leider van hun godsdienst.

De Soennieten noemen zich ook wel de Najijah, d.w.z. „zij die gered

worden”, „zij die behouden worden”.

Alleen al in Egypte wonen 55 miljoen soennitische moslims, die de naam hebben gematigd te zijn, zeker vergeleken met de vooral uit Iran bekende sji'itische islamieten. Buiten Egypte, dus in de rest van de wereld, leven nog eens naar schatting zo'n 700 miljoen soennitische moslims.

De „*Wahhabieten*” vormden een latere sekte onder de Soennieten. Hun leider, de in 1691 geboren Abd al-Wahhab, leerde dat de moslims van Mohammed waren afgeweken. Hierna, bij het onderwerp over de Koran, zullen wij zien dat er naast de Koran meer gezaghebbende bronnen voor de islamieten waren. Abd al-Wahhab verwierp deze. Hij wilde, dat men zich alleen liet leiden door de Koran en de traditie.

Hij gaf zijn soldaten aan het begin van de strijd een brief die gericht was aan de bewaarder van de Gaarde, dat is de bewaarder van het paradijs, de hemel. Op grond van deze brief zouden zij, als zij sneuvelden, direct in het paradijs worden opgenomen.

Osama bin Laden kan gezien worden als de „*leider*” van de Wahhabieten binnen de islam.

De Sji'ieten, die slechts 10 % van de islamieten omvatten, wilden als opvolger iemand, die uit het gezin van Mohammed afkomstig was. De naam „*Sji'ieten*” is afkomstig van het woord „*sjiat*”, dat „*partij*” betekent. Het verwijst naar de partij van Ali. Zij kozen namelijk Mohammed Ali, de schoonzoon van Mohammed, als diens opvolger.

De Sji'ieten noemen zich ook wel de al-Moeminoen, d.w.z. „*de ware gelovigen*”. Er zijn echter Soennieten, die de Sji'ieten „*Rafidi*” noemen, d.i. „*verzakkers van de waarheid*”.

De Sji'ieten noemden hun leiders „*imam*”, dat is „*leider*”. De Sji'ieten geloven, dat deze imams verheven zijn boven de gewone mensen en dat zij onfeilbaar zijn en zondeloos. Deze imams werden begraven in Koefa, Mesjed of Karbela. De Sji'ieten vonden een pelgrimsreis naar deze plaatsen belangrijker dan een reis naar Mekka.

In ons land hebben wij voornamelijk te maken met de gematigde Soennieten. De vraag mag gesteld worden of zij in de toekomst, bij mogelijke verdere ontwikkelingen waarin de islam een rol zal spelen, zo gematigd zullen blijven.

Sinds de dood van Mohammed zijn de islamieten verdeeld over wie hen

moet leiden. Soennieten en sji'ieten claimen beiden, dat zij de islamieten mogen leiden. Beide groepen zijn echter ernstig verdeeld voor wat betreft hun relatie met Allah en de Koran. Het gevolg is, dat er nu al zo'n 1500 jaar een bloedig conflict is tussen beide groepen. Omdat de Soennieten in de meerderheid zijn, is het gevolg dat de Soennieten het meest te zeggen hebben.

In Iran zijn de islamieten bijna allemaal Sji'itisch. Zij geloven dat Ali en zijn nakomelingen, de imams, door Allah uitverkoren zijn om de moslims te leiden. Helaas is de geschiedenis hier ook met bloed geschreven: door de jaren heen werd de ene imam na de andere imam vermoord.

Velen wenen tegenwoordig nog bittere tranen om Ali, die de grondlegger was van hun geloof. Ook huilen zij vanwege het feit dat duizenden Sji'ieten door Soennieten vermoord zijn.

De achtste imam van de Sji'ieten was imam Reza. Uit heel de wereld komen pelgrims naar Mashdad met giften om tot imam Reza te bidden. Zoiets doen Katholieken ook...! Zij bidden tot christelijke „heiligen” voor hulp, leiding in hun leven en genezing van ziekten en invaliditeit. De Koran zegt echter, dat je alleen tot Allah mag bidden en dus niet tot heiligen mag bidden. Deze mensen geloven echter, dat de imams je gebed kunnen overbrengen bij Allah. Allah zal je gebed dan spoediger beantwoorden. Daarom gaan zij naar de graven van heiligen om er te bidden. De Soennieten zijn verontwaardigd dat de Sji'ieten op deze wijze hun geloof beleven. Zij vinden dat deze praktijken in strijd zijn met de beginselen van de islam. Het is zelfs een zonde omdat imam Reza weliswaar een groot man was, maar dood is. Doden kunnen geen hulp bieden. Alleen Allah kan mensen helpen. Geleerden zeggen echter, dat zij niet naar imam Reza gaan opdat hij hun problemen zal oplossen. Zij zeggen, dat zij maar gewone mensen zijn en daarom te onbelangrijk om zelf tot Allah te gaan. Nu roepen zij de hulp in van imam Reza opdat hij voor hen zal bemiddelen. Zij verwachten, dat op de voorspraak van deze imam Allah hun verzoek eerder zal beantwoorden. Bedenk dat veel Katholieken op eenzelfde manier via bemiddeling van Maria menen, dat God hen eerder zal horen en verhoren.

Latere en verdere verdeeldheid zien wij bij het ontstaan van de Soefi beweging, de Ahmadija's en de Bahai's. Wie weleens in Israël geweest is, zal daar kennis gemaakt hebben met de Druzen, een opmerkelijke beweging binnen de islam. In totaal is de islam verdeeld over wel meer dan 150 groepen. Laten wij ons echter realiseren, dat de verdeeldheid in het christendom ook zeer groot is...!

Zoals het christendom zich in de eerste tijd in ongelooflijke snelheid (door middel van de prediking van het evangelie!) uitbreidde, zo is dat ook bij de islam gegaan (maar dan door middel van het zwaard, de oorlog!). In korte tijd kwam geheel Arabië onder het beslag van de islam. Ze veroverden Perzië en kwamen tot de grens van China. Noord-Afrika en Klein-Azië (het huidige Turkije) volgden. De islamieten kwamen zelfs in Europa, tot in Spanje.

In Frankrijk staakte hun opmars, doordat koning Karel Martel de legers van de Moren in 732 bij Poitiers op 200 km afstand van Parijs tegenhield.

De islam is in onze tijd opnieuw bezig met een verovering van de wereld. Steeds meer gebied komt onder de banier van de islam. In sommige landen gaat dit op een democratische ('vreedzame') wijze. In andere landen gaat het nog steeds met het 'zwaard'.

In 750 kwam er een scheuring in het islamitische rijk. In het Oosten ontstond het Oosters kalifaat met Bagdad als centrum. In het Westen ontstond het Westers kalifaat met Cordoba als centrum.

De islam was eens zelfs de grootste militaire macht in de wereld. De Turken hadden het grootste leger. In het midden van de 15e eeuw drongen de islamitische Turken zelfs door tot Wenen. Een veel gehoord gebed uit die tijd was: „Heer, verlos ons van de pest en van de Turken.” De Turken rukten ook op in zuidelijke richting en veroverden Syrië, Palestina en Egypte. Ook in Oostelijke richting rukten zij op en kwamen zelfs tot India. Nu nog zien wij, dat Pakistan en landen in het Zuiden van Rusland islamitisch zijn. Maar ook in Indonesië heeft de islam vaste voet gekregen.

Toch werd de islam vele eeuwen in zekere zin een slapende godsdienst genoemd. De islam is echter in de twintigste eeuw uit zijn slaap ontwaakt. Nu is de leer in zijn oude vorm ontwaakt en leven de islamieten weer met het geloof, dat de maatschappij en het menselijk leven tot in alle facetten op strikte wijze beheerst. De islam is immers een allesoverheersende godsdienst.

Eeuwen geleden is een eind gekomen aan de veroveringsoorlogen van de islam. Europa sloeg terug, iets dat naar islamitische opvattingen totaal onmogelijk is. De islamieten worden immers door Allah gedreven en zijn daarom boven alle andere volkeren verheven. Deze gedachte drijft hen ook om te blijven streven naar het bezit van het land Israël. In hun leer is het onmogelijk, dat Allahs volgelingen het kunnen verliezen van de „ongelovige” Joden.

Hoofdstuk 3 - DE KORAN

Het heilige boek van de islamieten heet Koran, of beter: Koer'an, wat „oplezing” betekent. Het draagt deze naam omdat het boek indertijd, in het jaar 610, door Allah via de engel Gabriël aan Mohammed zou zijn voorgelezen. Niet in zijn geheel in één keer, maar telkens een deel, dat Mohammed dan uit het hoofd leerde en bewaarde. De islamieten behandelen de Koran met grote eerbied, net zoals de Joden de rollen van de Torah met grote eerbied behandelen. De Koran is zó heilig voor de islamieten, dat zij hem nooit onder hun bovenlijf zullen houden en hem niet zullen aanraken, tenzij zij zich eerst gewassen en gereinigd hebben. In huis ligt hij op de bovenste plank of op een speciale ereplaats.

De Koran is het eerste boek dat ooit in het Arabisch geschreven is. De Koran spoort de moslim aan om na te denken, vragen te stellen en zich met hart en ziel de Koran eigen te maken.

De Koran is niet makkelijk te lezen. Het is een Arabisch boek, dat spreekt vanuit een Arabische situatie zo'n 1400 jaar geleden. Het is geschreven zoals de Arabieren toen met elkaar spraken. Voltaire schreef, dat de Koran één van de meest onsamenvangende boeken is die er bestaan. Als boek is het niet te vergelijken met de Bijbel. De Bijbel begint bij de schepping en gaat door de geschiedenis van het Joodse volk (en omringende volkeren), via de eerste geschiedenis van de christenen naar het eind: de openbaring van Johannes met de aankondiging van een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. In de Bijbel zit een logische opbouw. Die zien wij niet in de Koran. De Koran lijkt voor ons op het boek Spreuken uit de Bijbel.

De Koran is een kopie van de Oerkoran, die in de hemel is en daar op een speciale tafel, een „wel bewaarde tafel” ligt en daar naast de troon van Allah bewaard wordt, s. 85:21,22. Deze Oerkoran is nooit geschapen en bevindt zich van eeuwigheid af bij Allah. Terwijl de Joden en de christenen volgens de islamieten de oorspronkelijke Bijbel verdraaid en dus vervalst hebben, is de Koran op aarde nog altijd een gezagsgetrouwe kopie van de Oerkoran, die in de hemel is. De Koran is het enige onvervalste Woord van Allah. Het is het letterlijke en dus foutloze woord van Allah. De Koran is zo heilig, dat hij zelfs niet vertaald mag worden. Als hij toch vertaald wordt, mag dit boek niet „Koran” genoemd worden. De Koran geeft de enige juiste verklaring van de Joodse en christelijke geschriften, de Bijbel dus. Het lijkt erop dat de islamieten hier een verhaal hebben, dat overeenkomst moet vertonen met de

stenen tafelen die door God geschreven waren en in de ark des verbonds bewaard werden.

Zoals bijvoorbeeld Psalm 119 laat zien dat er vele namen aan de Bijbel als het Woord van God gegeven kunnen worden, zo heeft de Koran ook vele namen. Er zijn wel 55 verschillende benamingen voor de Koran. Twee van deze namen zijn heel bekend, namelijk „*Het Boek*” (al Kitab) en „*Het met de hand geschreven boek*” (al Masjaf). Iemand die de gehele Koran uit zijn hoofd kan opzeggen, krijgt een eretitel en wordt een „*Hafiz*” (d.i. beschermer) genoemd.

Er staan 6000 verzen in de Koran, dat is ongeveer een vijfde van het aantal verzen in de Bijbel. De Koran heeft geen chronologische volgorde, zoals de Bijbel die heeft. Terwijl de Joden in de Bijbel hun geschiedenisboek hebben en christenen er de ontstaansgeschiedenis van het christendom in vinden, is de Koran geen geschiedenisboek en geeft het ook niet een aantal preken of lezingen. Het geeft richtlijnen, zo zeggen moslims. De Koran roept je op om te studeren, om bepaalde dingen te begrijpen, om de hemel en de aarde te bestuderen en om na te denken over de schepping.

De Koran: het Woord van Allah

De islam leert, dat de Koran uitspraken van Allah bevat, die Hij aan Mohammed gedaan heeft. Deze citaten zijn echter niet door Mohammed zelf, maar door anderen opgeschreven. Deze citaten zijn mondeling overgeleverd en door tijdgenoten van Mohammed opgeschreven. Veel van zijn vrienden kenden zijn uitspraken uit het hoofd. Toen deze vrienden, de één na de ander, overleden, heeft men deze uitspraken van Mohammed op schrift gesteld. De meeste van deze uitspraken zijn dus pas na Mohammeds dood op schrift gesteld.

Orthodoxe moslims geloven, dat de Koran het eeuwige Woord van Allah is. De boodschap van de Koran is volgens hen bijna 1500 jaar geleden in een grot in de Arabische woestijn namens Allah door de engel Gabriël aan Mohammed gegeven. In een periode van 23 jaar – tot aan de dood van Mohammed in 632 na Christus – werd deze boodschap geleidelijk overgebracht.

Mohammed kon niet lezen en schrijven, maar had een uitmuntend geheugen. Na elke ontmoeting met de engel Gabriël herhaalde hij de gehoorde boodschap voor vrienden en familieleden, die het voor hem opschreven. Het feit dat Mohammed analfabeet was, is voor de moslim niet een ontluistering van Mohammed, maar juist een bewijs dat de Koran het

boek van Allah moet zijn. Mohammed kan het immers niet geschreven hebben!

Ongeveer 20 jaar na de dood van Mohammed werden alle citaten verzameld en ontstond het eerste complete exemplaar van de Koran. Voor veel moslims is de Koran zo heilig, dat als zij de Koran citeren of mediteren, zij dit ervaren alsof Allah op dat moment opnieuw tot hen spreekt.

Zoals christenen zeggen dat de Bijbel voor hen het Woord van God is, zo zeggen islamieten dit van de Koran. Bij het mediteren van de Koran ervaren zij dat Allah aanwezig is, dat zij bij Hem zijn, dat Hij hen ziet en hoort en dat Hij op dat moment tegen hen spreekt. Allah spreekt dus tegen hen door de woorden van de Koran. Zij voelen het zoals Mohammed het voelde toen Allah tot hem sprak, zo zeggen zij. Allah spreekt niet tot hun verstand maar tot hen zelf, tot hun lichaam en hun hart. En dat doet hij in de prachtige Arabische taal. Islamieten kunnen tot tranen toe geraakt worden door de schoonheid, zoals zij die in de Koran ervaren.

Velen uit niet-Arabische landen, die dus ook geen Arabisch spraken, leerden de Koran uit het hoofd en zeiden hem ook meteen te begrijpen. De Koran namen zij op in hun hart. Zij hadden geen vertaling nodig. Velen hebben ervaren, dat als je de naam van Allah uitsprak, je passie en liefde in je hart voelde, waardoor je je dicht bij Allah voelde, bij Hem die je liefheeft. Het telkens vanuit hun hart herhalen van het woord 'Allah' gaf hen intense gevoelens van Hem.

De Koran is voor de islamiet wat de Bijbel is voor Joden en christenen

De Koran heeft veel islamieten troost en vrede gebracht. Hij geeft zelfs de minste islamiet een gevoel van waardigheid zoals zelden gezien is bij andere beschavingen. Mensen uit verschillende landen en talen werden als broeders verenigd. Wat christenen zeggen, dat de Bijbel met hen doet, zeggen islamieten dat de Koran met hen doet.

Terwijl onder christenen regelmatig over „*Schriftkritiek*” gehoord wordt, terwijl christelijke geleerden zich soms buigen over de tekst van de Bijbel en zich afvragen of die tekst wel klopt en origineel is, komt deze Schriftkritiek onder islamitische geleerden niet voor. Islamieten aanvaarden de Koran als het gezaghebbende en betrouwbare woord van Allah. Christenen die de Bijbel echt serieus nemen, beschouwen de Bijbel ook als het gezaghebbende en betrouwbare Woord van God.

Hier staan christenen en islamieten lijnrecht en eigenlijk „*onverzoenlijk*” tegenover elkaar. De islamiet zal het gezag van de Koran niet opgeven. De

christen zal het gezag van de Bijbel niet opgeven.

De islam is geworteld in de Joods-christelijke traditie. Jezus wordt geëerd in de Koran. Maria wordt in de Koran gezien als de meest zedige vrouw die ooit geleefd heeft. Een hoofdstuk in de Koran is naar Maria genoemd. De islam erkent dat zij zwanger was, terwijl zij nog maagd was. Zij geloven echter niet, dat God de Vader van het Kind was. Daarin verschilt de Koran met de boodschap van de Bijbel.

Jezus wordt in de Koran vaker genoemd dan Mohammed! Jezus wordt geëerd als een groot profeet die een heilige boodschap gebracht heeft, een boodschap die islamieten ook geloven.

Voor islamieten staan Mozes, Jezus en Mohammed naast elkaar als profeten van Allah. Alle drie worden zij in de Koran boodschappers van Allah genoemd. De een is voor de islamiet niet belangrijker dan de ander.

In de Koran worden in principe zowel moslims, Joden en christenen „*mensen van de Schrift*” of „*mensen van het Boek*” genoemd. In de praktijk worden echter alleen Joden en christenen zo genoemd. Moslims worden in de Koran namelijk gewaarschuwd geen christelijke leringen te volgen en ook geen vriendschappen met christenen aan te knopen. De Koran is in gelijke mate zowel tolerant als intolerant jegens Joden en christenen. Dit wisselende beeld geldt ook voor de boodschappen in de Koran die gaan over vrede en geweld. Aan de ene kant wordt verboden een ander te doden, want: „*Wie een mens doodt, zal zich voelen alsof hij de hele mensheid gedood heeft.*” En: „*Wie een mens redt, zal zich voelen alsof hij de hele mensheid gered heeft.*” (s. 5:32) Dit zijn uitspraken, die uit het jodendom komen, zoals de Koran in deze soera ook erkent. Maar de Koran zegt meteen na deze liefdevolle uitspraken: „*De vergelding voor hen die oorlog willen voeren tegen Allah en zijn boodschapper en verderf willen brengen in het land, zal dood of kruisiging zijn, of het afhakken van hun handen en voeten aan beide kanten. Dat zal voor hen een schande zijn, ook in het hiernamaals. Zij zullen vreselijk gestraft worden.*” (s. 5:33)

Dieven worden gestraft met het afhakken van hun handen. Wie ontucht gepleegd heeft wordt gestenigd, wie een valse aanklacht van ontucht heeft ingediend wordt gestraft met tachtig geselslagen, wie alcohol gedronken heeft wordt gestraft met veertig geselslagen en wie een straatroof pleegt wordt gedood.

Drs. J.A. Emerson Vermaat vertelt in zijn boek „*In naam van Allah*” van een Engelse televisieploeg die medio 1995 in Mogadishu de voltrekking van het

vonnis van een islamitische rechtbank gefilmd had. Een jongeman werd ervan beschuldigd dat hij het kleeft van een vrouw had gestolen. Het vonnis van de rechtbank luidde: zijn rechterhand en zijn linkervoet moesten worden afgehakt. Met een roestig oud mes werden eerst de linkervoet en de rechterhand afgesneden. Daarna werd hij half bewusteloos weggedragen. De afgehakte hand en voet bleven als afschrikwekkend voorbeeld liggen...

Vredelievende mensen vinden steun in de Koran, terwijl terroristen hun motivatie ook uit de islam halen. De één ziet dat vrouwen in de Koran achtergesteld worden, terwijl een ander zegt dat de Koran vrouwen eert en hun juist waardigheid geeft. Er zijn islamitische vrouwen die „gewoon” (dus: Westers) gekleed gaan, anderen zijn zo gesluierd, dat alleen hun ogen nog zichtbaar zijn. De Koran spoort de islamiet aan om in vrede met zijn burens te leven en om een terrorist te worden. Het blijkt, dat de Koran voor meerderlei uitleg vatbaar is.

Sommige islamieten beleven hun geloof met mannen en vrouwen tezamen, sommigen zelfs met zang en dans, hoewel andere islamieten dit als heiligschennis beschouwen en menen, dat mannen alleen samen met mannen mogen bidden. Zij vinden dat vrouwen je alleen maar kunnen afleiden. Daarom zitten ze in de moskee afgeschermd en niet zichtbaar voor de mannen. In sommige moskeeën mogen vrouwen zelfs helemaal niet binnenkomen.

De Koran wordt weleens vergeleken met een grote supermarkt. Je kunt verschillende antwoorden op je vragen krijgen. De Koran kan je leiden om vrede te sluiten en om de oorlog te verklaren. Uit de Koran komen allerlei verschillende uitspraken op je af. Het ligt aan de instelling van de lezer van de Koran of hij zich wil laten inspireren tot vrede of tot oorlog. Het ligt er dan aan welke verzen je kiest. Dat de Koran velen heeft aangezet tot het voeren van oorlog leert de geschiedenis van de islam: nadat Mohammed in 632 gestorven was, trokken Arabische legers in alle richtingen, naar Noord, Oost en West, naar Perzië (dat is naar Iran en Irak zoals we deze landen tegenwoordig noemen), naar Syrië en Palestina, naar Egypte en Noord Afrika. Overal eisten zij, dat de volken zich zouden onderwerpen aan de islam.

De Koran – een Arabisch boek

De Koran is geschreven in het oude Arabisch. Zelfs voor moderne geleerden is de taal van de Koran vaak moeilijk te begrijpen. Geen enkele vertaling kan de Arabische bedoeling van de Koran echt goed weergeven.

De originele versie bestond alleen uit medeklinkers, net als de oorspronkelijke tekst van het Oude Testament. Het heeft jaren geduurd alvorens men overeenstemming bereikt had over de invulling van de juiste klinkers in de tekst. Dat betekent, dat het dus ook lang geduurd heeft voordat men wist welke woorden er bedoeld werden. Om dit duidelijk te maken geven wij u een voorbeeld in onze eigen taal. Welke zin kunt u maken van de volgende regel die geen klinkers bevat? „w wrd s n lmp vr mn vt n n lcht p mn pd.” (Psalm 119:105) Van de ‘wrd’ kunt u zowel ‘werd’ als ‘woord’ maken. Van de ‘mn’ kunt u zowel ‘mijn’ als ‘maan’ maken, enz. Meestal blijkt uit het zinsverband meteen welk woord er gemaakt dient te worden. Soms levert zoiets echter grote problemen op.

De Koran is geen leesboek. De verzen zijn bedoeld om uit het hoofd te leren en op te zeggen, te reciteren. Het woord ‘Koran’ betekent immers „oplezing”. Mohammed las of droeg namelijk steeds voor wat Allah tegen hem gezegd had. Mohammed is dus niet de schrijver van de Koran geweest, maar de man die de boodschap doorgekregen en bekendgemaakt heeft, waarna anderen het later opgeschreven hebben. Overigens is het opvallend, dat er bijzonder veel herhalingen in de Koran voorkomen.

Het is niet gemakkelijk om een boek vanuit het Arabisch in het Nederlands te vertalen. Wij wezen er al op dat in de originele Koran de klinkers ontbraken. Ook kent de Arabische taal klanken, die wij in onze taal niet kennen.

De stijl van de Koran verschilt met die van andere heilige boeken en literatuur, omdat het in de Koran niet gaat om een reeks van verhalen of om de biografie van de profeet Mohammed. De Koran is – net zoals christenen dit over de Bijbel zeggen – het richtsnoer voor het leven van de islamieten.

De boodschap wordt de ene keer in de vorm van gelijkenissen gegeven, dan weer door de geschiedenis van de vroegere profeten en hun tegenstanders maar ook door de lezers direct aan te spreken. Hierdoor zullen de lezers van de Koran soms geen verband kunnen zien tussen de hoofdstukken en de verzen, evenmin in hun onderlinge samenhang.

De boodschappen in de Koran zijn óf aan Mekka verbonden óf aan Medina. Het ene deel heeft namelijk betrekking op de mensen van Mekka, toen Mohammed nog in liefde probeerde hen voor zijn nieuwe godsdienst te winnen, het andere deel heeft betrekking op de tijd dat hij in Medina woonde en gemerkt had, dat de liefdevolle boodschap niet werkte en hij hen met een harde boodschap tegemoet moest treden.

Mohammed heeft zijn boodschappen dus eigenlijk niet gegeven voor mensen die in onze tijd leven, al moeten ook zij hun lessen eruit leren. De Koran dient tegenwoordig toegepast te worden op mensen van alle tijden. Als de Koran dus iets zegt tegen de Joden, dan is dat tegen de Joden die toen in Mekka of Medina leefden. Het geldt echter ook de Joden van vandaag. Als hij iets zegt tegen de christenen, is dat eerst tegen de christenen uit Mekka en Medina. Maar... via deze Joden en deze christenen richt de Koran zich tot alle Joden en alle christenen van alle tijden. Zo spreekt de Koran ook zijn veroordeling uit over Joden en christenen in onze tijd en in onze westerse wereld. Dat mogen wij nooit uit het oog verliezen. Daarbij mogen wij niet vergeten, dat Mohammed gemerkt had, dat zijn liefdevolle benadering niet veel uitwerkte. Daarom had het ook weinig zin om in andere tijden met een liefdevolle boodschap te trachten mensen voor de islam te winnen. In alle latere tijden – tot op de dag van vandaag – tracht de islam te groeien door middel van een harde manier van optreden: list en geweld: „het zwaard”.

De Koran is dus in zekere zin een tijdgebonden boek – het spreekt over gebeurtenissen, verhalen en boodschappen uit de tijd van Mohammed. Daarnaast is het een tijdloos boek – het spreekt tot islamieten, Joden en christenen tot aan de dag des oordeels. Zoals de Koran in de tijd van Mohammed zei dat alle mensen in de ene ware God moeten geloven – en als zij niet willen hiertoe door middel van oorlog gedwongen moeten worden – zo geldt deze boodschap nu nog steeds. De hele wereld moet de ene ware God gaan dienen, dat is de God zoals Mohammed die gepredikt heeft. Als de wereld niet naar woorden en overtuigingen wil luisteren, dan zal zij met het zwaard – dus door middel van oorlog, list en bedrog gedwongen moeten worden. Het gaat om de eer van de God van Mohammed en om die eer te bereiken, is elk middel toegestaan. Zelfs de middelen die in onze westerse ogen absoluut ontoelaatbaar zijn.

De eerste gedrukte uitgave van de Koran verscheen in 1530 te Rome. In 1641 verscheen de eerste gedrukte uitgave van de Koran in de Nederlandse taal. Het betrof een vertaling van de Duitse uitgave. Inmiddels zijn er meerdere vertalingen in het Nederlands verkrijgbaar. De vertaling van Kader Abdolah is echter geen echte vertaling van de Koran. Het is een uitgave met hoofdzakelijk mooie uitspraken die ook nog op een aansprekende wijze weergegeven zijn.

Hoewel ongelovigen uit de tijd van Mohammed zeiden dat Mohammed alles zelf bedacht had, hield Mohammed vol dat de engel Gabriël alles aan hem had doorgegeven. Men heeft zich ook afgevraagd hoe een eenvoudig

man als Mohammed, die haast niet lezen of schrijven kon, een boek in prachtig Arabisch kon geven. Mohammed wees dan op de engel. Het kwam van Gabriël, het kwam van Allah zelf. Het kwam allemaal uit de oer-Koran die bij Allah in de hemel ligt.

Verschil tussen de Koran en de Bijbel

De Koran is niet verdeeld in „*boeken*”, zoals wij in de Bijbel 66 verschillende Bijbelboeken hebben. De Koran is verdeeld in 114 hoofdstukken, die soera's genoemd worden. Het woord „*soera*” betekent „*gedeelte*”. Mohammed zelf noemde zijn uitspraken „*ajat*”, d.i. „*teken*”. Hij beschouwde de hoofdstukken met zijn uitspraken namelijk als wonderen en tekenen.

Als islamieten de Koran vergelijken met de Bijbel, komen zij tot de verrassende ontdekking, dat er veel schrijvers zijn geweest die bijdragen aan de Bijbel hebben geleverd, terwijl de Koran van slechts één man afkomstig is: Mohammed. Hoewel de boodschap van de Koran in later tijden pas opgeschreven is door verschillende islamitische geleerden, wordt hij toch op naam van één man geschreven: Mohammed.

Moeilijker wordt het voor de islamiet als hij kijkt naar '*het evangelie*' in de Bijbel. Er zijn maar liefst vier verschillende beschrijvingen van het evangelie in de Bijbel, terwijl er maar één Koran is. De vier evangeliën hebben een verschillend doel en daarom ook een verschillende inhoud. Mohammed begreep dit niet en meende dat het ene evangelie het andere tegensprak.

De islamiet heeft van Mohammed geleerd, dat Allah „*het evangelie*” aan Jezus gegeven heeft. Er is dus maar één evangelie. Hoe kunnen er dan vier evangeliën in de Bijbel zijn? Dit moet in zijn ogen betekenen, dat ze alle vier onbetrouwbaar zijn. Deze gedachte wordt versterkt, omdat de evangeliën in de Bijbel niet door Jezus geschreven zijn, maar door vier verschillende mensen.

Een deel van de uitspraken deed Mohammed, zoals wij zagen, in Mekka en het andere deel in Medina. In Mekka ontstonden 82 soera's, in Medina 32. Ze zijn echter niet in volgorde van plaats (Mekka of Medina) in de Koran opgenomen, ook niet in chronologische volgorde. Ook zijn ze niet in een bepaalde samenhang geplaatst. Alles lijkt kriskras door elkaar te staan. Hierdoor kan een niet-islamiet ook eigenlijk geen touw aan de inhoud van de Koran vastknopen. Voor hem is de Koran onsamenvattend en chaotisch. Voor de islamieten geldt echter het tegenovergestelde. Zij zien de Koran als een boek vol schoonheid in de Arabische taal. En juist omdat het de weergave is van de oer-Koran in de hemel, is het een boek van

onvoorstelbaar grote waarde voor alle islamieten.

In de Koran komt een groot aantal herhalingen voor. Misschien waren deze herhalingen een hulp voor de mensen in de tijd van Mohammed, van wie velen niet lezen of schrijven konden. Door de herhalingen konden zij bepaalde zaken gemakkelijker onthouden, als de Koran voorgelezen werd.

De volgorde van de uitspraken zoals die in de Koran staan, wordt dus niet bepaald door een logische tijdsvolgorde, maar door de lengte van de uitspraken. De langste uitspraken staan aan het begin, de kortste staan achteraan. Van deze volgorde is de eerste soera, die maar zeven verzen bevat, uitgesloten. Deze soera is de meest bekende uit de Koran:

1. In naam van Allah, de Barmhartige, de Genadevolle.
2. Alle lof zij Allah, de Heer der Werelden (d.i. de heer van het menselijk geslacht).
3. De Barmhartige, de Genadevolle.
4. De Meester op de Dag des Oordeels.
5. U alleen aanbidden wij en U alleen smeken wij om hulp.
6. Leid ons op het rechte pad (waaronder „het ware geloof”, dus de islam, verstaan moet worden, maar waaronder ook de prediking van Mozes en Jezus, dus de boodschap van Oude- en Nieuwe Testament gerekend moet worden, zie s. 37:118 en 3:44).
7. Het pad van hen, aan wie Gij gunsten hebt geschonken – niet dat van hen, op wie toorn is nedergedaald, noch dat der dwalenden.

De verschillende soera's worden niet aangeduid met een opvolgend nummer, maar met de naam van een dier, persoon, begrip of ding dat in de bewuste soera voorkomt. Voorbeeld: Soera 2 heet soera van „de koe”, soera 4 heet soera van „de vrouwen”, soera 6 heet soera van „het vee”. Andere dragen „opschriften” als: „de pen”, „de nacht”, „de ster”, „de zon”, „de maan”, „de vijgen”, „de olifanten”, enz.

De namen van de mensen uit de Bijbel werden op Arabische wijze weergegeven. Abraham werd Ibrahim, Ismaël werd Isma'il, Izak werd Ishak en Jakob werd Ja'koeb. Mozes werd Moesa, Aäron werd Haroen, David werd Dawoed, Goliath werd Djalot, Johannes werd Jahja, Jezus werd Isa, Messias werd Mashi, de aartsengel Gabriël werd Djibril en Michaël werd Mika'il. Satan, de gevallen engel, werd Iblis of Sjajtan. Torah werd Taoerah en Evangelie werd Indjil.

Iedere tijd kent nieuwe vragen en ieder volk heeft zijn eigen problemen. Het bleek dat de Koran die in de tijd van Mohammed gegeven was voor de Arabieren niet voorzag in alle omstandigheden van het leven. Het gevolg

was, dat men zich ging beroepen op de „*Hadith*”, d.i. „*het verhaal*”, waarmee men de overlevering bedoelt. Zo kon men op meer vragen het antwoord voor de islamiet te weten komen.

Ongeveer 250 jaar na de dood van Mohammed is deze Hadith samengesteld. Er zijn islamitische geleerden die menen dat veel uitspraken uit de Hadith vervalst of verzonnen zijn. Zij betreuren het dat veel moslimgeleerden de Hadith en de sharia gelijk stellen aan de Koran. Zij vinden dit niet terecht.

De Hadith en de sharia samen beschrijven meer dan wat in de hele Koran staat. Zij spreken de Koran op bepaalde punten zelfs tegen: terwijl de Koran niet zegt dat overspeligen gestenigd moeten worden maar geeseld, zeggen de Hadith en de sharia beide dat de schuldigen gestenigd dienen te worden.

De Koran en de Hadith samen voorzien echter ook nog niet in alle omstandigheden en hebben niet op alle vragen een antwoord. Daarom heeft men nog meer gezagsbronnen: de „*Qijas*” en de „*Ijma*”. De Qijas onderwijst in de geest van de Koran en de Hadith. Als men hieruit nog niet het antwoord op zijn vragen gekregen heeft, raadpleegt men de Ijma, dat is het ‘*algemeen gevoelen*’ van de islamitische geleerden.

Het blijkt, dat er ook met deze mogelijkheden nog geen overeenstemming in de wetsregels bereikt is. Het gevolg is, dat de ene groep islamieten heel anders denkt dan de andere. Dat zien wij bijvoorbeeld in het verschil van denken tussen Turken en Marokkanen. Maar... de ene christen denkt ook heel anders dan de andere christen!

Het ontstaan van de Koran

Bij het ontstaan van de Koran hebben verschillende bronnen dienst gedaan, waaruit kennis verzameld is om in de Koran op te nemen. Overduidelijk blijkt de informatie uit die bronnen nogal verminkt in de Koran te zijn opgenomen. Soms zal dit voortgekomen zijn uit onkunde, zowel van hen die de verhalen aan Mohammed verteld hebben (Joden en christenen) als van Mohammed zelf. Een andere keer lijkt de fantasie van Mohammed met hem op de loop te zijn gegaan.

Er is gebruik gemaakt van de volgende bronnen:

1. het Oude Testament
2. het Nieuwe Testament
3. Joodse commentaren en overleveringen
4. Christelijke overleveringen en apocriefe verhalen
5. Arabische overleveringen en vertellingen

Mohammed en het Oude Testament

Er is een tekst in de Koran die letterlijk uit het Oude Testament lijkt te zijn overgenomen: s. 21:105 „*En Wij hebben in de Zaboer (d.i. de Psalmen), na de vermaning (aan Mozes) geschreven, dat Mijn rechtschapen dienaren de aarde zullen beërven.*” Een andere vertaling zegt het zo: „*En voordien hebben Wij na de Vermaning in de geschriften geschreven dat Mijn rechtvaardige dienaren de aarde zullen erven.*” Dit vers vertoont grote overeenkomst met Psalm 37:29, waar staat: „*De rechtvaardigen beërven het land en wonen daarin voor immer.*”

Mohammed heeft uit het Oude Testament gehoord, dat God de hemel en de aarde in zes dagen geschapen heeft. Dat zegt hij dus ook, zie s. 7:54; 10:3; 11:7, enz. De Joodse traditie spreekt over zeven hemelen en zo doet Mohammed dat vervolgens ook, zie s. 2:24; 23:17,86, enz.

Mohammed heeft van het paradijs en van de beide bomen gehoord. Hij verwisselt de twee bomen met elkaar en zegt, dat Adam gegeten heeft van de boom van het eeuwige leven. Hij spreekt niet over het feit dat Eva eerst gegeten heeft, maar laat hen gelijktijdig van de boom eten. Zie s. 20:117-121.

Mohammed spreekt echter niet over de dood als straf op de zonde. Hij voert de dood op alsof deze door Allah zo gewild is, s 67:2, vgl. 56:60.

Mohammed kent ook het verhaal van de offers van Kaïn en Abel en van Kaïn die Abel dood slaat.

Mohammed kent de verhalen van Mozes en de Israëlieten in Egypte. Hij laat echter de vrouw van de Farao voor de kleine Mozes zorgen in plaats van de dochter van de Farao, s. 28:9. Ook laat hij de kindermoord niet plaats hebben als Mozes klein is, maar als Mozes voor de eerste keer optreedt, s. 7:127.

Mohammed heeft de verhalen gehoord over de rots en het water in de woestijn. Hij heeft het echter niet over de twaalf waterbronnen bij Elim (Exodus 15:27), maar over twaalf fonteinen als Mozes op de rots geslagen heeft, s. 2:60; 7:160.

Het verhaal van het gouden kalf komt ook in de Koran voor. Het is dan echter gesticht op aanraden van een Samaritaan, s. 20:85-87. Dit gouden kalf kon zelfs loeien, s. 7:146; 20:88. Volgens de Bijbel is het volk der Samaritanen pas ontstaan ten tijde van de ballingschap (2 Koningen 17:24-41). In de tijd van Mozes bestonden de Samaritanen nog niet! In de Koran echter wel.

De Koran kent „*de koe*” uit Numeri 16. Alleen maakt Mohammed er een gele koe van in plaats van een rode koe, s. 2:67-71. Ook Haman is bekend. Hij is in de Koran echter een dienaar van Farao, die een hoog gebouw voor Farao moet bouwen, opdat Farao de hemel kan bereiken, s. 28:6,8,38; 29:39; 40:24. Hier worden de torenbouw van Babel, Farao en Haman in één verhaal verweven.

Mohammed en het Nieuwe Testament

Er is een tekst uit het Nieuwe Testament die wij – zij het nogal verminkt – terugvinden in de Koran. Het is Mattheüs 19:24, waar staat: „*Wederom zeg Ik u, het is gemakkelijker, dat een kameel gaat door het oog van een naald, dan dat een rijke het Koninkrijk Gods binnengaat.*” In s. 7:40 komen wij de volgende uitspraak tegen: „*Voor hen die Onze tekenen loochenen en hoogmoedig afwijzen zullen de poorten van de hemel niet worden geopend, noch zullen zij de tuin binnengaan, zolang niet een kameel door het oog van een naald gaat. Zo vergelden Wij aan de boosdoeners.*”

Een andere vertaling geeft dit als volgt weer: „*Voorzeker, voor hen die Onze tekenen verloochenen en er zich hoogmoedig van afwenden, zullen de poorten van de Hemel niet worden geopend, noch zullen zij in het paradijs komen; eer zou een kameel door het oog van een naald gaan. En zo vergelden Wij de daden der schuldigen.*”

De Koran kent de geschiedenissen van Zacharias en zijn zoon Johannes. Ook kent hij de aankondiging van de geboorte van de Here Jezus, evenals de bovennatuurlijke verwekking door de Heilige Geest. Dan worden Maria (Mirjam in het Hebreeuws en Marjam in het Arabisch) en de Mirjam uit het Oude Testament, de zuster van Mozes met elkaar verward. Maria wordt nu de zuster van Aäron, s. 19:28. De naam van de vader van Mozes, Aäron en Mirjam: Amram, gebruikt hij ook als naam voor de vader van Maria, de moeder van de Here Jezus.

Mohammed en Joodse vertellingen

Mohammed zal waarschijnlijk gehoord hebben van een Joods verhaal over Adam en Eva die indertijd niet wisten wat zij met het lijk van Abel moesten doen. Zij zagen een raaf, die het lijk van een andere raaf voor hun ogen begroef en wisten toen, wat zij met het lijk van Abel moesten doen. Mohammed vertelt in s. 5:31 dit verhaal.

Mohammed zal ook gehoord hebben van de Joodse legende, dat Abraham indertijd in de winkel van zijn vader op één na alle afgoden stukgeslagen had, en toen tegen zijn vader zei, dat de goden ruzie gekregen hadden om

het eten en elkaar verslagen hadden, waarbij de sterkste overgebleven was. Abrahams vader zou daarop gezegd hebben dat dit niet waar kon zijn, omdat hun goden niets konden. Het is een Joods verhaal dat de onmacht van de afgoden wil illustreren. De Koran heeft dit verhaal echter als 'waar gebeurd' opgenomen, s. 21:58; 37:83-98.

Mohammed heeft ook gehoord, dat Abraham uit Ur der Chaldeeën kwam en dat er een bepaalde legende rond Abraham was. Het woordje „ur” lijkt veel op het Hebreeuwse woord „or”, dat „licht” of „vuur” betekent. De Joodse geleerde Jonathan ben Uzziël heeft indertijd de tekst uit Genesis 15:7 verkeerd vertaald. Terwijl er stond: „*Ik ben de HERE uw God, die u uit UR der Chaldeeën geleid heb...*”, las hij: „*Ik ben de HERE uw God, die u uit OR der Chaldeeën geleid heb...*” wat hij als volgt vertaalde: „*Ik ben de HERE uw God, die u uit de vurige oven der Chaldeeën geleid heb...*” Zo was er dus een Joodse legende, dat Abraham door God uit de vurige oven der Chaldeeën bevrijd zou zijn. (Hier ziet u, dat ook het oude Hebreeuwse schrift zonder klinkers geschreven is, waarbij je zelf moest invullen welke klinker er volgens jou diende te staan.)

Mohammed maakt er echter het volgende verhaal van en vertelt, dat omdat Abraham niet in de afgoden wilde geloven maar alleen in de ene ware God, Nimrod daarom Abraham in een vurige oven liet werpen, waar hij een paar dagen in verbleef. Allah maakte het vuur echter koud en aangenaam voor Abraham, waarna de mensen in Hem geloofden. S. 21:51-70; 29:24.

Arabische vertellingen en heidendom

De Kaäba, die van oorsprong een heidens heiligdom was, waarin een steen vereerd werd, wordt door Mohammed tot een bedehuis verklaard. Hoewel Mohammed de heidense gewoonte van het kussen van een steen niet bevolen had, heeft hij volgens de traditie, zelf bij zijn afscheid van de Kaäba op zijn eerste pelgrimsreis ook de steen gekust. Gezien het feit, dat men daarvóór de steen gekust had opdat de steen de zonden van de mensen zou overnemen, is het begrijpelijk, dat velen dit kussen van de steen door Mohammed veroordeeld hebben.

De Koran vertelt een verhaal om het komende oordeel te bewijzen. Het verhaal gaat over een grot, waarin zeven mannen met een hond sliepen. Allah draaide hen steeds om. Nadat zij gewekt waren, moesten zij raden hoe lang zij geslapen hadden in die grot. Ze hadden 309 jaar geslapen. S. 18:8-26.

Terwijl de Koran dit als een waar gebeurd verhaal vertelt, gaat het hier om een oud Grieks sprookje uit de tijd van de Romeinse keizer Decius (249-

251) die de christenen hevig liet vervolgen. Het verhaal had als doel de christenen te bemoedigen en hen erop te wijzen, dat na de tijd van vervolging er een nieuwe tijd zou aanbreken.

Het sprookje vertelt dan, dat zeven vervolgte christenen uit Ephese naar een grot vluchtten en daar in slaap gevallen waren, waar zij pas 200 jaar later (en dus niet 309) wakker werden. Toen zij na zo lange tijd wakker werden, ontdekten zij, dat alles veranderd was. Bijna alle mensen waren nu christenen en de keizer was geen vijand meer van de gelovigen, maar hij was ook een christen geworden.

De fantasie van Mohammed?

Mohammed had mogelijk zelf ook de nodige fantasie, of hij heeft sommige Joodse vertellingen niet goed onthouden. De zondvloed en de ark van Noach worden ook in de Koran genoemd. In de Koran blijft er echter één zoon van Noach op aarde achter, s. 11:40-43, terwijl daar ook de vrouw van Noach (die hij blijkbaar verwart met de vrouw van Lot) omgekomen is als een teken en een waarschuwing, s. 66:10.

Zo vertelt hij, dat Abraham indertijd samen met Ismaël de Kaäba gebouwd heeft, s. 2:125-127. Ook zegt Mohammed, dat Abraham van Allah de opdracht gekregen heeft om het nageslacht op te dragen voortaan een bedevaart naar Mekka te maken, s. 22:26-29.

Mohammed vertelt een verhaal over een vis bij Mozes, die zijn eigen weg naar de zee zocht, s. 18:60-64 en over een boottocht van Mozes en andere verhalen over Mozes, s. 18:65-82.

Ook vertelt hij over mensen die in een stad bij de zee woonden. Als zij de sabbat hielden, doken de vissen vanzelf op. Als zij de sabbat niet hielden, kwamen de vissen niet, s. 7:163. Het is mogelijk, dat dit verhaal geen pure fantasie is, maar dat hij de geschiedenis van het manna en de kwartels verwart met een verhaal over vissen.

Moslims zijn het zeker niet eens met hen die menen, dat Mohammed in zijn verslagen bepaalde zaken verward heeft. Hier staan moslims aan de ene kant en Joden en christenen aan de andere kant lijnrecht tegenover elkaar. Zoals Joden en christenen overtuigd zijn van hun gelijk en van het dwalen van de islamieten, zo zijn de islamieten ook overtuigd van hun eigen gelijk en van het dwalen van Joden en christenen. Islamieten menen dat de oorspronkelijke Bijbel wel door God geïnspireerd was, maar dat in de loop der jaren er allerlei zaken in de Bijbel veranderd zijn, waardoor de Bijbel niet meer echt betrouwbaar is. Zoals Joden en christenen menen, dat de

Bijbel door Goddelijke inspiratie ontstaan is, zo menen de islamieten dit van de Koran. Allah had Zijn engel Gabriël gezonden en die had de boodschap van Allah zelf aan Mohammed verteld.

De nu volgende islamitische vertelling lijkt enigszins op het begin van het boek Job, waar wij lezen hoe God haast vriendschappelijk in gesprek was met de duivel. Zo leert de islam dat Allah de duivel wel mocht, omdat satan Hem bleef aanbidden. Hierbij overdreef satan zo schromelijk, dat de engelen naar satan keken en zich aan hem ergerden. Allah ergerde zich echter niet aan de duivel. Hij vond het wel leuk zoals de duivel deed. Hij vermaakte zich door het gedrag van satan, want Hij hield van hem. Satan is namelijk een knecht van Allah, die alleen kan doen wat Allah hem opdraagt. Er kwam echter een probleem, toen bleek dat Allah veel van de mens hield en satan jaloers werd op de mens. Het werd nog erger, toen Allah de macht op aarde aan Adam gaf, terwijl satan in de veronderstelling leefde, dat Allah die macht aan hem zou schenken. Toen Allah ook nog een vrouw aan Adam gaf om hem vreugde te schenken, stikte de duivel zowat van jaloezie. Allah had echter nog steeds een zwak voor de duivel en gaf hem toestemming om met Adam uit de hemel naar de aarde te gaan.

Terwijl in de Bijbel over slechts één duivel gesproken wordt en over vele demonen, wordt in de Koran over meerdere duivels gesproken. Sommige duivels gaf Allah als dienaren aan Salomo. Andere duivels heeft Hij geketend als gevangen arbeiders.

In de islam leren wij de satan kennen in de geschiedenis van Adam. Na de schepping van Adam verzocht Allah de engelen om voor Adam te knielen. Alle engelen deden het. Satan weigerde. Hij motiveerde zijn weigering als volgt voor Allah: „*U hebt mij uit vuur gemaakt en Adam uit klei, uit stinkende modder. Ik ben beter en voornamer dan hij.*” Ook had satan gedacht, dat Allah het beheer over de aarde aan hem zou toevertrouwen. Nu gaf Allah de heerschappij over de aarde aan Adam. Dit riep een enorme haat bij satan op. Hierop gebod Allah de duivel om het paradijs te verlaten en als klein en nietig wezen naar beneden te gaan. Allah deelde hem mee, dat hij vervloekt was tot op de dag des oordeels. Hij zou geen macht hebben over hen die in Allah geloven. Satan heeft alleen invloed op hen wier hart naar hem uitgaat en op hen die een (af)god naast de ene ware God plaatsen. Hierbij moeten christen zich realiseren, dat in de ogen van de islamieten de christenen drie goden hebben en dus onder de macht en de invloed van satan verkeren!

Satan was verontwaardigd en deelde Allah mee dat nu Hij hem vernederd

had, hij voortaan op de weg van de mens zou staan om hem de verkeerde kant uit te sturen.

Nu was Allah boos op satan en gebood hem te verdwijnen. Allah zei hierbij: *„Ik zal de hel met jou en met je volgelingen vullen.”*

Tegen Adam zei Allah dat hij met Eva in het paradijs mocht blijven en mocht eten wat hij wilde. Hij mocht echter niet te dicht bij één boom komen, anders zou hij ook ongehoorzaam worden.

Satan beïnvloedde Adam en Eva zodat zij zich schaamden voor die lichaamsdelen die niet bedekt waren. Op listige wijze probeerde de duivel hen tot zonde te verleiden. Hij zei: *„Weet je waarom Allah die ene boom voor jullie verboden heeft? Hij wil niet dat jullie net als de engelen worden en eeuwig leven zullen hebben.”*

Satan zwoer zelfs een eed dat wat hij zei echt de waarheid was en dat hij het beste met hen voor had. Ze aten en realiseerden zich dat hun schaamte zichtbaar was. Allah verweet hen dat ze niet naar Hem geluisterd hadden door van die ene boom af te blijven en satan als vijand te zien. Hierop zond Allah hen uit het hemels paradijs naar de aarde.

Dit verhaal lijkt sprekend op een legende uit het jodendom. In deze legende wordt de nadruk gelegd op het feit, dat Adam geschapen is naar het beeld en de gelijkenis van God. Hij is dus de vertegenwoordiger van God op aarde. Nu wilde God dat de engelen zich allen voor Adam zouden buigen, omdat God welgevallen in hem had. Alle engelen gehoorzaamden. Satan, die het hoofd van de engelen was, weigerde echter met de volgende motivatie: *„Moeten wij, hemelburgers, die geschapen zijn uit de Goddelijke heerlijkheid ons buigen voor de mens die uit stof gemaakt is?”*

De verleiding van Eva wordt in deze Joodse legende als volgt beschreven. Satan ging naar Eva en vroeg haar of ze niet van de bomen mocht eten. Ze zei, dat er slechts één boom was waarvan ze niet mochten eten en dat ze die boom ook niet mochten aanraken, want dan zouden ze sterven. Satan duwde Eva tegen de boom en riep: *„Zie je wel, je sterft niet! Als je eet gebeurt er ook niets. Alleen word je gelijk aan God en kun je werelden scheppen en verwoesten.”* Eva at.

Overeenkomsten en verschillen tussen Allah in de Koran en God in de Bijbel

Allah weet van alle zonden die de mensen doen. Allah ziet alles wat op aarde gebeurt. Alles staat in zijn boek opgetekend.

Allah is net als de God van de Bijbel de schepper en de onderhouder van de ganse schepping, s. 2:22; 6:1; 35:3; 51:58. In 6 dagen heeft Hij de hemel en de aarde geschapen en alles wat er tussen hemel en aarde is. Allah is ook de schepper van de mens, die Hij uit klei gemaakt heeft en aan wie Hij iets van zijn eigen ziel, namelijk „*liefde*” toegevoegd heeft. Wij moeten toegeven, dat dit op zich een heel mooie gedachte is!

Daarna is Hij op zijn troon gaan zitten. Ook heeft Hij de engelen tot Zijn boodschappers gemaakt. Hij is de ware Koning van het heelal. Hij zendt de winden die de wolken langs de lucht voeren en de schepen laat varen. Hij heeft de zoute zee en de zoete zee gemaakt en uit allebei de mens de vissen tot spijzen gegeven. Hij geeft de mens zelfs sieraden uit de zee. Als een vrouw zwanger wordt, weet Hij dit. Hij straft wie Hij wil en vergeeft wie Hij wil. In zekere zin ben je aan Zijn willekeur overgeleverd, s. 5:40; 3:26. Toch leert de Koran ook weer niet dat Allah een willekeurig despoot is aan wiens grillen je je maar moet overgeven. De mens draagt zeker ook zijn eigen verantwoordelijkheid.

Allah stuurt uit de hemel het water dat gewassen doet groeien en waarvan mens en dier kunnen drinken. Hierdoor kunnen allerlei vruchten aan de bomen groeien: olijven, dadels, enz. Allah gebruikt de bliksem om mensen bang te maken, maar ook om hen weer hoop te geven. Hij kan de bliksem als een straf zenden. Dan is Allah wreed. Als de donder weerklinkt, is dit als een lofprijzing van Allah, zoals ook de engelen vanuit hun angst Allah prijzen.

Allah geeft de mens vanuit de hemel en vanuit de aarde zijn brood. Hij heeft macht over zijn ogen en oren. Hij laat het levende uit het dode voortkomen en het dode uit het levende.

Van Allah wordt gezegd, dat Hij hen die Hem beminnen, liefheeft. Soera 3:31 luidt: „*Indien gijlieden Allah bemint, zo volgt mij en dan zal Allah u beminnen en u uw boosheden vergeven. Allah is vergevend en barmhartig.*” Er wordt echter niet van Hem gezegd dat hij, net als de God van de Bijbel, ook de ongelovige wereld liefheeft, zie Johannes 3:16. Van Allah wordt ook gezegd dat hij genadig is, s. 24:21 en vergeving schenkt, s. 2:268; 48:14; 42:30,34; 74:56. Maar deze genade en vergeving zijn toch anders, dan de genade en vergeving die wij in de Bijbel zien.

Van Allah is bekend dat Hij soeverein is, dat Hij barmhartig en vergevingsgezind is, maar verder is er niets van Hem geopenbaard. Toch is er ook van Hem vermeld, dat Hij de liefderijke is, s. 85:14 en dat Hij liefheeft, s. 3:31,76,128,146, enz. Deze liefde wordt door de islamieten echter

heel anders ervaren dan dat Joden en christenen de liefde van God beleven. En... de liefde, zoals God deze geopenbaard heeft als een liefde voor de gehele verloren wereld (Johannes 3:16), is onbekend in de Koran. Allah heeft niet de verloren wereld lief, maar alleen de islamieten.

Hoewel Allah hen die hem beminnen liefheeft, staat hij niet in een zelfde relatie van liefde tot Zijn dienaren, zoals wij dat bij de God van de Bijbel zien. Hij staat buiten de schepping en voelt zich niet verplicht een relatie aan te gaan met de mensen. Zoals de Bijbel spreekt over God: „*God is liefde*” (1 Johannes 4:8,16) en „*God heeft Zijn liefde in onze harten uitgestort*” (Romeinen 5:5) en „*God heeft Zijn liefde voor ons bewezen*” (Romeinen 5:8), zó kent de moslim Allah niet. Wel zegt de Koran vele malen dat Allah liefheeft, genadig en barmhartig is en vergevingsgezind.

De God van de Bijbel heeft een zeer opmerkelijke wezensopenbaring: Hij is liefde en Hij heeft lief. De Here Jezus heeft hier op aarde laten zien wie God is. De Here Jezus heeft Hem en Zijn wezen en Zijn karakter geopenbaard, vgl. Johannes 1:18; 14:7-10; Colossenzen 1:15; Hebreëën 1:1,3.

De Bijbel toont God met een hart voor de mensen. Hij is niet onbewogen als zij lijden. Richteren 10:16 zegt, dat Hij Israëls ellende niet langer kon aanzien. Toen Hij de zonden zag, had Hij droefheid in Zijn hart, Genesis 6:6; 1 Samuël 15:10. Hij is een God, die niet teruggetrokken in de hemel ver weg leeft, maar die de mens opzoekt en bij hem wil zijn en bij hem wil wonen, Jesaja 57:15. De Koran echter toont Allah als een God op afstand.

Hoewel zowel van de God van de Bijbel als van Allah gezegd wordt dat zij een jaloers God zijn, lijkt die betekenis voor beiden toch geheel anders ingevuld te moeten worden. Allah wordt getoond als een jaloers en wraakzuchtig God, die onpersoonlijk is en vanaf grote afstand de mensen oordeelt en straft naar Zijn welbehagen. Hij kan niet omschreven worden als een God met een warm kloppend hart voor de mensen, die bewogen is als zij lijden, die droefheid en smart kent als Hij het leed van Zijn dienaren ziet. Hij kent geen emoties en is niet met een bijzondere band aan zijn schepping verbonden. Hij praat ook niet met Zijn dienaren.

Van Allah wordt gezegd, dat Hij al voor de geboorte van een mens „*in de buik van zijn moeder*” bepaald heeft, waarvan hij zal leven en wanneer hij zal sterven en of deze mens verdoemd zal worden of zalig zal worden. Volgens een traditie worden de mensen bij hun geboorte al in één van de volgende groepen geplaatst: zij die lachen of zij die huilen. Zij die lachen zijn zij die behouden worden en zij die huilen zijn zij, die verloren gaan. Van de lachers zegt Allah: „*Zij zijn bestemd voor het paradijs en het kan mij niet schelen.*”

Van de huilers zegt Allah: „Zij zijn bestemd voor de hel en het kan mij niet schelen.”

Islamieten begrijpen niet hoe er in de Bijbel kan staan dat God Zijn mening kan veranderen. Voor hen is Allah iemand die vanwege Zijn grote heiligheid en alwetendheid niet kan veranderen van gedachten. Wij zien dat bijvoorbeeld als in de tijd van Noach de wereld zo zondig is, dat God berouw heeft dat Hij de mensen gemaakt heeft. „*De HEER zag dat alle mensen op aarde slecht waren: alles wat ze uitdachten was steeds even slecht. Hij kreeg er spijt van dat hij mensen had gemaakt en voelde zich diep gekwetst.*” (Genesis 6:5,6)

Toen God tegen Mozes zei dat Hij niet verder wilde met het volk Israël, luisterde Hij naar het pleiten van Mozes: „*Denk toch aan uw dienaren Abraham, Izak en Israël, aan wie u onder ede deze belofte hebt gedaan: “Ik zal jullie zo veel nakomelingen geven als er sterren aan de hemel zijn, en het hele gebied waarvan Ik gesproken heb zal Ik hun voor altijd in bezit geven.”*” Toen zag de HEER ervan af Zijn volk te treffen met het onheil waarmee Hij gedreigd had.” (Exodus 32:13,14)

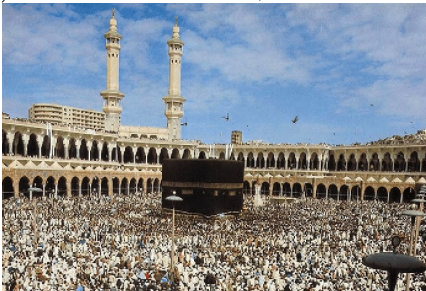
Het is godslasterlijk voor islamieten om te denken, dat Allah zich in Jezus geopenbaard zou hebben. Er is een grote kloof tussen Allah en de mensen; een kloof, die in het christendom door de Here Jezus overbrugd is. Deze kloof dient in de islam echter bewaard te blijven. Anders maak je je schuldig aan één van de grootste zonden in de islam, namelijk het aantasten van de eenheid van Allah.

Allah mag beslist niet „Vader” genoemd worden door de islamieten. Dat is een vloek in de ogen en oren van de moslim. Allah is geen vader van zijn volgelingen. Allah heeft geen kinderen, ook geen geestelijke kinderen. De islamieten zijn volgelingen van Allah, maar zij zijn niet Zijn (geestelijke) kinderen.

Een bijzondere uitdrukking voor de God van de Bijbel, die de relatie van Hem met Zijn kinderen laat zien, is: „*de Herder*”. David belijdt zijn relatie met God met de woorden: „*De HERE is mijn Herder.*” (Psalm 23:1) De Here Jezus noemde Zichzelf „*de Goede Herder*” (Johannes 10:11) Dit soort woorden (als Herder en Verlosser) worden echter niet aan Allah gegeven. Allah is niet te vergelijken met een herder met schapen en Hij schenkt ook geen verlossing, zoals de God van de Bijbel dit doet. De bijzondere band die de God van de Bijbel met Zijn volgelingen heeft omdat Hij hen als Zijn zonen en dochters geadopteerd heeft, kennen de islamieten niet. Allah is hierin beslist anders dan de God van de Bijbel.

Het heeft geen zin om met elkaar over allerlei overeenkomsten en verschillen tussen christendom en islam te redetwisten. Ieder is van zijn eigen gelijk overtuigd. Veel belangrijker is het om te kijken naar het feit, dat Jezus ook voor moslims een groot profeet is en om dan samen te kijken naar wie de Here Jezus was, hoe Hij Gods liefde aan een verloren wereld openbaarde, zowel in Zijn prediking als in Zijn lijden en sterven. Ook de moslim moet Jezus leren kennen als het Lam van God dat de zonde van de wereld op Zich genomen heeft (Johannes 1:29). Ook de moslim moet weten, dat er alleen eeuwig leven is voor wie gelooft dat de Here Jezus de van God gezonden Redder is. „*Wie in de Zoon gelooft heeft eeuwig leven, wie de Zoon niet wil gehoorzamen zal dat leven niet kennen; integendeel, Gods toorn blijft op hem rusten.*” (Johannes 3:36)

Dan kan de islamiet ook ontdekken, dat Jezus iets bijzonders had en heeft dat hij niet uit de Koran kent: liefde voor de vijand. De islamiet heeft geleerd je vijand te haten. Jezus leerde Zijn volgelingen je vijand lief te hebben. Die boodschap kan het hart van islamieten raken! Jezus zei: „*Heb je vijanden lief en bid voor wie jullie vervolgen, alleen dan zijn jullie werkelijk kinderen van je Vader in de hemel.*” (Mattheüs 5:44,45)

De moskee in Mekka met in het midden de zwarte steen

Hoofdstuk 4 - DE GELOOFSLEER VAN DE ISLAM

1. Geloof in Allah als de enig ware God.

Hij is de Schepper en onderhouder van alles. Hij is soeverein. Hij is almachtig, alwijs en zeer hoog verheven. Hij is liefdevol en genadig.

2. Geloof in engelen als de instrumenten van Gods wil.

Net zoals in de Bijbel de engelen gezien worden als de dienaren van God, zo zijn ze dit ook in de Koran. Terwijl de Bijbel echter niet leert hoe God de engelen geschapen heeft, geeft de islam daar wel een antwoord op. Ze zijn uit puur licht geschapen.

Mohammed kent vier bijzondere engelen: **Gabriël**, de engel van de openbaring, **Michaël**, de engel van de voorzienigheid, **Isra'fil**, de engel van de verdoemenis en **Isra'il**, de doodsengel. Daarnaast kent hij mededelingsengelen, troondragers en bevragers van de doden.

De engelen houden de mensen doorlopend in de gaten en noteren alles wat de mensen zeggen en doen. Ook komen de engelen de zielen halen van hen die sterven, wat trouwens in de Bijbel door de Here Jezus ook gezegd werd bij het sterven van de arme Lazarus (zie Lucas 16:22). De ene engel doet dit heel voorzichtig, de andere engel doet dit met een beetje geweld, een beetje ruw dus.

Djinns

Naast de engelen kent Mohammed ook satan en bijzondere wezens, die 'djinns' genoemd worden. De djinns zijn wezens die wij „*demonen*” noemen. In soera 46:29-31 en 72:1-15 is een beschrijving van de djinns te vinden. De eerste soera luidt:

„En toen Wij een aantal van de djinns naar u deden komen, die de Koran wensten te horen en, toen zij bij u kwamen, zeiden zij: 'Weest stil' en toen het (de prediking) beëindigd was, gingen zij naar hun volk terug en waarschuwdan dit. Zij zeiden: 'O, ons volk, wij hebben een Boek horen voorlezen, dat na Mozes nedergezonden is, en dat het voorafgaande vervult, het leidt tot de Waarheid en tot de rechte weg.

O, ons volk, geef gehoor aan Allah's verkondiger en geloof in hem. Hij (Allah) zal u uw zonden vergeven en u voor een pijnlijke straf behoeden.”

De tweede soera begint met de volgende woorden:

„Zeg: ‘Het is aan mij geopenbaard dat een groep der djinns heeft geluisterd (naar de Koran), en zij zeiden: ‘Waarlijk, wij hebben een wonderbaarlijke verkondiging gehoord! Die tot rechtschapenheid leidt; daarom hebben wij er in geloofd, en wij zullen stellig niemand met onze Heer vereenzelvigen.’”

De islam leert dus, dat een groep van deze geesten zó onder de indruk was van de Koran, dat ze moslim geworden zijn. Zij kregen hiermee echter geen recht om later ook in de hemel te mogen komen.

Naast de mannen en vrouwen op aarde die moslims zijn, zijn er dus ook demonen die moslim zijn. Sterker nog, deze djinns werken ook mee in de verspreiding van de boodschap van de Koran. Er zijn dus, volgens de leer van de islam, demonen die meewerken om de leer van de islam te verspreiden. Menig christen zal hiervan huiveren en hieruit al snel de conclusie trekken, dat de islam dus toch ook iets demonisch in zich heeft! De christen wordt juist opgeroepen om de boze geesten te ontmaskeren en tegen hen te strijden (Ephese 6:12). Toch zien wij ook in de Bijbel dat demonen soms heel duidelijk de waarheid verkondigden en precies vertellen wie Jezus is. In de evangeliën lezen wij dat demonen zeiden wie Jezus was. In Handelingen 16:17 maakte een demon bekend wat de boodschap van Paulus en Silas was!

Vóórdat Allah de mens schiep, die Hij uit stinkende modder maakte, maakte Hij de djinns uit vuur; vuur zonder rook. In feite zijn deze djinns demonen. Deze djinns maakte Allah voor zijn eigen eer. De djinns zijn onzichtbaar. Ze zijn overal met grote aantallen aanwezig. Overdag zijn ze langs de rivier waar zij in verlaten huizen en in oude badhuizen uitrusten. Zodra het echter donker wordt, komen zij met z'n allen te voorschijn. In verschillende gedaanten komen ze de mensenwereld in. Een zwarte hond kan een djinn zijn. Een zwarte kraai kan een djinn zijn. Een zwarte hond (djinn) kan zelfs veranderen in een zwarte kraai (opnieuw een djinn). Er zijn ook mensen die proberen van de djinns gebruik te maken, zoals uit het hierna volgende voorbeeld van koning Salomo getoond wordt.

De djinns hebben een eigen leven en zelfs hun eigen profeten. De djinns kunnen de mensen zien en horen, maar de mensen horen en zien de djinns niet. De djinns denken dat de mensen blind zijn. Daarom zeggen ze tegen elkaar als er een mens aankomt: *„Ga aan de kant want er komt een blinde aan.”*

Er wordt verteld, dat koning Salomo indertijd de djinns gevraagd zou hebben om de koningin van Sheba goed te begeleiden. De djinns hadden echter bedenkingen, omdat ze bang waren dat Salomo verliefd zou worden

op de koningin. Dus zeiden zij tegen Salomo, dat de koningin de benen van een ezel had. Salomo bedacht het volgende: hij vroeg de djinns of zij de gang in zijn paleis wilden bedekken met spiegeland glas en hier water onder te laten stromen. Ook moesten er waterplanten en vissen in het water onder de glazen platen zijn.

Toen de koningin binnenkwam, was zij in de veronderstelling dat Salomo's paleis onder water stond. Ze deed haar schoenen uit en trok haar gewaad omhoog waardoor haar benen zichtbaar werden. Salomo keek en zag dat de djinns de waarheid gesproken hadden; ze had de benen van een ezel. Nu riep Salomo de hulp in van de djinns om de koningin te verlossen van de haren op haar benen. Hoewel de djinns het liever niet deden, bewilligden zij toch in de wens van Salomo. Zij maakten een zalfje en gaven het aan de koningin toen ze in bad was. Hiermee onthaarde de koningin haar benen. Toen Salomo haar daarna zag, was hij helemaal „weg” van de koningin en werd hun relatie erg innig.

Er waren ook djinns aanwezig als Mohammed de boodschappen die hij van Allah gekregen had, opzegde. Aandachtig luisterden de djinns dan naar hem. Als de djinns daarna weer naar de andere djinns gingen om te vertellen wat zij meegemaakt hadden, vertelden zij dat ze hadden horen vertellen uit een mooi boek. Ze vertelden dat ze hadden horen voorlezen uit dit boek (de Koran dus) dat het vervolg was van het boek van Mozes (de Torah). Ook vertelden zij, dat de Koran de weg was naar het juiste leven.

3. Geloof in vier geïnspireerde boeken.

Deze vier boeken zijn: de **Torah** van Mozes, de **Psalmen** van David, het **Evangelie** van Jezus en de **Koran** van Mohammed. Hier blijkt opnieuw hoe nauw de islam en de Koran met de Bijbel verweven zijn. Veel islamieten zullen niet eens weten dat van hen verwacht wordt, dat zij het evangelie van Jezus als een door God geïnspireerd boek moeten bezien. Mogelijk denken zij, dat het evangelie zoals christenen het vandaag hebben (evenals de Torah en de Psalmen) in de loop der eeuwen vervalst is, zodat wij het wáre evangelie niet meer hebben.

4. Geloof in 28 profeten.

Verschillende namen herkennen wij: **Adam-Safi Allah** (Adam, de uitverkorene van Allah), **Noach-Nebi Allah** (Noach, de profeet van Allah), **Ibrahim-Chalil Allah** (Abraham, de vriend van Allah – opmerkelijk is, dat in de Bijbel Abraham ook de vriend van God genoemd wordt, zie Jakobus 2:23), **Moesa-Kalim Allah** (Mozes, de mond van Allah), **Isa-Roeh Allah** (Jezus, de Geest van Allah) en **Mohammed-Rasoel Allah** (Mohammed, de

gezondene van Allah).

Opnieuw mogen wij er niet aan voorbij gaan, dat de islam een aantal Bijbelse profeten kent en eist, dat de islamieten deze profeten erkennen als mannen die door God gezonden zijn. Zo ook eist de islam, dat islamieten erkennen dat Jezus door God gezonden is.

5. Geloof in de voorbeschikking.

Alles is geregeld en wordt geleid en bestuurd door Allah. Allah bepaalt alles, ook in het leven van de mens. Wát er ook met je gebeurt, het is altijd de wil van Allah. Als je ziek wordt, dan is dit de wil van Allah. Als je door een ongeluk om het leven komt, is dit ook de wil van Allah. Zo wordt je hele leven geregeld door Allah en kun je zeker weten, dat alles wat er met je gebeurde, de wil van Allah is.

6. Geloof in het hiernamaals, het zogenaamde „latere leven” en in de laatste dag, dat is de dag van de opstanding en het oordeel.

Dit latere leven wordt ook wel het „nabije leven” genoemd.

Zoals met een weegschaal in de vorm van een balans twee zaken tegen elkaar worden afgewogen, zo worden op de dag van het gericht de goede en de kwade daden van de mens tegen elkaar afgewogen. Dan zal de één naar de Djahannam (de hel) gaan en de ander naar de Gaarde (het paradijs, de hemel). In het paradijs zal men eeuwige zaligheid genieten, terwijl men in de hel eeuwige smart en straf zal lijden in het vuur. Je daden bepalen dus of je eens behouden wordt of verloren zult gaan.

De vijf zuilen van de islam

Naast de geloofsleer kent de islam ook nog vijf speciale „zuilen” of „basisplichten”, ook wel „pilaren” van de islam genoemd.

Zuil 1: De geloofsbelijdenis

Het is het uitspreken van en vasthouden aan de genoemde Kalima of Sjahadah, de geloofsbelijdenis: *„Er is geen God dan Allah en Mohammed is zijn boodschapper.”* Meerdere malen per dag zegt de islamiet deze woorden uit de Koran in zijn gebed. Deze woorden worden al bij de geboorte van een kind in zijn oor gefluisterd. Het zijn ook de woorden die aan het sterfbed geciteerd worden. Door in een staat van rituele reinheid het oprecht uitspreken van deze geloofsbelijdenis tegenover een erkende vertegenwoordiger van de islam – zoals de imam – wordt iemand een moslim.

Zoals de Joden een korte uitgesproken geloofsbelijdenis hebben, namelijk dat God één is en zoals de christenen een korte geloofsbelijdenis hebben, namelijk dat de Here Jezus Gods Zoon en onze Heer is, zo hebben ook de islamieten een korte uitgesproken geloofsbelijdenis.

De belijdenis van Joden en christenen is anders

Joden: „Hoor, Israël: de HERE is onze God; de HERE is één!”

Dit wordt gevolgd door: „Gij zult de HERE, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw kracht.” (Deuteronomium 6:4,5)

Christenen: „En de behoudenis is in niemand anders, want er is ook onder de hemel geen andere naam aan de mensen gegeven, waardoor wij moeten behouden worden.” (Handelingen 4:12. Het gaat hier over de Naam van Jezus.)

„Want indien gij met uw mond belijdt, dat Jezus Heer is, en met uw hart gelooft, dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult gij behouden worden.” (Romeinen 10:9)

„Daarom maak ik u bekend, dat niemand, door de Geest Gods sprekende, zegt: Vervloekt is Jezus; en dat niemand kan zeggen: Jezus is Here, dan door de Heilige Geest.” (1 Corinthe 12:3)

Zuil 2: Het gebed

Het verplichte gebed wordt ‘salaat’ genoemd. De islamiet bidt vijf keer per dag: vóór zonsopgang, op het midden van de dag, in de namiddag, ‘s avonds en ‘s nachts. Hierin volgt de islamiet het voorbeeld van vrome Joden, die ook zeer trouw zijn in hun gebeden.

Toen Mohammed ging bidden tot de ene ware God, bereidde hij zich terdege voor op het gebed. Eerst waste hij zijn gezicht, vervolgens zijn handen tot aan de ellebogen en daarna zijn voeten tot aan de enkels. Daarna boog hij zich voorover en ging op de grond liggen als teken van eerbied en aanbidding. Hierbij raakte zijn voorhoofd de grond. Hij had de schoenen uitgedaan en het hoofd bedekt. Later leerde Mohammed de islamieten om ook zo te bidden. In Mekka deed men dit in de Kaäba. In andere steden deed en doet men het in de moskee of waar men ook is als het tijd is om te bidden. Mohammed leerde de islamieten dus niet om te bidden zoals velen dit in onze tijd in christelijke aanbiddingssamenkomsten doen: jezelf groot maken door te staan en opgeheven handen, maar zoals het ook in de Bijbel geleerd wordt: jezelf klein maken door diep voorover te buigen. Bij het

bidden heeft de islamiet zijn schoenen uitgedaan en zijn hoofd bedekt als teken van eerbied voor Allah.

Christenen kunnen soms zo gemakkelijk zeggen dat God ons geen vaste gebedstijden opgelegd heeft. Het is echter de vraag, of het gemak waarmee een aantal christenen het bidden op gezette tijden nalaat, wel door God op prijs gesteld wordt!

In de tijd van Mohammed, toen er geregeld gevaar voor hem dreigde omdat de ongelovigen hem wilden doden, werd de opdracht gegeven dat de islamieten zouden bidden met het zwaard in de aanslag. Als de ene groep zich boog om te bidden, diende de andere groep de omgeving in de gaten te houden.

Nehemia vertelt dat in zijn tijd de Israëlieten in zekere zin ook met het zwaard in de ene hand en de troffel in de andere hand het werk deden. Anders gezegd: *zó stonden zij in de dienst van de Here God. „En sinds die dag deed de ene helft van mijn knechten het werk en de andere helft droeg de speren, de schilden, de bogen en de pantsers, terwijl de oversten achter het gehele huis Juda stonden, dat aan de muur bouwde. De lastdragers verrichtten hun arbeid zo, dat zij met de ene hand het werk deden en met de andere hand de werpspies vasthielden; de bouwers hadden ieder zijn zwaard aan de heup gegord, terwijl zij aan het bouwen waren.”* (Nehemia 4:16-18)

Gebedsrituelen

Hoewel de Koran spreekt over drie keer bidden per dag, is het de gewoonte dat men dit vijf keer per dag doet. Eerst is er door middel van een wassing de rituele reiniging, daarna het gebed met het gezicht gekeerd naar Mekka de moeder van de steden, naar de heilige moskee, de Kaäba. Bij het gebed moet een aantal buigingen gemaakt worden. Aan het gebed gaat de ‘*nijja*’ vooraf, dat is het uitspreken van de intentie tot gebed.

Eerst wassen de islamieten hun handen en hun armen tot aan de ellebogen. Dan halen zij een natte hand over hun gezicht. Zo ook halen zij een natte hand over hun voeten, van de grote tenen tot aan de enkels. Als er geen water beschikbaar is, mogen zij deze handelingen ook doen met schoon zand.

Op donderdag brengt de islamiet zijn haar, snor, baard en nagels in orde ter voorbereiding op de vrijdag. Op vrijdag moesten de islamieten in de tijd van Mohammed al hun winkels sluiten en hun werkzaamheden beëindigen om in de moskee te kunnen bidden. Zo doen ze het nog steeds als de tijd van het gebed in de moskee aanbreekt. Dat betekent bijvoorbeeld, dat in een stad als

Jeruzalem op vrijdagmiddag de moslims vrij hebben, op zaterdag de Joden en op zondag de christenen.

Het gebed wordt op een gebedskleed in een speciale ruimte gebeden.

Op vrijdagmiddag moeten de mannen het rituele gebed in groepsverband in de moskee bidden onder leiding van een imam, dat is een geestelijk leider. Van oorsprong was aan het vrijdaggebed in de moskee een politieke gedachte verbonden. Hier worden ook tegenwoordig politieke zaken van het land en van de gehele wereld besproken en belicht vanuit de islamitische godsdienst. Hier horen de moslims van de imam wat de taak van de moslim is: de hele wereld moet aan de islam onderworpen worden. Hier horen de moslims dat het absoluut strijdig is met de idealen van de islam als moslims menen zich in vrede te kunnen buigen onder – bijvoorbeeld – de Nederlandse wet en gelijktijdig een goede moslim te zijn. Een goede moslim wil onder de sharia leven en niet onder de Nederlandse wet. Zo moeten de imams proberen moslims te rekruteren voor de heilige strijd, de jihad, ongeacht of dit in Pakistan is of in Nederland.

Iets dergelijks zien wij bijvoorbeeld ook bij verschillende rabbijnen in hun synagogen in Israël. Daar is de godsdienst immers ook heel nauw verbonden met de politiek van het land. In Israël gaat het dan echter om enkele extreme rabbijnen, terwijl in de islam van iedere imam verwacht wordt dat hij godsdienst én politiek predikt.

Zeventien keer per dag zeggen de moslims in hun gebed een speciale lofprijs tot Allah. In deze zegenbede brengen zij lof aan Hem die de schepper is van hemel en aarde, die de koning is van levenden en doden. In het gebed wordt Allah om hulp gevraagd om op het juiste pad te wandelen.

Bidden doet een islamiet niet omdat het moet of omdat hij bang is voor Allah. Hij bidt omdat hij veel van Allah houdt. Hij kan alleen bidden, hij kan ook samen met anderen bidden. Iedere moslim moet weten, dat hij een persoonlijke relatie met Allah heeft.

Bidden mag overal: buiten op het veld, op de hoek van de straat, in een gebouw. Waar je ook bent, Allah is altijd dicht bij je. De Koran zegt, dat Allah dichterbij je is dan je eigen halsslagader. Als je bidt, voel je dat je direct tot Hem spreekt. Het gebed geeft een onuitsprekelijk gevoel dat Allah bij je is. Je voelt dat je in de handen bent van de God die van je houdt en die luistert naar je gebed. Hij kan je hart verlichten en je weer blij maken.

Zuil 3: De belasting

Het betalen van „*belasting*” wordt het geven van „*zakaat*” genoemd. In een tijd waarin de staat nog niet zorgde voor de hulpbehoevende inwoners, vaardigde Mohammed een verordening uit, opdat de armen niet van honger zouden omkomen. Zoals de Israëlieten op het land een deeltje van de oogst moesten laten liggen voor de armen (Leviticus 19:10 en Deuteronomium 15:11) en zoals in de gemeente van de Here Jezus voor de armen onder hen gezorgd werd (Handelingen 6:2,3), zo regelde Mohammed dit ook. Ook christenen weten dat zij financiële offers moeten brengen voor het werk van God.

De opbrengst van de zakaat wordt gebruikt om hen die arm zijn, wezen en gevangenen te steunen, maar ook om mee te helpen aan het in stand houden van de islam, zoals voor de bouw en het onderhoud van de moskee en de kosten van de jihad. Zij die zelf arm zijn hoeven deze belasting niet te betalen. Wie minder bezit heeft dan wat 5 kamelen aan vracht kunnen dragen, wordt tot de armen gerekend.

Zuil 4: Het vasten

Het vasten, de '*saum*', wordt gedaan in de maand Ramadan. Het islamitische jaar loopt niet gelijk met onze jaren. Het bestaat uit 12 maan-maanden. Hierdoor is het islamitische jaar ieder jaar 10 of 11 dagen korter dan ons zonnejaar. De Ramadan is dus elk jaar 11 dagen eerder dan het jaar ervoor. De Ramadan valt dus ieder jaar iets vroeger in ons zonnejaar.

Gedurende 30 dagen mag men, zolang het licht is, niet eten en niet drinken. Zodra men een zwarte draad van een witte draad kan onderscheiden, gaat het vasten in en eindigt het als men dit niet meer kan. Het is dus van zonsopgang tot zonsondergang.

De maand Ramadan is de negende maand van het islamitisch jaar. Het vasten is in deze maand omdat Mohammed zijn eerste openbaring in deze maand ontving.

Het vasten houdt in, dat men zich overdag onthoudt van eten, drinken, roken en seks. Door het vasten wil de moslim de liefde van Allah winnen en wil hij na het vasten zijn leven met een schone lei beginnen. Na zonsondergang mag er echter weer gegeten en gedronken worden.

Mannen en vrouwen dienen te vasten. Zieken, reizigers en vrouwen die menstrueren, zwanger zijn of borstvoeding geven hoeven niet te vasten. Als iemand in een islamitisch land betrapt wordt dat hij niet vast in de maand Ramadan, wordt hij gezeseld of gaat hij naar de gevangenis. Dit gebeurt ook met wie in deze tijd rookt.

Als het vasten voorbij is wordt het feest ‘*Idoel-Fitr*’ gevierd, dat is het „*feest van het breken van het vasten*”, in Nederland en België door de Turken het „*suikerfeest*” genoemd. De meeste moslims noemen het liever het „*Kleine Feest*”. Het Arabische id-oel-fitr betekent „*feestdag ter gelegenheid van het breken* (het einde van het vasten)”. Op die dag geven de islamieten eerst aalmoezen, vervolgens bidden ze in de moskee, waarna ze elkaar bezoeken en een feestmaaltijd houden.

(Behalve het feest bij het beëindigen van het vasten na de Ramadan, kennen de islamieten ook het jaarlijkse offerfeest, Idoe’l-Adha genaamd. Dit is het belangrijkste feest.)

Zuil 5: De pelgrimsreis

De pelgrimsreis is de bedevaart (de hadj) naar de heilige plaatsen bij Mekka. Deze pelgrimsreis moeten zij die hiertoe lichamelijk in staat zijn, eenmaal in hun leven maken. Deze pelgrimsreis moet in de 10e, 11e of een gedeelte van de 12e maand gemaakt worden.

Vrome moslims gaan ook op bedevaart naar de graven van allerlei heiligen. Aan deze graven worden zegenbrengende krachten toegeschreven, zoals het genezen van ziekten, het opheffen van onvruchtbaarheid of het schenken van geluk. Er zijn moslimgeleerden die dit soort pelgrimsreizen echter afkeuren en afwijzen.

In onze tijd komen jaarlijks zo’n 2 miljoen islamieten uit alle delen van de wereld in Mekka bij elkaar. Door de pelgrimsreis ontvangen de islamieten kwijtschelding van al hun zonden. Er wordt wel verwacht dat zij na de pelgrimsreis voortaan als goede en brave gelovigen door het leven zullen gaan. Omdat er een verplichting zit aan de pelgrimsreis om voortaan vroom en zonder zonde te leven, wachten veel islamieten met de reis tot ze wat ouder geworden zijn...

Overigens wordt Mekka als een heilige stad gezien. Daarom is de stad verboden terrein voor niet-islamieten. Zij mogen de stad niet betreden; niet alleen in de tijd van de pelgrimsreizen, maar ook niet in de rest van het jaar.

Verdere voorschriften en regels

1. De vrijdag moet in acht genomen worden. Niet zoals de Joden de sabbat houden, een dag waarop absoluut geen „*werk*” verricht mag worden, maar een dag waarop men geen handel drijft en naar de bijeenkomsten gaat. Terwijl de Joden hun „*heilige*” dag op zaterdag hebben en de christenen op zondag, hebben de islamieten deze op vrijdag.

2. Men mag geen varkensvlees eten, zoals dit ook voor de Joden verboden is. Men mag ook geen bloed, het vlees van gestorven – of gewurgde dieren (in de Bijbel: „*het verstikte*” – Handelingen 15:20) en het vlees dat aan de afgoden gewijd is of vlees van dieren, waarbij bij het doden andere goden werden aangeroepen, eten. Dit is ook voor christenen (Handelingen 15:19,20; 21:25), ja in feite voor alle mensen verboden (Genesis 9:3).

3. Jagen en vissen zijn tijdens de pelgrimsreis naar Mekka, als men zich gewijd heeft, verboden.

4. Afbeeldingen van mensen en dieren zijn in de islam verboden. Wonderlijk is het, dat foto's toegestaan lijken te zijn.

5. De vrouwen dienen een sluier (nikab) te dragen. Met deze sluier moeten de vrouwen „*hun eerbaarheden bewaren*”. Dit houdt in ieder geval in, dat zij hun borsten moeten bedekken. Het is niet duidelijk of zij ook hun gezicht moeten bedekken. Letterlijk staat het er niet. Het wordt gebaseerd op de volgende teksten. Soera 24:31 zegt: „*En zeg tot de gelovige vrouwen dat zij ook haar ogen neergeslagen houden en hun passies beheersen, en dat zij haar schoonheid niet tonen dan hetgeen ervan zichtbaar moet zijn, en dat zij haar hoofddoeken over haar boezem laten hangen, en dat zij haar schoonheid niet tonen behalve aan haar echtgenoot of haar vader of de vader van haar echtgenoot, of haar zonen of de zonen van haar echtgenoot, of haar broeders, of de zonen van haar broeders, of de zonen van haar zusters of haar vrouwen, of haar slaven, of zulke mannelijke bedienden die geen geslachtsdrang hebben, of de jonge kinderen die van de naaktheid van een vrouw niets afweten. En laat haar niet met haar voeten slaan, opdat hetgeen zij van haar schoonheid bedekken openbaar moge worden. En wendt u allen tezamen tot Allah, o gelovigen, opdat gij moogt slagen.*”

In soera 33:59 staat: „*O profeet! Zeg aan uw vrouwen en uw dochters en de vrouwen der gelovigen dat zij een gedeelte van haar omslagdoeken over haar (hoofd) laten hangen. Dit is beter, opdat zij mogen worden onderscheiden en niet lastig worden gevallen. En Allah is Vergevensgezind, Genadevol.*” In beide genoemde teksten is geen duidelijke opdracht voor het dragen van een sluier. Waar komt de sluier dan vandaan?

Het vers in de Koran zegt, dat vrouwen hun natuurlijke schoonheid, hun sieraad niet moeten laten zien, behalve wat zichtbaar is. Dat is een moeilijk uit te leggen vers. Want wat is het sieraad van de vrouw dat bedekt moet worden? Wat mag zichtbaar zijn? Het gezicht, de ogen, het haar, de handen? De meningen verschillen hierover. De ene islamitische geleerde zegt dat dit

de boezem van de vrouw is, de andere islamitische geleerde zegt dat het gezicht, de ogen en de lippen het sieraad van de vrouw zijn. Daarom moet de sluier het gezicht van de vrouw bedekken en haar schoonheid verbergen. Jaren geleden kon hierover nog met islamitische geleerden gediscussieerd worden. Wie er nu vragen over stelt wordt gezien als een godslasteraar. Er zijn echter veel islamitische vrouwen die menen dat deze opdracht niet uit de Koran komt en niet voor alle islamitische vrouwen geldt, maar dat het alleen de opdracht indertijd voor de vrouwen van Mohammed was. Zij menen, dat zij nu opgezegd zijn met een voorschrift dat niet voor hen bestemd was, maar alleen bestemd was voor de vrouwen van Mohammed.

In het Midden-Oosten was het al vóór de opkomst van de islam de gewoonte, dat vrouwen zich sluierden. Wij lezen daarover ook in de Bijbel.

De Talmoed vertelt ons, dat in Bijbelse tijden de getrouwde Joodse vrouwen hun haar bedekten (Talmoed Sanhedrin 109b-110a). Dit was in de gemeente van de eerste christenen ook het geval. De apostel Paulus schrijft: „*Oordeelt u daarom zelf. Is het gepast dat een vrouw met onbedekt hoofd tot God bidt? Leert de natuur zelf u niet dat lang haar een man te schande maakt, terwijl het een vrouw tot eer strekt? Het haar van de vrouw is haar gegeven om een hoofdbedekking te dragen.*” (1 Corinthe 11:13-15) De woorden „*onbedekt hoofd*” zijn de vertaling van een Grieks woord dat „*ongesluierd*” betekent. Het zal u waarschijnlijk bekend zijn, dat in een aantal kerken de vrouwen tijdens de diensten een hoofdbedekking dragen, terwijl in andere culturen christenvrouwen steeds een hoofddoek dragen.

Nu staat er in de Koran, dat vrouwen zich moeten sluieren om zich te onderscheiden. Wat houdt dat in? Sommigen denken, dat het een gebod was dat alleen bedoeld was voor de vrouwen van Mohammed. Anderen denken, dat het een opdracht is voor alle islamitische vrouwen. Weer anderen denken, dat het geen gebod is, maar meer een aanbeveling. De vraag blijft echter, wat er door middel van de sluier bedekt moet worden.

In ieder geval dienen vrouwen hun borsten met een sluier te bedekken. Als een vrouw zo oud is dat er geen kans meer is op een huwelijk, hoeft ze geen ‘*chador*’ (dat is een gewaad met een hoofddoek) te dragen, hoewel het aanbevolen wordt dat ze hun sluier blijven dragen.

Hoewel extreme moslims vrouwen willen verplichten tot het dragen van een boerka, waarbij dus het hele gezicht bedekt is en de vrouwen door een spleet van gaas moeten kijken, is de boerka in de islam eigenlijk niet verplicht.

Vrouwen moeten de boerka zelfs afdoen als zij de bedevaart naar Mekka maken.

Vrouwen doen vaak wat de mannen willen, omdat de man door Allah beoordeeld wordt op wat zijn vrouw doet. Dus past de vrouw zich aan bij wat haar man wil. Omdat vrouwen verleidelijk zijn, wil Allah dat zij zich bedekken met een '*nikab*' (een sluier met uitsparing voor de ogen), zo menen bepaalde islamieten. Dat betekent, dat ze een zwart gewaad dragen dat haar gehele lichaam bedekt en alleen een ruimte open laat voor haar ogen. Omdat Allah het wil, wil de islamitische man het ook. Omdat de man het wil, wil zijn vrouw het ook. Zo doet de vrouw dit uiteindelijk voor Allah. Zo wordt zij door Allah geleid en wijdt zij zich aan Hem toe. Veel vrouwen menen, dat zij hierdoor dichter bij Allah gekomen zijn en dat hun relatie met Hem verbeterd is.

In huis, ook als er familie thuis is, draagt de vrouw als regel geen sluier. Zijn er echter mannelijke gasten die geen familie zijn, dan zal ze zich wel sluieren. De nikab, de sluier, is het teken voor veel vrouwen dat zij zich aan Allah en aan hun echtgenoot hebben toegewijd. Soms geeft het islamitische vrouwen ook het gevoel, dat de sluier of de hoofddoek het teken is van Allah, dat Hij hierdoor juist deze vrouwen eert. De sluier of de hoofddoek dwingt mensen namelijk om respect te hebben voor hen die ze dragen. Het geeft hun een gevoel van waardigheid. Er zijn echter ook veel islamitische vrouwen die er niet aan moeten denken om zo'n nikab te dragen.

Er zijn islamitische landen waar mannen en vrouwen gewoon met elkaar omgaan, zoals dit ook in de Westerse wereld gebeurt. Vaak bedekken ze zich buitenshuis wel, maar binnenshuis en in hotels e.d. niet. Er is geen wet die gebiedt dat vrouwen zich met een sluier bedekken; het is een gewoonte, het is traditie en daarom voor velen toch een opdracht. Er zijn ook landen waar de vrouwen een chador dragen, ook een zwart gewaad, maar daarbij zijn de handen en het gezicht niet bedekt. In Saudi-Arabië zijn ook de handen en het gezicht van de vrouwen volkomen bedekt. In Turkije willen velen niet eens een hoofddoek dragen. Vóór 1970 – eigenlijk tot de dood en begrafenis van president Nasser – waren er zelfs geen gesluierde vrouwen in Egypte, nu wel. Nadat Egypte in 1967 de strijd tegen Israël verloor, waren velen in Egypte hun houvast kwijt. Nasser was dood en de islamieten hadden van de Joden verloren. Nu gingen zij op zoek naar een nieuw houvast. Die zochten en vonden zij in hun geloof.

De vrouwen van Mohammed werden in een tent op een kameel vervoerd,

zodat niemand deze vrouwen kon zien. Deze vrouwen van Mohammed werden namelijk gezien als de *'moeders van de gelovigen'*. Zij mochten na de dood van Mohammed niet hertrouwen. Daarom leefden zij afgescheiden van de buitenwereld en van de blikken van mannen.

Als de boerka verplicht zou zijn geweest voor alle moslimvrouwen, zou het zeker in de Koran gestaan hebben. Het staat er echter niet in. Het bewijs hiervoor zien de moslima's die geen boerka willen dragen in soera 24 vers 30. Dit vers zegt, dat de gelovige mannen hun ogen neergeslagen dienen te houden en dat zij hun passies dienen te beheersen. Als vrouwen verplicht waren een boerka te dragen, zouden de mannen hun ogen niet hoeven neerslaan als zij een vrouw zagen, zo zeggen zij.

Overigens krijgen de vrouwen op dit gebied ook het nodige te horen in de Koran, zoals wij enkele bladzijden eerder zagen, toen soera 24:31 geciteerd werd.

6. Van de moslim wordt verwacht dat hij zich zal inzetten voor de verspreiding van de islam. Hij moet strijden voor de zaak van Allah.

7. Wijn is verboden. Hoewel andere alcoholische dranken niet genoemd worden, zijn ook deze voor de islamiet verboden. *„O gij die gelooft, wijn en het hazardspel en afgoden en toverpijlen zijn niet anders dan gruwelen, door Satan gewrocht. Vermijdt ze dus, opdat gij voorspoedig moogt zijn.”* (s. 5:90)

Hoofdstuk 5 - MOHAMMED EN DE BIJBEL

Mohammed geloofde, dat zowel de Joodse heilige geschriften, het Oude Testament, als de christelijke heilige geschriften, het Nieuwe Testament, door Allah gegeven waren. Hij geloofde ook in de goddelijke zending van Israëls profeten, evenals in die van Jezus, die hij ook als een groot profeet zag. Hij meende echter dat hij zelf de laatste van de profeten was en dat Allah voor het laatst door hem gesproken had. Hij zag zichzelf als „*het zegel van de profeten*”.

Mohammed geloofde echter niet dat de Bijbelse profeten Joden waren. Zij waren moslims! S. 3:65-67 zegt dan ook: „*Mensen van het Boek* (dat is: Joden en christenen, die de Bijbel hebben). *Waarom twisten jullie over Ibrahiem? De Taura* (de Torah) *en de Indjiel* (het Evangelie) *waren toch pas na hem neergezonden? Hebben jullie dan geen verstand? Zo zijn jullie nu. Jullie hebben daarover getwist waar jullie kennis van hebben, maar waarom twisten jullie over iets waar jullie geen kennis van hebben? Ibrahiem was geen Jood, noch een christen, maar hij was een aanhanger van het zuivere geloof* (dat is dus de islam, hij was dus een moslim), *die zich aan Allah overgaf en hij behoorde niet tot de veelgodendienaars.*”

Zoals de islamieten Abraham als moslim zien, zo zien zij ook de andere profeten van Israël als moslims.

Mohammed in de Bijbel?

De islamieten hebben geprobeerd aan te tonen, dat de komst van Mohammed in de Bijbel was aangekondigd. Enkele voorbeelden:

In Genesis 17:20 staat: „*En wat Ismaël betreft... Ik zal hem zegenen, hem vruchtbaar doen zijn en uitermate talrijk maken.*” In het Hebreeuws staat hier de uitdrukking: „*bimeod meod*”. Met een beetje goede wil kun je dit laten klinken als: „*Mohammed*”. Islamieten wijzen er namelijk op, dat met deze uitdrukking Mohammed bedoeld is. God zou dan gezegd hebben, dat Hij uit het nageslacht van Ismaël Mohammed zou verwekken. Ook wijzen zij erop, dat de getalswaarde van bimeod meod gelijk is aan de getalswaarde van Mohammed, namelijk 92. Het Hebreeuws kent geen cijfers. De letters hebben een getalswaarde, zoals wij dit ook bij de Romeinse cijfers zien.

„*Bimeod meod*” betekent „*veel, veel*” en bedoelt ons te laten weten, dat Ismaël „*heel veel*” nakomelingen zal hebben. Het is in de NBG vertaling weergegeven met „*uitermate*”. Het wil zegen, dat zijn nageslacht zeer sterk

zal vermeerderen. In de NBV heet het „*veel, heel veel* (nakomelingen)”.

Deuteronomium 18

De profeet die in Deuteronomium 18:15,18 wordt aangekondigd, zou Mohammed zijn. De woorden „*uit uw midden*”, die in deze verzen staan, zouden hier dan ten onrechte staan. Handelingen 3:25,26 past deze profetie echter op de Here Jezus toe.

De profeet die in Psalm 45:3-5 wordt aangekondigd, zou ook Mohammed zijn. Hij wordt namelijk door de islamieten „*de profeet met het zwaard*” genoemd. Hebreëen 1:8,9 laat echter zien, dat ook deze profetie de Here Jezus geldt.

De dieren die in Jesaja 21:7 genoemd worden, worden in de Koran toegepast op twee grote profeten: de ezels horen bij Jezus, die op een ezel Zijn koninklijke intocht in Jeruzalem maakte, terwijl de kamelen bij Mohammed horen, omdat hij altijd op een kameel reed. Het gaat in deze tekst echter niet over toekomstige profeten, maar over de gebeurtenissen die plaats zullen hebben bij de val van Babylon.

Het koninkrijk dat door Johannes de Doper en de Here Jezus aangekondigd wordt en dat „*nabij*” is (Mattheüs 3:2), zou het rijk van Mohammed zijn. De Koran is dan de wet van dat koninkrijk.

De aangekondigde helper (Johannes 14:16,17,26) is niemand anders dan Mohammed, zo zeggen de islamieten. In de Hadith staat, dat er oorspronkelijk in deze tekst het Griekse woord „*periklutos*” gestaan heeft en niet „*paraklètos*”. Paraklètos betekent „*Helper, Trooster*”. Het wordt hier gebruikt voor de Heilige Geest, die de Here Jezus spoedig zou zenden. Periklutos betekent „*zeer beroemd, vermaard, prachtig, heerlijk*”. Het zou dezelfde betekenis hebben als het Arabische woord „*Ahmad*”, dat „*de geprezene*” betekent. De islamieten geloven, dat Jezus hier Mohammed aangekondigd heeft als de geprezen leider van de islamieten. Maar... in geen enkel handschrift van het Nieuwe Testament staat in deze tekst „*periklutos*”. Er staat steeds „*paraklètos*” en dat verwijst duidelijk naar de Heilige Geest!

De Koran en de Bijbel

Mohammed aanvaardde de Bijbel als een boek, dat God (voor wat betreft het eerste deel) aan de Joden gegeven had en (het tweede deel) aan de christenen gegeven had. In Soera 5:43 en 44 vermeldt de Koran, dat het Oude Testament de boodschap van God is en dus betrouwbaar is.

„*Hoe zullen zij u tot rechter maken wanneer zij de Torah bij zich hebben*”

waarin Allah's oordeel is? Toch wenden zij zich af. En zij zijn geen gelovigen. Waarlijk, Wij zonden de Torah neder, waarin leiding en licht was, waarmee de profeten die gehoorzaam waren recht spraken voor de Joden en de Rabbijnen en de wetgeleerden, omdat hun de bewaking van Allah's Boek was opgelegd en zij waren daarvan getuigen. Vreest daarom de mensen niet, doch vreest Mij en ruilt Mijn tekenen niet in tegen het wereldse. En wie niet rechtspreken volgens hetgeen Allah heeft nedergezonden, zij zijn ongelovigen.”

In Soera 5:48 vermeldt de Koran, dat ook het evangelie van Jezus (dat is het Nieuwe Testament) de boodschap van God is en dus betrouwbaar is.

„En Wij hebben u het Boek (de Koran) met de waarheid geopenbaard vervullende hetgeen daarvóór in het Boek (de Bijbel) was (verkondigd) en als bewaker daarover. Richt daarom tussen hen naar hetgeen Allah heeft geopenbaard en volg hun boze neigingen niet tegen de waarheid die tot u is gekomen. Voor iedereen bepaalden Wij een wet en een weg. En indien Allah had gewild zou Hij u allen tot één volk hebben gemaakt, maar Hij wenst u te beproeven met hetgeen Hij u heeft gegeven. Wedijvert dus met elkander in goede werken. Tot Allah zult gij allen terugkeren, dan zal Hij u datgene mededelen, waarover gij van mening verschilt.”

Al in soera 2:87 was de betrouwbaarheid van Mozes en Jezus duidelijk verwoord: *„Voorwaar, Wij gaven Mozes het Boek en deden boodschappers de een na de ander zijn voetsporen volgen. En Wij gaven aan Jezus, zoon van Maria, duidelijke tekenen en versterkten hem met de geest der heiligheid. Telkens als een boodschapper tot u kwam, met hetgeen uw ziel niet behaagde, hebt gij u laatdunkend gedragen, sommigen hunner hebt gij verloochend en anderen gedood.”*

In soera 2:136 was vervolgens het geloof in de Bijbelse boodschap uitgesproken: *„Wij geloven in Allah en in hetgeen ons is geopenbaard en in hetgeen tot Abraham, Ismaël, Izaäk, Jakob en de stammen werd nedergezonden en in hetgeen aan Mozes en Jezus werd gegeven en in hetgeen aan alle andere profeten werd gegeven door hun Heer. Wij maken geen onderscheid tussen hen en aan Hem onderwerpen wij ons.”*

Mohammed schijnt niet geweten te hebben, dat zijn leer nogal afweek van de boodschap van de Bijbel. Hij schijnt in de veronderstelling verkeerd te hebben, dat de Bijbel (die hij overigens niet echt kende) hetzelfde leerde, als wat hij geloofde. Hij had dus geen problemen met de Bijbel. Latere islamitische geleerden die de Bijbel bestudeerden, kwamen tot de ontdekking, dat de Bijbel een geheel andere boodschap heeft dan de Koran. Zij zitten nu met het probleem hoe ze, als volgelingen van Mohammed, die

immers geloofde dat de Bijbel waar was, kunnen zeggen dat de Bijbel waar is én dat de Koran waar is, terwijl die twee niet met elkaar in overeenstemming zijn. Het lijkt voor hen makkelijk om dan te zeggen, dat de Bijbel niet waar is. Maar dat betekent, dat zij dan tevens zeggen dat Mohammed zich vergist heeft, want hij zei dat de Bijbel wél waar was...!

De islamieten hebben een oplossing bedacht. Zij leren dat de Bijbel, zoals die oorspronkelijk was, inderdaad van God gegeven was. Maar, zo leren zij, de Joden hebben veel daarin veranderd en daarom is de Bijbel zoals wij die nu hebben, een falsificatie. Wij hebben dus een vervalste Bijbel, zo zeggen zij. Alleen de Koran is door de eeuwen heen foutloos overgeleverd.

Om een voorbeeld te geven: de islamieten hebben gehoord, dat er een evangelie van Jezus is. Als zij echter een Bijbel in handen krijgen, zien zij dat er vier evangeliën zijn. Dit betekent in hun ogen, dat deze vervalst moeten zijn. Er was immers maar één evangelie? De moslim heeft nooit gehoord, dat de vier evangeliën ieder een bepaald aspect van de Here Jezus laten zien.

Vóór of ná Mohammed?

Er is echter nog een probleem voor de islamieten. De vraag moet namelijk gesteld worden: „*Als de Bijbel vervalst is, wanneer is deze dan vervalst? Is deze vóór Mohammed vervalst of ná Mohammed?*”

Als een islamiet op deze vraag zegt: „*Vóór Mohammed!*”, dan wordt hij overvallen door de vraag, hoe Mohammed dan kon zeggen, dat de Bijbel in zijn tijd van God gegeven was? Heeft Mohammed zich dan vergist? Dat kan een islamiet niet geloven.

Er is meer. Mohammed zei ook, dat de mensen naar de Joden moesten gaan om hen te raadplegen als zij twijfelden aan God (s. 10:94, zie ook s. 29:46). Hij beschouwde de Joden en hun Bijbel toen dus nog als betrouwbaar. Hij erkende daarmee, dat de Joden op de juiste Goddelijke weg waren.

Als een islamiet op de vraag „*wanneer is de Bijbel vervalst?*” zegt: „*Ná Mohammed!*”, wordt hij overvallen door een andere vraag, namelijk hoe het mogelijk is, dat de duizenden Bijbels die in omloop waren in de tijd van Mohammed en die dus nog wel betrouwbaar waren, ineens compleet van de aardbodem verdwenen zijn en allemaal door exemplaren vervangen kunnen zijn, die ook nog allemaal op precies dezelfde wijze vervalst zijn. Hoe kan dat?

Trouwens, als de Joden de Bijbel (het Oude Testament) vervalst hebben, hoe is het dan mogelijk, dat de Bijbel van de Joden dezelfde is als de Bijbel van

de christenen, terwijl de christenen de Bijbel niet vervalst hebben? Die vervalsing was immers het werk van de Joden, zo zeiden de islamieten!

Als Joden de Hebreeuwse geschriften (het Oude Testament) en christenen de Griekse geschriften (het Nieuwe Testament) vervalst zouden hebben, hoe is het dan mogelijk dat de vertalingen van de Bijbel, die er al waren vóórdát Mohammeds werk begon, dezelfde Bijbel zijn als de handschriften die als oorspronkelijke Bijbel beschouwd worden, waarvan de islamieten zeggen, dat zij vervalst zijn? Heeft men dan de Bijbel ook compleet vervalst in de Aramese taal, in het Perzisch, in het Grieks en in het Latijn? Wie is er zó'n reus in het kwaad, dat hij gelijktijdig in vele landen de Bijbels in vele talen op precies dezelfde plaatsen kan vervalsen? Wie even nadenkt, weet, dat zoiets absoluut onmogelijk is.

De Dode Zee rollen die in 1947 in de woestijn van Judea gevonden zijn, zijn zeker 2000 jaar oud. Ze zijn dus uit de tijd, dat de Bijbel nog niet vervalst was, volgens Mohammed. Deze Dode Zee rollen geven echter precies dezelfde tekst als de handschriften die gebruikt zijn voor onze Bijbel. Er is dus helemaal geen vervalsing geweest. De Dode Zee rollen bewijzen dat de Bijbel in al die jaren niet vervalst is!

En... als de Joden de Bijbel vervalst hebben en de Bijbel in de ogen van de islamieten ook zo belangrijk was (Mohammed had immers gezegd, dat het ook een boek van Allah was!), waarom is er dan niet één oorspronkelijke Bijbel zuiver bewaard door de één of andere islamitische geleerde? Hoe kan dat? De islamiet die bereid is om over deze vragen na te denken zit met een groot probleem.

Verschillen tussen de Koran en de Bijbel

De Bijbel is een zeer gevarieerd boek. Het bevat de geschiedenis van de aarde vanaf zijn ontstaan tot aan zijn herstel. Het bevat de geschiedenis van de mensheid vanaf het prille begin tot aan het einde. Het bevat de heilsgeschiedenis. Het kijkt niet alleen naar het verleden, maar geeft ook een profetische kijk op de toekomst. Het vertelt wie God is en spreekt over hemel en aarde.

De Koran is heel anders. Er komt wel een aantal geschiedkundige aantekeningen in voor, maar die staan er alleen in om de oproep om alleen Allah als God te dienen, te steunen. Verder kun je in de Koran alleen nog regels voor het dienen van Allah vinden, evenals regels voor het maatschappelijk leven.

Een moslimgeleerde heeft opgemerkt, dat de Koran duidelijk maakt dat de

islam de eerdere godsdiensten (jodendom en christendom) niet afwijst. Hij zegt, dat de Koran de Joden en de christenen juist op het hart drukt om hun heilige Schriften te volgen. Hierbij kan verwezen worden naar de volgende uitspraken in de Koran:

„Waarlijk, Wij zonden de Torah neder, waarin leiding en licht was, waarmee de profeten die gehoorzaam waren recht spraken voor de Joden en de Rabbijnen en de wetgeleerden, omdat hun de bewaking van Allah's Boek was opgelegd en zij waren daarvan getuigen. Vreest daarom de mensen niet, doch vreest Mij en ruilt Mijn tekenen niet in tegen het wereldse. En wie niet rechtspreken volgens hetgeen Allah heeft neergezonden, zij zijn ongelovigen. En Wij schreven hen daarin voor: een leven voor een leven, oog om oog, neus om neus, oor om oor, tand om tand en (rechtvaardige) vergelding voor wonden. En hij, die van het recht hierop afziet, dit zal een verzoening voor zijn zonden zijn en wie niet rechtspreken bij hetgeen Allah heeft neergezonden, zijn onrechtvaardigen. En Wij deden Jezus, zoon van Maria in hun voetsporen treden, vervullende, hetgeen vóór hem in de Torah was (geopenbaard), en Wij gaven hem het Evangelie, dat licht en leiding bevatte, bevestigende hetgeen daarvóór in de Torah was en een leiding en een vermaning voor de godvrezenden. En laat de mensen van het Evangelie richten naar hetgeen Allah daarin heeft geopenbaard en wie niet richten naar hetgeen Allah heeft geopenbaard, zijn de overtredders. En Wij hebben u het Boek (de Koran) met de waarheid geopenbaard vervullende hetgeen daarvóór in het Boek (de Bijbel) was (verkondigd) en als bewaker daarover. Richt daarom tussen hen naar hetgeen Allah heeft geopenbaard en volg hun boze neigingen niet tegen de waarheid die tot u is gekomen. Voor iedereen bepaalden Wij een wet en een weg. En indien Allah had gewild zou Hij u allen tot één volk hebben gemaakt, maar Hij wenst u te beproeven met hetgeen Hij u heeft gegeven. Wedijvert dus met elkander in goede werken. Tot Allah zult gij allen terugkeren, dan zal Hij u datgene mededelen, waarover gij van mening verschilt.” (s. 5:44-48)

Hoofdstuk 6 - DE HERE JEZUS

Zoals in de islam mensen als Abraham, David en alle anderen uit de Bijbel gezien worden als moslims, zo wordt ook de Here Jezus gezien als een voorbeeldige moslim. Er wordt in totaal ongeveer 35 keer in de Koran over Jezus gesproken. Hij was in hun ogen een groot profeet die voorbeeldig geleefd heeft, die zich overgegeven heeft aan de wil van Allah en Allah gehoorzaam geweest is. In de Koran wordt steeds met grote eerbied over Jezus gesproken. Hij is de boodschapper van Allah, een dienaar, het Woord van Allah en de Geest van Allah. Hij was de zoon van Maria, leefde een voorbeeldig leven en deed grote wonderen. Vrome islamieten die Jezus' Naam noemen, zijn gewend om daarna te zeggen: „*Vrede zij met Hem.*”

Als christenen gebruiken wij niet echt de „juiste” Naam van de Zoon van God. Wij noemen Hem „Jezus”. Zo staat Zijn Naam ook geschreven in onze Bijbels. Deze Naam is afkomstig van de Griekse vorm van Zijn Naam. In het Grieks wordt Zijn Naam als volgt geschreven: Ièsous. In het Hebreeuws is Zijn Naam echter Jeshoea. Wij moeten dus eerlijk zijn en erkennen, dat wij de Naam van onze Heiland „vernederlandst” hebben. Iets dergelijks hebben de islamieten ook gedaan. Zij hebben de Naam Jeshoea niet overgenomen, noch veranderd in het Arabische Jesoe. Zij hebben er Isa van gemaakt.

Er zijn twee meningen over deze naam. Sommigen nemen aan, dat het de Arabische weergave is van het Aramese Jesju, dat afgeleid is van het Hebreeuwse Jeshoea. Dit zou dan in het Arabisch „Isa” geworden zijn.

Een andere mening is, dat Isa de Arabische vorm is van... Ezau! Zeer waarschijnlijk noemden de Joden in Medina in hun haat tegen de Here Jezus Hem bij de Naam Ezau, waarbij zij eigenlijk bedoelden dat de ziel van Ezau in de Here Jezus gevaren was. Mohammed heeft die naam overgenomen en maakte er in het Arabisch Isa van.

Jezus, de zoon van Maria

De Koran kent de Jezus van de Bijbel, maar ziet Hem niet als „*de Zoon van God*”, maar als een groot mens, een groot profeet. De Koran leert, dat Allah geen kinderen heeft. Op wel tien plaatsen in de Koran staat dat Allah geen zoon heeft. Zie bijv. s. 19:35.

De hoofdgod die de Arabieren vereerden toen Mohammed zijn profetisch werk nog niet begonnen was, had zowel zonen als dochters. Mohammed heeft het woord Allah dat voor deze god gebruikt werd overgenomen en

heeft het woord gebruikt voor de enig ware God. Hij leerde de mensen echter, dat deze God geen kinderen had. Hij is zelf niet verwekt en verwekt ook geen kinderen, s. 112:2,3. God heeft dus ook geen zoon, s. 17:111. Wij zagen eerder, dat Mohammed zich (terecht!) afzette tegen de Rooms Katholieke leer dat Maria de moeder van God was.

De islam kent Jezus als de zoon van Maria („*ibn Maryam*”, zoals zij dit in het Arabisch zeggen). Terwijl de Bijbel Hem slechts één keer „*de Zoon van Maria*” noemt, noemt de Koran Hem wel 23 keer „*de Zoon van Maria*”.

Over Jozef, de man van Maria, wordt in de Koran niet gesproken. De Bijbel vertelt echter, dat de mensen Hem juist ook als „*de Zoon van Jozef*” zagen. Zie Lucas 4:22; Johannes 1:45; 6:42. De woorden „*Zoon van Jozef*” kunnen in de Bijbel twee betekenissen hebben:

1. Het verwijst naar Jozef als **man van Maria**. Men zag deze Jozef aan als de aardse vader van Jezus. Dit was voor hen het bewijs dat Jezus van koning David afstamde. Bij de Joden geldt namelijk het volgende: de moeder bepaalt of het kind Joods of niet-Joods is. De vader bepaalt uit welke stam het kind is. Door Jozef als „*vader*” te noemen werd bewezen, dat Jezus afstamde van koning David. Wij geven u een voorbeeld: als Ruth indertijd niet overgegaan was tot het jodendom, was haar zoon een heiden geweest. Dan zou later ook David een heiden geweest zijn. Nu was haar zoon ook een Jood. Zij was echter geen nakomeling van Juda. Boaz, haar man, stamde wel af van Juda en daardoor was hun zoon ook een nakomeling van Juda en was David dit later ook. Jozef als „*vader*” van Jezus bepaalde nu, dat Hij recht had op de troon van David.
2. Het verwijst naar de **lijdende Messias**. De Joden verwachtten dat vóórdat de Koning-Messias als Zoon van David zou komen, eerst de lijdende Messias als Zoon van Jozef zou komen. Zij verwachtten dat Messias Zoon van Jozef zou komen om te lijden en te sterven, terwijl Messias Zoon van David zou komen om als koning over Israël te regeren. Zij zagen deze „*Zoon van Jozef*” als de vervulling van Jozef de zoon van Jakob, die door het lijden heen de redder werd van zijn broeders. Zo zou Messias de Zoon van Jozef ook door het lijden heen de straf dragen voor de zonden van Zijn volk en hun Redder zijn. Hiermee zou Hij Jesaja 53 vervullen.

De Koran kent de bijzondere ontvangenis van de Here Jezus bij Maria, zij het, dat deze ontvangenis „*vermenselijkt*” is. De Koran leert, dat Allah Zijn Geest naar Maria zond, die als een welgevormd menselijk wezen, waarmee de engel Gabriël bedoeld wordt, voor Maria verscheen. Hij heeft Jezus bij Maria verwekt, s. 19:19-27; 3:47; 21:91; 66:12. Deze Geest van Allah is niet, zoals de Heilige Geest in de Bijbel, een Goddelijk Persoon.

In de leer van de islam kwam de engel Gabriël eens bij Maria die naakt in de rivier stond. Gabriël zei dat ze niet bang hoefde zijn, want hij kwam juist om haar een kind te geven. Maria meende dat dit niet kon, omdat ze rein leefde. Daarop ging Maria met Gabriël naar een afgelegen plek en werd zij zwanger. Allah had Zijn Geest, Zijn ziel, in haar geblazen. Het kind werd geboren en het kon al praten terwijl het nog een kleine baby was. Toen deelde de baby al mee, dat hij een profeet van Allah was.

Hoewel er een aantal „christenen” is dat meent, dat Maria een onreine relatie met Jozef of een Romeinse soldaat gehad zal hebben, gelooft de islam hier absoluut niets van. De Koran gaat uit van de werkelijke reinheid en kuisheid van Maria. Hoe de zwangerschap bij Maria begonnen is, wordt op verschillende manieren weergegeven. Zo wordt in één van de islamitische legenden verteld, dat de engel Gabriël in de mouw van Maria geblazen heeft waardoor zij zwanger werd.

Jezus, de Zoon van God

Mohammed had waarschijnlijk de verhalen van een aantal ‘christenen’ gehoord die Maria als moeder van God en Jezus als biologische Zoon van God zagen. Mohammed wees deze leer als heidens af. Hij weigerde te geloven, dat Jezus geboren was uit een seksuele relatie van God met Maria. En terecht wees Mohammed dit af, want wat hij gehoord had, strookte niet met de Bijbelse leer over Jezus!

Van andere christenen had hij gehoord, dat er drie goden waren, zoals wij al eerder zagen. Dat druiste lijnrecht in tegen de boodschap die Mohammed aan de Arabieren bracht, namelijk dat er slechts één God is.

Van bepaalde christenen had Mohammed mogelijk gehoord, dat zij Jezus zagen als de geadopteerde Zoon van God. Jezus zou dan bij Zijn doop in de Jordaan door God als Zoon geadopteerd zijn.

De Koran ziet Jezus als „*de door Allah gezegende*”, maar niet als de Zoon van Allah. De Koran: „*Aldus was Jezus, de zoon van Maria. En (dit is) het ware woord waaraan zij twijfelen. Het past niet bij Allah Zich een zoon te verwekken, Heilig is Hij. Wanneer Hij een beslissing neemt, zegt Hij daartoe slechts: „Wees”, en het wordt.*” (s. 19:34,35)

De Bijbel zegt ons echter, dat eerst het volk Israël (Exodus 4:23) en later de Here Jezus op een heel bijzondere wijze de Zoon van God was (Psalm 2:7; Mattheüs 17:5).

Mohammed begreep de bedoeling van de Bijbelse uitdrukking „*Zoon van*

God” niet. Deze uitdrukking was in het Oude Testament al voor het volk Israël gebruikt. „De HERE zei tot Mozes: Nu gij gaat terugkeren naar Egypte, zie toe, dat gij voor het aangezicht van Farao al de wonderen doet, die Ik in uw macht gesteld heb. Maar Ik zal zijn hart verharden, zodat hij het volk niet zal laten gaan. Dan zult gij tot Farao zeggen: Zo zegt de HERE: Israël is Mijn eerstgeboren zoon; daarom zeg Ik u: laat Mijn zoon gaan, opdat hij Mij diene; zoudt gij echter weigeren hem te laten gaan, dan zal Ik uw eerstgeboren zoon doden.” (Exodus 4:21-23) Later horen wij nogmaals God zeggen dat Hij Israël, Zijn zoon, uit Egypte geroepen heeft (Hosea 11:1).

Het woord „zoon” betekent hier niet „*lijfelijke nakomeling*” (door een seksuele relatie verwekt), maar verwijst naar een heel bijzondere relatie. Zo wordt het ook met betrekking tot de Here Jezus gebruikt. Hij is de Zoon van God. Dit betekent, dat Hij in een heel bijzondere relatie tot God de Vader staat. Er is een eenheid tussen Vader en Zoon (Johannes 10:30). Toch is de Zoon de Vader niet en is de Vader de Zoon niet.

Zoals de Joden niet in de drie-eenheid kunnen geloven, zo kunnen de islamieten dit ook niet. De gedachte, dat Allah een zoon verwekt zou hebben, is in hun ogen een heidense belediging van de heiligheid en de grootheid van God. Heidenen geloofden in goden die kinderen verwekten. Mohammed predikte de ene ware God, zoals hij zei, die niet getrouwd is en ook geen nageslacht heeft, dus ook geen seksuele relaties heeft.

Mohammed wees ook de leer af dat Jezus dezelfde was als God de Vader – ook al sprak Mohammed niet over God als Vader. Al in het vroege christendom waren er mensen die leerden dat God en Jezus zo’n eenheid vormden, dat je ook kunt zeggen dat God geboren was, dat God in de kribbe lag, dat God aan het kruis geleden heeft en gestorven is. Ook in onze dagen zijn er christenen die dit leren. Als dit waar was, zou er drie dagen en drie nachten een dode God geweest zijn...

De Koran vertelt, dat Jezus dit alles nooit geleerd heeft: „En wanneer Allah zal zeggen: „O Jezus, zoon van Maria, hebt gij tot de mensen gezegd: ‘Beschouwt mij en mijn moeder als twee Goden naast Allah,’? zal Hij antwoorden: „Heilig zijt Gij! Ik zou nooit kunnen zeggen, waarop ik geen recht had. Indien ik het had gezegd zoudt Gij het zeker hebben geweten. Gij weet, wat in mijn innerlijk is en ik weet niet, wat in U is. Gij zijt de Kenner van het onzienlijke. Ik zei niets tot hen, dan hetgeen Gij mij hebt geboden: „Aanbidt Allah, mijn Heer en uw Heer.” (s. 5:116,117)

Zo zien wij ook in de Bijbel dat Jezus niet leerde dat Hij dezelfde was als God de Vader, maar dat Hij sprak over „Uw Vader en Mijn Vader, uw God

en Mijn God.” (Johannes 20:17)

Hoe wordt hierover in onze tijd gesproken?

Wij mogen hopen, dat de christenen geleerd hebben van hun fouten uit het verleden en nu wat duidelijker Bijbelse zaken onder woorden brengen. Helaas is dat nog steeds niet het geval. We geven twee voorbeelden.

Tientallen jaren geleden werd dagelijks via de KRO radio een vast gebed (het Weesgegroot als Maria-gebed) uitgesproken, waarin o.a. gezegd werd: *„Heilige Maria, moeder van God, bid voor ons zondaars nu en in het uur van onze dood.”* Hoewel dit gebed niet meer dagelijks via de KRO wordt uitgezonden, is het nog wel dagelijks te horen op radio Maria op de middengolf. In dit gebed erkent de Katholieke kerk nog steeds, dat Maria de moeder van God is, dat Jezus dus God Zelf is en dat God een moeder heeft.

Maar evangelischen en reformatorischen kunnen er soms ook wat van.

Op zaterdag 20 december 2008 was er een gesprek op radio 5 (EO) tussen Andries K., de gespreksleider en ds. Andries J. uit Baarn en ds. Peter K. uit Utrecht over de betekenis van kerst. In dit gesprek werd opnieuw geen onderscheid gemaakt tussen God de Vader, die in de Bijbel *„God”* genoemd wordt en God de Zoon, die in de Bijbel *„de Here Jezus”* genoemd wordt. Op de vraag waarover het gaat op het kerstfeest zei ds. P.K.: *„Met kerstfeest willen wij meedelen, dat God mens is geworden.”*

Vervolgens stelde A.K. aan zijn beide gesprekspartners de vraag: *„Wat betekent kerst voor jullie zelf?”* Ds. P.K. formuleerde zijn antwoord o.a. als volgt: *„Ik kom steeds meer onder de indruk van het feit dat God mens is geworden. God heeft ervoor gekozen Zijn heerlijkheid in de hemel bij God los te laten en onder ons in deze ellende te leven. God heeft ervoor gekozen in die duisternis af te dalen.”*

Even later zei hij: *„Het bijzondere is dat God Zijn heerlijkheid heeft afgelegd en mens geworden is.”*

Ds. A.J. sprak gelijkluidende woorden: *„Het is een onuitsprekelijk wonder, dat God mens geworden is... dat God zo laag afdaalt.”*

Op een gegeven ogenblik deed A.K. de haast onvoorstelbare uitspraak: *„Het is de drie-enig God die daar in de kribbe ligt. Het is God Zelf die in de kribbe ligt, als je het theologisch wilt neerzetten.”*

De logische vraag die dan gesteld moet worden is: *„Lagen dan Vader, Zoon en Heilige Geest alle drie in de kribbe? Hingen dan 33 jaar later ook Vader,*

Zoon en Heilige Geest aan het kruis?"

Ds. P.K. realiseerde zich, dat het nu toch wel moeilijk werd en zei: „*De theologische gedachte daarachter dat God mens is geworden... de Zoon ligt in de kribbe, maar wat blijft achter in de hemel? Die vragen zijn ingewikkeld.*”

Een vraag stellen is vaak tevens een vraag beantwoorden. Dat geldt ook de theologische vraag die ds. P.K. stelt: „*Wat blijft achter in de hemel?*” Geen van de gesprekspartners zei nu, dat de theologie hier een on-Bijbels standpunt inneemt. Sterker nog, de evangelische en de reformatorische gesprekspartner meenden, dat zij hier eigenlijk ‘naast elkaar’ stonden.

Onbegrijpelijk waren de woorden van ds. P.K.: „*Er is een lege hemel achtergebleven!*” De logische vraag die opnieuw gesteld kan worden is: geloven deze predikanten nu écht dat de hemel 33 jaar lang „leeg” geweest is voor wat betreft de aanwezigheid van God? Geloven ze ook dat God ná het kruis drie dagen en drie nachten dood geweest is? Was er drie dagen en drie nachten een dode God? Het is toch onheilig en volkomen on-Bijbels om zó over God te denken! Hier kan men zich wel baseren op „*de theologie*”, maar de theologie is hier niet uitgegaan van één of meer Bijbelteksten, maar uitgegaan van een filosofisch denken over deze materie.

Naar aanleiding van de tekst uit Micha 5:1 zei ds. P.K. dat hier staat: „*Dat God Zelf vanuit Bethlehem zal voortkomen, dat Hij ervoor kiest om in Bethlehem als mens geboren te worden. Prachtige woorden die mij zeggen: ja, God is geboren.*” Vervolgens zei hij: „*Het is feest dat God ervoor gekozen heeft om mens te worden.*”

Onvoorstelbaar waren de woorden van ds. Jos. J. van den E. uit Molenaarsgraaf in zijn meditatie die op 26 september 2009 door de EO in Groot Nieuws werd uitgezonden. In deze meditatie zei de predikant: „*Jezus is om zo te zeggen de enige biologische Zoon van de Vader.*” Hij zei het echt. Dit is toch een Godsastering. Het betekent, dat de Vader op de een of andere biologische manier een zoon verwekt heeft. De islamieten lijken gelijk te hebben, als ze de christenen van Godsastering beschuldigen, omdat sommige christenen indirect zeggen, dat God door seks een Zoon verwekt zou hebben.

Israël was reeds de zoon van God (Exodus 4:22,23) Hiermee werd niet bedoeld, dat Israël een biologisch kind van God was. Zo wordt er ook niet bedoeld, dat Jezus een biologisch kind van de Vader is. Bedoeld wordt, dat zoals een vader en een zoon een bijzondere relatie hebben, zo de Vader en de Zoon in de hemel ook een bijzondere relatie hebben. Het heeft niets met

seks of met biologie te maken.

De Bijbel spreekt duidelijke taal

Hoewel het woord „drie-eenheid” niet in de Bijbel voorkomt, wil dit nog niet zeggen, dat er geen Goddelijke eenheid zou zijn tussen de Vader (die in de Bijbel steeds „God” genoemd wordt), de Zoon (die in de Bijbel „Jezus” genoemd wordt) en de Heilige Geest (die in de Bijbel ook wel „Gods Geest” genoemd wordt.) Jezus Zelf zei ook heel nadrukkelijk: „*Ik en de Vader zijn één.*” (Johannes 10:30) Hij zei niet: „*Ik ben dezelfde als de Vader.*” Hij zei: „*Wij zijn een eenheid.*” Zij waren zó’n eenheid, dat de Here Jezus kon zeggen: „*De Vader is in Mij en Ik ben in de Vader*” (Johannes 10:38).

Wie echter het evangelie van Johannes leest, zal versteld staan van het feit, dat de Here Jezus steeds sprak over „*de Vader*” en daarmee beslist niet Zichzelf bedoelde!

De Bijbel maakt duidelijk onderscheid tussen de Vader en de Zoon. Johannes 3:16 zegt niet, dat God de wereld zó lief had dat Hij Zelf naar de aarde gekomen is, maar dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gezonden heeft. God zond en Jezus ging. God bleef achter en de Zoon van God verliet de hemel en kwam naar de aarde.

Johannes 1:1 wordt in bijna alle vertalingen vanuit de kerkelijke traditie weergegeven. In deze traditie moet Jezus blijkbaar gelijk zijn aan God de Vader. Zo vertaalt men: „*In het begin was het Woord, het Woord was bij God en het Woord was God.*” Luther vertaalt echter precies zoals het in de grondtekst staat: „*In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en God was het Woord.*” Dus niet: ‘het Woord was God’, maar: ‘God was het Woord.’ Daarom vertaalt de Naardense Bijbel, die een woordelijke vertaling geeft, als volgt: „*Sinds het begin is er het spreken; dat spreken is God nabij, ja God zelf is dat spreken.*” Een Duitse vertaling heeft ook: „*Im Anfang war das Wort, und das Wort war bei Gott, und Gott war das Wort.*”

De discipelen spraken hun geloof uit, toen zij zeiden dat zij wisten dat de Here Jezus van God was uitgegaan (Johannes 16:30). Paulus schreef, dat Jezus in de hemel de gestalte van God had en aan God gelijk was (Filippenzen 2:6), waarna hij in de volgende verzen schrijft, dat Jezus aan God gehoorzaam is geweest. Hebreëën 5:8 zegt zelfs dat Hij, hoewel Hij de Zoon was, de gehoorzaamheid geleerd had uit hetgeen Hij heeft geleden! Jezus was gehoorzaam – niet aan Zichzelf, maar aan de hemelse Vader. Jezus zei ook dat de Vader meer was dan Hij zelf (Johannes 14:28). Daarom zocht Hij niet Zijn eigen wil, maar de wil van de Vader die Hem gezonden

had (Lucas 22:42 en Johannes 5:30).

God verzoende de wereld niet „*in Zichzelf*”, maar „*in Christus*” (2 Corinthe 5:19).

Als Jezus bad en God aansprak met „*Vader*”, mediteerde Hij niet in Zichzelf en sprak Hij niet tot Zijn eigen hart en ziel omdat Hij Zelf immers God de Vader zou zijn, maar richtte Hij Zich tot de Vader in de hemel.

Toen Hij aan het kruis hing en riep „*Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?*” riep Hij dit niet tot Zichzelf, maar naar God de Vader in de hemel.

De wonderen van Jezus

Jezus was voor Mohammed dus niet de Zoon van God, zoals hij van de christenen begrepen had dat zij Hem „*Gods Zoon op aarde*” noemden. Hij was een gewoon mens, maar wel gezegend door God. Veel Joden menen ook, dat de Messias een gewoon mens zal zijn.

Jezus deed volgens Mohammed wel wonderen. Zo liet Hij een vogel die Hij van een bloem gemaakt had vliegen, vertelde Mohammed nadat hij kennis genomen had van christelijke verhalen over Jezus.

De Koran kent ook de wonderen die de Here Jezus deed. Echter niet de wonderen en de tekenen die in de Bijbel genoemd worden, maar de wonderen die in de apocriefe verhalen toen al de ronde deden. Dit gaat vooral over wonderen die de Here Jezus gedaan zou hebben toen Hij nog een kind was. Zo spreekt de Koran over het feit, dat Jezus al sprak toen Hij nog in de wieg lag, s. 3:46; 5:110; 19:27-33 en dat Hij in Zijn jeugd van klei vogeltjes maakte en erin blies, zodat ze gingen vliegen, s. 3:49; 5:110.

De Koran erkent, dat Hij al in Zijn jeugd een reine knaap was, s 19:19 (er worden geen vermeende zonden van Jezus in de Koran genoemd) en dat Hij bovennatuurlijke kennis bezat, s. 3:49; 43:57,61. Mohammed, als laatste profeet, meende dat hijzelf echter groter was dan Jezus. Toch laat de Koran weten, dat Mohammed nooit een wonder heeft kunnen doen, terwijl van Jezus erkend wordt dat Hij veel wonderen gedaan heeft. De Koran ziet Hem als een groot genezer, die veel zieken genezen heeft, ja zelfs doden heeft opgewekt (s. 3:49).

Jezus, de Messias

De uitdrukking uit het Johannesevangelie, dat de Here Jezus de logos, het „*Woord van God*” is, lijkt Mohammed ook gekend te hebben. De Koran leert

ook dat de Here Jezus „*het woord van Allah*” is (s. 3:39; 4:171), zij het dat hiermee bedoeld wordt dat Hij de verkondiger, de boodschapper, de profeet van Allah was. God liet Zijn Woord in Maria vallen en het werd vlees. De eenheid tussen God en de Messias, zoals de Bijbel die noemt, ontkent de Koran: „*Ongelovig waren zij die zeiden: Allah is de Mashi* (dat is: de Messias), *de Zoon van Marjam...*” (s. 5:17)

De Koran erkent, dat Jezus de Messias was, s. 3:45; 4:157,171,172; 5:72,75; 9:30,31 en dat Hij door God naar Israël gezonden was en door God gezegend was, s. 19:31. Maar liefst 11 keer wordt Jezus in de Koran „*de Messias*” (in onze taal: de Christus) genoemd. Van de Joden wordt gezegd, dat zij denken dat zij de Messias gedood hebben. Dat was echter niet juist, omdat zij een ‘*schijnbeeld*’ van Hem gedood hebben, aldus de Koran (s. 4: 156,157).

De Koran zegt, dat Jezus als Messias door God-Allah gezegend was (s. 19:31,32). Hij was door God met eer gezalfd. Vanaf Zijn geboorte was Hij tegen de satan beschermd (s. 3:36). Hij was – net zoals de Bijbel zegt – door de Heilige Geest versterkt (s. 2:253,254; 5:109, 110) en verrichtte grote wonderen (s. 3:49). Zoals Lucas 1:35 vertelt, dat de engel tegen Maria zei dat de Heilige Geest over haar zou komen, zo zeggen soera 19:17; 21:91 en 66:12 dat Allah Zijn Geest in Maria geblazen heeft.

Heel bijzonder is het om in de Koran te lezen, dat Jezus „*hoog in aanzien*” is. S. 3:45 zegt: „*Zijn Naam is Messias Jezus, zoon van Maria; hoog aangezien in het nabije en in het latere leven en behorende tot de naastgestelden.*” Die laatste uitdrukking („*behorende tot de naastgestelden*”) is door iemand vertaald als: „*die zijn plaats dicht bij God heeft*”. De Nederlandse vertaling van de Koran heeft hier: „*De engelen zeiden: O, Maria, waarlijk, God geeft u blijde tijding door Zijn woord: Zijn naam zal zijn: de Messias, Jezus, zoon van Maria, geëerd in deze wereld en in de volgende en hij zal behoren tot hen die in Gods nabijheid zijn.*”

In de Koran wordt Jezus – net als in de Bijbel (zie Jesaja 42:1) – „*de Dienaar* (de Knecht) *van God* (de HEER)” genoemd (s. 4:170,172; 19:30,31; 43:57-61). Zie ook Handelingen 3:13; 4:27 en Philippenzen 4:27).

Jezus, de profeet

In Deuteronomium 18:15 was aangekondigd, dat de Messias als een groot profeet in Israël zou verschijnen. Zó werd Jezus ook gezien: als profeet (Johannes 1:21 en 6:14).

De Koran kent Hem ook als een groot profeet. De islam kent Hem als de

profeet van het volk en als de profeet van de ongeleerden. De Arabieren zagen zichzelf als de ongeleerden. Hiermee erkenden zij Jezus als hun profeet! Zij zien Jezus als de profeet van de Arabieren! Jezus wordt regelmatig samen met andere grote profeten genoemd. Met Mozes en de profeten (s. 2:130,136), met Noach, de profeten na hem en de aartsvaders [de stamvaders] (s. 4:161,163). Prof. Husaini zei van Hem: „*Jezus is een profeet van een uniek type.*”

De profeten worden als volgt in de islam genoemd:

Adam is de uitverkorene van God.

Noach is de profeet van God. De Bijbel noemt hem ook een profeet.

Abraham is de vriend van God. Zo noemt de Bijbel hem ook!

Mozes is de man die met God sprak. Dat zegt de Bijbel ook van hem.

Jezus is de Geest van God.

Mohammed is de apostel van God.

Ibn ‘Arabī (een mysticus) heeft eens gezegd: „*Mohammed is het zegel van de profeten; Jezus is het zegel van de heiligen.*”

De Koran heeft een paar opmerkelijke verzen: „*Hij (Jezus) zei: Ik ben een dienaar van God. Hij heeft mij het Boek gegeven en mij tot een profeet gemaakt; Hij heeft mij gezegend waar ik mij ook moge bevinden; en heeft mij het gebed en het geven van aalmoezen zolang ik leef opgelegd. En dat ik gehoorzaam zou zijn jegens mijn moeder. Hij heeft mij noch een onderdrukker, noch een slecht mens gemaakt. Vrede was met mij op de dag mijner geboorte en zal met mij zijn op de dag van mijn dood en evenzo op de dag dat ik ten leven zal worden opgewekt.*” (s. 19:30-33) De vraag is, wat de Koran met deze woorden bedoelt.

Als christenen zullen wij hier direct aan de opstanding van Jezus denken. Dat doen de islamieten echter niet, omdat van Johannes de Doper hetzelfde gezegd wordt: „*Vrede was met hem op de dag van zijn geboorte, en op zijn sterfdag, en zal eveneens met hem zijn op de dag waarop hij weer tot leven zal worden gewekt.*” (s. 19:15) De islamieten menen, dat hier gesproken wordt over de toekomstige dag van de opstanding en dat op die dag zowel Jezus als Johannes de Doper (en vele anderen) uit de dood zullen opstaan. Hier wordt dan niet verwezen naar de opstanding uit de doden van de Heer Jezus op de paasmorgen. De islamieten geloven namelijk niet dat Hij toen uit de dood is

opgestaan, omdat Hij ook niet aan het kruis gestorven was, zoals zij menen.

Nadat eerst het Joodse verhaal verteld wordt, namelijk dat de berg Sinai in de woestijn omhoog gegaan zou zijn, waarna het volk er onder ging staan en uit angst dat de berg op hen zou vallen, het de wet van God aanvaard heeft, gaat de Koran verder en vertelt wat het Joodse volk met Jezus gedaan heeft.

„Wij (God) verhieven de berg hoog boven hen (Israël) tijdens het verbond met hen en Wij zeiden: ‘Gaat de poort ootmoedig binnen’ en: ‘Overtreedt niet inzake de Sabbat.’ En Wij sloten met hen een vast verbond. Om hun schending van hun verbond en de verwerping van Gods tekenen en het ten onrechte doden van de profeten en omdat ze zeggen: ‘Onze harten zijn gesluiert’ – neen, God heeft deze wegens hun ongeloof verzegeld, derhalve geloven zij slechts weinig. Om hun ongeloof en het uiten van een kwaadaardige laster tegen Maria; en om hun zeggen: ‘Wij hebben de Messias, Jezus, zoon van Maria, de boodschapper van God gedood’, – maar zij doodden hem niet, noch kruisigden zij hem (ten dode), – doch het werd hun verward, en zij, die hierover van mening verschilden zijn zeker in twijfel, zij hebben er geen kennis van doch volgen slechts een vermoeden en zij doodden hem gewis niet. Integendeel, God verhief hem tot Zich en God is Almachtig, Alwijs. Er is niemand onder de mensen van het Boek die er niet in zal geloven vóór zijn dood. En op de Dag der Opstanding zal hij (Jezus) getuige tegen hen zijn.” (s. 4:154-159)

Deze woorden betekenen niets minder dan dat iedereen in Jezus moet geloven en dat op de dag der opstanding Jezus Zelf tegen de mensen zal getuigen. Dat moet betekenen, dat op die dag Jezus van elk mens zal getuigen of hij wél of níet in Hem geloofd heeft! Hoewel christenen het afwijzen van de kruisdood van de islamieten zullen beschouwen als een zeker ongeloof, moet u het ook eens vanuit het standpunt van de islamieten bekijken. Zij zien God als zó liefdevol voor Jezus en zij zien Jezus als zó heilig, dat het voor hen onmogelijk is, dat Hij zo’n wrede dood aan het kruis gestorven zou zijn. Dat moet God in Zijn liefde voor Jezus zeker voorkomen hebben.

Islamieten erkennen dat Jezus een groot profeet was en is. Zij erkennen de ‘onbevleete ontvangenis’, ook wel de maagdelijke geboorte genoemd. Islamieten geloven, dat Allah op een bijzondere wijze voor zijn profeten zorgt. In de ogen van de islamiet is het daarom onmogelijk, dat God het toegelaten zou hebben dat de grote profeet Jezus op een ontluiserende wijze aan het kruis gestorven zou zijn. God laat zijn grote profeten toch niet vermoorden? Uit eerbied voor de heiligheid van Jezus kan een islamiet niet

aanvaarden, dat Jezus aan een kruis stierf. Dat is godslasterlijk voor hem.

Het feit dat ieder mens eens voor Jezus moet staan met de vraag of hij wél of níet in Hem geloofd heeft, moet voor iedere islamiet betekenen, dat hij rekenschap moet afleggen hoe hij tegenover Jezus staat. Elke islamiet weet, dat hij groot respect moet hebben voor Mohammed. De Koran laat echter weten dat elke islamiet ook in de juiste relatie tot Jezus moet staan, omdat Jezus op de dag des oordeels zal getuigen van de juiste of onjuiste houding van iedere islamiet tegenover Hem! Hier leert de Koran, dat het op de dag des oordeels ook zal gaan over de vraag of je in Jezus geloofde of niet. Helaas weten veel islamieten dit niet en zullen anderen hen dit dienen te vertellen! Wij zullen hen moeten vertellen wie en hoe de Jezus van de Bijbel is!

Jezus en het kruis

De Koran kent de kruisiging van de Here Jezus en dus ook Zijn sterven, s. 3:55; 5:117. Aan de andere kant ontkent de Koran Zijn kruisdood. Zij geloven, dat er een schijnbeeld van de Here Jezus gemaakt is en dat dit schijnbeeld aan het kruis gestorven is. Men heeft op een gegeven ogenblik Judas of Simon van Cyrene aangezien voor Jezus. God heeft voorkomen, dat Jezus aan het kruis zou sterven. God heeft Hem juist verhoogd en Hem tot Zich genomen, s. 4:157-159; 3:55. Hoe valt dit te rijmen? Moderne islamitische geleerden verklaren dit als zouden de Joden gemeend hebben dat zij Jezus doodden, terwijl God Hem op een onverklaarbare wijze tot Zich genomen had. God zou nooit gewild hebben dat Jezus stierf, want Jezus stond juist zeer in de gunst bij God. Jezus zou zelfs de enige profeet zijn die levend naar God in de hemel zou zijn teruggekeerd.

Men kan menen, dat islamieten het over het sterven van Jezus verkeerd hebben, maar men moet dan wel de vraag stellen, hoe de islamieten aan dit beeld over Jezus gekomen zijn. Het antwoord op deze vraag? Ze hebben het van een aantal christenen gehoord!

De kerkvader Ignatius, die aan het begin van de tweede eeuw leefde (omstreeks 115, nog geen eeuw na de dood van Jezus) vertelde al dat er mensen waren die geloofden, dat Jezus in een schijnlichaam geleden had.

In dezelfde tijd ontstond een apocrief boek „*De Handelingen van Johannes*”, dat het volgende vertelt: *“Tijdens de kruisiging had Johannes zich in een grot verborgen. Hier verscheen Jezus aan hem, die vertelde dat de menigte dacht dat Jezus aan het kruis hing, maar, zei Hij: „Ik ben bij jou.”*

De kerkvader Irenaeus schreef ongeveer in 185, dat een zekere Basilides leerde dat er bij de kruisiging een gedaanteverwisseling had plaatsgehad.

Niet Jezus werd aan het kruis geslagen, maar Simon van Cyrene. Jezus stond er wel bij en bespote de mensen, omdat ze de verwisseling niet eens opgemerkt hadden.

Weer iets later in de geschiedenis (derde eeuw) leerde een zekere Mani uit Perzië, dat de zoon van de weduwe uit Naïn, die door Jezus uit de dood was opgewekt, in de plaats van Jezus aan het kruis gestorven was.

Er zijn veel verhalen onder „*de christenen*” geweest over de dood van Jezus. Het waren allemaal christelijke fantasieën. De één vertelde dat Simon van Cyrene aan het kruis gestorven was, de volgende dat Judas aan het kruis gestorven was, een ander noemde zelfs Pilatus, terwijl een niet bij name genoemde discipel en de duivel zelf ook nog genoemd werden. Is het een wonder, dat Mohammed door al die verhalen ook niet meer wist, wat nu werkelijkheid was en wat fantasie? Wie zijn (mede) schuldig aan de verwarring bij Mohammed? Zijn het niet deze christelijke fantasten geweest?

Dit alles betekent niet, dat „*de moslim*” nu overtuigd is dat Jezus „*dus niet*” aan het kruis gestorven is. In zijn boek „*City of Wrong*” (waarmee Jeruzalem bedoeld wordt en waarin het alleen gaat over de dag van Jezus’ kruisiging) schrijft de islamiet dr. Kamel Hussein: „*Het is een heel primitieve uitleg van de Koran om te menen, dat een ander in de plaats van Jezus aan het kruis gestorven zou zijn. Er is geen weldenkende moslim in onze tijd die dit nog gelooft. De tekst in de Koran wil zeggen, dat de Joden dachten, dat zij de Messias doodden, maar dat God Hem tot Zich genomen heeft op een manier, die wij niet kunnen verklaren en die wij gewoon moeten geloven.*” De Koran zou dan niet leren dat een ander in Jezus’ plaats aan het kruis gestorven is, maar dat Jezus Zelf hier stierf. De Koran leert ook nergens, dat Jezus door een ander aan het kruis vervangen was.

In dit boek trekt dr. Hussein de conclusie, dat nadat alles gebeurd was zoals het ook in de Bijbel staat, na de drie uur durende duisternis, de wolken optrokken en de Messias er ineens niet meer was. Dr. Hussein maakt dan iets bekend, waarvan hij overtuigd is dat anderen het niet weten, namelijk dat God de Messias toen tot Zich genomen heeft. Hij wijst erop, dat Jezus als het licht van God op aarde was, dat de mensen van Jeruzalem Jezus niet wilden en Gods licht niet wilden. Hierop zou God hun wereld toen verduisterd hebben.

Er zijn dus islamieten die geloven, dat Jezus wél aan het kruis geslagen werd, maar er niet aan gestorven is. Zij menen, dat de kruisiging Hem wel veel pijn bezorgde, maar niet leidde tot de dood. Mensen werden in hun ogen na

verloop van tijd van het kruis bevrijd. Jezus moet dan dus nog geleefd hebben toen Hij van het kruis genomen werd. Hij is daarna ergens door Zijn discipelen verborgen gehouden. De Bijbel leert echter dat Jezus echt gestorven was, toen Hij na 6 uur van het kruis genomen werd (Marcus 15:37-45). De beide misdadigers leefden toen nog wel.

Jezus en de verzoening

Regelmatig horen wij christenen zeggen dat de islam de genade van God niet kent en ook niet weet, dat er bij God vergeving is. Deze christenen zeggen dan, dat de Bijbel wel genade, liefde en vergeving kent, maar dat de Koran deze zaken niet kent. Wie de Koran leest zal echter ontdekken, dat er wél veel geschreven staat over de genade van Allah en dat er met regelmaat geschreven staat dat Allah vergeeft. Hoewel de Koran wel de vergeving kent, is de gedachte van de verzoening zoals de Bijbel die kent in de islam onbekend. Er wordt wel veelvuldig over verzoening in de Koran geschreven; verzoening voornamelijk tussen mensen onderling. De wedergeboorte en de leer dat de mens door zijn geloof „*een nieuwe schepping*” kan worden (zie Johannes 3:3 en 2 Corinthe 5:17) zijn in de islam onbekend. Dat zijn echter zaken, die het hart van de Bijbelse boodschap vormen en die verkondigen, dát een mens kan veranderen en h   hij een volkomen verandering in zijn leven kan ervaren.

De Koran kent dus wel de dood van Jezus, maar niet Zijn verzoenend lijden en sterven. Ook de opstanding uit de dood van de Here Jezus wordt niet in de Koran vermeld. Het hart van het evangelie van de Bijbel ontbreekt dus in de Koran. De islamieten kennen Jezus als een groot profeet, maar niet als de Middelaar tussen God en mensen. Zij kennen Hem niet als degene, die ons teruggebracht heeft en terugbrengt tot God en ons met God verzoend heeft. Zo ontbreken de verzoening en de verlossing door de Here Jezus in de islam. De behoudenis die zij menen te verkrijgen geschiedt niet op grond van het offer van Christus, maar op grond van de geloofsbelijdenis van de islam en hun goede werken.

Toch is het niet zo, dat de islamiet meent dat Allah niets gedaan heeft om de mens te redden. Hij heeft engelen, profeten en boeken gezonden om de mens de rechte weg te wijzen. De mens die de wil van Allah (uit de Koran) leert kennen en zich daaraan onderwerpt, kan de zaligheid verdienen. Een islamiet is er echter nooit zeker van of hij behouden is. Bij zijn sterven, weet een islamiet nog niet of hij behouden of verloren is. Wat een geheel andere boodschap hebben christenen dan in de Bijbel, waar wij lezen over de verzoening (2 Corinthe 5:17-21) en over het feit, dat wij mogen weten behouden te zijn (Johannes 3:36; 5:24; 1 Johannes 5:11,12,13).

De islamiet heeft moeite met het christelijk geloof dat leert, dat de Vader in de hemel Zijn Zoon gezonden heeft om de straf van de mensheid te dragen. De islamiet begrijpt niet, hoe een vader zijn eigen kind kan doden, omdat de buurjongen iemand vermoord heeft. Men ziet niet, dat de hemelse Vader Zijn Zoon niet gedood heeft. De Vader in de hemel heeft Hem „overgegeven”, terwijl de Here Jezus Zelf gekozen heeft om Zijn leven te geven voor een verloren wereld. Jezus zei: „Niemand ontnemt het [leven] Mij, maar Ik leg het uit Mijzelf af. Ik heb macht het af te leggen en macht het weder te nemen; dit gebod heb Ik van mijn Vader ontvangen.” (Johannes 10:18) Ook is de Here Jezus niet altijd dood gebleven, maar is Hij uit de dood teruggekeerd.

Jezus en Zijn hemelvaart

Weinig islamieten hebben moeite met het verhaal uit de Bijbel over Jezus' hemelvaart. Mohammed is volgens de islam tijdens zijn leven immers ook naar de hemel gevaren? Dat was op zijn beroemde paard Boerak.

Van Mohammed wordt verteld, dat hij bij zijn hemelvaart de profeet Jezus en Johannes (de Doper) in de tweede hemel gezien heeft. Toch zijn er ook islamitische geleerden, die niet geloven in Jezus' lichamelijke hemelvaart.

Jezus en Zijn wederkomst

Hoewel de Koran niets vertelt over de verwachting van een spoedige wederkomst van Jezus, hebben de islamieten in de eerste tijd van de islam gedacht, dat Jezus spoedig zou wederkomen om orde op zaken te stellen en Messias-Koning te worden. De huidige islam leert echter nog steeds, dat Jezus zal wederkomen en dat Zijn wederkomst een teken van het laatste uur zal zijn.

Terwijl zo over Jezus geschreven wordt, zegt de Koran over dit teken: „Maar dit is een teken van het Uur. Twijfelt er daarom niet aan, maar volgt Mij. Dit is het rechte pad...”

Toen Jezus met duidelijke bewijzen kwam, zei hij: *waarlijk ik ben met wijsheid tot u gekomen opdat ik u iets van hetgeen waarover gij onderling verschilt duidelijk moge maken. Vreest daarom Allah en gehoorzaamt mij. Voorwaar, Allah is mijn Heer en uw Heer. Dient Hem daarom. Dit is het rechte pad.*

Maar vele groepen uit hun midden werden onenig. Wee de onrechtvaardigen wegens de straf van een smartelijke Dag! Zij wachten slechts tot het Uur plotseling over hen komt, terwijl zij het niet voorzien. Vrienden zullen op die

Dag elkanders vijanden zijn. Doch de godvruchtigen: o, Mijn dienaren, geen vrees zal op deze Dag over u komen noch zult gij treuren. Gij, die in Onze tekenen geloofdet en onderdanig waart, gaat het paradijs binnen, gij en uw echtgenoten, gelukkig zijnde.” (s. 43:61,63-70)

Hier valt op, dat uitdrukkingen die wij als christenen bij de Here Jezus tegenkomen, ook door de islam gebruikt worden, namelijk „de dag” en „het uur” als uitdrukking voor het moment van Jezus’ wederkomst. „... dan zal de heer van die slaaf komen op een dag, dat hij het niet verwacht, en op een uur, dat hij het niet weet... Waakt dan, want gij weet de dag noch het uur.” (Mattheüs 24:50 en 25:13)

In een volgend hoofdstuk komen wij terug op de toekomstverwachting van de islam.

Jezus en Zijn volgelingen

In beginsel hebben Joden, christenen en Arabieren een zelfde ‘fundament’: Abraham. Hij was de vader van de gelovigen, zo belijden zij allen.

Wij zagen reeds, dat de Koran duidelijke kritiek levert op uitwassen in de leerstellingen van het christendom. De christenen in het algemeen worden in de Koran ‘*Nasara*’ genoemd. Dit moet de Arabische weergave zijn van het woord dat wij ook in de Bijbel tegenkomen: „*Nazoreeërs*” of „*Nazarenen*” (zie Handelingen 24:5). Zoals Joden geen onderscheid maken tussen de verschillende groepen christenen en hen allen „*christenen*” noemen en zoals christenen geen onderscheid maken tussen de verschillende groepen Joden, zo maakt de Koran geen onderscheid tussen de verschillende christenen. Wát de christenen ook geloven, ze worden allemaal „*Nasara*” genoemd. Daarnaast worden de Joden regelmatig en de christenen soms „*de mensen van het Boek*” genoemd. In het begin van de Koran wordt zelfs heel positief over Joden en christenen geschreven: „*Voorzeker, de gelovigen, de Joden, de christenen en de Sabianen – wie onder hen ook in Allah en de laatste Dag geloven en goede daden verrichten, zullen hun beloning bij hun Heer ontvangen en er zal geen vrees over hen komen, noch zullen zij treuren.*” (s. 2:62)

Wie deze Sabianen waren is niet bekend. Er is wel gemeend dat het om de vrije gemeenten van evangelische christenen ging.

Niet lang na dit positieve geluid over Joden en christenen, kwamen de interne geschillen tussen Joden en christenen meer in beeld. Nu lezen wij het volgende in ditzelfde hoofdstuk van de Koran: „*En zij zeggen: ‘Niemand, behalve de Joden en de christenen, zal ooit de Hemel binnengaan.’ Dat zijn*

hun ijdele wensen. Zeg: „Toont uw bewijs, als gij waarachtig zijt”. Neen, wie zich volledig aan Allah onderwerpt en goede daden verricht, zal zijn beloning bij zijn Heer hebben. Vrees noch droefheid zal over hem komen. De Joden zeggen: „De christenen hebben geen grondslag” en de christenen zeggen: „De Joden hebben geen ware grondslag”, terwijl zij beiden hetzelfde Boek lezen. Hetzelfde zeggen degenen, die geen kennis hebben. Maar Allah zal op de Dag der Opstanding uitspraak doen in hun geschil.” (s. 2:111-113)

Later zullen de islamieten opgeroepen worden om op de volgende wijze hun geloofstrijd met de christenen te voeren: *„En twist met de mensen van het Boek slechts op de goede wijze; doch zeg tegen de onrechtvaardigen: „Wij geloven in hetgeen ons is geopenbaard en hetgeen u is geopenbaard; en onze God en uw God is Eén; en aan Hem onderwerpen wij ons.” (s. 29:46)*

Jezus en Mohammed

Mohammed meende, dat Jezus zijn komst als volgt aangekondigd had: *„En toen Isa, de zoon van Marjam, zei: O zonen van Israël, ik ben de boodschapper van Allah tot u, bevestigend wat vóór Mij was van de Taoerah (de Torah) en aankondigend een boodschapper, die na Mij komen zal, wiens naam is Ahmad (de geprezene)...” (s 61:6).* Jezus zou dan vóór Zijn dood tegen Zijn apostelen gezegd hebben, dat na Hem een profeet uit een Arabische stam zou komen die Ahmad, d.i. Mohammed, zou heten. Jezus had erbij gezegd, dat de mensen Mohammed als een leugenaar zouden beschouwen en hem verdriet zouden bezorgen. Mohammed zou zijn werk met veel verdriet moeten verrichten. Hij zou echter volhouden en zijn taak volledig uitvoeren. Hij zou de laatste profeet van Godswege op aarde zijn. Op de vraag van de apostelen aan welk teken zij deze laatste profeet zouden kunnen herkennen, had Jezus gezegd dat deze laatste profeet het teken van de maan op zijn linker schouder zou dragen.

Islamieten en de Heer Jezus

Regelmatig horen wij dat islamieten in dromen te horen krijgen, dat zij zich op Jezus moeten richten. Dromen kunnen misleidend zijn. Toch is het opmerkelijk, dat inmiddels een behoorlijk aantal moslims de Here Jezus als Redder aanvaard heeft en christen geworden is nadat zij een bijzondere droom hadden.

De een krijgt een aantal dromen waarin iemand zich openbaart die als Jezus herkend wordt.

Een ander ziet iemand die zegt: *„Ik stierf voor jou aan het kruis.”*

Een volgende vertelt van een droom, waarin hij merkte dat God hem riep. In de droom keek hij omhoog en zag dat de hemel sterk verlicht was. In een volgende droom zag hij Jezus staan.

Misschien is het wel dankzij het feit dat de Koran zo positief over Jezus schrijft, dat veel islamieten openstaan voor een levensreddende openbaring van Jezus, ja openstaan voor een eeuwig leven schenkende ontmoeting met Jezus in hun dromen. Na dergelijke ontmoetingen gaan zij op zoek naar Jezus en leren zij Hem kennen als degene die de straf ook voor hun zonden gedragen heeft. Zij leren Hem kennen en aanvaarden Hem en worden trouwe volgelingen van Jezus. Vaak brengt dit een groot lijden voor hen met zich mee, omdat islamieten niet willen, dat moslims volgelingen van Jezus, dus: christenen worden. In sommige landen, zoals Afghanistan, Iran en Saudi-Arabië kunnen moslims die de Here Jezus als Heiland aanvaard hebben en christen geworden zijn, geëxecuteerd worden of door familieleden worden vermoord.

Moslim of christen worden

Zoals in veel kerken pasgeboren baby's automatisch christen worden als hun ouders hen laten dopen, zo worden in de islam pasgeboren baby's islamiet als hun vader hen de volgende woorden in de oren fluistert: „*Er is geen god dan Allah en Mohammed is zijn boodschapper.*” Ook als een moslim sterft, worden hem deze woorden in het oor gefluisterd.

Wie op oudere leeftijd moslim wil worden, moet zelf deze woorden vol overtuiging uitspreken tegenover een imam of een andere officiële vertegenwoordiger van de islam. Wordt iemand op oudere leeftijd ook zo makkelijk een christen? De Bijbel maakt duidelijk, dat om christen te worden, iemand zélf moet geloven. Zonder geloof heeft doopwater vanuit de Bijbel gezien geen enkele waarde.

Om christen te worden, moet een mens overtuigd zijn van het feit dat hij een zondaar is, dus de wetten van God overtreden heeft en daarom voor eeuwig verloren is. Romeinen 3:23,24 zegt dat ieder mens een zondaar is, dat de mens zich als een vijand van God gedraagt en dat elk mens daarom voor eeuwig verloren is, wat betekent dat hij nooit in de heerlijkheid van God kan komen. Er is echter redding mogelijk, omdat God Zelf voor de mogelijkheid tot redding gezorgd heeft. God heeft de verloren mens zó lief, dat Hij Zijn Zoon naar de aarde zond (Johannes 3:16), opdat Hij de straf voor de verloren mens zou dragen.

Straf hoeft maar één keer gedragen te worden. De mens die aanvaardt dat de

Here Jezus in zijn plaats de straf gedragen heeft, hoeft zelf niet meer gestraft te worden. Hoe gaat dit?

Als je weet dat je een zondaar bent, dat je verloren bent, maar dat de Here Jezus jouw straf gedragen heeft en Hij je Redder wil zijn, verandert dit je gedachten. Deze verandering van gedachten noemt de Bijbel „beking” of „tot inkeer komen”. Je verandert namelijk van gedachten. Je bent je bewust dat je de Here Jezus nodig hebt om behouden te worden, omdat Hij de enige Weg is naar het Vaderhart van God en naar de eeuwige behoudenis (zie Johannes 14:6).

Het feit dat je dit alles weet, maakt je nog geen christen. De Bijbel zegt, dat je je geloof in de Here Jezus moet stellen. Geloven betekent vertrouwen. Je moet je vertrouwen stellen in de Here Jezus. Je moet geloven dat Hij ook jouw Redder wil zijn. Geloven is in de Bijbel een daad, niet een toestand. Dit betekent, dat je in een gebed tot God moet zeggen, dat je de Here Jezus aanvaardt als je Redder. Wij geven een voorbeeld van een dergelijk gebed, waarin de zaak waarom het gaat onder woorden gebracht wordt:

„Here God, ik erken dat ik een zondaar ben, dat ik ongehoorzaam was aan Uw wil en dat ik daarom verloren ben. Ik dank U, dat U mij toch wilt redden en dat de Here Jezus gekomen is om aan het kruis mijn straf in mijn plaats te dragen. Ik aanvaard de Here Jezus als mijn Redder en vraag Hem nu in mijn leven binnen te komen en mij een kind van God te maken. Ik dank U, dat u dit nu op dit moment voor mij doet. Amen.”

Je stelt nu je vertrouwen in de Here Jezus, wat betekent dat je in Hem gelooft. Nu zegt de Bijbel: „Wie gelooft, heeft eeuwige leven”. (zie Johannes 3:36 en 5:24) Omdat je gelooft, mag je zeker weten dat je nu een kind van God bent en dat je eeuwige leven hebt.

Er is dus een groot verschil tussen de manier om moslim te worden en die om christen te worden. Ben je een islamiet, dan belijdt je dat Allah je God en Mohammed zijn profeet is en dat Hij eens zal bepalen of je wel of niet in Zijn hemel mag komen. Ben je een christen, dan belijdt je, dat Jezus je Redder en God je hemelse Vader is en dat je dus een bijzondere relatie met Hem hebt. Ook weet je nu al, dat je voor eeuwige behoudenis bent en dus in de hemel mag komen.

Hebt u al gekozen om een christen te zijn?

Hoofdstuk 7 - DE KORAN EN HET LAATSTE OORDEEL

Zoals een aantal rabbijnen evenals een aantal christenen meent, dat de aarde vanaf Adam 6000 jaar zal bestaan, waarna er gedurende 1000 jaar een rijk van vrede en gerechtigheid op aarde zal zijn, zoals Petrus in zijn brief schrijft over de overeenkomst tussen één dag en duizend jaar, zo meende Mohammed, dat na 6000 jaar aardse geschiedenis het laatste oordeel zou komen.

De Koran leert dat er na het laatste oordeel twee bestemmingen zijn: het vuur, dat is de hel, Djahannam genoemd, en de Gaarde, dat is het paradijs of de hemel. Wie Allah dient en zich houdt aan de voorschriften van de islam komt in de Gaarde; wie dat niet doet, komt in het vuur.

De ‘dag des oordeels’ is de dag waarop de engelen naar beneden zullen komen en Allah de ware koning van het heelal zal zijn. De Bijbel spreekt ook over een dergelijke dag en zegt niet dat het de oordeelsdag zal zijn, maar de dag waarop Jezus naar de aarde terugkeert, waarbij de engelen Hem zullen vergezellen (Mattheüs 24:31).

De islamiet gelooft dat er altijd twee engelen bij je zijn, die overal met je meegaan, waar je ook naar, toe gaat. De ene engel gaat voor je uit, de andere komt achter je aan. Onderweg schrijven zij al je daden op: de goede en de verkeerde. Zodoende zijn straks op de oordeelsdag al je daden bij Allah bekend.

Als je sterft en begraven wordt, komen er opnieuw twee engelen bij je. Deze engelen stellen je vragen over allerlei zaken die tijdens je leven speelden. Zij vragen of je een gelovige was of een ongelovige. Zij vragen hoe je geleefd hebt. Zij vragen hoe je aan je geld gekomen bent en wat je ermee gedaan hebt. Zo verzamelen zij allerlei feiten over de manier waarop je geleefd hebt, over het goede en over het verkeerde in je leven.

Op deze oordeelsdag zullen de beide engelen die je hele leven bij je waren, je ontvangen. Je zult je bewust zijn dat zij alles van je weten en je zult stil zijn. Als je verloren bent zullen de engelen zich tot je richten en je aanspreken als misdadiger. Zij zullen je meedelen, dat ze jou en je misdaden tot stof zullen maken en het zullen verstrooien. Als je echter behouden bent, zul je in de plaats waar rust heerst gebracht worden.

Op deze dag zal het grote boek van Allah open gaan. Allen zullen voor Hem knielen en Hij zal kijken wat in Zijn boek over jou geschreven staat: de goede daden en de slechte daden. Is het 'gewicht' van je goede daden groter dan dat van de slechte daden, dan mag je, als Allah dit ook nog wil, in de Gaarde komen. Is de waarde van je slechte daden echter groter, dan ben je zeker verloren.

Tegen de gelovigen (dat zijn zij met meer gewicht aan goede daden) zal gezegd worden, dat hun daden in het boek van Allah opgetekend staan en dat zij het paradijs mogen binnengaan. Tegen de ongelovigen (dat zijn zij met meer gewicht aan slechte daden) zal gezegd worden, dat zij niet meer te helpen zijn, omdat zij de spot gedreven hebben met de woorden van Allah. Het zal duidelijk zijn, dat hier in de eerste plaats gedacht is aan de mensen van Mekka, die indertijd de boodschap van Mohammed afwezen. Later werden deze woorden van toepassing op alle ongelovigen.

Alle ongelovigen zullen hier staan en horen wat zij op aarde allemaal niet geloofden. Dan wordt het gordijn voor je ogen weggenomen en zie je alles helder. Allah Zelf zal tot je spreken en zeggen dat Hij niet onrechtvaardig tegen je geweest is. Hij zal zeggen, dat Hij je regelmatig gewaarschuwd heeft, maar dat je niet wilde luisteren. Hij zal je meedelen, dat Hij zijn beslissing genomen heeft en dat Hij zijn beslissing niet herziet.

Dan zal Allah zich tot de hel richten en duidelijk maken, dat – als je een verlorene bent – jij eraan komt. De hel zal reageren en meedelen dat er nog plaats voor je is. Je zult weten dat deze dag het begin is van een eeuwige, afgrijpselijke straf.

Als je echter een getrouwe volgeling van Allah geweest bent, zal Hij je tonen dat de tuinen van het paradijs dichtbij zijn. Je zult de vredegroet („Salaam”) krijgen en welkom geheten worden. Je zult weten, dat deze dag het begin is van een eeuwigheid in gelukzaligheid, waar al je verlangens bevredigd worden.

Zowel de dag van het oordeel als de eeuwige eindbestemming van de mens worden in de Koran uitvoerig beschreven. Het eindoordeel is het laatste oordeel op de opstandingsdag, die ook de laatste dag genoemd wordt, s. 2:8,62,85, 113,126,174,177, 212,228,268. Wanneer deze dag komt, kan niemand weten. Alleen Allah weet het. Op die dag zal door een engel op de bazuin geblazen worden als aankondiging van de dag van de grote straf, s. 6:73 en komt de hemel in beroering, 52:9, ja wordt de hemel opgerold, s. 21: 104 en zullen hemel en aarde vervangen worden, s. 14:48. Ja, de engel zal ook op de bazuin blazen, opdat alle doden het zullen horen en uit de dood

zullen ontwaken. Ze zullen overeind komen en hun graven verlaten. Op die dag zal de mens willen vluchten – zoals ook de Here Jezus zei (Mattheüs 24:15-20). Het zal echter niet mogelijk zijn om ergens een vluchtplaats te vinden. Er zal gewoon geen toevluchtsoord zijn!

Wie de profetieën uit het boek Jesaja kent, ziet de parallellen tussen de toekomstleer van de Bijbel en van de islam.

Als de eerste keer op de bazuin geblazen wordt, zo leert de islam, worden de hemelen door de hand van Allah opgerold en zal iedereen op aarde en in de hemel flauwvallen tenzij Allah het anders wil, zo wordt erbij vermeld. Als er voor de tweede keer op de bazuin geblazen wordt, zal men weer overeind komen.

Op de dag van het laatste oordeel, zal eerst de opstanding uit de doden plaats hebben van alle gestorvenen, zowel de goeden als de slechten, zowel de gelovigen als de ongelovigen, zowel zij die in de hemel komen als zij die naar de hel gaan. Net zoals Ezechiël 37 vertelt dat op de opstandingsdag de botten van allen verzameld zullen worden en op de juiste wijze bij de juiste lichamen gebracht zullen worden, zo gelooft de islamiet dit ook.

Na de opstanding van de doden zullen de mensen een andere gedaante hebben dan tijdens hun aardse leven. Die verandering zal zo groot zijn, dat men zichzelf niet eens meer herkent, zo leert de islam.

Verschillende groepen

De mensen zullen op die dag in drie groepen verzameld worden. De woorden die hierbij gebruikt worden lijken veel op de gelijkenis die de Here Jezus vertelde over de mensen die aan Zijn rechterzijde en aan Zijn linkerzijde zouden staan in het oordeel (zie Mattheüs 25:33).

De mensen die aan de rechterzijde van Allah zullen staan, zullen in het paradijs naar de lotusbomen en de bananenpalmen gebracht worden. Ze zullen wandelen bij stromend water (denk aan de rivier uit Openbaring 21:1) en zij zullen genieten van de vruchten van de bomen (denk aan de bomen die 12 keer per jaar vrucht dragen, Openbaring 21:2).

Voor deze mensen zijn lieve meisjes – allemaal nog maagd – aanwezig. Deze meisjes staan ter beschikking van allen die aan de rechterzijde van Allah staan.

De mensen die aan de linkerzijde van Allah zullen staan, zullen bewusteloos op de grond vallen. Niemand zal hen helpen. Dan zullen zij in een hete

storm en in kokend water terechtkomen. Ze zullen in een afschuwelijke wolk van zwarte rook verzeild raken. Terwijl ze hevige dorst hebben, zullen zij kokend water moeten drinken.

Tenslotte is er nog een speciale groep gelovigen die het eerst gekomen is. Zij krijgen een aantal grote zegeningen. Hun grootste zegen zal echter zijn, dat zij dicht bij Allah mogen komen. Zij worden naar de tuinen van het paradijs gebracht, waar eeuwig geluk hen wacht. Op rustbanken zullen zij tegenover elkaar zitten. Deze rustbanken zijn vol juwelen.

Bij hen zijn jongelingen die eeuwig jong blijven. Deze jongelingen gaan met kannen wijn rond; wijn die uit de stromende bron gehaald is; wijn waarvan je geen hoofdpijn kunt krijgen en ook niet dronken of aangeschoten kunt raken. Ieder mag hier kiezen welke vruchten en welke vogels hij wil eten. Natuurlijk zijn hier ook de lieve, reine meisjes met de mooie zwarte ogen. Een prachtige beloning...

De gelovigen zullen in groepen naar het paradijs gebracht worden. Telkens als een groep bij het paradijs aankomt, worden de poorten voor hen geopend en worden zij met de vredegroet („salaam”) verwelkomd. Zij mogen doorlopen en zullen hier voor eeuwig blijven. Hier zullen zij de engelen zien die zich naar de troon van Allah begeven om Hem te bewonderen en te loven.

De islamiet is zich bewust, dat dit als fantasie door ongelovigen wordt afgewezen. De ongelovige kan zich niet voorstellen, dat de mens die tot stof vergaan is, zal herrijzen. De ongelovige gelooft niet dat er leven na de dood is. De ongelovigen hebben de boodschap van Mohammed, de boodschapper van Allah afgewezen. De ongelovigen hebben Mohammed belachelijk gemaakt, hem een gek, een leugenaar en een bezetene genoemd. Allah heeft dit alles gehoord en gezien. Daarom wijst de Koran erop, dat bij Allah alles mogelijk is. Hij zal allen tot leven wekken en het oordeel uitspreken. Hij zal zorgen dat dan zelfs de vingertoppen op hun juiste plaats terechtkomen.

Het lijkt wel Bijbelse taal

Met vele woorden wordt de oordeelsdag in de islam beschreven. De hemel zal barsten en in allerlei delen uiteenvallen. Er zal dikke rook uit de hemel komen, die de mensen zal grijpen. De zon zal verduisterd worden. De sterren zullen geen licht meer geven. De bergen zullen in beweging komen en versplinteren. Ze worden vernietigd. De zeeën zullen rijzen. De aarde zal openbarsten en alle doden zullen uit hun graven te voorschijn komen. De ongelovigen gaan een pijnlijke straf tegemoet. Ze zullen angstig rondkijken.

Het stof van de vernedering ligt op hun gezicht. Ze zullen Allah smeken de straf van hen weg te nemen. Ze zullen Allah zeggen, dat ze nu wél geloven. Het zal te laat zijn. Allah zal hen niet helpen en hun vrienden kunnen hen niet helpen.

De boeken waarin de daden van alle mensen beschreven zijn, zullen geopend worden. Ieder zal vernemen wat zijn daden op aarde waren én wat hij nagelaten heeft, waarin hij dus tekortgeschoten is. Het gezicht van de ene mens die Allah gediend heeft, zal op die dag vrolijk staan, het gezicht van de ander die satan gevolgd is, terwijl hij toch wist dat satan een vijand was, zal bedrukt zijn. Hun hoofden zullen schuldig en vernederd naar de grond kijken. Zij zijn gebroken en zuchten. Ze gaan naar het vuur dat hen zal pijnigen. Vastgeketend met kettingen, met kleren van teer en het vuur uit hun gezichten komend, gaan zij naar de hel.

Op deze dag zullen de engelen aan de beide kanten van de hemel gaan staan. Allah zal verschijnen op een troon die door acht engelen gedragen wordt. Alle mensen zullen voor Hem verschijnen. Niets van wat de mensen ooit gedaan of gelaten hebben zal op die dag verborgen blijven, alles wordt op deze dag openbaar. Alle mensen zullen daar staan met het overzicht van hun leven in hun hand. De gelovigen hebben het in hun rechterhand, de ongelovigen in hun linkerhand. Zij die het in hun linkerhand hebben zullen weklagen en wensen dat zij het nooit in de handen gedrukt hadden gekregen.

Zij zullen wensen dat zij nooit meer gehoord hadden, wat het resultaat van hun leven was. Zij zullen wensen, dat zij voor altijd dood gebleven waren. Nu realiseren zij zich, dat hun geld en hun macht, hun invloed en hun positie hen niet meer kunnen helpen. Ja, hun geld zal zelfs heet gemaakt worden om daarmee hun voorhoofd, hun zijkant en hun rug te verbranden. Zo zullen zij merken wat de waarde van hun geld is. Nu horen zij, dat zij gepakt en meegenomen moeten worden naar de hel en daar aan een ketting van 70 el (zo'n 35 meter) gelegd moeten worden. Eten en drinken krijgen zij niet meer, dan alleen de vuiligheden die hierna beschreven worden.

Het vuur van de hel zal opgestookt worden. Op deze dag vliegen de vonken van het vuur huizenhoog omhoog. Het zal een slechte dag zijn voor de ongelovigen. Op deze dag worden zij stil en spreken niet meer. Ze hebben niets meer te zeggen. Het is nu te laat om nog tot inkeer te komen en berouw te tonen.

Zij die de Koran verworpen hadden en zeiden dat het allemaal leugens waren, gaan naar de hel waar een laaiend vuur op hen wacht. Samen met de

demonen worden de ongelovigen afgevoerd. Op hun knieën zullen zij naar de hel kruipen. Als een kudde dorstig vee zullen zij naar de hel afgevoerd worden. Niemand zal het op die dag voor hen opnemen.

Ook het paradijs zal in gereedheid gebracht worden. De zielen worden vergaderd. Wie op aarde in Allah geloofd heeft, goede daden verricht heeft en berouw heeft getoond van zijn zonden, krijgt vergeving van Allah en een beloning in de hemel. De gelovigen worden als welkome gasten naar de hemel geleid. De ziel van de gelovigen zal naar Allah terugkeren. De gelovige zal rust vinden en als één van de dienaren van Allah het paradijs betreden. Zij die de Koran geloofden gaan naar het paradijs.

Op die dag zal de mens zelf het bewijs zijn of hij de hemel of de hel verdiend heeft. Dit lijkt op wat de apostel Paulus schreef over mensen die nooit van de Here Jezus gehoord hebben en niet op hun geloof beoordeeld worden, maar op het houden van de door God ingegeven wet (zie Romeinen 2:14-16).

De Koran kent niet de Bijbelse leer, dat de mens als gevolg van de zondeval van Adam en Eva, nu ook een zondaar is en daardoor van nature verloren is. De islam leert dat de mens van nature goed is. Hij wordt ook als een islamiet geboren en dwaalt daar vanaf als hij christelijke, Joodse of ongelovige ouders heeft.

De Koran kent dus ook niet de Bijbelse leer van de genade, de verlossing en de verzoening. Deze woorden komen zeker in de islamitische leer voor, maar zij hebben niet dezelfde betekenis als in de Bijbel. Behoudenis is niet op grond van het verzoenend werk van de Here Jezus, maar op grond van je goede daden. Wie leeft volgens de geboden van de Koran en berouw heeft van zijn verkeerde daden mag hopen (!), dat Allah hem in de Gaarde zal binnenlaten. Allah is dan vergevingsgezind. Zeker weten dat je behouden bent, kun je echter niet. Dat hangt af van het laatste oordeel.

Bij het laatste oordeel, op de dag der opstanding (s. 5:36), krijgen de behoudenen het eindresultaat dus in hun rechterhand, terwijl de verlorenen dit in hun linkerhand krijgen, s. 69:19,25. Wij zagen, dat dit overeenkomst vertoont met de gelijkenis uit de Bijbel van hen, die aan de linkerhand en hen die aan de rechterhand van de Heer zullen staan (Mattheüs 25).

Nadat men het eindoordeel in zijn rechter- of linkerhand ontvangen heeft, moet men de brug Sirat oversteken. De verlorenen zullen van de brug vallen en terechtkomen in de hel. De behoudenen zullen de brug oversteken en in de Gaarde aankomen.

Islamieten geloven, dat op de dag des oordeels de goede daden en de slechte daden tegen elkaar zullen worden afgewogen op een weegschaal. Al zou het verschil tussen je goede daden en je verkeerde daden zo klein zijn als een mosterdzaadje, het zal bepalend voor je zijn! De weegschaal van Allah is bepalend. De balans bepaalt dan je toekomstige bestemming: paradijs of hel.

De gelovigen gaan naar de hemel. Zij die de boodschap van Mohammed als leugentaal afgewezen hebben, gaan naar de hel. Tussen de hemel en de hel zal een hoge muur zijn, die scheiding maakt tussen beide. Op deze muur staan mannen die iedereen van gezicht kennen. Als er een gelovige komt, roepen zij hem „welkom” en „salaam” (vrede) toe. Ook zeggen zij hem, dat hij de tuinen van geluk mag binnengaan en zal merken, dat daar geen angst en geen verdriet meer is. Als er echter een ongelovige komt, zullen de gelovigen hem toeroepen: „*Wij hebben de boodschap van Allah geloofd. Heb jij de boodschap van Allah ook geloofd?*” Hij zal naar de hel gaan.

De hemel

De islamiet spreekt niet over „*de hemel*”, maar over „*het paradijs*”, „*de tuin*” en „*de gaarde*”. In het paradijs stromen de rivieren onder de tuinen door. Hier verblijven de gelovigen in opperste gelukzaligheid. Hier prijzen zij Allah. Eigenlijk zijn er verschillende tuinen. In twee tuinen stroomt het water uit twee bronnen. In twee andere groene tuinen zijn twee waterbronnen waaruit water prachtig opwelt. Overal zijn daar de oogverblindende mooie meisjes, die nog door niemand aangeraakt zijn. Hier leeft de mens in het opperste geluk. Hier is het niet meer te warm en niet te koud.

De Koran zegt het als volgt: „*Het beeld van het paradijs dat aan de godvruchtigen is beloofd: er zijn daarin stromen water dat niet bederft; en stromen melk waarvan de smaak niet verandert en stromen wijn, smakelijk voor degenen die drinken en rivieren van zuivere honing. En zij zullen er allerlei vruchten in hebben en vergiffenis van hun Heer. Kunnen zij gelijk zijn aan degenen die in het Vuur vertoeven en die kokend water te drinken krijgen zodat het hun ingewanden verscheurt?*” (s. 47:15)

De hemel was eerst een opeengestapelde hoeveelheid rook, te vergelijken met de wolk, waarvan wij horen in de tijd van Mozes: de wolkkolom. In twee dagen maakte Allah van deze hoeveelheid rook de hemel, die uit zeven verdiepingen bestaat. Elke verdieping staat onder bevel van Allah. De laagste verdieping was versierd met lantaarns. Allah heeft zowel van de hemel als van de aarde de sleutels.

De ziel van de gelovige vindt zijn rust in het paradijs. Allah zelf roept hem op om daar te komen en om één van Zijn dienaren te zijn.

In het paradijs is geen leed of verdriet meer. Daar is al het aardse leed voorbij. Hier mag de gelovige met zijn vrouw of vrouwen binnengaan. Als hij er rondwandelt, zal hij een groot koninkrijk met grote welvaart zien.

Het lijkt wel een aards ‘paradijs’

In de Gaarde zullen de behoudenen genieten van aardse, zinnelijke zegeningen. Het paradijs wordt voorgesteld als een tuin der lusten, die bevolkt is met „hoeri's”, dat zijn eeuwig jonge en eeuwig maagdelijke gehoorzame gezellinnen met grote zwarte ogen, ogen zo groot als eieren s. 55:46-56. Niemand heeft ooit nog met hen geslapen. Ze zijn als robijnen en als koralen zo schoon. Aan vrouwelijk schoon zal het er dus niet ontbreken, s. 78:33.

De hoeri's worden meestal beschreven als maagden met grote ogen. In een commentaar wordt zelfs gezegd, dat er 72 van deze hoeri's voor iedere rechtschapen man zijn. Dit is echter niet in overeenstemming met zeven verzen uit de Koran, die zeggen dat de rechtvaardigen een eeuwig genoeg zullen hebben met hun eigen vrouwen.

De mannen zullen in het paradijs van reine echtgenoten genieten, s. 2:25; 3:15 met mooie, jonge, ronde borsten. Dit betekent, dat de hemel gezien wordt als een plaats waar seks nog altijd een bron van grote vreugde zal zijn voor de moslimmannen. Wat de vreugde daar voor vrouwen zal zijn, wordt in de islam niet genoemd.

De mannen zullen er speciale gezellinnen hebben, s. 44:54. Zij zullen er versierd worden met armbanden van goud en gekleed worden in groene klederen van satijn en brokaat. Zij zullen er liggen op rustbanken, s. 18:31 en door knapen bediend worden en verzorgd worden met dranken, waarvan je niet dronken wordt en de heerlijkste spijzen, waar je ook maar trek in hebt, s. 56:17-23. Er zal ook geen vermoeidheid meer zijn, s. 25:15; 35:34, 35; 39:75; 89:27-30.

In de hemel liggen de gelovigen op rustbanken op schaduwrijke plekken en krijgen zij net zoveel heerlijk fruit en wijn als zij maar willen. De hemel lijkt meer op een lustoord voor de mannen dan voor de vrouwen, want er wordt eigenlijk alleen verteld hoe heerlijk het er voor de mannen zal zijn. Als die mannen daar op hun rustbanken liggen, zullen er verlegen meisjes naast hen zitten. Allah zou hen dit beloofd hebben als een bijzonder geschenk. En dan te bedenken, dat volgens de islam de echtgenotes van deze mannen geacht

worden bij hun mannen op de banken te zitten!

Hier worden gouden kommen op dienbladen gebracht voor de gelovigen en krijgen zij wat zij ook maar wensen. Er wordt gegeten van zilveren borden en schalen en gedronken uit kruiken en bekers van het mooiste glas met de mooiste vormen. Uit een bron komt een heerlijke drank die naar gember smaakt. De „*obers*” zijn eeuwig jong blijvende jongens, die eruit zien als prachtige parels. Allah zelf zal zelfs heerlijke wijn schenken en de gelovigen bedanken voor hun goede daden op aarde.

De zaligen zullen in de tuinen van het geluk terechtgekomen zijn. Hier dragen zij armbanden van goud en parels en is hun kleding van lichte zuivere groene zijde. Zij zullen Allah prijzen omdat Hij hun leed en verdriet weggenomen heeft en hun een plaats gegeven heeft waar zij de hele eeuwigheid mogen blijven; een plaats waar zij zich nooit zullen vervelen. Hier horen zij alleen van vrede. Hier staat het eten ‘s morgens en ‘s avonds voor hen gereed. Hier zullen zij eeuwig in vrede blijven. Nooit meer zullen zij sterven.

Griezelig is het om te zien, hoe jonge mannen gehersenspoeld worden en hoe hen wijsgemaakt wordt, dat als zij sterven als martelaar in de Arabisch islamitische strijd, zij als martelaren direct de hemel zullen binnengaan en daar op bijzondere wijze verwend zullen worden. Terwijl in het gewone leven de islamiet nooit zeker kan weten of hij in de hemel komt, is hem wijs gemaakt dat hij als martelaar direct in de hemel komt. Door het doden van een vijand van de islam staat zo’n man aan de kant van Allah, want Allah heeft in feite – door middel van deze man of vrouw – de vijand van de islam gedood. Hij of zij heeft nu een goed werk gedaan en is nu voor altijd gerechtvaardigd en heeft dus vergeving voor al zijn zonden ontvangen. Hij geldt binnen de islam niet als een terrorist of moordenaar, hij is een soldaat in de dienst van Allah geweest, een strijder in de jihad, de heilige oorlog. Hij heeft een religieuze daad verricht – tot meerdere eer en glorie van zijn God...

Dit verklaart mede, waarom jonge mannen bereid zijn om in de Palestijnse strijd tegen Israël, zichzelf als levende bommen op te blazen. Triest is het om te zien, dat zij die jonge mensen dit wijs maken, zelf deze weg niet durven gaan en zelf veilig thuisblijven.

De hel

Het moet geen leuke gedachte zijn voor de islamiet, dat alle islamitische doden straks eerst in de hel verzameld zullen worden. De Koran zegt: „*En bij uw Heer, Wij zullen hen (dat zijn de islamieten) en de duivelen zeker*

verzamelen: dan zullen Wij hen op de knieën rondom de hel plaatsen. Er is niemand onder u of hij zal er toe komen – dit is een door uw Heer vastgesteld besluit. Dan zullen Wij de rechtvaardigen redden en de bozen op hun knieën daarin achterlaten.” (s. 19:68,71,72) Alle islamieten zullen dus door de hel gaan. Diegenen die Allah uitkiest zullen uit de hel mogen overgaan naar de hemel. De anderen – ook de andere islamieten – blijven voor eeuwig achter in de hel. De enige zekerheid dat je naar de hemel gaat, is als je sterft als een martelaar voor Allah. Voor de anderen geldt, dat Allah laat dwalen wie Hij wil en leidt wie Hij wil (s. 14:4). Dit betekent dat Allah de ene mens leidt naar de hemel en dat hij de andere mens misleidt, zodat hij voor eeuwig naar de hel gaat.

Zowel de ongelovigen als de Joden gaan naar de hel. De Joden gaan naar de hel, omdat zij de boodschap van Mohammed niet aanvaard hebben. De ongelovigen zullen herkenbaar zijn aan een merkteken. Zij worden aan de haren van hun voorhoofd en aan hun voeten naar de hel gesleept. Daar zullen zij in kokend water heen en weer moeten lopen. Daar zullen hun kleren en hun bed van vuur zijn. Hier zullen zij geroosterd worden in het vuur.

De hel moet ook voor moslimvrouwen iets angstaanjagends hebben. Mohammed heeft namelijk verklaard dat de meeste mensen die in de hel komen vrouwen zullen zijn. In Muslim boek 4 nr. 1926 wordt zelfs gezegd dat de meeste vrouwen brandstof voor de hel zijn! Een andere uitspraak van de Hadith is: *„De hel is voor domkoppen geschapen. Vrouwen zijn de grootste domkoppen dus gaan bijna alle vrouwen naar de hel.”*

Heel levendig en afgrijselijk wordt de hel beschreven. Het is een laaiend vuur waaruit gegrom en gekerm te horen is. Al van verre zullen de verlorenen dit horen en zien. Met geketende handen en voeten en een zware ketting om hun nek worden de verlorenen in het vuur geworpen. Hun huilen en smeken om verlost te worden zal hen niet baten. Hier gaat niemand meer dood en houdt de pijn nooit op. Hier zal je nederlaag als een vernedering aan je gezicht af te lezen zijn. Hier vallen zij onder de straf van Allah en kan niemand hen tegen deze straf beschermen. Je kunt op aarde een tijdje genoten hebben, nu zal Allah hen laten zien wat zij gedaan hebben en zal Hij hen straffen. De oproep zal gehoord worden, dat de zondaars naar het helse vuur gesleept moeten worden. Kokend water zal over hen heen gegoten worden.

In de hel zijn de ongelovigen door een muur omringd. Als ze om een slokje water smeken, zullen zij gesmolten metaal te drinken krijgen. Zij zullen

hierdoor zowel van binnen als van buiten verbranden. Ook zullen zij vies water moeten drinken, beetje bij beetje totdat zij het niet meer kunnen „zien”. Van alle kanten lijkt de dood op hen af te komen, maar zij gaan niet dood. Er is alleen maar een doorlopende straf.

In Djahannam, de hel, zullen de verlorenen het afschuwelijkste lijden ondergaan. Al bij het naderen van de hel hoor je het gegrom, gekerm en gereutel, s. 25:12; 67:7,8. De hel heeft zeven poorten en elke poort is bestemd voor een bepaalde groep, s. 15:43,44. De poort die te maken heeft met je verlorenheid zul je binnengaan. Elke groep wordt apart naar de hel gebracht. Als een groep bij de poort van de hel is aangekomen, zal de poort geopend worden en zullen de bewakers vragen of er geen boodschappers van Allah bij hen geweest waren om hen te waarschuwen. Dan zullen zij hen manen om door te lopen en voor eeuwig in de hel te blijven.

In de hel zal hen voorgehouden worden, dat zij de woorden van Allah gehoord hebben, maar ze hebben afgewezen. Het is daarom hun eigen schuld, dat zij nu in de hel zijn. Ze zullen smeken om genade en zeggen dat zij gedwaald hebben. Ze zullen smeken om uit de hel bevrijd te mogen worden. Het zal hen niet baten. Allah zal hun het zwijgen opleggen. Zoals zij tijdens hun leven Allah „vergeten” waren, zo is Allah hen nu vergeten. Ontsnappen uit de hel is onmogelijk. De wraak van Allah is definitief.

In de hel worden de verlorenen gebraden, s. 74:26, hoewel zij niet verteren. Zij krijgen namelijk steeds een nieuwe huid als zij verbrand zijn, s. 4:56. Zij worden als hout voor het vuur van de hel gebruikt.

Hun gezicht wordt zo ernstig door het vuur verband, dat hun huid zal samentrekken. Telkens als hun huid verbrand is, krijgen ze een nieuwe huid, zodat de straf van Allah steeds doorgaat.

In de hel moet je hellekooksel drinken, kokend water en stinkend vocht als gesmolten metaal, waardoor je ingewanden stuk gaan, s. 78:25; 18:29. Het wordt zelfs over de verdoemden heen gegoten, s. 22:19; 44:48.

Op het hoofd en onder de voeten van de verlorenen zal de schaduw van een groot vuur te zien zijn. De gezichten van hen die over Allah gelogen hebben worden zwart. De huid van hun hoofd wordt weggerukt. Zij dragen er kleren van vuur. Kokend water wordt over hun hoofd gegoten, zodat niet alleen hun huid maar ook hun buik gekookt wordt. Ze worden er met ijzeren knuppels geslagen. Als zij aan de helse straffen proberen te ontkomen, worden zij teruggehaald en moeten zij een volgende straf ondergaan.

Terwijl de ongelovigen tijdens hun aardse leven de gelovigen hadden uitgelachen, worden in het hiernamaals de ongelovigen door de gelovigen uitgelachen.

Nu wij weten dat de islamieten nooit zeker kunnen zijn of zij in de hemel komen en altijd rekening moeten houden met het feit dat zij mogelijk naar de hel gaan, kunnen wij ons voorstellen, dat veel islamieten met onvoorstelbare angst voor de hel moeten leven. Allah heeft de mensen die in de hel zijn vervloekt. Ook kunnen wij ons voorstellen waarom islamieten zo graag een martelaar willen zijn en willen sterven in de jihad, omdat ze dan tenminste zekerheid hebben dat zij in de hemel komen.

Ook de Bijbel beschrijft de hel als een afschuwelijke plaats

Voor christenen klinkt de wijze waarop islamieten over de hel denken zeker afschuwelijk. Niet dat christenen denken, dat de hel wel zal meevallen. O nee, christenen menen ook, dat het in de hel verschrikkelijk zal zijn. De Bijbel leert ook, dat de verlorenen in de hel geworpen zullen worden: „*Wie niet in het boek van het leven bleek te staan werd in de vuurpoel gegooid.*” (Openbaring 20:15) Met een beetje fantasie kun je je voorstellen, dat dit betekent dat de engelen eenmaal de verlorenen naar de hel zullen slepen. Dit moet een afschuwelijk moment zijn.

De Bijbel leert ook, dat de verlorenen eens naar het eeuwige vuur zullen gaan: „*Dan zal Hij ook tot hen, die aan zijn linkerhand zijn, zeggen: Gaat weg van Mij, gij vervloekten, naar het eeuwige vuur, dat voor de duivel en zijn engelen bereid is.*” (Mattheüs 25:41) De Here Jezus zei van de hel, dat het de plaats is „*waar de wormen blijven knagen en het vuur niet dooft.*” (Marcus 9:48)

De Bijbel heeft echter een bevrijdende boodschap. De afschuwelijke straf hoeft hij zelf niet te dragen, omdat de Here Jezus in zijn plaats de straf voor de zonde gedragen heeft. De Bijbel vertelt dit met de volgende woorden: „*Maar Christus Jezus heeft ons vrijgekocht van deze vloek door voor ons te worden vervloekt, want er staat geschreven: ‘Vervloekt is ieder mens die aan een paal hangt.’*” (Galaten 3:13)

Nu geeft de Bijbel de volgende prachtige belofte: „*Wij zijn dus als rechtvaardigen aangenomen op grond van ons geloof en leven in vrede met God, door onze Heer Jezus Christus. Dankzij hem hebben we door het geloof toegang gekregen tot Gods genade, die ons fundament is, en in de hoop te mogen delen in zijn luister prijzen we ons gelukkig.*” (Romeinen 5:1)

Hoofdstuk 8 - DE KORAN EN DE EINDTIJD

Zoals er in de Bijbel gesproken wordt over de grote verdrukking en het toekomstige Messiaanse vrederijk, zo kent ook de Koran dergelijke begrippen.

De islamitische eindtijd

Zoals christenen spreken over „*de eindtijd*” en veel christenen menen, dat die weleens in onze dagen zou kunnen aanbreken, zo spreken de islamieten ook over de eindtijd en menen zij ook, dat die nu is aangebroken of spoedig zal aanbreken. Terwijl voor christenen de eindtijd bepaald wordt door de gebeurtenissen in en rond Israël, is dat bij de islam heel anders. In de islam denkt men in perioden van 100 jaar. Dit betekent niet dat men telkens 100 jaar verder komt. Nee, men denkt op de wijze waarop de oude Babyloniërs dachten, namelijk in perioden van ‘vertrek’ en ‘terugkeer’. Het is het wiel van de geschiedenis. Zoals het wiel draait, waarbij een bepaald punt dan weer hoog dan weer laag is, zo draait de geschiedenis van de islam. Hierbij is de islam in beweging. Het is echter een beweging, waarbij je om de 100 jaar weer terugkeert op het punt waar je 100 jaar eerder ook was. De wereldgebeurtenissen draaien dus om de perioden van 100 jaar.

Na iedere 100 jaar bevindt de islam zich op een dieptepunt. Op dat punt aangekomen, moet er dus weer teruggekeerd worden naar een hoogtepunt uit het verleden en moet er weer een groot leider komen, die de islamieten terugvoert naar het ontstaan van de islam bij Mohammed.

Dit betekent, dat in de gedachten van de islamieten, zij niet „*vooruit*” gaan, maar steeds weer „*achteruit*” en steeds weer moeten terugkeren op het punt waar zij daarvoor ook waren. Terwijl de wereld in voorwaartse beweging is, dient de islam steeds in achterwaartse beweging te zijn. Terug naar wat geweest is.

In 1900 (eigenlijk al in 1882) zorgde een andere Mohammed, de zoon van een zekere Abdulla, voor een ‘revival’ in Soedan. Na het midden van de vorige eeuw moest dus weer teruggekeerd worden naar een hoogtepunt van de islam, zoals in 1900 het geval was. Dat betekent, dat het rond de eeuwwisseling weer tijd was voor een opleving van de macht van de islam. Deze opleving moest echter niet slechts teruggaan tot één eeuw geleden, maar helemaal tot de tijd van de profeet Mohammed zelf. Zo willen de moslims steeds weer terugkeren naar de hoogtepunten uit het verleden om

de innerlijke kracht van de islam te tonen.

Naast de wedergeboorte van de Joodse staat Israël, tot ergernis van de islamieten, hebben zij tot hun grote vreugde de wedergeboorte van het oude Perzische rijk (het huidige Iran) en de wedergeboorte van het oude Babylonische rijk (het huidige Irak) meegemaakt. Daarmee zijn de tijden van vroeger teruggekeerd. Ook hierin beleven de islamieten een terugkeer naar het verleden.

Voor de Bijbelse profetie betekent dit, dat de oude droom van Nebucadnezar uit Daniël 2 in zekere zin ook teruggekomen is. Nebucadnezar droomde van een groot beeld, dat vier wereldrijken uitbeeldde: het gouden hoofd vertegenwoordigde Babylonië, het zilveren borstgedeelte vertegenwoordigde de Perzen, de koperen buik was beeld van Griekenland en de ijzeren benen waren het beeld van Rome. Terwijl de Grieken en de Romeinen in de geschiedenis als zelfstandige en belangrijke volken gebleven zijn, was dat niet het geval met het rijk der Perzen en Babylonië. Dat waren „ondergesneeuwde” gebieden. In de laatste eeuw zijn deze laatste rijken als het ware uit de dood opgestaan. Ze heten wel Iran en Irak, maar laten duidelijk weten, dat ze de oude rijken van de Perzen en van de Babyloniërs belichamen.

Khomeini

Er zijn nu ook weer heersers die eenzelfde macht hebben als de oude heersers in lang vervlogen tijden. Zowel in Iran als in Irak is in de twintigste eeuw een heerser gekomen die zeer grote invloed had in de islamitische wereld. Het waren ayatollah Khomeini in Iran en Saddam Hussein in Irak.

Wie was de grote leider die kwam aan het eind van de laatste periode van 100 jaar? Het was Khomeini. Een oude man in ballingschap in Parijs, die per telefoon de boodschap kreeg dat hij kon terugkeren naar Iran. Een man, die een enorme revolutie ontketend heeft bij islamieten in de gehele wereld.

Ayatollah Khomeini was een groot en belangrijk leider voor de islamieten. Hij was de leider in de zin van aanvoerder van de islamitische revolutie, welke hij tientallen jaren geleid heeft. Khomeini begon zijn activiteiten in het midden van een periode van 100 jaar, toen de omstandigheden voor de islam zich op een dieptepunt bevonden. Hij was de profeet van zijn tijd, die de aanzet gegeven heeft om de islam vanuit het dieptepunt weer naar het hoogtepunt van zijn bestaan te krijgen.

Jonge islamitische mannen lieten hun baard weer staan. Overal in de wereld werden in snel tempo prachtige moskeeën gebouwd. Islamieten werden

weer trots op hun moslim-zijn. De aanval op het Westen werd geopend. Anders gezegd: in naam van Allah werd de aanval geopend op satan; satan die men zag in Amerika en Israël. De jihad werd nieuw leven ingeblazen. Terreurgroepen ontstonden. Terroristische aanslagen werden bedacht. Vol trots (!) konden de islamieten zeggen, dat zij de bedenkers waren van vliegtuigkapingen, zelfmoordcommando's, enz.

Het is belangrijk dat wij ons tevens bewust zijn, dat de islamitische revolutie geen tegenspraak duldt. Het heeft dus geen zin te protesteren tegen de islamitische terreur. Waar anderen vol afschuw zien wat deze mensen doen, noemt de islam hen geen terroristen, maar vrijheidsstrijders. De islamieten zijn trots op hun strijders in de jihad!

Het uiteindelijke doel van Khomeini was om de hele wereld onder de macht van de islam te brengen. Om dit doel te bereiken, moesten eerst de islamitische staten zelf nadrukkelijk onder de macht en het gezag van de islam teruggebracht worden. Zo werkte hij eerst naar de terugkeer van totaal islamitische staten, waar de islamitische wetgeving gehanteerd werd en waar het gehele leven bestuurd en gecontroleerd werd door de Koran en de sharia (de islamitische wetten). Deze staatsvorm stond onder leiding van fundamentalisten, die een duidelijke eenheid wilden tussen godsdienst en staat. Niet de staatswetten moesten boven de Koran en de sharia staan, maar de staatswetten moesten ondergeschikt gemaakt worden aan de Koran en de sharia. Hierin is Khomeini geslaagd!

Khomeini hanteerde een vijf stappenplan:

1. Zijn eigen land Iran, moest een absoluut islamitische staat worden, die geleid en bestuurd werd door de islamitische godsdienst, welke naar de normen van de islamitische fundamentalisten uitgevoerd werd.
2. In de strijd met buurland Irak, zei Khomeini iets dat voor niet-islamieten zeer vreemd klinkt. Hij noemde deze strijd een stap in de richting van de „bevrijding” van Jeruzalem. Toen in zijn eigen land de ambassade van Israël in Teheran gesloten werd en het gebouw aan de PLO werd gegeven, had Khomeini al gezegd dat dit de eerste stap was in de bevrijding van Jeruzalem. De strijd met buurland Irak was de tweede stap in de bevrijding van Jeruzalem.
3. Khomeini wilde dat Egypte, Jordanië, Saudi-Arabië en Syrië eveneens absoluut islamitische staten werden, geleid en bestuurd door de islamitische godsdienst naar de normen van de fundamentalisten.
4. Vervolgens moest Jeruzalem bevrijd worden uit Joodse handen en moest de Joodse staat verdwijnen. Ook het Joodse volk moest verdwijnen. Zoals Joden niet geduld worden in de hen omringende Arabische staten, zo mochten de Joden ook niet blijven wonen in hun gebied, zelfs niet als er een islamitische staat voor in de plaats zou komen!

5. Tenslotte moest de islam overgaan tot onderwerping van alle landen en volken aan de islam. De hele wereld moest islamitisch worden en geleid en bestuurd worden volgens de islamitische wetgeving.

Voor zijn dood heeft Khomeini zijn geestelijk testament gemaakt en liet hij de volgende boodschap aan zijn volgelingen na: *„Ik vertrouw erop, dat het Iraanse volk en vooral onze jeugd in zijn hart haat en toorn zal tonen tegen de misdadige Sovjet-Unie en tegen de Verenigde Staten, die op oorlogspad zijn. Zo moet het gaan, totdat boven ieder huis in de gehele wereld de banier van de islam zal wapperen.”*

Met de dood van Khomeini is dit vijf stappenplan niet opgeheven. Khomeini is dood, maar andere leiders hebben zijn plaats ingenomen en zij werken nog steeds volgens dezelfde regels als Khomeini. Eigenlijk kun je zeggen: *„Khomeini is niet dood. Zijn doel leeft voort in de harten van zijn volgelingen.”* Die volgelingen zijn niet eens altijd echte islamieten. Soms ontpoppen anderen zich ook als zijn volgelingen. Begin januari 2009 werd er een betoging gehouden in Amsterdam, die tegen Israël en haar strijd tegen de Hamas gericht was. Te midden van een aantal extremisten liepen Greta Duisenberg, de „ambassadrice” van de Palestijnen en SP-kamerlid Harry van Bommel. Samen riepen zij: *„Intifada, intifada, Palestina vrij.”* In deze betoging riepen de betogers ook: *„Hamas, Hamas, alle Joden aan het gas.”* Wat droegen de betogers met zich mee? Portretten van ayatollah Khomeini! Khomeini is nog lang niet vergeten!

Zoals veel christenen overtuigd zijn dat wij heel dicht bij de Bijbelse eindtijd zijn gekomen, zo geloven veel islamieten dat wij de islamitische eindtijd genaderd zijn.

De islam spreekt ook over een antichrist

De islamieten geloven in de komst van de antichrist in de eindtijd. Zij noemen hem *„masih al-dajjal”*. De eindtijd zal, net zoals de Bijbel dat leert, gepaard gaan met aardbevingen en andere natuurverschijnselen. Soera 18:94 noemt ook de strijd van Gog van Magog (Jadjoedj en Madjoedj). Daarna komt Jezus, de toekomstige wereldverlosser terug om de antichrist te doden en in Jeruzalem alle kruisen te vernietigen en Zich in Jeruzalem in gebed bij de imam, de geestelijk leider, te voegen. Tenslotte zal Jezus sterven en in Medina worden begraven.

In die tijd komt ook de twaalfde opvolger van Mohammed, de in 878 volgens de islam op raadselachtige wijze in het niets verdwenen Mohammed Al Mahdi terug om de wereld te onderwerpen aan de islam. Deze Mohammed Al Mahdi is in 878 op zonderlinge wijze verdwenen. Zijn

stoffelijk overschot werd nooit gevonden. In de islamitische leer werd bepaald, dat hij eens zal terugkomen om de islamieten te verlossen en de wereld te onderwerpen.

Terwijl christenen slechts één Messias verwachten, namelijk de terugkeer van de Heer Jezus, verwachten islamieten net als de Joden twee Messiassen! Wij zagen al eerder, dat de Joden eerst de komst van '*Messias de Zoon van Jozef*' verwachten die zal lijden en sterven – Hij zal door de Romeinen gedood worden – en zo de straf voor de zonden van het Joodse volk zal dragen. Hij is de verzoener van hun zonden. Hij wordt de Geneesheer genoemd. Helaas weten veel Joden niet, dat in de Joodse leer deze Messias verwacht wordt. Vervolgens verwachten de Joden de komst van '*Messias de Zoon van David*', die op de troon van David zal zitten en koning zal worden. Voor de christenen is de Messias al gekomen en werd Hij inderdaad de „*Zoon van Jozef*” genoemd, en kwam Hij als verzoener van de zonden van Zijn volk en werd Hij ook „*Geneesheer*” genoemd.

Ook de islamieten verwachten twee messiassen: de Mashi (Jezus) en de Mahdi (de in 868 in Irak geboren en in 878 verdwenen imam). De volledige naam van de Mahdi is Mohammed bin Hasan bin Ali. Hij was 6 jaar oud toen zijn vader (imam Hasan bin Ali Askari, de 11e imam) vergiftigd werd. In opdracht van Allah moest de kleine Mahdi zich verbergen, waarbij slechts enkelen hem te zien kregen. Enkele jaren later was hij ineens volledig verdwenen. Niemand wist waar hij was of wat er met hem gebeurd was. Daarop ging het gerucht, dat hij door Allah verborgen zou zijn gehouden en op een dag zou terugkomen als Mohammed al-Mahdi. Beide messiassen zullen komen om de wereld te redden.

In de Sji'itische leer over de eindtijd (die niet precies overeenkomt met de gedachten van de Soennieten hierover) ziet Mahmoud Ahmadinejad, de sji'itische president van Iran, zichzelf als de wegbereider (de Mahdaviat) van de Mahdi. Eind 2005 hield hij een toespraak voor islamitische gebedsleiders, waarin hij sprak over het feit, dat hij betrokken is bij de openbaarwording van deze 12e imam, de verborgen imam, de Mahdi. Op dat moment geloofde Ahmadinejad, dat deze 12e imam zich binnen 2 jaar zou openbaren. Hij zal de wereldproblemen oplossen. Hij zal namelijk zijn kennis direct van Allah krijgen. Hij zal gedurende 7 jaar over de moslims regeren, de Arabieren tot een eenheid smeden, gerechtigheid op aarde brengen en alle niet-moslims onder de islam brengen.

In deze toespraak zei Ahmadinejad onder andere: „Het belangrijkste doel van onze revolutie is de weg vrij te maken voor de wederkomst van de 12e

imam, de Mahdi.” Om dat doel te bereiken laat hij geen Westerse invloeden toe in zijn land, omdat die Westerse invloeden de komst van de Mahdi alleen maar kunnen belemmeren.

In een toespraak voor de Verenigde Naties die Ahmadinejad in dat zelfde jaar 2005 hield, zei hij – onder verwijzing naar soera 13:11 uit de Koran: „*De Almachtige verandert de toestand van een volk niet voordat zij hetgeen in hun hart is, veranderen.*” Na zijn toespraak sprak hij een gebed uit, waarin hij zei: „*O, machtige Heer, ik bid U om de verschijning van Uw laatste vertrouwenspersoon, de beloofde, de perfecte en ware mens, die de wereld zal vervullen met gerechtigheid en vrede.*”

De Mashi en de Mahdi

In de islam gelooft men dus, dat in de eindtijd twee bijzondere personen zullen verschijnen, nl. de **Mashi** en de **Mahdi**.

Als over de Messias geschreven wordt die de Zoon van Maria was (dus: Jezus), wordt Hij meestal de **Mashi** genoemd.

Gaat het over de Messias van de eindtijd (dat is dus de hiervoor genoemde twaalfde imam), dan heet hij de **Mahdi**.

De islamieten geloven, dat de Mahdi in Mekka zal verschijnen en met een leger naar Jeruzalem zal optrekken. Vanuit Jeruzalem zal hij de gehele wereld veroveren. Dit is de laatste jihad. Volgens een Hadith zou Mohammed gezegd hebben, dat legers met zwarte vlaggen (zwart als teken van de jihad) naar Jeruzalem zullen optrekken en daar op de Dom van de Rots hun vlaggen zullen planten. De hele wereld zal dan in de macht van de islam zijn.

Allah zal dan het schijn-dode lichaam van Jezus levend maken. Jezus Zelf zal dan als de Mashi naar de aarde terugkeren. Hij zal zich aan de Mahdi (de Messias van de eindtijd) onderwerpen en hem steunen in de strijd tegen de Joden. De Joden staan dan aan de kant van de antichrist, die een leger van 70.000 Joden zal aanvoeren. Zij worden echter verslagen door de Mahdi.

De Mahdi zal een vredesverdrag sluiten voor een periode van 7 jaar. Ook zal Hij op een wit paard Jeruzalem binnenrijden. Welke christen moet hierbij niet denken aan „*de ruiter op het witte paard*” uit Openbaring 6, die de oordelen van de toekomstige grote verdrukking zal inluiden?

In een islamitisch boek over de tradities binnen de islam schrijft een zekere Buchari, dat Jezus als een rechtvaardig rechter naar het land Israël zal

terugkeren. Hier zal Hij de kruisen (van de christenen natuurlijk!) stuk slaan, de varkens doden evenals alle mensen die niet in Hem geloofden, de belastingen opheffen en grote welvaart op aarde brengen. Jezus zal de antichrist (de Dajjal) doden en naar Jeruzalem gaan om Allah te aanbidden. Hij zal de leer van de islam verspreiden, totdat allen op aarde Allah zullen aanbidden. Gedurende 40 jaar zal Hij in vrede regeren. Hij zal gedurende een periode van 19 jaar getrouwd zijn en vader worden van een aantal kinderen. Daarna zal Hij sterven en in Medina begraven worden naast het graf van Mohammed.

Vervolgens zal Allah verschijnen en zullen zowel Jezus als Mohammed uit de dood worden opgewekt. Allah zal Jezus en Mohammed op tronen plaatsen, zodat zij recht kunnen spreken over levenden en doden. Mohammed zal rechtspreken over alle islamieten die niet volgens de sharia geleefd hebben en over hen die niet trouw waren om mee te doen met de jihad. Jezus zal rechtspreken over alle Joden en christenen, die zich niet aan de islam onderworpen hebben. Hij zal hen in het midden van de hel laten gooien, waar ze in de gloeiende hitte zullen verbranden.

In feite komt het er dus op neer, dat Mohammed alle ontrouwe islamieten zal oordelen en dat Jezus alle andere mensen, dus alle niet-islamieten zal oordelen. Hoewel velen traditioneel dit geloven, behoort het niet tot de officiële leer van de islam! Het vertoont opnieuw grote overeenkomsten met de Joodse en christelijke toekomstleer, die gelooft dat de Messias (die de christenen kennen als Jezus) zal komen om het vrederijk op aarde te stichten en wereldvrede te brengen.

Waar christenen belijden dat zij door de Here Jezus juist van de veroordeling bevrijd zijn, leert de islam dat Jezus hen zal veroordelen. De Bijbel leert, dat Jezus allen zal oordelen die hun geloof, hun vertrouwen, niet in Hem gesteld hadden. Ieder die in Hem gelooft komt echter niet in een oordeel, maar heeft de garantie van een eeuwig leven, een eeuwige behoudenis (vgl. Johannes 3:36).

Hoofdstuk 9 - DE BIJBEL EN DE ISLAMIETEN

Veel Joden weten dat het ontstaan van de islamieten al in de Bijbel genoemd wordt. Soms noemen zij de Arabische islamieten hun „neven en nichten”. Zij weten, dat Joden en Arabieren een gemeenschappelijk fundament hebben. Daardoor kijken zij vaak anders naar de islamieten dan christenen doen. Christenen hebben vaak weinig notie van de Bijbelse oorsprong van de islamitische Arabieren. Men is zich ook vaak niet bewust, dat de islam voor Mohammed begonnen is als ‘een vervolg op de Joodse godsdienst voor de Arabieren’. In de begintijd van de islam stond het jodendom dicht bij de islam dan het christendom. Dat neemt niet weg, dat de grote waardering in de islam voor Jezus natuurlijk niet uit het jodendom maar uit het christendom overgenomen is.

Eén stamvader – twee volken en twee godsdiensten

De Joden zijn zich bewust dat er twee wereldgodsdiensten uit hen zijn voortgekomen. In de eerste plaats ging het om één van de nakomelingen van de eerste aartsvader, Abraham. Hij had twee zonen. De lijn naar het volk Israël en het jodendom zou via de tweede zoon, Izaäk lopen. De eerste zoon, Ismaël, zou de stamvader van de islamitische Arabieren worden.

De tweede aartsvader Izaäk had opnieuw twee zonen. De tweede zoon, Jakob, zou weer de stamvader van het volk Israël en van het jodendom worden. Maar de eerste zoon, Ezau, van wie zou hij de stamvader worden?

Ezau is voor het Joodse volk de stamvader van Rome. Dit is niet verwonderlijk, gezien het feit dat de profetieën over de nakomelingen van Ezau en de profetieën over het vierde rijk uit Daniël, parallel lopen. Joden en christenen die de profetieën bestuderen, kennen de boodschap van de profetie van Daniël met betrekking tot het vierde rijk (Rome) en de eindtijd. Terwijl christenen zich bewust zijn dat het hier ook gaat om de ontrouwe kerk van de eindtijd, spreken de Joden bij Ezau en Rome ook over de kerk. Toen de kerk de staatsgodsdienst werd in het Romeinse rijk, werd het woord ‘Edom’ voor de Joden een codewoord voor het christendom, dat zijn zetel had in Rome. Voor hen is de plaats waar de zetel van de Rooms katholieke kerk gevestigd is, veelzeggend: Rome, de stad van Ezau. In de Joodse traditie is Edom de vertegenwoordiger van het christendom. Zoals Ismaël voor hen de islam vertegenwoordigt, zo vertegenwoordigt Ezau (Edom) voor hen het christendom.

Wie met Joodse ogen probeert naar het christendom en de islam te kijken, zal zich bewust zijn, dat beide wereldgodsdiensten niet alleen uit het jodendom zijn voortgekomen, maar beide groeperingen in de loop der tijden zich ook als felle tegenstanders, bestrijders en vervolgers van de Joden ontpopt hebben. Daarom is op beide godsdiensten de volgende profetie van Jesaja van toepassing:

„Je kinderen haasten zich terug naar huis, de vijand die je verwoestte en vernielde, trekt weg.” (Jesaja 49:17)

NBG:

„Uw zonen snellen toe, uw vernielers en uw verwoesters trekken van u weg.”

De Statenvertaling:

„Uw zonen zullen zich haasten; maar uw verstoorders en uw verwoesters zullen van u uitgaan.”

Prof. Dr. Brouwer vertaalt als volgt:

„Uw verdelgers haasten zich van u weg en uw verwoesters gaan van u heen.”

De grote Joodse geleerde Professor Dr. David Flusser vertaalt:

„Zij die u vernietigen en verwoesten, zijn uit u voortgekomen.”

De Statenvertaling en Prof. Flusser geven de juiste betekenis van deze profetie. Er zullen groeperingen uit de Joodse godsdienst voortkomen, die later zullen trachten het Joodse volk te vernietigen. Zo goed als het christendom uit het jodendom is voortgekomen, zo is ook de islam uit het jodendom voortgekomen. Aan de andere kant kun je ook zeggen, dat net zoals er velen zijn die niet willen erkennen dat het christendom uit het jodendom voortgekomen is, er ook velen zijn die niet willen aanvaarden, dat de islam uit het jodendom voortgekomen is. Beide groepen, zowel de christenen als de islamieten hebben zich in verschillende tijden als grote vijanden van de Joden ontpopt.

Vader Abraham

Op grond van het Nieuwe Testament zien christenen zichzelf als de geestelijke nakomelingen van Abraham. *„U ziet dus dat zij die geloven kinderen van Abraham zijn.” (Galaten 3:7)* Er zijn zelfs christenen die de christenen als enige echte nakomelingen van Abraham zien. Zij menen, dat de Joden geen recht meer hebben om nog ‘*kinderen van Abraham*’ genoemd te worden. Het zal u duidelijk zijn, dat wij de mening van deze christenen verwerpen.

Abraham had echter ook natuurlijke nakomelingen. Hij had twee zonen: Ismaël de oudste en Izak, de jongste. God besliste echter dat het eerstgeboorterecht niet via Ismaël maar via Izak zou lopen (Genesis 21:12).

Abraham had dus twee zonen. Beide zonen zouden volgens de Bijbel met hun nageslacht door God gezegend worden. Dit was een belofte voor Izak en zijn nakomelingen: het volk Israël. Het was ook een belofte voor Ismaël en zijn nakomelingen. Terwijl de Joden zich terdege bewust zijn van het feit dat er vanaf Abraham een familierelatie is tussen Israëlieten en Ismaëlieten en God een zegen had voor beide volken, zijn de christenen zich hiervan meestal niet bewust. Het gevolg is dat christenen zich vaak verbonden voelen met de nakomeling van de ene zoon van Abraham (Israël) en weinig zegen verwachten voor de andere zoon van Abraham (Ismaël). Daarom is het goed eens te kijken wat de Bijbel over de tijd van Abraham en Ismaël te zeggen heeft.

De geschiedenis van Abraham begint aan het slot van Genesis 11. De Bijbel vertelt niets over Abrahams jeugd of over zijn beroep. In Joodse overlevering wordt verteld dat zijn vader een winkel had waarin hij afgodsbeelden verkocht. Mohammed heeft dit verhaal overgenomen. Abraham kwam uit Ur „der Chaldeeën”. Dit wil zeggen dat hij behoorde bij de Aramese tak van de Semitisch sprekende volken. Abraham hoorde bij het deel dat zich langs de rivieren de Eufraat en de Tigris in zuidoostelijke richting verplaatst had en nu in de nabijheid van de Perzische golf woonde. Hij woonde wel in het Babylonische rijk, maar hij was geen Babylonier.

God had tegen hem gezegd: „Ik zal u tot een groot volk maken, en u zegenen, en uw naam groot maken, en gij zult tot een zegen zijn. Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt zal Ik vervloeken, en met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden.” (Genesis 12:2,3 NBG) Deze zegen-voor-de-wereld zou echter via Izak lopen, zoals wij hiervoor zagen, en niet via Ismaël. Later zal de profeet Jesaja nogmaals spreken over de zegen die Israël door middel van de Messias voor alle volken zal zijn. „In gerechtigheid heb ik, de HEER, jou geroepen. Ik zal je bij de hand nemen en je behoeden, ik neem je in dienst voor mijn verbond met de mensen en maak je tot een licht voor alle volken.” (Jesaja 42:6; 60:3)

Moeder Hagar

Hoewel de islamieten net als de Israëlieten ook Abraham als aartsvader hebben, hebben zij niet Sara maar Hagar als ‘aartsmoeder’. Voordat wij dit alleen maar als een feit aanvaarden en verder gaan met onze gedachten, moeten wij ons bewust zijn, dat Hagar één van de belangrijke Bijbelse

figuren was en dat zij zelfs de vrouw van Abraham was. Abraham had geen buitenechtelijke relatie met Hagar. Hij was officieel met haar getrouwd en zou later ook officieel van haar scheiden. Deze Hagar heeft Abraham zelfs zijn eerste zoon geschonken. Daarnaast moeten wij erop letten, dat de Bijbel zowel over haar als over haar zoon belangrijke mededelingen doet.

Hagar was een Egyptische slavin (Genesis 16:1). Volgens de Joodse overlevering (Midrash Rabba – Genesis 45) had de vader van Sara haar de slavin Hagar gegeven als bruidsschat toen zij in Ur met Abraham trouwde. Hoewel zij oorspronkelijk uit Egypte afkomstig moet zijn geweest, had zij een Arabische naam.

In christelijke kring wordt meestal aangenomen, dat Farao haar als vergoeding aan Sara gegeven heeft, omdat hij haar onrecht had aangedaan (zie Genesis 12:15-20).

Genesis 16 vertelt dat Hagar weggelopen was en op haar vlucht een engel ontmoet had. Dit is de eerste keer in de Bijbel dat wij horen over het feit dat iemand een ontmoeting met een engel had. Het is uiterekend de aartsmoeder van de Ismaëlieten die deze ontmoeting had. Je kunt nu zelfs zeggen dat de voorgeschiedenis van de islamieten in de Bijbel teruggaat tot op een ontmoeting met een engel. Dat is wel zo opmerkelijk omdat ook Mohammed zei, dat hij meerdere keren een ontmoeting met een engel gehad heeft. Hij zal ongetwijfeld het verhaal van Hagar met de engel gekend hebben.

De boodschap van God voor Hagar was de volgende:

„Ik zal je heel veel nakomelingen geven, zo veel dat ze niet te tellen zullen zijn. Je bent nu zwanger en je zult een zoon ter wereld brengen. Die moet je Ismaël noemen, want de HEER heeft gehoord hoe zwaar je het te verduren had. Een wilde ezel van een mens zal hij zijn: hij schopt iedereen, iedereen schopt hem. Met al zijn verwanten zal hij in onmin leven.

Toen riep zij de HEER, die tot haar had gesproken, zo aan: ‘U bent een God van het zien. Want, ‘zei ze, ‘heb ik hier niet hem gezien die naar mij heeft omgezien?’ Daaraan dankt de bron die daar is zijn naam, Lachai-Roi; hij ligt tussen Kades en Bered.

Hagar bracht een zoon ter wereld, en Abram noemde de zoon die zij hem geboord had Ismaël.” (Genesis 16:10-15)

Realiseer u, dat hier de God van Abraham spreekt tegen een slavin, die de aartsmoeder van de latere islamieten zal zijn.

Realiseer u, dat de God van Abraham deze vrouw en haar nakomelingen (de islamieten) niet vervloekt, maar dat hij zegenrijke woorden tot haar spreekt.

Realiseer u, dat God zegt, dat zij dezelfde zegen zal krijgen als God aan Abraham beloofd had: een groot aantal nakomelingen (zie Genesis 15:5 en 16:10).

Realiseer u, dat Hagar hier zegt, dat zij zich bewust is dat God ook naar Ismaël en zijn nakomelingen zal omkijken, terwijl God deze gedachte van haar niet afwijst!

Realiseer u, dat de naam die Ismaël van Godswege krijgt, betekent: „*God hoort*” of: „*God zal luisteren*.” Hiermee verklaart God Zelf, dat Hij ook naar Ismaël zal luisteren!

Realiseer u, dat God hier zegt, dat Ismaël en zijn nakomelingen als wilde ezels zullen zijn. Ze trekken zich niets van anderen aan en schoppen tegen andermans benen. Zij zullen harde strijders zijn.

Realiseer u, dat nadat Hagar de put de bijzondere naam gegeven heeft (Lachai-Roï), dat is: ‘*de Here God kijkt naar mij om*’, deze naam gebleven is (zie Genesis 25).

Realiseer u, dat Abraham Ismaël volledig aanvaard heeft als zijn eerstgeboren zoon. Daarom gaf hij hem ook zelf zijn naam.

Realiseer u, dat later ook Ismaël het teken van het verbond in de besnijdenis ontvangen heeft (Genesis 17:21). God heeft Zijn zegel ook op Ismaël gedrukt! Ismaël stond ook onder de bescherming van God, zoals de volgende tekst ons laat weten: „*God beschermde de jongen*.” (Genesis 21:20)

God zei tegen Abraham: „*Maar ook uit de zoon van je slavin zal ik een volk doen voortkomen, omdat ook hij een kind van je is...*” (Genesis 21:13) Ismaël wordt door God gezegend omdat ook hij een zoon van Abraham is.

Als Hagar en Ismaël later in de woestijn van dorst dreigen te sterven, vervolgt de Bijbel: „*Maar God hoorde de jongen kermen, en een engel van God riep Hagar vanuit de hemel toe: ‘Wat is er, Hagar? Wees niet bezorgd; God heeft je jongen, die daar ligt te kermen, gehoord. Sta op, help de jongen overeind en ondersteun hem. Ik zal een groot volk uit hem doen voortkomen.’*”(Genesis 21:17,18)

Op twee verschillende momenten heeft God beloofd, dat Hij Ismaël zal zegenen en hem tot een groot volk zal maken. Terwijl het in deze

geschiedenis voor het oog leek alsof Hagar de biddende moeder was, vertelt de Bijbel, dat Ismaël ook een bidder was. Hij heeft tot God gebeden. Daarop zegt God, dat Hij het kermende bidden van Ismaël gehoord heeft!

Voor het oog lijkt het erop alsof de Bijbel ons vervolgens zegt dat Abraham en Izak geen contact meer gehad hebben met Ismaël. Wie wat verder kijkt in de Bijbel, ontdekt dat deze mensen elkaar niet uit het oog verloren zijn. Zij hebben contact met elkaar gehouden en de één wist waar de ander woonde. Hoe we dat weten? Door de volgende tekst: „Abraham stierf in gezegende ouderdom. Na een lang leven blies hij de laatste adem uit en werd hij met zijn voorouders verenigd. Zijn zonen Izak en Ismaël begroeven hem in de grot van Machpela op het land van Efron, de zoon van de Hethiet Sochar, dicht bij Mamre.” (Genesis 25:8,9)

Ongetwijfeld weet u dat in het Midden Oosten de doden dezelfde dag nog begraven worden. Toen Abraham begraven werd, was Ismaël er bij! Hij kan onmogelijk na de dood van Abraham door knechten van Abraham opgehaald zijn om naar de begrafenis te komen. Daarvoor was de afstand veel te groot. Hij moet dus al eerder gewaarschuwd zijn om bij zijn stervende vader te komen. Izak en Ismaël hebben dus samen bij het sterfbed van hun vader gestaan. Daarna hebben zij hem samen begraven. Zo waren Izak en Ismaël tezamen bij de dood en de begrafenis van Abraham. Hun leven had een zekere verbinding, zowel toen Ismaël nog jong was als toen zij eenmaal apart woonden!

Realiseer u, dat Ismaël en zijn nakomelingen strijdende, vechtende mensen zullen zijn. Zij zullen strijd voeren en overwinnen.

Realiseer u, dat Abraham God gesmeekt heeft of Ismaël zijn erfgenaam mocht zijn (Genesis 17:18), wat God niet toestond. Toen gaf God aan Abraham wel een bijzondere mededeling over een zegen voor Ismaël en zijn nakomelingen.

God heeft het verzoek van Abraham voor zijn zoon Ismaël ingewilligd. Zijn gebed voor Ismaël wordt door God verhoord. God zegent ook Ismaël en zijn nakomelingen. „*En wat Ismaël betreft, Ik verhoor je: Ik zal hem zegenen, hem vruchtbaar maken en hem veel, heel veel nakomelingen geven. Twaalf stamvorsten zal hij verwekken en er zal een groot volk uit hem voortkomen.*” (Genesis 17:20)

Daarna: „*Nog diezelfde dag besneed Abraham zijn zoon Ismaël... zoals God hem had opgedragen*” (Genesis 17:23). God hield Zich aan Zijn belofte. „*Dit waren de zonen van Ismaël, dit waren hun namen – twaalf stamvorsten, elk*

met hun eigen nederzetting en hun eigen tentenkamp. Ismaël leefde honderdzevenendertig jaar. Toen blies hij de laatste adem uit en werd hij verenigd met zijn voorouders. Zijn nakomelingen woonden in een gebied dat zich uitstreckte van Chawila tot Sur, dat ten oosten van Egypte ligt, in de richting van Assur. Ze vestigden zich in de buurt van hun verwanten en leefden in onmin met hen.” (Genesis 25:16-18) Het ‘ezelkarakter’ van Ismaëls nakomelingen waarover God gesproken had, bleek al spoedig.

Er is een opmerkelijke overeenkomst tussen de wijze waarop Ismaël door God gezegend werd en waarop Jakob als zoon van Izak door God gezegend werd. Beiden hadden 12 zonen!

Rabbi Yaakov Culi vermeldt bij Genesis 17:20 in het befaamde rabbijnse commentaar „Me’am Lo’ez” het volgende: *„Het heeft 2333 jaar geduurd totdat Gods belofte aan Ismaël in vervulling ging. Door de islam werden de Arabieren, die de nakomelingen zijn van Ismaël, een wereldmacht. Al die 2333 jaar hebben zij gewacht, terwijl zij hoopten op de tijd, dat zij een wereldmacht zouden worden.”*

Juist rabbijnen wijzen erop dat de Arabieren, de nakomelingen van Ismaël, een wereldmacht zijn geworden door de verhoring van het gebed van Abraham. Hij had gebeden: *„Och, mocht Ismaël voor Uw aangezicht leven!”* (Genesis 17:18) De Statenvertaling geeft deze woorden in een andere, veelzeggende volgorde: *„Och, dat Ismaël mocht leven voor Uw aangezicht!”* Leven voor Gods aangezicht! De NBV geeft dit als volgt weer: *„Ik zou al gelukkig zijn als Ismaël onder uw bescherming mocht staan.”*

In antwoord op Abrahams gebed zegt God, dat Hij Ismaël (en dus ook zijn nakomelingen, de islamitische Arabieren!) zal zegenen: *„En wat Ismaël betreft, Ik verhoor je: Ik zal hem zegenen, hem vruchtbaar maken en hem veel, heel veel nakomelingen geven. Twaalf stamvorsten zal hij verwekken en er zal een groot volk uit hem voortkomen.”* (Genesis 17:20) De door Abraham gevraagde zegen voor Ismaël zal God als volgt in vervulling doen gaan: er zal een groot volk uit Ismaël ontstaan.

De godsdienstige ervaring die Ismaël bij de put Lachai Roï gehad heeft blijkt zo onvoorstelbaar belangrijk te zijn geweest, dat we later verschillende keren van Izak lezen, dat hij bij diezelfde put was. Het was de put waar de engel van God aan zijn broer verschenen was en hem gezegend had. Op die plaats wilde Izak ook zijn!

Het is begrijpelijk, dat er christenen zullen zijn die met deze gedachte moeite hebben. Deze christenen zullen echter moeten aanvaarden, dat het

zó in de Bijbel staat. Zoals de kerk door de eeuwen heen geprobeerd heeft de zegen van Israël af te pakken, omdat de Joden als volk niet de Here Jezus aanvaard hadden en daardoor door de kerk vervloekt werden, zo zijn er christenen die geneigd zijn om de zegen die God aan de Arabieren beloofd had, ook te ontkennen. Zoals dit bij de Joden niet mag – ook al geloven de meeste Joden niet in de Here Jezus – zo mag dit bij de Arabieren ook niet. Vergeet nooit, dat ook zij uit Abraham voortgekomen zijn! Dit was niet door een overspelige relatie van Abraham met Hagar, maar door een officiële huwelijksverbintenis tussen Abraham en Hagar! God hield zoveel van Abraham, dat Hij zelfs Ismaël en zijn nakomelingen Zijn zegen schonk.

Het feit, dat de Arabieren haast structureel de Joden bestrijden en vervloeken doet hier niets aan af. Heeft de kerk het grootste deel van zijn bestaan niet hetzelfde gedaan met de Joden? De Joden hebben door de eeuwen heen zelfs meer vijandschap en vervolging ervaren van christenen dan van islamieten!

Vanwege de zegen die er van Godswegen ook voor de islamieten is, is er voor hen ook een belofte voor de tijd dat de Here Jezus zal wederkomen en het Messiaanse rijk zal stichten. Hoe afschuwelijk islamieten zich in de ogen van christenen ook kunnen gedragen, zij blijven mensen over wie God een zegen heeft uitgesproken. In die tijd gaan de profetieën in vervulling die juist over deze mensen gesproken zijn, namelijk dat God Zich dan als de enige werkelijkheid aan hen zal openbaren. Dat houdt dus in dat er in die tijd een omkeer zal komen in het denken van al deze Arabieren. De telkens weer door God in de Bijbel uitgesproken woorden „*en zij zullen weten dat Ik de HERE ben*”, worden dan vervuld. Ook aan de islamieten!

Terwijl de Bijbel al zoveel zegenende woorden over Ismaël gezegd heeft, komt er later nogmaals iets dergelijks. *“De volgende morgen vroeg nam Abraham brood en een zak water, legde dat op Hagars schouder, gaf haar ook het kind mee en stuurde haar weg. Ze trok de woestijn van Berseba in en doolde daar rond. Toen het water uit de zak op was, liet ze haar kind onder een struik achter. Zelf ging ze een eindje verderop zitten, op een boogschot afstand, omdat ze niet kon aanzien hoe haar kind stierf. En terwijl ze daar zo zat, huilde ze bittere tranen. Maar God hoorde de jongen kermen, en een engel van God riep Hagar vanuit de hemel toe: ‘Wat is er, Hagar? Wees niet bezorgd: God heeft je jongen, die daar ligt te kermen, gehoord. Sta op, help de jongen overeind en ondersteun hem. Ik zal een groot volk uit hem doen voortkomen.’ Toen opende God haar de ogen en zag ze een waterput. Ze liep ernaartoe, vulde de waterzak en gaf de jongen te drinken. God beschermde de jongen, zodat hij voorspoedig opgroeide.”* (Genesis 21:14-20) Ismaël, de

voorvader van de Arabische islamieten stond onder bescherming van de Here God Zelf!

Wist God niet dat de islamieten uit Ismaël zouden voortkomen? Wist God niet hoeveel kwaad deze islamieten de Joden en de christenen zouden aandoen? Natuurlijk wist God dit. Toch zegende Hij Ismaël omdat hij een zoon van Gods vriend Abraham was. Toch besteedt de Bijbel veel positieve aandacht aan Ismaël.

Ismaël en Izak zijn met elkaar verbonden!

Abraham heeft twee keer een zware beproeving moeten doorstaan. Eerst toen hij van God de opdracht kreeg zijn oudste zoon, Ismaël, weg te zenden. Abraham zond hem de woestijn in en wist wat dat moest betekenen: Hagar en Ismaël zouden waarschijnlijk omkomen van dorst.

Daarna toen hij van God de opdracht kreeg zijn tweede zoon, Izak, naar Moria te brengen en hem daar op het altaar te leggen.

Twee keer heeft Abraham – als het ware – aan het sterfbed van een zoon gestaan. Terwijl God hem beloofd had, dat hij veel nakomelingen zou krijgen, leek het erop, alsof dit nooit zou gebeuren.

Het duurde al lang voordat de eerste zoon geboren werd. Het duurde nog veel langer voordat de tweede zoon geboren werd. Toen moest hij ze nog allebei de dood inzenden – zo leek het.

Bij beide zonen stond Abraham vroeg op om het oordeel te voltrekken.

Bij Ismaël: „*De volgende morgen vroeg nam Abraham brood en een zak water, legde dat op Hagars schouder, gaf haar ook het kind mee en stuurde haar weg. Ze trok de woestijn van Berseba in en doolde daar rond.*” (Genesis 21:14)

Bij Izak: „*Roep je zoon, je enige, van wie je zoveel houdt, Izak, en ga met hem naar het gebied waarin de Moria ligt. Daar moet je hem offeren op een berg die ik je wijzen zal. De volgende morgen stond Abraham vroeg op. Hij zadelde zijn ezel, nam twee van zijn knechten en zijn zoon Izak met zich mee, hakte hout voor het offer en ging op weg naar de plaats waarover God had gesproken.*” (Genesis 22:2,3)

Bij beide zonen kwam een engel van de Heer die de dood van de zoon verhinderde, terwijl de engel in beide gevallen niet over ‘zoon’ sprak maar over ‘jongen’.

Bij Ismaël: „Maar God hoorde de jongen kermen, en een engel van God riep Hagar vanuit de hemel toe; ‘Wat is er, Hagar? Wees niet bezorgd; God heeft je jongen, die daar ligt te kermen, gehoord.’” (Genesis 21:17)

Bij Izak: „Maar een engel van de HEER, riep vanuit de hemel: ‘Abraham, Abraham!’ ‘Ik luister’, antwoordde hij. ‘Raak de jongen niet aan, doe hem niets! Want nu weet ik dat je ontzag voor God hebt; je hebt mij je zoon, je enige, niet willen onthouden.’” (Genesis 22:11,12)

Bij beide zonen vertelt de Bijbel niet, dat ze na hun redding terugkeerden naar hun vader!

Ismaël reisde verder door de woestijn.

Izak treffen we meteen daarna niet meer aan bij zijn vader. We lezen alleen dat Abraham terugkeerde naar de knechten: „Daarna ging Abraham terug naar zijn knechten. Samen gingen ze weer op weg naar Berseba, en daar bleef Abraham wonen.” (Genesis 22:19)

Letterlijk: „Abraham keert terug naar zijn jongens; ze staan op en gaan eensgezind naar Beëer Sjeva. Abraham zet zich neer bij Beëer Sjeva.”

Abraham keert met zijn knechten terug naar Bersheba. Maar waar is Izak gebleven? De Bijbel vertelt het ons niet.

Beide zonen van Abraham zijn besneden en hebben de belofte van God, dat ze – als zegen van God – tot een groot volk zullen uitgroeien.

Van Izak is het bekend: „Abraham noemde de zoon die hij gekregen had en die Sara hem geboort had, Izak, en hij besneed Izak toen deze acht dagen oud was, zoals God hem had opgedragen.” (Genesis 21:3,4)

Van Ismaël luidde het als volgt: „Ik zal je heel veel nakomelingen geven, zo veel dat ze niet te tellen zullen zijn.” (Genesis 16:10) „Nadat God zo met hem gesproken had, ging hij bij Abraham vandaan. Nog diezelfde dag besneed Abraham zijn zoon Ismaël, allen die in zijn huis geboren waren en allen die hij gekocht had, kortom al zijn mannelijke huisgenoten, zoals God hem had opgedragen. Abraham was negennegentig jaar toen hij besneden werd, en zijn zoon Ismaël was dertien. Zo werden op een en dezelfde dag Abraham en zijn zoon Ismaël besneden.” (Genesis 17:22-26)

Hoewel ook de knechten besneden werden, wordt het van Ismaël nog eens apart genoemd. Hij werd samen met zijn vader Abraham besneden. Dat is veelzeggend!

Een bijzondere plaats

De plaats waar God zegenende woorden tegen Hagar sprak was de put Lachai Roï. (Genesis 16:13,14) Bij deze put werd de herinnering bewaard aan het zegenend spreken van God. Izak wist dit. „*Na Abrahams dood zegende God Izak, zijn zoon, die bij de bron Lachai Roï ging wonen.*” (Genesis 25:11) Izak zocht de plaats op waar God zijn broer, de voorvader van islamitische Arabieren gezegend had!

Invloed van de Bijbel op de islam

De Joden wijzen ons erop, dat niet alleen het christendom uit het jodendom is voortgekomen, maar ook de islam. In de tijd van Mohammed leefden veel Joden in Arabië, zoals wij eerder zagen. Er is dan ook een duidelijke beïnvloeding van de islam door het jodendom. De Encyclopedia Judaica wijst er zelfs op, dat veel van de geest van het jodendom teruggevonden wordt in de islam. De islam heeft immers veel uit de Joodse Bijbel (die christenen ‘het Oude Testament’ noemen) overgenomen. Het christendom heeft trouwens ook de Joodse Bijbel overgenomen. De zojuist genoemde encyclopedie zegt zelfs, dat de Koran een belangrijke bron van informatie geeft over de geschiedenis van de Joodse godsdienst.

Deze encyclopedie geeft voorbeelden waaruit blijkt hoe dicht islam en jodendom op bepaalde punten bij elkaar liggen. Maar liefst 30 personen uit de Bijbel worden in de Koran genoemd. Als de islam predikt dat er één God is, is dit in overeenstemming met de Joodse geloofsbelijdenis. Als de islam ten strijde trekt tegen christelijke dwaalleer, doet de islam dit op dezelfde gronden waarop de rabbijnen christelijke sekten wezen op hun dwaalleer. Zo ook benadrukt de islam op dezelfde wijze als de rabbijnen dit deden, dat Allah geen zoon heeft en dat Jezus dus niet de Zoon van God kan zijn. Zelfs het islamitische woord ‘*sakina*’ verwijst naar het Hebreeuwse ‘*shekina*’, dat spreekt van de tegenwoordigheid van de heerlijkheid van de Heer (in tabernakel en tempel).

Net als het jodendom begint de islam met het geloof in de ene ware God, de Schepper van hemel en aarde. Van de Joden leerde Mohammed, dat je geen beeld mag maken van God. Dit druiste volkomen in tegen de mentaliteit van de Arabieren met hun vele goden en godenbeelden.

Van de Joden leerde Mohammed dat God eeuwig is, barmhartig en liefdevol (voor zijn volgelingen), dat Hij je leven leidt en bestuurt en dat Hij het goede beloont en het kwade bestraft. Uit de Bijbel leerde hij over Gods kracht en macht, Zijn kennis en Zijn wil. Ja, zoals de Bijbel leert dat de wet van God (de Torah) uit de hemel naar de aarde gekomen is, zo leerde

Mohammed dat de Koran ook uit de hemel naar de aarde gekomen was.

Uit de Bijbel leerde hij, dat de jongens besneden moeten worden, zoals Abraham en Ismaël besneden werden.

Het vrijdaggebed is overgenomen van het zaterdaggebed van de Joden, dat al op 'onze' vrijdagavond begint. De verplichte rust op vrijdag (en later alleen tijdens het vrijdaggebed) is overgenomen van de Joodse sabbatsrust. Het omzien naar de armen heeft de islam van Joden en christenen overgenomen. Zelfs het vasten nam de islam over van het voorbeeld van de grote verzoendag in het jodendom. Mohammed beval in het begin een vasten zoals de Joden dit op grote verzoendag deden. Het vasten voor de islamieten duurde toen ook slechts één dag.

Vervolgens nam Mohammed de drie pelgrimsreizen die de Israëlieten jaarlijks naar Jeruzalem moesten maken (met Pasen, Pinksteren en Loofhuttenfeest) als voorbeeld voor de pelgrimsreis die islamieten eenmaal per jaar moeten maken naar Mekka.

Mohammed nam de Bijbelse spijswetten over en beval dat de islamieten (net als de Joden) geen varkensvlees en bloed mogen eten. Ja, zelfs het rituele slachten met ook het noemen van God, nam hij van de Joden over. Het verbod voor de levitische priesters om bij hun dienst wijn te drinken paste Mohammed toe op alle islamieten: totaal verbod van alcohol.

Niet alleen de boodschap van Mohammed dat er maar één God is, is uit de Bijbel afkomstig, ook het feit dat hij bekend maakte dat er een dag des oordeels is. De boodschap van de Bijbel, dat alle andere goden afgoden zijn en afgewezen moesten worden, had Mohammed uit de Bijbel geleerd. Zijn leer, dat de islamieten heilig en toegewijd aan Allah moesten leven, was in strijd met de wijze waarop de Arabieren in die tijd leefden. Het was wel overeenkomstig de boodschap van de Bijbel. Mogelijk nam hij de gedachten met betrekking tot de dhimmi's zelfs uit de Bijbel over van de 'houthakkers en de waterdragers' (Jozua 9:23). Zoals de Bijbel gebiedt dat er geen afgodendienaars in het land Israël mogen wonen, zo gebod Mohammed dat er geen afgodendienaars in islamitisch gebied mochten zijn. Zij moesten islamiet worden, verhuizen buiten het gebied van de islam of ter dood gebracht worden. Deze regel gold niet voor Joden en christenen, want zij dienden volgens Mohammed dezelfde God als de islamieten.

De Bijbelse reinheidswetten die bepalen wie niet met elkaar mogen trouwen, nam Mohammed uit de Bijbel over. De wetten betreffende de echtscheiding die bepalen dat een vrouw niet binnen drie maanden na het uitspreken van

de scheiding mag hertrouwen en de wetten die bepalen dat een vrouw haar kind twee jaar borstvoeding dient te geven, zijn van de rabbijnen overgenomen.

De wetten die bepalen dat kinderen hun ouders dienen te eren, dat valse gewichten verboden zijn, dat onderlinge leugens verboden zijn, dat het verboden is om (van je broeders) rente te vragen en allerlei andere geboden, komen allemaal uit de Bijbel.

Van Joden en christenen leerde hij, dat als je geloof niet met geloofswerken gepaard gaan, je een 'dood geloof' hebt (vgl. Jakobus 2:17-26).

Wie dit alles ziet, zou gemakkelijk tot de conclusie kunnen komen, dat de islam bedoeld is als de Joodse levenswijze voor de Arabieren.

Net als Joden en christenen bracht Mohammed de leer van het geloof in de ene ware God terug op Abraham. Net als de Joden een heilige taal (het Hebreeuws) en een heilig boek hebben, gaf Mohammed zijn volk een heilig boek in de heilige Arabische taal. Voor Mohammed was de islam 'de Arabische versie van het Joodse geloof'. Daarom was hij ook zo vreselijk teleurgesteld dat de Joden die in Arabië woonden zijn Arabische versie van het Joodse geloof niet overnamen, maar juist afwezen. Pas daarna veranderde hij de richting van het gebed, dat eerst in navolging van de Joden op Jeruzalem gericht was – op de plaats waar het huis van de enig ware God gestaan had, waardoor hij de God van de Joden ook duidelijk erkende als de enig ware God, ja, als zijn God – in de richting van Mekka. Toen veranderde hij het vasten, dat eerst gelijktijdig met de Joden op grote verzoendag geweest was. Nu mochten islamieten werken op vrijdag, met uitzondering van de tijd van het middaggebed. Nu hoefden de islamieten zich niet meer aan dezelfde spijswetten te houden als de Joden deden, maar werden de regels versoepeld.

Hoofdstuk 10 - WELKE GOD WILDE MOHAMMED BEKENDMAKEN?

De vraag wordt regelmatig gesteld, of de God van de islamieten dezelfde is als de God van de Joden en de christenen. Over het algemeen menen de islamieten dat dit het geval is. Er zijn echter ook islamieten die menen dat dit niet het geval is. Onder de christenen zijn de meningen verdeeld. Ook onder islamieten die christen geworden zijn, is geen gelijke mening. Het is voor ons dan ook heel moeilijk hierop een voor ieder bevredigend antwoord te geven. Dat is het des te meer, omdat christenen naar je antwoord op deze vraag kijken. Veel christenen menen, dat als je denkt dat het (mogelijk) om dezelfde God gaat, je heult met de islam, kortzichtig bent en waarschijnlijk niet eens een goed christen bent en dus afvalt van je Bijbelse geloof. Zo wordt in feite op gevoelsargumenten het antwoord op deze vraag gegeven. We moeten echter niet op ons gevoel afgaan, maar op serieuze feiten.

Als je meent, dat de God van de Bijbel en de God van de Koran niets met elkaar overeen hebben, zullen zij die de geschiedenis van de islam bestudeerd hebben, menen dat er onrecht aan de islam gedaan wordt.

Dit betekent, dat welk antwoord je ook kiest, er altijd mensen zullen zijn die je bekritisieren.

Voor veel christenen valt of staat je Bijbelgetrouwheid met de vraag welk antwoord je geeft op de vraag of Allah dezelfde is als de God van de Bijbel. Veel christenen beoordelen je Bijbelgetrouwheid ineens niet meer in verband met de vraag wat je denkt van God, van de Bijbel, van de Here Jezus en van de Bijbelse leer der verzoening. Dat alles lijkt voor hen ineens onbelangrijk te zijn geworden. Veel christenen hebben een uitgesproken mening over Allah – een mening die zij bijna altijd gevoelsmatig verkregen hebben en niet door het bestuderen van de islam – en nu dien je je aan hun mening te houden. Met hun mening doen zij soms zeer heftige uitspraken. De één zegt dat Allah een afgod is en de ander zegt, dat Allah de duivel zelf is. Als je het hierin niet met hen eens bent, beschouwen zij je als een ontrouwe christen.

Als deze mensen gelijk hebben en Allah echt een afgod of de duivel zelf is, zullen we een zelfde oordeel over Allah dienen uit te spreken. Als deze mensen echter ongelijk hebben, hebben ze een oordeel uitgesproken waarvan zij zelf de reikwijdte niet kunnen overzien.

Wij dienen ons te realiseren, dat als je meent dat er een overeenkomst is tussen de God van de Bijbel en de God van de Koran, dit niet meteen betekent, dat je het nu met de leer van de islam over Allah eens bent! Het betekent ook niet, dat je daarmee de islam en het christendom op gelijke hoogte stelt! Het betekent ook niet, dat je de islamieten nu als je broeders en zusters in het geloof ziet. Dat is beslist niet het geval.

Dit hoofdstuk zal vragen, onbegrip en kritiek oproepen. Ik zal proberen er eerlijk over te schrijven. Eerlijk naar mijn geloof in de Here Jezus als Verzoener van mijn zonden en naar God als mijn hemelse Vader. Ook eerlijk naar de islamiet en zijn geloof. Ook eerlijk naar wat de islam leert en naar wat de Bijbel zelf zegt over het ontstaan van de islamitische Arabieren, waarover wij het een en ander zagen in verband met Gods verhoring van het gebed van Abraham. Ook eerlijk naar wat in het vorige hoofdstuk „De Bijbel en de islamieten” geschreven is over de relatie tussen de Bijbel en de Koran. Maar... ook eerlijk over wat in de Bijbel geschreven staat als oordeel over de islamitische Arabieren, wat wij later in dit boek nog zullen zien.

Tientallen jaren ben ik er gevoelsmatig van uit gegaan, dat het woord ‘Allah’ betekende, dat het niet dezelfde God was als de God van Joden en christenen – ongeacht of het woord ‘Allah’ door islamieten of door Arabische christenen werd gebruikt. Arabische christenen noemen de God van de Bijbel namelijk ook ‘Allah’. Vergeet dat niet! Eerlijk gezegd: ik wilde gewoon niet dat Allah dezelfde zou zijn als de God van de Bijbel. Het druiste in tegen mijn gevoel. Ik had de Bijbel aanvaard als het gezaghebbende Woord van God. Ik had de Here God leren kennen als mijn hemelse Vader. Ik had de Here Jezus leren kennen als mijn Heiland. Daar was geen plaats voor enige erkenning voor het woord ‘Allah’.

Als u zou menen dat er in mijn denken over God en de Bijbel iets veranderd zou zijn, kan ik u gerust stellen. Absoluut niet! Ik geloof nog steeds op dezelfde wijze in God, de Here Jezus en de Bijbel als het enig betrouwbare Woord van God. Ik aanvaard de Koran dus niet als het Woord van God. Ik sta niet achter een aantal meningen die islamieten over God hebben. Ik sta ook niet achter een aantal meningen die christenen over God hebben. Ik schrijf over de islam, maar dit betekent niet dat ik een beetje een islamiet geworden ben. In geen geval! Ik huiver als ik denk hoe in de islamitische wereld omgegaan wordt met Joden en christenen. Ik wijs echter op het allergrootste probleem. Dat is niet de vraag van dit hoofdstuk welke God Mohammed wilde bekendmaken en of Allah dezelfde is als de God van de Bijbel. Het grootste probleem is dat de islamieten weliswaar de Here Jezus (moeten) kennen, maar dat zij geen kennis hebben van Zijn verzoenend

lijden en sterven. Dat geloven zij niet. In zo'n situatie geldt wat de Bijbel zegt:

„Wie in de Zoon gelooft heeft eeuwig leven, wie de Zoon niet wil gehoorzamen zal dat leven niet kennen; integendeel, Gods toorn blijft op hem rusten.”
(Johannes 3:36)

Dát is mijn pijn als ik aan hen denk. Ook is het mijn pijn dat grote aantallen christenen zich wel zorgen maken over de vraag van dit hoofdstuk, maar zich weinig of geen zorgen maken over het zielenheil van de moslims.

Als u het over de inhoud van dit hoofdstuk niet met mij eens kunt zijn, bedenk dan, dat ik er dus zelf eerst ook anders over dacht. Ik wilde indertijd gewoon niets positiefs weten van de islam. Nadat ik de islam terdege bestudeerd had, moest ik wel van mening veranderen en de vraag van dit hoofdstuk anders beantwoorden. Toen ik zag wat de islamieten van Allah belijden, namelijk dat Hij de Schepper is, de God van Abraham, Izak, Jakob, Mozes en Jezus is, kon ik niet anders zeggen dan dat hetzelfde gezegd moet worden van de God die ik dien. Dat moet ook gezegd worden in verband met de Joden. De God die de Joden dienen is dezelfde als de God die de christenen dienen, terwijl de Joden toch niet geloven in de relatie van God met Jezus.

Vanuit deze eerlijkheid moet ik aan de andere kant de islam als godsdienst ook weer volledig afwijzen. Afwijzen omdat zij de boodschap uit de Bijbel verminkt en afgewezen hebben, niet de geestelijke weg bewandelen die Jezus gewezen heeft (Johannes 14:6), Hem niet als Verzoener aanvaarden en Joden en christenen haten.

Dus ook eerlijk als het gaat om wat Paulus geschreven heeft aan de Galaten:

„Er is geen ander evangelie, er zijn alleen maar mensen die u in verwarring brengen en het evangelie van Christus willen verdraaien. Wanneer iemand u iets verkondigt dat in strijd is met wat ik u verkondigd heb, al was ik het zelf of een engel uit de hemel – vervloekt is hij! Ik heb het al eerder gezegd en zeg het nu opnieuw: wanneer iemand u iets verkondigt dat in strijd is met wat u hebt ontvangen – vervloekt is hij!” (Galaten 1:7-9)

Deze woorden gelden bij mij voor ieder mens, ongeacht of hij islamiet is of zich christelijk noemt!

Eerlijk ook ten aanzien van de volgende teksten: Jezus is *„het zoenmiddel door het geloof, in Zijn bloed.”* (Romeinen 3:25) *„En de behoudenis is in niemand anders, want er is ook onder de hemel geen andere naam aan de*

mensen gegeven, waardoor wij moeten behouden worden.” (Handelingen 4:12) „Jezus zei: ‘Ik ben de weg, de waarheid en het leven. Niemand kan bij de Vader komen dan door Mij.’ (Johannes 14:6)

Deze woorden uit de Bijbel geven mijn rotsvaste overtuiging weer. Ook al zou u mijn mening niet delen, denk dus geen moment, dat ik ‘water bij de wijn’ wil doen!

Zoals er in het christendom valse predikers zijn die een valse leer brengen en daardoor verleiders zijn, hoewel zij het wel over de God van de Bijbel hebben, zo wilde Mohammed ook de God van de Bijbel aan zijn volk bekend maken. Toch is de islam voor de christen een valse en misleidende godsdienst. Hoewel er – zoals wij tientallen pagina’s eerder zagen – christelijke predikanten zijn die de idiootste leringen verkondigen, zo zeggen wij dat Mohammed het duidelijke verlangen had om de God van Joden en christenen aan zijn volk bekend te maken.

Wij distantiëren ons niet van de God van de christelijke dwaalleraars. Wel van deze dwaalleraars en hun leer. Hoewel wij ons nadrukkelijk distantiëren van de islam en zijn boodschap, moeten wij eerlijk erkennen dat Mohammed de God van de Bijbel aan zijn volk wilde bekendmaken.

Het antwoord op de vraag of je erkent dat Allah gezien kan worden zoals Mohammed het wilde, als de God van de Bijbel, hangt af van de uitgangspositie die je inneemt en naar welke aspecten van de islam je kijkt. Het hangt ook af van de vraag welk antwoord je geeft op de vraag of Joden dezelfde God hebben als wij en zelfs of christenen die anders denken dan wij zich richten tot dezelfde God als wij doen.

Velen zeggen: „Allah heeft geen zoon, dus is Allah een andere God dan onze God”. Als je dat zegt moet je je realiseren, dat ook de Joden zeggen dat God geen Zoon heeft. Hebben de Joden nu ook ineens een andere God dan wij als christenen hebben?

Velen zeggen: „Allah heeft wrede volgelingen, dus is Allah een andere God dan de liefdevolle God die wij dienen”. Nu moet je weten, dat er in het verleden ook onder de christenen grote aantallen zeer wrede mensen waren. Hadden zij daarom een andere God dan wij?

Vaak zeggen mensen dat Allah niet dezelfde kan zijn als de God van de Bijbel, omdat zij Allah een wrede God vinden. Zij vergeten dan, dat er in de Bijbel ook heel wat harde maatregelen genomen zijn door God. We noemen er gewoon een paar:

God zei: „Ik laat een grote vloed over de aarde komen, een watermassa die haar zal overspoelen, om alles onder de hemel waarin levensadem is te vernietigen. Alles op aarde zal omkomen.” (Genesis 6:17)

God zei: „Tegen middernacht zal ik rondgaan door Egypte, en dan zullen alle eerstgeborenen in het land sterven, van de eerstgeborene van de farao, zijn troonopvolger, tot de eerstgeborene van de slavin die de handmolen bedient, en ook al het eerstgeboren vee.” (Exodus 11:4,5)

Wat te denken van de 185.000 Assyriërs die in de tijd van koning Hizkia stierven door de hand van God? De Bijbel laat ons het volgende weten: „Toen trok een engel van de HEER, ten strijde en doodde in het kamp van de Assyriërs honderdvijfentachtigduizend man. De volgende ochtend zag men niets dan lijken liggen.” (Jesaja 37:36)

Overigens: om te weten wie de God van de Bijbel is en wie de God van de Koran is, moet je niet naar hun ‘grondpersoneel’ kijken... Wat kunnen christenen teleurgesteld zijn in islamieten. Maar wat zijn er ook veel christenen teleurgesteld in andere christenen. Dit zijn dus geen objectieve uitgangspunten om het antwoord te vinden op deze belangrijke vraag!

Is Allah een afgod of de duivel zelf?

Er zijn christenen die er niet voor terugdeinzen om zonder meer Allah ‘de duivel’ of ‘een afgod’ te noemen. Soms hebben deze christenen een bepaalde kennis van de Bijbel en van de islam, maar als je beter naar hen luistert, blijkt dat zij toch tekortschieten in kennis. Zeker in kennis van de Bijbelse boodschap, ook al gaan ze vaak nóg zo prat op hun zogenaamde kennis! Meestal schermen zij met een aantal kreten, die het bij veel van hun luisteraars vaak goed doen. Wie echter meer kennis van de Bijbel, van jodendom en christendom en ook van de islam heeft, merkt dat deze mensen vaak gebruik maken van loze kreten en geen steekhoudende argumenten kunnen noemen! Als je gebruik maakt van hun oneerlijke(!) argumenten, is de uiterste consequentie dat dan zelfs ook de Joden een afgod zouden dienen of de duivel als god zouden hebben. Als je hen daarmee confronteert gaan deze mensen zelfs zo ver, dat zij de consequentie aanvaarden en zeggen: „Dan hebben de Joden ook de duivel als god.”

Men komt met argumenten als ‘Mohammed was een moordenaar’. Wat bewijst dat? David was ook een moordenaar (de man van Bathseba). ‘Mohammed had veel vrouwen’. Salomo had er nog veel meer dan Mohammed. ‘Mohammed was een strijder’. David ook.

Men zegt: ‘als je een goede moslim wilt zijn, moet je trouw een aantal

geboden naleven'. Elke Jood weet dat hij in de Bijbel maar liefst 613 ge- en verboden heeft. Dat zijn er veel meer dan de islamiet heeft!

Men zegt: 'Allah heeft niet lief, kent geen genade en geen vergeving'. Dat is een leugen. De Koran zegt namelijk vele, vele malen dat Allah de islamieten liefheeft. Men zegt, dat Allah alleen de islamieten liefheeft. De God van de Bijbel heeft echter alleen reddende liefde in de Here Jezus voor verloren mensen, maar de God van de Bijbel heeft ook een zwaar oordeel aangekondigd over allen die de Here Jezus niet aanvaard hebben.

Men zegt, dat de islamiet gelooft, dat hij geen vrije wil heeft en dat Allah alles in zijn leven regelt en bepaalt. Precies hetzelfde gelooft ook een groep christenen. Hebben deze christenen nu ook ineens een andere God?

Men zegt dat Allah niet de God van de Bijbel kan zijn, omdat in de naam van Allah zoveel moorden gepleegd zijn. Men vergeet, dat in de Naam van de God van de Bijbel door 'de kerk' grote aantallen Joden en medechristenen vermoord zijn! Christenen hielden de Joden een kruis voor en als de Joden zich niet wilden bekeren, werd met datzelfde kruis hun de hersens ingeslagen. Nu schamen wij ons ervoor, maar het is wel gebeurd!

Men zegt, dat zij die menen dat 'Allah' gewoon God betekent, 'te laf zijn om het tegendeel te beweren, dat zij gebrek aan inzicht hebben, dat zij bang zijn om hun populariteit te verliezen of angst hebben voor moslimgeweld'. Ik herken mijzelf beslist niet in dit soort kreten. Ik wil gewoon eerlijk zijn. Eerlijk, ook naar al die christenen die in Arabische landen wonen en die de God van de Bijbel ook 'Allah' noemen. Er is in hun taal geen ander woord voor 'God' dan 'Allah'. Eerlijk, ook naar al die moslims die de Here Jezus echt als Heiland aanvaard hebben, maar zich niet uit de islam kunnen bevrijden. Er blijken tienduizenden van deze 'Jezus-moslims' in de wereld te zijn. Zij leven onder vreselijk moeilijke en angstige omstandigheden. Zij verdienen onze kritiek niet; zij hebben onze steun en ons gebed nodig.

Er bestaat een "nauwkeurig en eenvoudig te lezen [NT-Bijbelvertaling](#), gebaseerd op de meestbetrouwbare Syrische testamentische grondtekst van de bijbel, de Peshitta, bewerkt door E. Nierop." Als voorbeeld geven we hieruit de vertaling van Marcus 1 vers 1:

Het begin van het evangelie van Yesu' Mshicha, de Zoon van Alaha.

En wat te denken van een Indonesisch christelijk lied: "**Allah** yang beking, langit deng bumi. Yang torang pangge deng nama Yesus..." ("De Heer heeft hemel en aarde geschapen. We roepen de naam van de Here Jezus aan.")

Dit lied is door christen-Molukkers op hun eigen dag in onze kapel gezongen.

De vraag is: kun je zeggen dat Allah een afgod is? We zullen de vraag eerlijk beantwoorden. Uit de Bijbel weten wij wat een afgod is. Om te bepalen of Allah wél of géén afgod is, moeten wij luisteren naar wat de Bijbel ons vertelt over de afgoden.

In het Oude Testament zien wij dat de afgoden bewerken, dat de mensen niet geloven in de ene ware God, de Schepper van hemel en aarde, de God van Abraham, Izak en Jakob, de God die Israël uit Egypte gered heeft, de God van Mozes, David, en van vele anderen. Dit kan echter niet van de islam gezegd worden! Het feit dat er in de islam meerdere niet-bijbelse zaken zijn opgenomen, betekent niet dat de islam afgoderij is. Ook in bepaalde stromingen van het christendom kun je niet-bijbelse zaken vinden. De islam is net als deze christelijke, kerkelijke stromingen geen afgoderij, maar wel een misleidende godsdienst.

Afgoden zijn goden die mensen zelf gemaakt hebben. Ze kunnen van zilver, goud, hout of van steen gemaakt zijn (Hosea 8:4-6; Jeremia 2:27). Kenmerkend is verder, dat zij niets kunnen. Zij kunnen niet luisteren, niet denken, niet kijken, niet praten; ze kunnen niets doen. Kortom: afgoden zijn machteloze voorwerpen, die weliswaar door de mensen vereerd worden, maar van wie geen enkele emotie of handeling uitgaat. Afgoden en afgodsbeelden stellen allerlei goden voor, maar niet de Schepper van hemel en aarde, zo blijkt overal uit de Bijbel. Afgodendienaars zijn mensen die het geschapene aanbidden en niet de Schepper. Ze hebben beelden van vergankelijke mensen, vogels, lopende en kruipende dieren gemaakt. Daarbij komt, dat de afgodendienaars vaak een zedeloos leven leiden (Romeinen 1:18-32). Dit alles is niet van toepassing op de islam! Islamieten dienen geen afgoden.

Het Nieuwe Testament zal later zelfs duidelijk maken dat afgoden demonen of demonische krachten zijn, dat zij boze geesten zijn die hun krachten gebruiken om de mens te verwijderen van de ene ware God. Mensen brengen zelfs offers aan hun afgoden (1 Corinthe 10:20). Afgoden zijn nietswaardige voorwerpen; deze goden bestaan niet echt (1 Corinthe 8:4). Wie de islam bestudeerd heeft en weet wat de Bijbel over afgoden schrijft, kan onmogelijk zeggen, dat Allah een afgod is. Er worden geen offers aan Allah gebracht, terwijl er ook geen beelden van Hem gemaakt zijn.

Hierna zal duidelijk gemaakt worden, dat van Allah grotendeels hetzelfde gezegd wordt als van de God van de Bijbel. Dat er toch verschillen zijn,

betekent niet dat Allah daarmee meteen een afgod genoemd mag worden. Er zijn genoeg christenen die verschillend over de God van de Bijbel denken. Dit betekent niet, dat een aantal van hen daarom een afgod dient!

Zo ook is het antwoord op de vraag of Allah dezelfde is als de duivel: 'beslist niet'. Wie de Bijbel kent, weet dat dit niet kan. Als aan Allah grotendeels dezelfde eigenschappen toegeschreven worden als aan de God van de Bijbel, kan Allah nooit de duivel zijn. Het duidelijke voorbeeld hierbij is wat de mensen over de Here Jezus zeiden en hoe Hij hierop reageerde. Ze zeiden van Hem ook dat Hij de duivel was. Toch was Jezus beslist niet de duivel of een demon.

Ook ik weet, dat satan komt als een engel des lichts (2 Corinthe 11:14). Wie dit op Allah zou willen toepassen, moet dat met echte, Bijbels gefundeerde argumenten doen. Mensen kunnen dit echter niet en dragen steeds gevoelsargumenten aan.

In de Bijbel lezen wij dat God liefde is. In de Koran wordt ook van Allah vele malen gezegd, dat Hij liefdevol, genadig, barmhartig en vergevingsgezind is. Hierin is geen verschil tussen de God van de Bijbel en Allah. Mohammed wilde aan zijn volk immers juist de God van de Joden en christenen bekendmaken? Dan moest Hij aan Allah ook dezelfde eigenschappen toeschrijven als Joden en christenen deden!

Er zijn goede Joden en er zijn slechte Joden. Beiden hebben echter dezelfde God. Er zijn goede christenen en er zijn slechte christenen. Allen dienen zij echter dezelfde God. Er zijn ook goede en slechte islamieten. Het feit dat er goede en slechte Joden, christenen en islamieten zijn, zegt in feite niets over hun God.

Men zegt weleens: „Als hij er uitziet als een hond, blaft als een hond en bijt als een hond, dan is het een hond.” Wie dan zegt: „Nee, het is een kat”, praat gewoon onzin. Zo moeten wij ook gewoon nuchter zijn (daartoe roept de Bijbel ons immers op!) en ons niet door emoties of gevoelens laten leiden. Als van Allah gezegd wordt dat Hij de eigenschappen heeft van de God van de Bijbel, dat Hij de God is van de mensen uit de Bijbel en dat de leer van de islam uit de Bijbel is overgenomen, dan moeten wij dit niet naast ons neerleggen. Dit wil echter beslist niet zeggen, dat de boodschap van de islam gelijkwaardig is aan de boodschap van jodendom of christendom. Het betekent ook niet, dat de wijze waarop de islamiet zijn geloof in Allah belijdt, gelijk is aan de wijze waarop Joden of christenen hun geloof in God belijden. Het betekent ook niet dat wij de islam zien als een afspiegeling van de boodschap van de Bijbel. Wij zeggen alleen dat Mohammed begonnen is

om de boodschap van de Bijbel over de God van Joden en christenen aan zijn volk bekend te maken. Wij zeggen ook, dat hij vervolgens zijn volk op een ernstige wijze misleid heeft en hen de redding die in Jezus aan mensen wordt aangeboden, onthouden heeft!

Het zal u duidelijk zijn, dat wij de islam niet verheerlijken. Wij willen alleen proberen de zaak in de juiste proporties te bezien. Aäron kwam eens in opstand tegen zijn broer Mozes en werd hiervoor door God gestraft. Toch handhaafde God hem als hogepriester. God nam Zijn Geest weg van Saul, maar Hij handhaafde hem als koning van Israël. Judas was en bleef een Jood toen hij de Here Jezus verraadde. Het is hem wel duur komen te staan. Het feit dat ik deze namen noem, betekent niet, dat ik Mohammed ook een dienaar van God zou noemen of hem zou willen vergelijken met deze mensen uit de Bijbel. Zo betekent het ook niet dat ik het eens ben met de islam, ook al vermeld ik naast negatieve opmerkingen ook positieve zaken van de islam.

Wat leert de Koran?

De Koran leert, dat Allah dezelfde God is als de God die de Joden vereren, s. 29:46. Het was Allah die tot Abraham en Mozes sprak en de Israëlieten door de zee liet gaan. Het was Allah die Jezus door Zijn Heilige Geest leidde, zo leert de Koran! Hierin zegt de Koran hetzelfde als wat in de Bijbel staat.

Terwijl de God van de Bijbel een Naam heeft, namelijk JHWH, de vierletternaam die in onze Bijbel steeds vertaald is als „De HEER”, heeft de God van de Koran echter geen naam. „Allah” is immers niet zijn naam, maar is het Arabische woord voor „God”. Christenen in Arabische en andere islamitische landen spreken ook over „Allah” als zij het over de God van de Bijbel hebben! In de Arabische Bijbels van de christenen heet God dus ook „Allah”. U leest het dus goed: Arabische christenen noemen onze God ook „Allah”. Allah is zowel in het Arabisch als in het Aramees (van de christenen in het Midden Oosten!) het gewone woord voor ‘God’. Zowel Joden als christenen in islamitische landen herkennen de God van de Bijbel in het woord ‘Allah’. Je kunt dus nooit zeggen dat het woord ‘Allah’ verwijst naar een afgod of de duivel. Islamiëten hebben echter wel een andere Godsbeleving dan Joden en christenen.

De beschrijving van de Godheid in de islam heeft veel gemeen met de beschrijving van de Godheid in de Bijbel, maar verschilt ook op wezenlijke terreinen met Hem. Wij zagen al eerder, dat Mohammed aanvankelijk de God van Joden en christenen bij de Arabieren wilde introduceren, maar dat hij de gedachte dat God een moeder zou hebben, terecht afwees.

De God van de islam heeft 99 namen in de Koran. De belangrijkste van deze namen is „*Ar-Rahman*”, „de barmhartige”. Mohammed sprak vaak over Allah als de barmhartige en als de erbarmen en als de barmhartige erbarmen, s. 2:163; 20:14,98. Het Oude Testament leert dat er maar één God is en dat deze God één is (Deuteronomium 6:4). Dat leert de Koran ook, s. 2:163; 20:14,98; 59:22. Daarom heeft Allah ook geen echtgenote, geen vader en geen moeder, geen broer en geen zuster, geen zoon en geen dochter. Allah heeft zelfs geen vriend nodig. Hij heeft niemand nodig. Hij is heilig, liefdevol, almachtig en alwetend. Hij heeft de sleutels van de hemel en van de aarde. Aan de ene mens geeft Hij veel, aan de andere mens geeft Hij minder. Hij geeft een zoon aan wie Hij wil en een dochter aan wie Hij wil. Ook maakt Hij onvruchtbaar wie Hij wil. Hij doet leven wie Hij wil en sterven wie Hij wil.

Joodse ‘kijk’ op de islam

Hoewel wij al duidelijk gemaakt hebben dat de God van de Bijbel Zich op een geheel andere wijze geopenbaard heeft dan Allah zoals in de islam geleerd wordt, blijft er voor veel mensen toch nog een belangrijke vraag open staan: in hoeverre kun je zeggen, dat ondanks de verschillen die er tussen de God van de Bijbel en Allah zijn, het toch om dezelfde God gaat, of is Allah niet dezelfde als de God van de Bijbel? Vaak wordt deze vraag op grond van emoties beantwoord. Vaak wordt deze vraag ook beantwoord vanuit de eigen gevoelens. Dat is natuurlijk niet eerlijk en niet wijs. Hoewel het een moeilijk te beantwoorden vraag is, moeten wij toch proberen een correct antwoord te vinden.

Samen met het jodendom en het christendom behoort de islam tot de monotheïstische godsdiensten, d.w.z. godsdiensten waarin men slechts één God dient. Over het algemeen menen de islamieten zelf, dat de God van Joden en christenen dezelfde is als de God van de islamieten. Ook de Koran zegt dit. Onder de christenen zijn de meningen hierover verdeeld.

Velen willen gewoon niet, dat de God van de islamieten dezelfde zou zijn als de God van de christenen. Ik kan mij dit standpunt goed indenken, maar is het daarom wel correct? In mijn hart zit hetzelfde gevoel: ik wil het eigenlijk ook niet. Maar ben ik dan eerlijk?

Ik geef een voorbeeld. Voor een aantal theologen is er een verschil tussen de God van het Oude Testament en de God van het Nieuwe Testament. Zij zeggen: „*De God van het Oude Testament is de God van de Joden, dat is de God van oordeel, straf en wraak. De God van het Nieuwe Testament is de God van de christenen. Dat is de God van liefde.*” De God van het Oude

Testament is volgens hen daarom niet dezelfde als de God van het Nieuwe Testament. Dit zou je ook een gevoelsargument kunnen noemen. Het is echter niet correct.

Als wij de enig ware God leren kennen, is dat eerst als Schepper van hemel en aarde, van planten en bomen, en van mens en dier. Vervolgens leren wij Hem kennen als de God die Zich op een bijzondere wijze aan het volk Israël verbonden heeft. In die tijd (de tijd waarover het Oude Testament schrijft) waren er nog geen christenen. Na de dood en de opstanding van de Joodse Messias, Jezus, en na de uitstorting van de Heilige Geest waren er de eerste jaren alleen maar Joden die in Hem geloofden. Al die mensen die op de eerste Pinksterdag (Handelingen 2) tot bekering kwamen, waren geen heidenen die met vakantie in Jeruzalem waren (de toerisme-industrie bestond in die tijd nog niet!). Het waren allemaal Joden uit Israël en uit allerlei andere landen die voldeden aan hun Bijbelse opdracht om dit feest in Jeruzalem te vieren.

Na meer dan 15 jaar gaat er plotseling een heiden in Jezus geloven, terwijl hij niet eerst een Jood geworden is. Dit betekent een grote consternatie onder de christenen in Jeruzalem. Op grond van gevoelsargumenten zeggen zij, dat het onmogelijk is, dat een niet-Jood deel heeft aan het geloof in de Joodse Messias. Er komt zelfs een speciale gemeentevergadering waar over deze vraag gesproken wordt. Het verslag van deze gemeentevergadering staat in Handelingen 15. De conclusie die getrokken wordt is deze: Gods wegen zijn blijkbaar anders dan wij denken en wij zullen moeten accepteren dat niet-Joden deel hebben aan het geloof in de Here Jezus.

Nu gaat het bij de islamieten niet om geloof in Jezus, maar wel om een geloof in de Schepper van hemel en aarde.

Een ander voorbeeld: Als christenen hebben wij soms onze vaste overtuigingen. Dat is heel goed. Ik heb ze ook. Toch moeten wij bereid zijn, als blijkt dat onze overtuiging niet op een echt stevig fundament gebouwd is, ook eens te luisteren naar een ander. Dat moest ik ook. Ik was bijvoorbeeld volledig overtuigd, dat de Israëlieten in de woestijn een beeld van een afgod gemaakt hadden, toen zij het gouden kalf gemaakt hadden. De Bijbel zelf vertelt echter iets anders. Zij maakten een beeld van de God die hen uit Egypte bevrijd had (Exodus 32:4). Welke God had hen uit Egypte bevrijd? Eén van de goden van Egypte? Natuurlijk niet. De goden van Egypte (als die gekund hadden) zouden hen juist vastgehouden hebben in Egypte. Nee, het was de God van Abraham, Izak en Jakob, de God van Mozes die hen bevrijd had; de enig ware God. Wat was dan hun zonde? Hun zonde was, dat zij de

enig ware God in een beeld vastgelegd hadden. Hun zonde was, dat zij een beeld gemaakt hadden van „*iets wat boven in de hemel is*” (Exodus 20:4). Zij hadden Hem uitgebeeld in een vorm zoals zij in Egypte geleerd hadden.

Vervolgens staat er: „*Toen Aaron dat zag, bouwde hij daarvoor een altaar en riep uit: Morgen is er een feest voor de HERE!*” (Exodus 32:5) Welke God wordt bij dit beeld vereerd en voor welke God wordt een feest gevierd? Het staat duidelijk in de Bijbel: Voor de HERE, dat is voor de enig ware God, wiens Naam JHWH (hier weergegeven als ‘HERE’) is. Aäron zegt dus duidelijk, dat het gaat om de enig ware God. Ook de rabbijnen wijzen erop, dat de Israëlieten niet de god van één van de andere volken wilden uitbeelden, maar dat het ging om een beeld van de God van Israël.

Toch denken veel christenen, dat de Israëlieten een afgod vereerden. Dat menen zij op grond van gevoelsargumenten. De werkelijkheid is anders. Zo kan onze kijk op de God van de islamieten ook niet helemaal naar waarheid zijn.

Hoe staat het jodendom tegenover de islam?

Veel christenen zijn dus op grond van gevoelsargumenten snel geneigd om te zeggen, dat de islam afgoderij is. Zij die echter gedegen studie van de islam gemaakt hebben, zullen iets dergelijks waarschijnlijk niet (zo snel) zeggen. Mogelijk vraagt u zich af hoe het jodendom staat tegenover de islam.

Joden beschouwen de Arabieren als „familie”. Ze spreken vaak over hun ‘neven’ en ‘nichten’.

Joden hebben nooit het verlangen gehad om heidenen tot het jodendom te bekeren, ook niet om islamieten te bekeren! De enige taak die Joden uit de Bijbel voor zichzelf zagen met betrekking tot de heidenen was: hen overtuigen dat zij van de afgoderij van het veelgodendom zich dienden te bekeren tot de dienst van één God. Hierbij hoefden deze heidenen zich niet te houden aan de wet zoals God die door middel van Mozes bij de Sinaï aan het volk Israël gegeven had, maar dienden zij zich te houden aan de wet zoals God die door middel van Noach aan alle mensen gegeven had. Over deze wet lezen wij in Genesis 9. God zei: „*Alles wat leeft en beweegt zal jullie tot voedsel dienen; dit alles geef Ik je, zoals Ik je ook de planten heb gegeven. Maar vlees waarin nog leven is, waar nog bloed in zit, mag je niet eten. En Ik zal genoegdoening eisen wanneer jullie eigen bloed, waarin je levenskracht schuilt, wordt vergoten; Ik eis daarvoor genoegdoening van mens en dier. Van iedereen die zijn medemens doodt, eis Ik genoegdoening. Wie bloed van*

mensen vergiet, diens bloed wordt door mensen vergoten, want God heeft de mens als zijn evenbeeld gemaakt.” (Genesis 9:3-6)

Later werd deze opdracht herhaald voor niet-Joden die in de Here Jezus gingen geloven. „*Daarom ben ik van oordeel, dat men hen, die zich uit de heidenen tot God bekeren, niet verder moet lastig vallen, maar hun aanschrijven, dat zij zich hebben te onthouden van wat door de afgoden bezoedeld is, van hoererij, van het verstikte (d.w.z. van vlees waar nog bloed in zit, dat is van landdieren en vogels die niet geslacht zijn) en van bloed.*

Want het heeft de Heilige Geest en ons goed gedacht, u verder geen last op te leggen dan dit noodzakelijke: onthouding van hetgeen de afgoden geofferd is, van bloed, van het verstikte en van hoererij; indien gij u hier voor wacht, zult gij wel doen. Vaart wel!” (Handelingen 15:19,20,28,29)

Volgens de Joodse leer die gefundeerd is op de Bijbel (Genesis 9) voldoen de islamieten aan de opdracht die de Bijbelse boodschap voor hen was. De islam is geen afgoderij en de erkenning van Allah als Schepper van hemel en aarde is geen afgodendienst. De islamieten hebben zich indertijd bekeerd van het veelgodendom tot de dienst van de ene ware God, die zij van Joden en christenen hadden leren kennen. Hierover was al in de 12e eeuw geschreven door de grote Joodse geleerde Maimonides en in de 16e eeuw in het boekwerk de ‘Sjoelchan Aroech’. Schrik nu niet: Er was echter wel verschil van mening onder de Joodse geleerden over de vraag of het christendom afgodendienst is. Hoewel er Joodse geleerden waren die meenden, dat het christendom ook geen afgoderij was, waren er andere geleerden, die meenden, dat het christendom (met zijn ‘drie goden’ en met zijn heidense beeld van de Madonna uit Babylonië afkomstig) wel degelijk afgodendienst was.

Wij schreven eerder: Realiseer u dat de Arabieren, de nakomelingen van Ismaël, een wereldmacht zijn geworden door de verhoring van het gebed van Abraham. Hij had gebeden: „*Och, mocht Ismaël voor Uw aangezicht leven!*” (Genesis 17:18) De Statenvertaling geeft deze woorden in een andere, veelzeggende volgorde: „*Och, dat Ismaël mocht leven voor Uw aangezicht!*” Leven voor Gods aangezicht! De NBV geeft dit als volgt weer: „*Ik zou al gelukkig zijn als Ismaël onder uw bescherming mocht staan.*” In antwoord op Abrahams gebed zegt God, dat Hij Ismaël (en dus ook zijn nakomelingen, de islamitische Arabieren!) zal zegenen: „*En wat Ismaël betreft, Ik heb u verhoord; zie, Ik zal hem zegenen.*” Bij het antwoord op de vraag, of de islamieten met de God van de Bijbel te maken hebben, doet u er goed aan, nog eens aan deze woorden te denken. Natuurlijk vinden wij, dat zij een

vertekend beeld van de enig ware God hebben, maar zij hebben het wel over Hem.

Verschillende woorden

Is het feit dat de godheid in de islam „*Allah*” genoemd wordt een bewijs dat deze godheid een afgod of de duivel is? Zoiets geldt voor het woord voor de godheid in andere talen toch ook niet?

In Nederland is het woord voor het Opperwezen: ‘*God*’. Islamieten gebruiken het Arabische woord: „*Allah*”.

Fransen spreken over „*Dieu*”. De Spanjaarden spreken over „*Dios*”. De Grieken spreken over „*Theos*”. De Joden spreken over „*Elohim*”. Onze Bijbel heeft het wel over God, maar noemt Hem nooit bij Zijn Naam. Zijn Naam is: JHWH. Deze Naam is zó heilig, dat hij niet ijdel gebruikt mag worden, zie Exodus 20:7. Waar deze Naam in het Hebreeuws van de Bijbel staat, geeft onze vertaling dit weer als „*de HEER*” of „*de HEERE*”. Joden noemen Hem vaak ook „*haShem*” (dat is Hebreeuws en betekent: „*de Naam*”). Hiermee bedoelen ze God, die zij niet bij Zijn Naam mogen aanspreken.). Nederlandse Joden spreken over ‘*de Eeuwige*’. Arabische christenen(!) spreken over „*Allah*” en bidden tot „*Allah*”. De Pinkstergemeenten in het Midden-Oosten heten „*Jamaat Allah*”. Deze christenen gebruiken dus ook het woord „*Allah*” als wij „*God*” zeggen. Islamieten spreken ook over „*Allah*”.

Terwijl wij in onze taal het woord „*God*” gebruiken, gebruiken deze mensen allemaal een ander woord. Hebben ze nu ook allemaal een andere God? Mogen wij zeggen dat nu de Arabische christenen, onze broeders en zusters, ook het woord „*Allah*” gebruiken, zij het hebben over een andere God dan de onze? Vergeet dus nooit, dat het woord „*Allah*” geen naam is van de God van de islamieten, maar dat het gewoon het woord „*God*” in het Arabisch is!

Het feit dat het woord „*Allah*” oorspronkelijk naar een afgod verwees, betekent voor veel christenen, dat Allah „*dus*” een afgod is en niet vergeleken kan worden met de God van Joden en christenen. Zij vergeten echter, dat in de Bijbel het woord voor God – ‘*Elohim*’ – óók voor afgoden gebruikt wordt. „*Ik ben de HEER, uw God (Elohim), die u uit Egypte, uit de slavernij, heeft bevrijd. Vereer naast Mij geen andere goden (elohim, afgoden).*” (Exodus 20:2,3) Het woord voor God in de Bijbel is dus hetzelfde woord dat ook voor afgoden gebruikt wordt. Toch is onze God geen afgod. Dit laat zien, dat je niet kunt zeggen, dat omdat het woord Allah van oorsprong voor een afgod gebruikt werd, Allah een afgod is.

Toen de geleerden indertijd het Oude Testament in het Grieks vertaalden en toen het Nieuwe Testament in het Grieks geschreven werd, werd voor het woord 'God' het Griekse woord '*theos*' gebruikt. Het Theologisch Woordenboek zum Neuen Testament van Gerhard Kittel wijst erop, dat het woord theos uit de Griekse godenwereld kwam en verwees naar de diverse Griekse goden en in het bijzonder naar de oppergod: Zeus. Het verwijst naar een god die deel uit maakt van een aantal goden. Toch wil de Bijbel ons niet naar deze Griekse godenwereld verwijzen als het woord theos (God) gebruikt wordt. Ook al wordt het Griekse woord '*theos*' gebruikt, het wil niet zeggen dat God deel is van een serie goden.

Ook moeten wij ons bewust zijn, dat islamieten in ons land vaak over „God” spreken (dat zij dus het Nederlandse woord 'God' gebruiken) en niet het Arabische woord „Allah” gebruiken. Hiermee willen zij laten zien, dat zij geloven in de God die Zich in het Oude Testament en in het Nieuwe Testament en volgens hen in de Koran geopenbaard heeft. Omdat veel christenen de relatie van Mohammed met Joden en christenen niet kennen, ook de Koran niet kennen en moeite hebben met bepaalde geloofsbelevingen van islamieten, trekken zij de conclusie dat de God van de islamieten 'dus' een andere God is dan de God van Joden en christenen. Hebben ze hiermee op een eerlijke wijze de vraag beantwoord? Geven wij als christenen altijd gevoelsantwoorden op vragen die ons gesteld worden, of geven wij echte antwoorden?

Waarschijnlijk ten overvloede: dit alles betekent niet dat wij van mening zijn dat God Zich werkelijk (door middel van de engel Gabriël) aan Mohammed geopenbaard zou hebben. Al eerder in dit boek is er op gewezen dat Mohammed een psychische afwijking gehad moet hebben en daardoor stemmen hoorde. Ook al was Mohammed (later) overtuigd dat de godheid tegen hem gesproken had, het was zijn ziekte die hem dit deed geloven. Hij werd zelf misleid en heeft zijn volgelingen misleid. Ondanks dat wilde hij wel de God van Joden en christenen bekend maken!

Extra informatie voor wie meer bewijzen wil zien

Bent u niet overtuigd, wilt u meer bewijzen zien, lees dan vooral de rest van dit hoofdstuk.

Hebt u genoeg bewijzen gelezen, ga dan direct naar [hoofdstuk 11](#).

Hebreeuwse les

Wij noemden hiervoor het eerste woord dat in het Hebreeuws in de Bijbel voor God gebruikt wordt: Elohim. Vóórdat dit woord in de Bijbel gebruikt

werd, was er al een ander woord voor 'God' in de wereld waaruit Abraham voortkwam: het woord 'El'. U ziet: dit is de verkorte vorm van 'Elohim'. Dit woord 'El' komt ook in de Bijbel voor.

In het Oude Babylonië kende men ook dit woord, maar werd het iets anders geschreven, namelijk als 'Ilum'. In de Arabische wereld wordt hier het woord 'Allah' gebruikt.

Abraham moet dit woord voor 'God' gekend hebben. Het is ook in de Bijbel terechtgekomen, maar dan als volgt geschreven: 'Eloah'. Vooral in het boek Job wordt dit woord voor 'God' gebruikt.

Zoals het woord 'Allah' eerder voor een afgod gebruikt was, zo was het woord 'El' eerder ook voor een afgod gebruikt! Wat hier van de godheid van de islam gezegd kan worden, kan dus ook van de God van de Bijbel gezegd worden!

'El' is vooral bekend als de hoogste god van de Kanaänieten! Hij werd voorgesteld als een grijsaard met een baard die op een hoge troon zat. Op zijn hoofd waren horens als teken van zijn macht. Hij wordt zelfs de schepper genoemd en de vader van de mensheid. De Bijbel heeft dit woord 'El' overgenomen en er een andere betekenis aan gegeven. Het wordt nu ook voor de God van de Bijbel gebruikt. U ziet: het woord 'El' wordt dus zowel voor een Kanaänitische afgod gebruikt als ook voor de God van de Bijbel. Je kunt dus niet zeggen: „Omdat het eerst voor een afgod gebruikt werd, verwijst het nu ook naar een afgod!” Het betekent dus niet dat de God van de Bijbel een Kanaänitische afgod geworden is.

Het woord 'El' krijgt in de Bijbel soms een toevoeging en wordt dan: „*El Elohé Jisraël*”, dat is „*El is de God van Israël*”. Zo staat het in Genesis 33:20. Het is begrijpelijk, dat men deze uitdrukking in de verschillende vertalingen op verschillende manieren heeft weergegeven. Bijvoorbeeld: „*De God van Israël is God*”. Of: „*De God van de goden van Israël*.”

Zoals het woord 'El' een nieuwe betekenis gekregen heeft, zo heeft het woord 'Allah' ook een nieuwe betekenis gekregen. Zoals het woord 'El' niet meer verwijst naar een afgod, zo verwijst het woord 'Allah' ook niet meer naar een afgod!

Toen Abraham indertijd een ontmoeting had met Melchizedek (Genesis 14), werd van Melchizedek gezegd, dat hij een priester was van de God 'El'. Melchizedek woonde in Salem, midden in het Kanaänitische land. In Kanaän vereerde men ook de afgod 'El'. Er zijn geleerden die menen, dat

Melchizedek een priester was van de Kanaänitische god 'El'. Ik geloof dit niet. Melchizedek diende niet 'El van de Kanaänieten', maar 'El die de Schepper is van hemel en aarde'. Daarom wordt 'El' hier 'El-Eljon', „de Allerhoogste God” genoemd. Het heidense woord voor God wordt gebruikt, maar het gaat niet over de God van de Kanaänieten, maar over 'El, die de Allerhoogste' is. Hetzelfde woord wordt gebruikt, maar de toevoeging maakt duidelijk dat het over de God van de Bijbel gaat.

Later, in Genesis 17, wordt opnieuw het woord 'El' gebruikt voor God. Opnieuw moet duidelijk gemaakt worden, dat het niet gaat over de Kanaänitische god 'El', maar dat het gaat over de God van Abraham, ook al wordt deze hier ook 'El' genoemd. Daarom komt er nu bij te staan, dat Hij 'El-Shaddaj' is, dat wil zeggen: Het is wel 'El', maar dan de Almachtige.

In Genesis 21:33 heet God ook 'El', maar dan „El-Olam”, dat is 'El, maar dan de eeuwige'. In Genesis 16:13 heet Hij „El-Roi”, dat is „El, maar dan degene die naar je ziet”. In Genesis 35:7 heet Hij „El Bethel”, dat is „El, die hier Zijn huis heeft”. Het voert te ver om hier langer bij stil te staan. De rabbijnen wijzen er echter op dat het woord 'Bethel' hier niet de plaats 'Bethel' is, maar dat het woord vertaald moet worden. Jakob was niet in de latere stad Bethel. Hij was op de plaats waar later de tempel, het huis van God gebouwd zou worden.

Waarom gebruikt de Bijbel woorden voor God die eerst gebruikt werden voor een afgod? Heel gewoon: de Bijbel is ontstaan bij de nakomelingen van de Hebreëen (dus: de nakomelingen van Abraham) en zij spraken de taal van het Midden-Oosten en hier was geen ander woord voor „God”. Ze moesten dus wel een woord gebruiken dat ook voor afgoden gebruikt werd. Maar die woorden kregen een nieuwe betekenis. Het werd nu gebruikt voor de God van Abraham, hoewel het woord Elohim in de Bijbel niet alleen voor God, maar ook voor afgoden gebruikt wordt. Mohammed heeft precies hetzelfde gedaan als wat men in de Bijbel deed.

Wie een beetje taalkundig inzicht heeft en weet dat in de oude Semitische talen alleen medeklinkers gebruikt worden, ziet de overeenkomst tussen El en El-lah, of Al-lah.

Er is meer dat hier belangrijk is. U kent ongetwijfeld de afgod 'Baäl'. Het woord 'Baäl' betekent 'heer'. In Kanaän werden verschillende afgoden 'Baäl' genoemd. Het meest bekend is deze naam uit de geschiedenis van Achab, Izebel, Elia en de Baälpriesters op de Karmel. Men ging ervan uit, dat Baäl getrouwd was met Asjera, die ook wel Astarte genoemd werd. Er was ook een overeenkomst tussen Baäl en Bel in Babylon (zie bijvoorbeeld Jesaja

46:1).

Nu komt het woord 'Baäl' ook verschillende keren in de Bijbel voor als het niet voor deze afgod gebruikt wordt. Dan blijkt, dat je opnieuw niet kunt zeggen, dat als er 'baäl' staat, dit woord altijd een afgod bedoelt. Wij zullen dit laten zien.

In de (onder theologen zeer bekende en gerespecteerde) Gesenius' Hebrew-Chaldee Lexicon to the Old Testament maakt H.W.F. Gesenius duidelijk, dat het woord 'baäl' gewoon betekent: „heer-zijn over iemand, iets of iemand bezitten”. Hij wijst op 1 Kronieken 4:21,22 waar letterlijk vertaald staat: „De zonen van Juda's zoon Sjela zijn... Jokiem en de mannen van Kozeva, Joasj en Saraf, die heer-en-meester (letterlijk in het Hebreeuws: baäl) zijn geweest over Moab en zijn teruggekeerd naar Betlehem.” Deze mannen waren 'baäl' in Moab. Ze waren echter geen afgoden! Deze grote geleerde wijst erop, dat het woord 'baäl' ook betekent 'een vrouw nemen', dat is: 'trouwen'. In Deuteronomium 21:13 staat in de NBG: „...daarna moogt gij tot haar komen en haar huwen, zodat zij uw vrouw wordt.” „Haar huwen” is de vertaling van 'baäl', wat gewoon betekent: „Haar meester worden”.

In Exodus 22:8 staat: „Als de dief niet gevonden wordt, moet de eigenaar van het huis in het heiligdom zweren dat hij zich niet aan de bezittingen van de ander heeft vergrepen.” „De eigenaar van het huis” is wat wij in onze taal noemen „de heer des huizes”. Zo staat het ook in het Hebreeuws van de Bijbel: „De baäl van het huis”. Deze 'baäl' van het huis is dus geen afgod, maar gewoon de eigenaar van het huis.

Ongetwijfeld kent u de volgende woorden uit de geschiedenis van Jozef en zijn broers. „Kijk daar eens”, zeiden ze tegen elkaar, „daar komt die meesterdromer aan.” (Genesis 37:19) In het Hebreeuws zeiden ze: „Daar komt baäl van de dromen aan.” Was Jozef nu een afgod geworden? Natuurlijk niet!

In 1 Kronieken 5:5 lezen wij over „de vader van Micha, de vader van Reaja, de vader van Baäl”. Er is toch geen mens die denkt dat een afgod kinderen gekregen heeft? Baäl was gewoon een naam die ook aan mensen gegeven werd! Zo ook in 1 Kronieken 8:30 en 9:36.

The Englishman's Hebrew and Chaldee Concordance of the Old Testament splijt de verschillende betekenissen waarin het woord 'baäl' in de Bijbel voorkomt. Dan blijkt, dat het woord baäl gebruikt wordt om duidelijk te maken, dat er getrouwd wordt. Maar ook, dat God 'Baäl' genoemd wordt. Jesaja 54:5 (NBG) zegt: „Want uw man is uw Maker, HERE der heerscharen

is Zijn naam; en uw lossen is de Heilige Israëls, God der ganse aarde zal Hij genoemd worden.” Letterlijk vertaald uit het Hebreeuws staat hier: „Uw Baäl is uw Maker.” Is God nu ook al een afgod geworden? Geenszins! Toch wordt ook Hij ‘Baäl’ genoemd!

In Joël 1:8 worden de oudsten van het volk als volgt toegesproken: „Weeklaag als een jonge bruid die zich hult in het zwart, rouwend om de man van haar jeugd.” Letterlijk staat hier in het Hebreeuws: „rouwend om de ‘baäl’ van haar jeugd” en niet: de ‘man’. Toch is de vertaling correct, omdat het woord ‘baäl’ niet naar een afgod verwijst, maar naar een mens, haar jeugdliefde met wie zij trouwde.

In de Christelijke Encyclopedie wijst Prof. Dr. G. Ch. Aalders erop, dat het woord ‘baäl’ geen andere betekenis heeft dan „heer” of „bezitter”. Zo wordt het gebruikt voor de man als ‘heer (echtgenoot) van zijn vrouw’ of als ‘eigenaar van zijn rund’ of als ‘heer des huizes’.

Hij wijst erop dat het gebruik van dit woord in de Bijbel duidelijk maakt, dat het woord ‘baäl’ ook voor God gebruikt werd. Eén van de helden van David heette namelijk ‘Beälja’ (1 Kronieken 12:5). Deze naam betekent „JHWH is Baäl”. Natuurlijk wordt niet bedoeld dat JHWH een afgod is, maar dat Hij ‘Heer, Eigenaar, Meester’ is. In de naam van deze man werd duidelijk dat God de Meester van zijn leven was.

In de Bijbelse Encyclopaedie wijst Prof. Dr. W.H. Gispen erop, dat er aanduidingen zijn, dat de Israëlieten ook hun eigen God „Baäl” genoemd hebben. Hij wijst zowel op 1 Kronieken 12:5, als op 1 Kronieken 14:7, waar een zekere „Beëljada” (of Baäljada) genoemd wordt. Deze naam betekent: „Baäl weet”. Deze Beëljada wordt in de Bijbel ook ‘Eljada’ genoemd. Het heeft een gelijkkluidende betekenis: „God (El) weet”.

Hoewel het woord ‘Baäl’ in de Bijbel meestal verwijst naar een afgod, kun je dus niet zeggen, dat het woord ‘Baäl’ automatisch verwijst naar een afgod. Het feit dat in de islam op een zelfde manier gebruik gemaakt is van het woord dat in de Arabische wereld gebruikt werd (Allah), betekent dus ook niet dat je kunt zeggen, dat het woord Allah automatisch verwijst naar een afgod.

Je kunt het als volgt onder woorden brengen. Als ‘baäl’ wil zeggen dat ‘de heer’ bedoeld wordt (zowel de heer des huizes, als de heer van hemel en aarde), gaat het niet over een afgod. Zodra het woord ‘baäl’ echter de persoonlijke naam van een godheid is, dan wordt een afgod bedoeld.

Dit kun je ook zeggen voor Allah. Als het woord ‘Allah’ gewoon bedoeld is als ‘de godheid’, dan moet het woord ook op de God van de Bijbel toegepast worden en is er maar één Allah-God. Als iemand (weliswaar ten onrechte) het woord ‘Allah’ zou gebruiken als de persoonlijke naam van de godheid, zal het voor hem niet over dezelfde god als de God van de Bijbel gaan.

Hier komt nog iets bij. Op grond van de Bijbel belijden de Joden dat hun voorouders afgodendienaars waren! In Deuteronomium 26 staat: „U moet het volgende voor de HEER belijden: *‘Mijn vader was een zwervende Arameeër. Hij trok naar Egypte en woonde daar als vreemdeling met een handvol mensen, maar ze groeiden uit tot een zeer groot en machtig volk.’*” (Deuteronomium 26:5) Deze tekst moesten de Israëlieten zich steeds voor ogen houden. Ze komen uit een geslacht van zwervende Arameeërs, of, zoals de Statenvertaling het noemt: ‘van bedorven Syriërs.’ Zó wordt de aartsvader Jakob hier genoemd. Het verwijst o.a. naar de tijd dat Jakob bij oom Laban gewoond heeft. Bij oom Laban werden de afgoden gediend. Zelfs Jakobs eigen vrouw Rachel nam een afgodsbeeld mee op haar reis naar het beloofde land!

Toen Mozes een ontmoeting met God bij de woestijnstruik had, wist hij niet eens wie God was. Ook de Israëlieten kenden God niet, zo liet hij weten. De beschrijving hiervan is als volgt. De stem uit de struik zei:

„*‘Ik ben de God van je vader, de God van Abraham, de God van Izak en de God van Jakob.’ Mozes bedekte zijn gezicht, want hij durfde niet naar God te kijken. De HEER zei: ‘Ik heb gezien hoe ellendig mijn volk er in Egypte aan toe is, Ik heb hun jammerklachten over hun onderdrukkers gehoord, Ik weet hoe ze lijden.’*

Maar Mozes zei: *‘Stel dat ik naar de Israëlieten ga en tegen hen zeg dat de God van hun voorouders mij gestuurd heeft, en ze vragen: “Wat is de naam van die God?” Wat moet ik dan zeggen?’ ‘Zeg tegen hen: “De HEER heeft mij gestuurd, de God van uw voorouders, de God van Abraham, de God van Izak en de God van Jakob. En Hij heeft gezegd: ‘Zo wil Ik voor altijd heten, met die naam wil Ik worden aangeropen door alle komende generaties.’”* (Exodus 3:6,7,13,15)

Mozes leerde de God van het voorgeslacht kennen als de God die ziet en die te hulp komt. Hij leerde dat deze God anders is dan de afgoden. Deze God leeft en treedt handelend op.

In latere tijden horen wij nog regelmatig over afgoden bij de Israëlieten. Denk bijvoorbeeld aan de vrouw van David die een afgodsbeeld in huis had

en dit in het bed van David legde. Denk aan de afgoderijen die in het eerste deel van het boek Ezechiël beschreven worden. Er zijn heel wat keren afgoderijen geweest bij de Israëlieten, waarbij afgoden vereerd werden voor wie het zelfde woord voor 'God' gebruikt werd als voor de God van Abraham, Izak en Jakob. Toch werd de God van het voorgeslacht hierdoor niet gedegradeerd tot een afgod. Als we zó denken en spreken over de God van de Bijbel, moeten we consequent dit ook doen als het gaat over Allah. We maken op grond van de Bijbelse afgodenverhalen geen afgod van de God van Abraham, dan moeten we bij de islamieten die ook de God van Abraham dienen, niet zeggen dat zij wel een afgod dienen.

Zelfs de woorden '*melech*', '*moloch*' en '*milkom*' waren woorden die voor afgoden, ja zelfs voor één van de wreedste afgoden gebruikt werden en '*koning*' betekenden. Hetzelfde woord werd echter ook voor God gebruikt om aan te tonen, dat God de Koning van Israël was. Dit betekent toch niet dat God nu ook een afgod – en nog wel een zeer wrede! – geworden is?

Wat Israël deed: het woord van een afgod gebruiken en het een nieuwe betekenis geven – '*El*', '*God*' wat nu: '*God de Allerhoogste*' werd – dat deed Mohammed ook. Hij gebruikte het woord '*Allah*' en voegde er '*akbar*' aan toe om duidelijk te maken, dat Allah niet een afgod was, maar dat Allah dezelfde was als de God van de Bijbel. Allah is groter dan de afgoden. Wie ziet dat in de islam hetzelfde gedaan is als in de Bijbel, kan nu toch niet met een eerlijk geweten zeggen, dat Allah daarom toch een afgod is?

Als ik aan christenen die uit Arabische landen afkomstig zijn, vraag, hoe ze tegen God spreken als ze in hun eigen taal tot Hem bidden, dan zeggen zij mij: „Wij noemen Hem '*Allah*', want '*Allah*' betekent gewoon '*God*'". Wil iemand tegen deze christenen zeggen dat zij tot een afgod of tot de duivel bidden? Zelfs de Bijbel in de Arabische taal noemt Hem '*Allah*'. Er is gewoon geen ander woord voor God in het Arabisch!

We bezien de vraag vanuit ons eigen geloof

Als je de vraag wilt beantwoorden of Mohammed met '*Allah*' dezelfde bedoelde als onze God, hangt het ervan af hoe je de zaak bekijkt. Stel u voor, dat iemand – verwijzend naar het Oude Testament – u zegt dat de God van de Bijbel een wrede God is, die geniet van alle rampen en oorlogen op aarde en behagen heeft in het feit, dat een groot aantal mensen voor eeuwig verloren gaat. Of stel u voor, dat iemand u zegt dat de God van de Bijbel een moeder (Maria) heeft, dat zij de koningin van de hemel is en dat de God van de Bijbel indertijd aan een kruis gestorven is. De Joden werden immers beschuldigd van '*Godsmoord*'! Heeft zo iemand uit de een of andere kerk

dan dezelfde God als u, maar heeft hij een verkeerd beeld van God, of heeft hij een eigen God, die in zijn gedachten leeft zoals hij Hem zelf gevormd heeft? Heeft hij het wel of niet over dezelfde God als u? Hebben mensen uit zo'n andere kerk nu ook een andere God dan u? Het antwoord dat u op deze vraag geeft, is mede bepalend voor het antwoord dat u geeft op de vraag, of Allah dezelfde is als de God van Joden en christenen.

Ongetwijfeld weet u dat er 'christelijke' groeperingen zijn die op een sektarische en on-Bijbelse manier van zich doen horen. Als je hoort wat ze van God geloven, rijzen de haren je te berge. Ze scheuren hele families en gezinnen uiteen. De leiders manipuleren op een schandalige manier hun gemeenteleden. En toch zullen wij moeten erkennen, dat zij niet een andere God dienen. Ze dienen dezelfde God als de andere christenen. Ze hebben echter wel een sterk vertekend beeld van Hem!

Deze eerlijkheid moeten wij ook hebben ten aanzien van de islamieten.

Het gaat om een eerlijk antwoord

Het antwoord op de vraag of Allah dezelfde is als de God van de Bijbel, moet niet een ondoordacht antwoord zijn, maar een antwoord dat voortkomt uit kennis van de islam, kennis van de Bijbel en kennis van ons eigen geloof. Eigenlijk is het voor u niet belangrijk wat ik ervan vind. U zult zelf antwoord moeten geven op deze vraag. U moet de vraag dus niet aan mij stellen, opdat ik hem voor u zal beantwoorden. U moet de vraag aan uzelf stellen en u moet zelf het antwoord geven. Om u te helpen bij uw beslissing, geef ik u wat informatie over de islam.

Ik wijs u op een paar feiten:

1. Mohammed koos uit de 360 goden het woord „*Allah*” voor de nieuwe godheid. Het woord ‘*God*’ bestond namelijk niet in het Arabisch. Daarom nam hij het woord ‘*Allah*’ over en gebruikte dit als uitdrukking voor de enig ware God, de God van Joden en christenen! Geeft, wie zegt, dat Allah dus een afgod is, een eerlijk verslag van de werkelijkheid?
2. Er zijn christenen die zeggen, dat de islamieten zelf duidelijk maken, dat Allah een andere godheid is dan de God van de Bijbel. Zij zeggen, dat alleen al de uitdrukking „*Allahoe akbar*”, dat is „*Allah is groter*” laat zien, dat de islamieten bedoelen, dat Allah groter is dan de God van Joden en christenen. Maar bedoelen de islamieten dat ook? Dat is moeilijk te zeggen. Wij zagen eerder, dat voordat de islamitische godsdienst ontstond, er in Arabië veel goden vereerd werden. Men meende dat Allah de hoogste van alle 360 goden was. Vandaar, dat in die tijd „*Allahoe akbar*” gezegd werd, dat is „*Allah is groter*”. Allah is groter dan al die afgoden. Voor Mohammed betekende het echter, dat de God die hij bij Joden en christenen had leren kennen en die hij in het

Arabisch nu ‘*Allah*’ noemde, groter was dan alle afgoden! Het betekende ook, dat Allah groter is dan je Hem in je gedachten kunt voorstellen. Toch is het best mogelijk dat een aantal islamieten nu ook met deze kreet Allah vergelijkt met de God van Joden en christenen en laat merken, dat zij vinden, dat Allah groter is. Dat was echter niet de oorspronkelijke bedoeling van deze kreet.

3. Er zijn mensen die zeggen, dat Allah een andere God is dan de God van de christenen, omdat de islamieten Jezus niet erkennen als de Zoon van God. De islamieten zeggen immers dat Allah helemaal geen zoon heeft. Hebben de islamieten op grond van deze uitspraak nu ook een andere God? Als u hierop „ja” zegt, vraag ik u: „Hebben de Joden dan ook een andere God?” De Joden zeggen immers ook, dat God geen Zoon heeft! Ondanks het feit, dat de Joden zeggen, dat Jezus niet de Zoon van God is, zullen de meeste christenen toch zeggen, dat de God van de Joden ook onze God is. Gelden voor de islamieten andere regels?

Nogmaals: Verkondigde Mohammed toen hij de godheid ‘*Allah*’ noemde en zei dat hij de God van Joden en christenen bekend maakte, nu wel of niet dezelfde als de God van Joden en christenen? Als u deze vraag eerlijk wilt beantwoorden, moet u eens kijken naar andere christenen, die een sterk afwijkend geloof hebben.

Als een vrijzinnige spreekt over het ‘walgelijke’ van de leer dat het bloed van Jezus nodig was om mensen te redden (zoals hij dit noemt), dan herken ik mijzelf niet in zijn godsbeeld. Toch heeft hij het over dezelfde God als waarover ik spreek.

Als iemand die gelooft in de predestinatie, waarbij hij overtuigd is, dat God tot Zijn vreugde kiest wie er bij Hem in de hemel mag komen en ook tot Zijn vreugde kiest wie er naar de hel moet – naar de hel om God te behagen! – dan wijs ik deze leer als volkomen on-Bijbels af. Toch gelooft hij in dezelfde God als ik.

Als u meent dat Katholieken die beweren dat God een moeder heeft (Maria) en dat God (!) aan het kruis gestorven is en dat Joden „Godsmoordenaars” zijn (dat betekent, dat zij God vermoord hebben!), toch dezelfde God hebben als u hebt, waarom zou u dan ook niet van Allah kunnen zeggen, dat Hij weliswaar heel anders getoond en beleefd wordt dan wij vanuit de Bijbel weten, maar dat Mohammed toch deze God aan zijn volk wilde bekend maken? Zij die spreken over „de moeder van God” en Joden „Godsmoordenaars” noemen, hebben met deze leer een enorme barrière opgeworpen voor Joden om in de Here Jezus te kunnen geloven.

De leider van de Rooms Katholieke kerk, de paus, wordt ‘*Pontifex Maximus*’ genoemd. Dit komt uit het Latijn en betekent ‘*Hoogste Priester*’. Het komt

uit de Romeinse godsdienst en verwees naar de belangrijkste priester van de Romeinse afgoden. Betekent dit, dat de Rooms Katholieken nu de Romeinse afgoden dienen en dat zij niet de God van de Bijbel als hun God erkennen?

Als een Rooms Katholiek spreekt over Maria als moeder van God, dan herken ik mijzelf niet in zijn godsbeeld. Toch moet ik erkennen, dat hij spreekt over dezelfde God als waarover ik spreek.

Waarom erkennen mensen dat Katholieken en vrijzinnigen het niet over een andere God hebben, maar hebben de islamieten dit nu ineens wel? Waarom meten velen met twee verschillende maten?

Als u meent, dat mensen die zeggen dat de God van de Bijbel een wrede, wraakzuchtige oorlogsgod is, als u meent dat theologen en andere „christelijke” mensen die beweren dat de leer van de verzoening door het bloed zoals die zowel in het Oude- als in het Nieuwe Testament geleerd wordt belachelijk is, als u meent dat deze mensen het toch over dezelfde God hebben als u hebt, dan kunt u dit van de islamieten toch ook zeggen? Al deze christelijke mensen met hun afwijkende leer, kan ik niet als mijn broeders en zusters zien. Ik kan velen niet eens als Bijbelse gelovigen erkennen. Toch moet ik wel erkennen dat zij het over dezelfde God hebben als ik.

Als u echter van deze christelijke mensen, die een leer hebben die u afwijst, zegt dat zij het over een andere God hebben dan de God van de Bijbel, als u zegt, dat zij ook een andere God hebben dan u hebt, dan kunt u dit ook van de islamieten en Allah zeggen. Het is mijns inziens echter niet eerlijk, om te zeggen dat christelijke mensen het wel over dezelfde God hebben ook als zij een Godsbeeld hebben dat volkomen on-Bijbels is, maar dat de islamieten een andere God hebben. Zoals u denkt over andere christenen, zo dient u ook te denken over islamieten en Allah. Uw eerlijkheid ten aanzien van andere christenen moet dezelfde zijn als ten aanzien van islamieten. Uw kijk op andere christenen kan u helpen de vraag van dit hoofdstuk te beantwoorden.

Hoewel mensen een Godsbeeld kunnen hebben waarin ik mijzelf beslist maar dan ook beslist niet herken, moet ik wel erkennen, dat als zij over „God” spreken, zij het niet over een andere God hebben, maar dat wij het allemaal over dezelfde God hebben. Het feit dat mensen een vertekend beeld van God geven – een beeld waar ik ver vanaf sta – betekent nog niet, dat zij het nu ineens over een andere God hebben. Ik kan sommige „christenen” beslist niet mijn „broeders” noemen. Toch hebben zij het over dezelfde God als over wie ik het heb! Zo moeten wij, mijns inziens, ook eerlijk naar de

islam kijken.

Samenvatting

Realiseer u: het gaat niet over de vraag: „Wat vindt u van de islam?” Als ik die vraag moet beantwoorden met het oog op de tijd waarin wij leven, dan is mijn antwoord: hoewel de islam veel overeenkomsten heeft met de Bijbelse boodschap, is de islam toch wezenlijk anders. Als ik kijk naar wat de islam wil, namelijk alle mensen in de hele wereld onder de islam en dus onder de islamitische wetten brengen, dan beangstigt mij dit. Als ik kijk naar hoe de islam denkt over Joden en christenen en hoe de islam op den duur met Joden en christenen wil omgaan – hen allen doden als zij niet voor de islam buigen – dan beangstigt mij dit des te meer. Het gaat ook niet over de vraag, of ik geloof dat God of de engel Gabriël echt tegen Mohammed gesproken hebben. Dat geloof ik namelijk beslist niet. Dat hebt u eerder in dit boek kunnen merken.

U hebt in het begin van dit boek gezien, dat Mohammed in contact gekomen was met Joden en christenen en dat hij van hen geleerd had, dat er maar één God is: de Schepper van hemel en aarde. Wat deed Mohammed toen? Hij ging de God van de Joden en de christenen aan de Arabieren bekend maken. Wat vertelde hij? Hij vertelde: er is maar één God. Hij woont in de hemel. Hij is de Schepper van alles wat er is. Hij is de levende God. Hij is eeuwig. Hij is liefdevol en barmhartig. Hij heeft Adam als eerste mens geschapen. Hij is de God van Abraham, Ismaël, Izak, Jakob, Mozes, David, Salomo en van Jezus! Hij vertelde de mensen de verhalen die hij uit de Bijbel gehoord had. Hij vertelde over het leven van Jezus, over Zijn wonderen. Hij vertelde precies wie Jezus was: de Messias. Hij vertelde zelfs over Jezus' wederkomst.

Mohammed leerde de Arabieren wie de God van de Bijbel is. Hij gaf echter in een aantal opzichten een vertekend beeld van God. Maar dat doen veel christenen ook. Veel christenen geven ook een vertekend beeld van God! Toch hebben zij het over de enig ware God. Als christen ben ik het dus niet eens met alles wat de islam leert. Beslist niet! Als Mohammed echter de God van de Bijbel aan de Arabieren bekend gemaakt heeft – ook al gaf hij over bepaalde zaken een andere visie dan in de Bijbel staat – dan had hij het wel over de God van de Bijbel!

Helaas kon Mohammed niet lezen en schrijven. Alle verhalen die hij van Joden en christenen gehoord had heeft hij blijkbaar niet precies onthouden en toen heeft hij verschillende zaken door elkaar gehaald. Zijn zieke geest heeft hem echter ook meegenomen op een pad waarop hij steeds meer van

de Bijbelse boodschap afdwaalde. Zo ook kon hij later – helaas net als veel christenen in de wereld – niet meer zien dat Joden het uitverkoren volk waren. Ook zag hij niet dat Jezus volgens Gods voornemen aan een kruis gestorven was tot redding van verloren mensen! Zo stelden de islamieten zich helaas buiten de redding die God in de Here Jezus had aangeboden!

De islam grenst wel aan...

In de praktijk geeft de wijze waarop over Allah gesproken, gedacht en geschreven wordt door een groot aantal islamieten voor mij de conclusie, dat zij een godsbeleving hebben die grenst aan het afgodische en demonische. Naast de eigenschappen die de Bijbel aan God toeschrijft, bezien zij Allah zoals mensen in andere godsdiensten hun afgod bezien. Hoewel Allah in de Koran niet als een afgodisch-demonisch wezen beschreven wordt, wordt hij door een aantal islamieten haast wel zo ervaren. Hier is dus duidelijk een verschil tussen wat de islamitische leer over Allah zegt en wat de islamieten zelf in de praktijk van hun leven van Hem maken!

U mag zelf de vraag beantwoorden: Als de islam gelooft in de God van de Bijbel, als in de Koran staat dat de Bijbel het boek van God is en dat Joden en christenen „*de mensen van het boek*” zijn, hebben de islamieten het dan over een andere God dan de God die wij dienen, of hebben zij het over dezelfde God?

Nogmaals: Dit te erkennen betekent niet, dat ik het eens ben met alles wat een islamiet gelooft. Natuurlijk ben ik het niet met hem eens. Maar dat is de vraag ook niet. Het is ook niet de vraag of ik geloof dat Mohammed een gezant of profeet was van God (of: Allah, zo u wilt). Dat wijs ik ten stelligste af! De vraag is alleen of Mohammed de God van de Bijbel aan zijn volk bekend wilde maken of dat hij één van de vroegere afgoden aan zijn volk wilde bekend maken.

Prof. Dr. Hans Jansen (ja, de man die het boek met de titel ‘Islam voor varkens, apen, ezels en andere beesten’ schreef) gaf aan het eind van een lezing over de vraag of God en Allah dezelfde zijn, het volgende slotcommentaar (nadat hij eerst een aantal kritische opmerkingen over de islam gemaakt had). Zijn commentaar was op internet te lezen en luidde als volgt:

„Het woord Allah verwijst gewoon naar God. Allah is de God die Mohammed uit de Bijbel heeft leren kennen. Zo is Allah de God van Adam, Abraham en Jezus. Hij is liefdevol en barmhartig, net zoals God in de Bijbel beschreven wordt.

Dit betekent echter niet, dat de islamieten hetzelfde denken over Allah, als wij denken over God. Wij verschillen dan van mening. De eerlijkheid gebiedt om te erkennen, dat de christenen onderling ook sterk verdeeld zijn in hun denken over God. Maar om te zeggen dat ze daarom allemaal een andere God hebben, dat gaat me toch echt te ver.

Ik herken de God van de Bijbel niet in de opvatting die bepaalde christenen van God hebben. Toch hebben zij het over dezelfde God als over wie ik het heb. Ik herken het beeld dat ik van God heb ook niet in de opvattingen die islamieten van God hebben. Toch hebben zij het ook gewoon over 'God'."

Wees eerlijk: ook Joden zeggen dat God geen Zoon heeft!

Wij kijken naar een aantal argumenten die veel christenen aandragen als 'bewijs' dat Allah een afgod of de duivel is. Deze christenen zeggen, dat Allah een andere God is dan de God van de Bijbel, omdat de islam leert dat Allah geen Zoon heeft. Deze christenen menen, dat God alleen de God van de Bijbel is als je erkent dat God een Zoon heeft. Dat klinkt heel Bijbelgetrouw! Maar: hoe zit het dan met de Joden? Hebben de Joden nu ook ineens een andere God dan de christenen? De Joden geloven toch ook dat God geen Zoon heeft? Dienen de Joden nu ook ineens een afgod? Als wij zeggen, dat de islamieten een andere God hebben dan wij, omdat zij zeggen dat hun God geen Zoon heeft, moeten wij ook zeggen, dat de Joden een andere God hebben dan wij. De Joden zeggen wat dit betreft precies hetzelfde als wat de islamieten zeggen.

Als men zegt, dat Allah een afgod of de duivel is, omdat islamieten niet in de Drie-eenheid van God geloven, moet u zich bewust zijn, dat er in de eerste plaats ook christenen zijn die hier niet in geloven (deze christenen menen dat God de Vader en de Here Jezus één en dezelfde persoon zijn), en dat in de tweede plaats de Joden ook niet in de Drie-eenheid geloven. Hebben de Joden en deze christenen nu een andere God dan wij, of is er een verschil tussen hun gedachten over God en onze gedachten over God en gaat het wel over dezelfde God?

Wees u bewust dat uw denken over Allah en de toepassing hiervan zelfs kan leiden tot antisemitisme, ook al realiseren velen zich dit niet. Een bekende prediker in ons land wilde niet erkennen, dat Allah in feite dezelfde is als de God van de Bijbel, ook al zeggen de Joden zelf dat dit zo is. Zijn bezwaren tegen de islam moest hij nu ook toepassen op het jodendom. In zijn afwijzen van Allah bracht dit hem tot de uiterste consequentie toen hij zei: „*De Joden hebben de duivel als god.*” Mensen zijn zich vaak niet bewust dat alle redenen die zij aandragen om te 'bewijzen' dat Allah niets met de God van

de Bijbel te maken heeft, allemaal handvatten zijn voor de antisemieten (en die zijn er ook genoeg onder de christenen!) om het Joodse volk een trap te geven. Hoewel veel Joden en rabbijnen Allah erkennen als God en weten wat de Bijbel van de islamieten zegt, distantiëren veel christenen zich hiervan en doen als gevolg daarvan – zonder zich dit bewust te zijn – zeer antisemitische uitspraken! Wij zijn geen antisemieten! Wij noemen Allah geen afgod of de duivel, op de grond waarvan Joden ook afgodendienaars genoemd zouden kunnen worden.

Zeer waarschijnlijk hebt u moeite met de zware straffen die in de Koran op bepaalde overtredingen opgelegd worden. Maar deze komt u in de Bijbel toch ook tegen? Bent u de „*steniging*” vergeten? Overigens moet gezegd worden, dat de Bijbelse steniging heel weinig ten uitvoer gebracht is. De Joodse rechters konden iemand alleen ter dood veroordelen, als er minstens 2 getuigen waren, die allebei letterlijk hetzelfde gehoord en gezien hadden en dit zo ook voor de rechters verklaarden. Daarnaast moesten ze de overtreder ook nog gewaarschuwd hebben, voordat hij in de fout ging. Was aan deze voorwaarden niet voldaan, dan kon geen doodstraf opgelegd worden!

Je kunt op grond van de zware straffen in de islam dus niet zeggen dat Allah daarom een afgod of de duivel zou zijn.

Waarschijnlijk hebt u moeite met de wreedheid die je bij een aantal islamieten vindt. De islam wordt door de eeuwen heen gekenmerkt door veel wreedheid en bloedvergieten. Denk aan ayatollah Khalkhali die voorzitter was van de Iraanse Raad van Rechters nadat sjah Mohammed Reza Pahlevi uit Perzië verjaagd was. Deze ayatollah sprak in enkele dagen in processen van slechts enkele minuten 85 doodvonnissen uit. Een aantal van deze doodvonnissen voltrok hij persoonlijk. Hij trok de hoofden van geëxecuteerde Amerikanen aan de haren uit een plastic zak en toonde ze voor de TV-camera's. Eén van zijn uitspraken was: „*Wie tegen de doodstraf is hoort niet thuis in de islam.*”

De islam heeft tientallen miljoenen Joden en christenen omgebracht. In dezelfde tijd hebben de moslims echter nog veel meer van hun eigen geloofsgenoten omgebracht. Vaak onder gruwelijke omstandigheden. Moslims kunnen ook tegen elkaar ten strijde trekken en kunnen dan ook barbaars wreed zijn. Denk aan de oorlog tussen Iran en Irak, aan het eind van de twintigste eeuw, toen zelfs kinderen naar het slagveld gestuurd werden met een plastic sleuteltje om hun nek. Dan konden ze zelf de poort van het paradijs openen als ze sneuvelden...

Dit alles zijn echter geen eerlijke argumenten om te stellen, dat de islamieten ‘daarom’ een afgod of de duivel dienen. Christenen behoren nederige mensen te zijn die weten dat je niet op een oneerlijke manier een ander mag (ver)oordelen. We hoeven het echt niet in alles met islamieten eens te zijn – dat zijn we ook niet – maar we moeten wel bij ons oordeel laten zien, dat we een eerlijk oordeel geven, dat op Bijbelse gronden gefundeerd is en niet op ons gevoel.

Want... bent u de onvoorstelbare wreedheden van de christelijke Kruisvaarders vergeten, of hebt u daar nooit van gehoord? Bent u de kinderkrustochten vergeten, waarbij kinderen als christelijke soldaten naar Palestina gezonden werden? Bent u de onvoorstelbare wreedheid van het christelijke Duitsland tijdens de Tweede Wereldoorlog vergeten, met zijn 6 miljoen vermoorde Joden? Bent u vergeten hoe SS'ers het ene moment een religieus lied zongen en het andere moment een Jood vermoordden? Bent u de inquisitie vergeten, toen christenen andere christenen vreselijk mishandelden en vermoordden? De Spaanse inquisitie alleen al liet in de 16e en 17e eeuw ongeveer 32.000 ‘kettters’ op de brandstapel omkomen.

Hebt u nooit gehoord hoe mensen van de ene kerk mensen van een andere kerk stelselmatig vermoord hebben? Weet u dat in de loop der eeuwen de christenen veel slechter voor de Joden waren dan de islamieten? Joden leefden liever onder een islamitische regering dan onder een christelijke regering! De christenen hebben bij de Joden een veel slechter godsbeeld achtergelaten dan de islamieten! Maar dit alles is toch ook geen bewijs dat deze christenen afgodendienaars of satanisten waren? Het waren gewoon slechte christenen. Zij deugden niet. God Zelf was *niet* slecht!

Ik meen, dat het antwoord gewoon is, dat Mohammed aan de islamieten dezelfde God bekend wilde maken: de Schepper van hemel en aarde die hij van Joden en christenen had leren kennen, de God – zoals zij zelf ook zeggen – van Adam, Abraham, Mozes, David en Jezus (!). Mohammed vertelde de Arabieren van de God die Zichzelf in de Bijbel geopenbaard heeft. Hij vertelde van God, die niet alleen de Schepper is, maar die ook enig is en eeuwig is, die liefdevol, barmhartig, genadig en vergevingsgezind is. Hij vertelde dat God is, zoals God Zichzelf in Exodus 34 aan Mozes geopenbaard heeft: *„Een God die liefdevol is en genadig, geduldig, trouw en waarachtig, die duizenden geslachten zijn liefde bewijst, die schuld, misdaad en zonde vergeeft, maar niet alles ongestraft laat en voor de schuld van de ouders de kinderen en kleinkinderen laat boeten, en ook het derde geslacht en het vierde.”* (Exodus 34:6,7)

Mohammed wilde dat de Arabieren deze God – dus: onze God – zouden leren kennen. Als christen kan en mag ik echter niet geloven, dat God Zich apart aan Mohammed geopenbaard zou hebben. Zoals ik veel zogenaamde profetieën van christenen afwijs omdat God in Christus het laatste woord gesproken heeft, zo wijs ik ook af, dat God nog een aantal keren speciaal tegen Mohammed gesproken zou hebben. Mohammed zelf kwam op een bepaald moment met zijn leer voor de islamieten.

Het is begonnen met het overnemen van de God van Joden en christenen. Hierin moeten wij eerlijk zijn. Mohammed wilde de Arabieren niet een door hemzelf bedachte godheid prediken. Daarna dwaalde Mohammed af en ging hij verhalen vertellen die niets meer met de Bijbel te maken hebben. Zijn visie op God bleef dezelfde, zijn verhalen over allerlei andere zaken had hij niet van Joden en christenen vernomen en berustten niet op de Bijbelse boodschap.

Nu kan er wel beweerd worden dat Mohammed speciale goddelijke openbaringen gehad heeft, maar dat is voor een christen absoluut onaanvaardbaar. Mohammed zelf twijfelde ook of het wel waar was dat God echt tegen hem gesproken had. Zijn vrouw geloofde echter dat God tegen hem gesproken had – en toen nam Mohammed maar aan dat zijn vrouw het wel bij het rechte eind zou hebben. Zie hoofdstuk 2.

Hoewel Mohammed aan de islamieten de God van de Bijbel bekend wilde maken, moet wel gezegd worden dat de islamieten een vertekend beeld (dus: een onjuist beeld) van Hem hebben overgehouden. Zij hebben een karikatuur van Hem overgehouden en zij hebben een karikatuur van Hem gemaakt! Daarmee zijn zij op de verkeerde weg terechtgekomen.

Wie de manier ziet waarop met name fundamentalistische moslimextremisten over Allah denken en spreken, kan daar echter geen overeenkomst met de God van de Bijbel meer in zien!

Met klem wil ik erop wijzen, dat ik de islam afwijs, omdat het een afdwalen van de Bijbelse boodschap is en een verkeerd beeld geeft van de ene ware God. Ik ben mij bewust van de zegen, die de islamitische Arabieren van God gekregen hebben, omdat zij ook nakomelingen van Abraham zijn. Ik ben mij ook bewust van de grote haat die velen van hen tegen Joden en christenen hebben.

Toch moet ik eerlijk zijn. Als iemand zegt – en dat zeggen de islamieten – dat zij de God van Abraham, Izak en Jakob, de God van Mozes, David en Jezus dienen, dan is die God niemand anders dan de God die ik ook dien. Er

zijn niet drie verschillende Goden van Abraham en Jezus; één voor de Joden, één voor de christenen en één voor de islamieten! In de Bijbel openbaart de enig ware God Zich als de God van Abraham. Als mensen – wie zij ook zijn – de God van Abraham hebben leren kennen, dan hebben zij de God van de Bijbel leren kennen, zelfs als deze mensen zelf niet eens in het bezit van een Bijbel zouden zijn! Nu Mohammed aan zijn volk de God van Abraham bekend gemaakt heeft, kan het niet anders dan dat het ging over de ene ware God. Maar... Mohammed heeft Hem helaas niet bekendgemaakt zoals Hij Zichzelf via de Bijbel geopenbaard heeft. Zo kregen de islamieten een boodschap over dezelfde God, maar zij kregen een onvolkomen beeld van Hem. De wijze waarop de islamieten in onze dagen van Allah getuigen maakt ook, dat velen eerder aan een andere God zullen denken dan aan de God van de Bijbel. Ik herken de volheid van God niet in hun godsbeeld. Zij geven een onjuist beeld van Hem!

Datzelfde moet ik echter ook van allerlei christelijke groeperingen zeggen: het gaat om dezelfde God, maar zij hebben wel een vertekend beeld van Hem!

Ik meen, dat het grootste probleem echter niet is de kijk die de islamieten op Allah (God) hebben, maar het feit, dat zij Jezus als de Weg naar het Vaderhart van God niet kennen (Johannes 14:6).

De islamieten kennen de God van hemel en aarde, MAAR ZIJ KENNEN DE HERE JEZUS NIET ALS HUN REDDER. Zij kennen de Here Jezus niet als het Lam van God, dat de zonde van de wereld weggenomen heeft (Johannes 1:29). Zij kennen de Here Jezus niet als de verzoener van hun zonden! Zij kennen de Here Jezus niet als de enige Weg naar het Vaderhart van God! Dát is hun probleem en dát is hun nood.

Het hart van het evangelie – het verzoenend lijden en sterven van de Here Jezus – ontbreekt in sommige kerken en bij sommige christelijke mensen. Het ontbreekt ook in de islam. Dát is de grote nood van deze kerken, van deze mensen en van de islam. Zij weten dat er een God is. Zij kennen tot op zekere hoogte de God van de Bijbel. Zij kennen Hem echter niet als hun hemelse Vader, omdat ze de Here Jezus niet als hun Heiland kennen. Daardoor zijn zij allen ‘geestelijke wezen’; mensen zonder hemelse Vader!

Dat is ook de nood van de islamieten. Zij weten van de Schepper van hemel en aarde. Zij hebben gehoord van het leven van Jezus op aarde. Zij kennen Hem echter niet als hun Heiland. Zij kennen God niet als hun hemelse Vader. Daarom zijn zij ook geestelijke ‘wezen’!

Hoofdstuk 11 - DE ISLAMIETEN

De islam is een geloof, dat zijn aanhangers de weg wil wijzen naar een goede levenswijze, ook al verschilt die levenswijze soms opvallend met de levenswijze, zoals de Bijbel die voorschrijft.

De islamieten vormen een hechte gemeenschap, ongeacht waar zij ook wonen en hoe zij leven. Zij voelen zich, net zoals wij dat bij de Joden zien, allen met elkaar verbonden. Zij komen ook voor elkaar op. Zij zijn allen broeders van elkaar, s. 49:10.

Islamieten moeten bijvoorbeeld vergevingsgezind zijn, zowel tegen andere islamieten als tegen ongelovigen, s. 42:43; 45:14. Zij mogen niet stelen, want diefstal is onverenigbaar met het geloof, s. 60:12. Ook overspel is verboden. Voor deze zonde geldt als straf de geseling. Soera 24:2 zegt: „Geselt iedere echtbrekster en echtbreker met honderd slagen. En laat medelijken met hen u van de gehoorzaamheid aan Allah niet afhouden indien gij in Allah en de Laatste Dag gelooft. En laat een groep gelovigen getuige zijn van hun bestraffing.” Overigens geeft de Koran hier twee tegenstrijdige geboden. In s. 4:15,16 blijkt, dat de straf voor mannen juist verzacht wordt en voor vrouwen verzwwaard wordt.

Islamieten mogen, net als de Joden, geen varkensvlees eten (s. 2:173; 5:3; 6:145; 16:115), terwijl zij ook geen wijn mogen drinken (s. 2:219; 4:43; 5:90,91), wat Joden wel mogen.

Wij zagen, dat de Koran leert dat Allah geen kinderen heeft. Dit heeft als logisch gevolg, dat Hij ook geen vader is voor zijn volgelingen. De islamieten vereren en dienen Allah, maar zij hebben niet zo'n contact met hem, zoals de gelovigen van de Bijbel met God hebben, die weten, dat zij Zijn kinderen zijn en dat Hij hun Vader is (vgl. Johannes 1:12; 20:17). De Koran noemt Allah dus niet de vader van zijn volgelingen.

Islamieten kennen niet de persoonlijke omgang met God, zoals Joden en christenen die kennen. De islamieten spreken ook niet, zoals wij dat doen, over een persoonlijk geloof en een persoonlijke relatie met God. Hij woont ook niet bij hen. Zoals de christenen weten, dat de Heer door Zijn Geest in hun hart woont en hun leven tot Zijn tempel gemaakt heeft, zo kennen de islamieten deze zegeningen niet.

De islamieten kennen uit de Koran niet een God die, als je zonden rood zijn

als karmozijn, ze wil maken als witte wol (Jesaja 1:18). Opmerkelijk is ook, dat de Koran de islamieten niet oproept elkaar lief te hebben, zoals de Bijbel dit doet.

Hoewel de Koran niet de opdracht geeft om de jongens te besnijden, doen islamieten dit wel. In sommige kringen gebeurt het als een hygiënische maatregel als het jongetje ongeveer 7 dagen oud is, bij anderen gebeurt het op de leeftijd van 7-8 jaar, waarbij het jongetje overgaat tot de mannengemeenschap. Soms pas op de leeftijd van 11 jaar of hier ergens tussen in.

Man en vrouw in de islam

‘Binnen de islam zijn man en vrouw gelijk’ zeggen sommigen, terwijl anderen dit fel ontkennen. In soera 2:187 zegt de Koran over de relatie tussen man en vrouw, dat de vrouwen een kleed zijn voor de mannen, net zoals de mannen een kleed zijn voor de vrouwen. Zoals kleding die je dicht op je lichaam draagt je warmte geeft, je fouten verbergt en je mooier maakt dan je in werkelijkheid misschien bent, zo is het huwelijk ook voor twee mensen die nu heel dicht bij elkaar zijn. Het wordt echter niet in alle landen zo mooi ervaren. Er zijn ook landen waar vrouwen lijden onder eerwraak, onder moorden die islamitische mannen begaan als deze mannen menen dat ze een vrouwelijk familielid moeten doden, omdat ze haar hart volgt en haar mannelijke familieleden ongehoorzaam is.

De eerwraak behoort niet tot de sharia. Veel islamieten menen echter dat eerwraak tot de kern van het gezinsleven behoort.

De vrouwen nemen vaak een ondergeschikte plaats in de islamitische wereld in. Zij kunnen niet zelf contracten afsluiten, terwijl in rechtszaken hun getuigenis maar gedeeltelijk geldig is. Sommige beroepen, zoals dat van rechter, staan niet open voor vrouwen, terwijl in sommige landen de vrouwen niet eens een auto mogen besturen.

Veel moslimvrouwen hebben echter niet het gevoel, dat zij door de islam achtergesteld worden ten opzichte van de man. Zij menen dat deze tweederangs positie cultureel bepaald is. Het heeft in hun ogen echter niets te maken met hun geloof, omdat de islam juist oproept tot respect voor vrouwen en de gelijkheid van mannen en vrouwen leert. Maar... is dat echt de boodschap van de Koran? Er is een groot aantal verzen waarin over de vrouwen gesproken wordt. Deze verzen leren, dat het de man is die toezicht houdt op zijn vrouw, omdat Allah de man boven de vrouw geplaatst heeft, zoals de Bijbel ook leert, dat de man het hoofd van zijn vrouw is (1 Corinthhe

11:3). In de praktijk leggen de islamieten dit toezicht uit als een opdracht aan de man om zijn vrouw en zijn gezin te onderhouden, maar ook als een opdracht om allebei te zorgen voor liefde, vertrouwen, trots, respect en eer. Toch staan de mannen een trapje hoger dan de vrouwen binnen de islam.

Een vrouw die ongehoorzaam is aan haar man moet eerst vermaand worden, helpt dit niet dan moet ze genegeerd worden en als ook dat niet helpt moet haar man haar slaan. Volgens islamieten gaat het hier echter niet over alle vrouwen maar alleen over vrouwen die ongehoorzaam zijn aan hun echtgenoot, die hun kinderen niet opvoeden en uitgaan wanneer ze maar willen, geen gezag van hun man dulden en weigeren zich aan hun verplichtingen te houden.

Islamitische mannen wordt geleerd dat hun vrouwen zijn als 'land dat bewerkt moet worden'. Dit moeten die mannen doen zoals zij het zelf willen. Aan de andere kant zeggen de islamieten dat ook deze opdracht de vrouwen eert en dat vrouwen niet het eigendom zijn van hun man, maar dat vrouwen zijn als een 'vruchtbare akker' waar de man behoedzaam voor moet zorgen.

Het probleem is, dat er teksten in de Koran staan die oproepen tot respect en gelijkheid voor vrouwen net als voor mannen, die vrouwen waardigheid geven, maar dat er ook teksten in de Koran staan die vrouwen afschilderen als wezens die inferieur zijn. De Koran spreekt over vrouwen zoals het ook in de Arabische wereld was in de tijd vóór Mohammed, terwijl de Koran ook spreekt over vrouwen zoals Mohammed hen graag zou zien. Het probleem is, dat nergens wordt vermeld dat het oude beeld verwerpelijk is, zodat velen op grond van de Koran de vrouwen als minderwaardig beschouwen. Zo spreekt de Koran in feite twee talen en heeft hij twee verschillende boodschappen voor twee verschillende groepen mensen. Het ware te wensen dat de islamitische leiders eens en voor altijd duidelijk zouden maken, dat de positie van de vrouw slechts vanuit de ene optiek gezien mag worden: als gelijk aan de man. Dat zou veel leed voor veel vrouwen wegnemen.

Als het gaat over de sluier, polygamie, het slaan van vrouwen, afwezigheid van vrouwen in de politiek, vrouwen die geen eigen geld en bezit mogen hebben, vrouwen die tot een huwelijk met een man van dezelfde stam gedwongen worden zelfs al houden zij niet van die man, dan wijzen islamieten erop, dat dit voortkomt uit de cultuur van hun land en dat het niets te maken heeft met de islam. Deze gebruiken waren er al voordat de islam ontstond. Des te meer zou dit een aanleiding moeten zijn om de

positie van deze vrouwen te verbeteren. Het gebeurt echter niet.

Hoofdstuk 12 - HET HUWELIJK

In de Arabische wereld waarin Mohammed optrad hadden de vrouwen zo goed als geen rechten. Ze werden als minderwaardige wezens behandeld. Een man kon zijn vrouw zonder meer zijn huis uitsturen. Dit deed Mohammed verdriet en hij kwam met wetten die de positie van de vrouw binnen de islam behoorlijk verbeterden.

Dit betekent echter niet dat de vrouw op een gelijkwaardige plaats gesteld werd naast de man. Ze kwam op een hogere plaats dan ze had vóór de islam, maar ze bleef de mindere van de man. De islam kan soms erg minderwaardig over vrouwen spreken. Wij citeren een aantal uitspraken:

„Vrouwen zijn dommer dan mannen.” (Bukhari, deel I, boek 6, nr. 301)

„Vrouwen zijn de domste wezens die er bestaan en omdat de hel voor domkoppen geschapen is, gaan de meeste vrouwen naar de hel.” (vgl. Muslim, boek 4, nr. 1926 – *„de meeste vrouwen zijn brandstof voor de hel.”*)

„Vrouwen zijn verantwoordelijk voor de ondergang van een volk. Je gebed wordt ongeldig als er een ezel, een vrouw of een zwarte hond (d.i. de benaming voor de duivel) aan je voorbijgaat.” (Muslim, boek 4, nrs. 1032 en 1034) Je gebed wordt overigens ook ongeldig als een varken of een Jood je passeert!

Met welk doel trouwt een islamitische man? Om twee belangrijke zaken: seks en het krijgen van kinderen. Kinderen zijn belangrijk, want ze zorgen voor de uitbreiding van de islam. Daarom is het verwekken van kinderen een heilige plicht voor de islamitische man. De vrouw moet daarbij niet vergeten, dat haar houding hierin bepaalt of ze later in de hemel of in de hel komt. Een vrouw moet daarom altijd bereid zijn om aan de seksuele gevoelens van haar man tegemoet te komen, op straffe van de hel. De engelen zien erop toe, dat de vrouw hierin bereidwillig is voor haar man. Hierbij moeten wij bedenken dat ook de Bijbel het recht op seks erkent, zij het dat het in de Bijbel niet alleen de man geldt, maar ook de vrouw (1 Corinthie 7:3-5).

De Koran schrijft voor, dat mannen hun vrouwen goed behandelen. Ook mogen mannen niet trouwen met vrouwen die zij „als erfenis” krijgen, als die vrouw niet met hen wil trouwen. Wie niet in staat is om het huwelijk met een gelovige vrouw te betalen, kan beter met een gelovige slavin

trouwen. Je a.s. vrouw moet echter wel rein geleeft hebben en dus geen overspel gepleegd hebben. Voor de mannen schijnt deze opdracht niet te gelden...!

Zoals de Bijbel laat weten dat een aantal relaties als incest beschouwd dienen te worden en daarom verboden relaties zijn, zo doet de Koran dit ook. Een man mag niet trouwen met de vrouw van zijn vader, met de vrouw van zijn zoon, met zijn moeder, met de moeder van één van zijn vrouwen, met zijn zuster, met zijn tante, met de dochter van één van zijn vrouwen, met de dochter van zijn zuster (zijn nicht), met de dochter van zijn broer (zijn nicht), met twee vrouwen die elkaars zusters zijn en met vrouwen die getrouwd zijn.

Het ‘genotshuwelijk’

Hier mag een bijzonderheid binnen de islam niet onvermeld blijven. Een islamiet mag met vier vrouwen getrouwd zijn. Stel u een islamitische man voor die met één vrouw getrouwd is. Hij leert echter een andere vrouw kennen met wie hij naar bed wil, bijvoorbeeld een prostituee. Dat is verboden binnen de islam, omdat seks alleen binnen het huwelijk is toegestaan. Er is nu een heel eenvoudige oplossing voor dit probleem bedacht. De man sluit een „*genotshuwelijk*” met de bewuste vrouw. Dit betekent, dat hij een huwelijk voor een beperkte tijd sluit. Zodra dit huwelijk een feit is mag hij seks met haar hebben. Dit genotshuwelijk is maar voor korte duur; misschien een half uur, een uur, of een dag. Direct na afloop van de afgesproken periode eindigt dit huwelijk automatisch. De man heeft nu geen buitenechtelijke relatie gehad en heeft dus ook geen overspel gepleegd.

Men zegt weleens dat Joden vindingrijk zijn om met alle geboden te kunnen leven, islamieten blijken het ook te zijn!

Hoewel het genotshuwelijk niet tot de Joodse godsdienst behoort en trouwen in de Joodse godsdienst in principe net als bij christenen ook ‘voor het leven’ is, kent de Joodse geschiedenis ook enkele voorbeelden van wat bij de islamieten het ‘genotshuwelijk’ genoemd wordt (zie de Talmoad Joma 18b). In het oude jodendom kon je óók voor slechts één dag getrouwd zijn. Toen Rav in de stad Darsisj (in Babylonië, derde eeuw na Christus) terechtkwam, riep hij openlijk: „Wie wil voor één dag mijn vrouw zijn?” Hij is niet de enige van wie zoiets bekend is. Rav. Nachman deed hetzelfde in de stad Shekunzib (ook in Babylonië, vierde eeuw na Christus). In plaats van in een overspelige relatie terecht te komen, wilden deze mannen een officieel tijdelijk huwelijk sluiten, waarbinnen seks geoorloofd was. Naar de letter van de wet bleven deze mensen binnen de perken van het toegestane. Naar

de geest van de wet natuurlijk niet!

Een ongehoorzame vrouw

Mohammed zag de mannen als regenten van hun vrouwen. „*Mannen zijn voogden over de vrouwen, omdat Allah de een boven de andere heeft doen uitmunten en omdat zij van hun rijkdommen besteden. Deugdzame vrouwen zijn dus zij, die gehoorzaam zijn en heimelijk bewaren, hetgeen Allah onder haar hoede heeft gesteld. En degenen, van wie gij ongehoorzaamheid vreest, wijst haar terecht en laat haar in haar bedden alleen (geen seks meer) en tuchtigt haar (sla haar). Als zij u dan daarna gehoorzamen, zoekt geen weg tegen haar. Waarlijk, Allah is Verheven, Groot.*” (s. 4:34)

Als een vrouw een overtreding begaat, moet de man haar vermanen. Mocht ze berouw hebben, dan moet hij het haar vergeven, want Allah vergeeft ook.

Als een man zich zorgen maakt over de gehoorzaamheid van zijn vrouw, moet hij hierover eerst eens met haar praten. Mocht dit niet helpen, dan moet hij haar seksueel op rantsoen zetten en dus geen seks meer met haar hebben. Helpt dit ook niet, dan moet hij haar slaan.

Als een vrouw een ernstige misstap begaan heeft, moet dit door middel van het getuigenis van vier mannen bevestigd worden. Als die het echt kunnen bevestigen, mag een man zijn vrouw in een kamer opsluiten tot de dag van haar dood. Dan heeft ze levenslange gevangenisstraf in haar eigen kamer!

Als een man of een vrouw overspel pleegt, moet zowel de man als de vrouw gestraft worden met honderd zweepslagen. De andere islamieten mogen geen medelijden met hen hebben als zij op deze manier gestraft worden. De overspelige man of vrouw mag hierna alleen nog trouwen met een ander die ook overspelig geweest is.

Als men een keurige getrouwde vrouw van overspel beschuldigt terwijl deze beschuldiging niet door vier getuigen bevestigd kan worden, dient de aanklager(s) met tachtig zweepslagen gestraft te worden.

Als een man zijn eigen vrouw van overspel beschuldigt terwijl hij geen getuigen heeft die dit kunnen bevestigen, moet hij vier keer in de naam van Allah zweren dat hij de waarheid spreekt. Vervolgens moet hij zeggen: „*Als ik lieg, mag de straf van Allah over mij komen.*” De straf voor overspel wordt echter niet uitgevoerd als de vrouw vier keer bij Allah zweert dat haar man liegt en vervolgens zegt: „*De straf van Allah mag over mij komen als mijn man de waarheid gesproken heeft en ik gelogen heb.*”

De vrouwen van Mohammed

Hoewel de islamitische mannen niet meer dan vier vrouwen mogen hebben, had Mohammed zelf er meer. Hij verdedigde dit door mee te delen, dat Allah zelf hem toestemming had gegeven om meerdere vrouwen te hebben. Mohammed mocht zelfs een seksuele relatie hebben met iedere vrouw die zich hiervoor bij Mohammed meldde. Mohammed mocht vrouwen nemen, vrouwen wegzenden (echtscheiding) en dezelfde vrouwen weer terugnemen als hij dit wilde. Deze regel gold alleen voor Mohammed zelf. Wát hij hiermee ook deed, het was geen zonde. Als hij er maar voor zorgde, dat deze vrouwen zich gelukkig bij hem voelden. Overigens is ook weer tegen Mohammed gezegd, dat hij de ene vrouw niet mocht inruilen tegen een andere vrouw, behalve wanneer het om slavinnen ging.

Na de dood van Mohammed mochten zijn vrouwen niet meer met andere mannen trouwen.

In de Hadith wordt ook over het privéleven van Mohammed geschreven. Mohammed had maar liefst 15 vrouwen. Met 13 van deze vrouwen onderhield hij een seksuele relatie. Met de 2 andere niet, omdat die oud waren. Hij had hen in huis genomen om voor zijn kinderen te zorgen. Daarnaast had hij af en toe ook nog seks met 2 slavinnen. Zo sliep hij telkens met een andere vrouw van deze 15. Als één van de vrouwen er op een bepaald moment niets voor voelde, stond ze haar beurt af aan één van de andere vrouwen. Zo ruilden de vrouwen ook onderling wie met Mohammed mocht slapen. Als daarnaast nog andere vrouwen zich aan Mohammed aanboden, waren die voor hem ook toegestaan. Mohammed is nooit van één van zijn vrouwen gescheiden.

Toen Mohammed 53 jaar was kreeg hij een zes- of zevenjarig meisje als geschenk, met wie hij de liefde ging bedrijven toen ze negen of tien jaar was. Haar naam was Aisha. In de islamitische overlevering wordt verteld, dat Mohammeds seksuele kracht gelijk stond aan die van 30 mannen. Er wordt in de Hadith (Bukhari, deel 1, nr.268) verteld, dat Mohammed zowel overdag als 's nachts zijn vrouwen bezocht en dat hij met alle 11 vrouwen elk etmaal seks had. Dit wordt in de islam gezien als teken van Mohammeds bijzondere kracht.

Als één van de vrouwen van Mohammed iets goeds deed, werd ze dubbel beloond. Deed ze iets verkeerd, dan werd ze twee keer zo zwaar gestraft als andere vrouwen.

Echtscheiding

In de Koran wordt meegedeeld, dat als een man een gelovige vrouw getrouwd heeft maar het huwelijk niet geconsumeerd heeft, dus geen seksuele relatie met haar gehad heeft, en van mening is dat hij niet langer met haar getrouwd wil zijn, hij direct weer van haar kan scheiden. Hij dient haar echter wel een toepasselijk geschenk te geven.

Als een man wilde scheiden, moest hij het tijdstip goed berekenen, namelijk in de tijd dat de vrouw haar menstruatie had. Hij wist dan zeker, dat ze niet zwanger van hem was. Er moest ook een korte periode van „bezinning” zijn, een wachttijd. Mocht de vrouw van wie hij wilde scheiden zo jong zijn, dat ze nog nooit gemenstrueerd had of wat ouder zijn en niet meer menstrueren, dan bedroeg de wachttijd drie maanden. Mocht de vrouw van wie hij wilde scheiden zwanger zijn, dan mocht hij pas van haar scheiden nadat het kind geboren was.

Wie zijn vrouw wegzendt, mag haar niet onverzorgd wegzenden. De man mag zijn vrouw geen extra verdriet bezorgen en moet zorgen dat ze een woning heeft om in te kunnen leven. De man moet zorgen dat hij zijn ex-vrouw op een correcte manier achterlaat. Rijke mannen moeten hun ex-vrouw rijkelijk achterlaten. Arme mannen moeten aan hun vrouw geven ‘wat zij zelf van Allah ontvangen hebben’.

Terwijl er bij het sluiten van een huwelijk in de islam getuigen aanwezig dienen te zijn, is dit niet het geval bij een echtscheiding, dus als een man zijn vrouw verstoot. Als een man echter – nadat hij zijn vrouw verstoten heeft – besluit om de verstoting te herroepen, kan hij dit gewoon doen. Hij hoeft dit niet eens aan zijn eerder verstoten vrouw mee te delen! Dit betekent, dat een verstoten (dus: gescheiden) vrouw nooit echt zeker weet of ze nog steeds een gescheiden vrouw is. Stel dat haar man de verstoting herroepen heeft. Stel, dat zij een andere man zou leren kennen, met hem zou trouwen, terwijl haar vorige man de echtscheiding herroepen heeft en dit niet aan haar heeft meegedeeld. Dan heeft zij overspel gepleegd en kan zij daarvoor met de dood gestraft worden...

Hoofdstuk 13 - DE LEVENSWIJZE VAN DE ISLAMIET

De islam is een godsdienst waarin eerbied en respect hoog in het vaandel staan. Terwijl veel christenen hun geloof helaas met steeds minder eerbied lijken te beleven, is dat bij moslims beslist niet het geval. Voor veel christenen lijkt het geloof en alles wat daarmee te maken heeft niet meer iets heiligs te zijn, maar heel gewoon.

Veel christenen hebben er geen moeite mee dat er grappen over God, Jezus, de Bijbel, mensen uit de Bijbel, enz. gemaakt worden. Er zullen niet veel christenen zijn die wakker liggen omdat schrijvers en cabaretiers heilige zaken belachelijk maken. Er gaan geen christenen demonstrerend de straat op. Bij de islamieten ligt dat anders. Islamieten proberen elke spot met Allah, Mohammed, de Koran e.d. te wreken. Zij weigeren zich neer te leggen bij de bespottung van wat hen heilig is. Zelf zullen zij niet spotten met wat hen heilig is. Ze accepteren ook niet dat niet-moslims dit doen. Doen die dit toch, dan staat daarop ook voor hen de doodstraf.

Respect is er echter niet voor Joden. In de Arabische wereld verschijnen doorlopend spotprenten van Joden in de kranten. De Joden worden doorlopend belachelijk gemaakt. De Koran spreekt ook veelvuldig haatdragende taal tegen Joden. Joden gelden voor de islamieten als onbelangrijk en onmachtig. Mohammed zou ook gezegd hebben: „*Doodt elke Joodse man die je in handen krijgt.*” Toch zijn er ook genoeg voorbeelden te noemen van Joden en islamieten die vriendelijk en in vrede met elkaar leven. Dit is nu nog het geval in delen van Israël, terwijl het voorheen in veel islamitische landen zo was.

Mohammed ergerde zich aan de wijze waarop veel mensen leefden: met list en bedrog. Hij kwam met leefregels die een goede samenleving dienden te waarborgen. Zijn regels en wetten beslaan het gehele leven. Wij noemen kort een aantal van deze regels:

- Leef zoals de Koran het je zegt.
- Voor Allah zijn alle mensen gelijk, of je rijk of arm bent, veel of weinig invloed hebt.
- Doe niet zo maar allerlei dingen, maar zeg erbij „Zo Allah het wil”. Denk ook altijd aan Allah.
- Als je ergens naar binnen wilt, klop dan eerst op de deur en stap niet zo maar binnen, zoals de Arabieren in de tijd van Mohammed

gewoon waren. Bij het naar binnengaan geef je het huis de vredegroet en zeg je „salaam”.

- Pak niet het bezit van een wees af. Hij kan zich niet verdedigen.
- Wees eerlijk als je koopt of verkoopt en sjoemel niet met gewichten.
- Ga goed met je ouders om.
- Beschouw je zoon en je dochter gelijk.
- Als je geld hebt, zorg er dan voor dat je ook een testament hebt.
- Vergeld geen kwaad met kwaad. (En toch... Mohammed leerde zijn volgelingen, dat als je een klap kreeg, je hard moest terugslaan!) De Bijbelse boodschap dat je je vijanden moet liefhebben, is in de islam echter niet bekend.
- Laat je niet door satan verleiden.
- Roddelen mag niet. Doe je het toch, dan zal Allah je straffen. Mensen moeten rustig met elkaar praten. Ze mogen geen kwaad van elkaar spreken. Ze mogen zich ook niet met andermans zaken bemoeien.
- Wij zagen, dat om de mannen niet in verleiding te brengen, de vrouwen een sluier moeten dragen. Mohammeds vrouwen moesten ook een sluier dragen om op straat niet herkend te worden en niet lastig gevallen te worden door de ongelovigen.
- Eet alleen vlees waarover bij de slacht de naam van Allah is uitgesproken.
- Eet geen vlees dat ook als offer aan een afgod gewijd wordt. Eet alleen vlees van dieren die officieel geslacht zijn. Dus geen vlees van een dood dier. Eet ook geen varkensvlees. Consumeer ook geen bloed. In een noodsituatie mag echter varkensvlees gegeten worden. Het vlees van dieren die gewurgd zijn, verstikt, doodgeslagen, door een ander dier gedood of gevallen zijn, mag niet gegeten worden. Hierin hebben de islamieten gelijke voorschriften als christenen; ook de christenen mogen dit niet (zie Handelingen 15:28,29).
Islamieten mogen ook geen wijn drinken – natuurlijk volgt voor de meeste islamieten uit dit verbod van wijn, dat ze ook geen andere alcoholhoudende dranken mogen nuttigen.

Net als Joden slachten de islamieten ook zonder het dier eerst bewusteloos te schieten. Het lijkt dat hun slachten erg dieronvriendelijk is, maar geleerden uit Joodse en islamitische kringen en zelfs van de Dierenbescherming (rapport uit 1984) verzekeren ons, dat dit beslist niet het geval is. Het dier krijgt met een vlijmscherp mes de halssnede, waarbij binnen enkele seconden de bloeddruk wegvalt en het dier het bewustzijn verliest en sterft. De Dierenbescherming heeft aan de hand van hersenactiviteit bij deze manier van slachten gemeten, dat het dier geen

ernstige pijn lijdt.

Bij het slachten spreekt de islamitische slachter uit, dat hij het dier in de naam van Allah slacht.

Islamieten moeten geen vriendschapsbanden aanknopen met ongelovigen, dus met niet-islamieten. Hier geldt een zelfde regel als voor de christenen zoals 2 Corinthe 6:14 meedeelt: een christen mag niet trouwen met een ongelovige!

Islamitische vrouwen mogen niet met niet-islamitische mannen trouwen. Islamitische mannen mogen echter wel met niet-islamitische vrouwen trouwen. Islamitische mannen mogen hun huwelijk met niet-islamitische vrouwen beëindigen vanwege het ongeloof van deze vrouwen.

Bij erfenissen geldt, dat twee dochters net zoveel erven als één zoon.

De Koran regelt het leven van de islamiet voor als hij op reis gaat, een huis binnengaat, zijn gastvrijheid bij onverwacht bezoek, hoe hij zich dient te gedragen als hij naar de WC moet, als hij op ziekenbezoek gaat, als er een kind geboren is, enz. Het gehele leven van de islamiet wordt vanuit zijn geloof geregeld, net zoals dit bij de Joden het geval is.

Wie kwaad doet of spreekt tegen Allah of zijn boodschapper (dat is: Mohammed) dient gedood te worden, dient opgehangen te worden, dient een hand en een voet afgehakt te worden, of dient het land uitgezet te worden. Indien men echter tijdig berouw toont, zal Allah het hem vergeven.

Islamieten mogen niet dobbelen en niet meedoen aan loterijen. Deze zaken horen bij het terrein van de duivel.

Homo's worden verschillende keren in de Koran genoemd. Eerst wordt naar hen verwezen als mensen die *„een gruweldaad plegen zoals niemand ter wereld ooit vóór Lot pleegde.”* (s. 7:80) Vervolgens wordt de vraag gesteld: *„Nadert gij van alle schepselen de mannen? En verlaat gij uw vrouwen, die uw Heer voor u heeft geschapen? Neen, gij zijt een volk dat de perken te buiten gaat.”* (s. 26:165,166) En: *„Begaat gij onzedelijkheid tegen beter weten in? Nadert gij wellustig de mannen in plaats van de vrouwen? Neen, gij zijt een onwetend volk.”* (s. 27:54,55) Dat met homo's omgegaan moet worden zoals nogal eens gezegd wordt, namelijk dat zij van flatgebouwen gegooid moeten worden, staat niet in de Koran. De sharia schrijft wel de doodstraf voor.

Hoofdstuk 14 - DE DHIMMI'S

De islamieten hebben een speciale uitdrukking voor Joden en christenen. Zij noemen hen: „*Dhimmi's*”, wat „*beschermelingen*” betekent. Dhimmi's zijn Joden of christenen die de superioriteit van de islam hebben moeten erkennen om niet gedood te worden. Deze dhimmi's hebben officieel een speciale status. In de praktijk blijkt echter, zoals wij later zullen zien, dat de islamieten zich niet houden aan de officiële regels met betrekking tot de dhimmi's. Het woord „*dhimmi*” is een woord dat te vergelijken is met de „*houthakkers en de waterdragers*” uit de Bijbel (zie Jozua 9:22,23 waar het gaat over het bedrog van de Gibeonieten: „*Jozua liet hen bij zich roepen en vroeg hun: 'Waarom hebt u ons bedrogen door te zeggen dat u heel ver van ons vandaan woont, terwijl u in dit gebied woont? Vervloekt bent u! U zult voor altijd onze slaven zijn, houthakkers en waterputters voor het heiligdom van mijn God.'*”).

Het woord '*dhimmi*' is afgeleid van het woord '*dhimma*'. Mohammed heeft eens de Joden in de oase van Khaybar, ten noordwesten van Medina, aangevallen. Hier woonde de Joodse stam, de Banoe Nadir. Na anderhalve maand van belegering gaven de Joden zich aan Mohammed over, waarna hij een verdrag met hen sloot dat inhield, dat de Joden onder bescherming van Mohammed de oase mochten blijven bewerken, onder de voorwaarde, dat zij 50% van de opbrengst aan de islamieten zouden afstaan. Dit verdrag heette de *dhimma*. Mohammed behield zich het recht voor dit verdrag eenzijdig op te zeggen en de Joden uit het gebied te verbannen.

Dhimmi's die in een islamitische staat wonen, moeten een speciale belasting betalen, die '*kharaj*' genoemd wordt. Deze belasting moet de dhimmi's eraan herinneren, dat het land waarin zij wonen behoort bij het gebied van de islam. Ieder jaar moeten de dhimmi's hun belasting betalen. Als het geld overgedragen wordt, krijgt de dhimmi een klap in zijn nek, als een symbolische onthoofding. Joden en christenen in het Midden-Oosten hebben zelfs speciale boekwerken waarin opgetekend staat op welke wijze de islamieten de dhimmi's getreiterd hebben. De islamieten hebben deze pesterijen opgetekend in de handboeken van de sharia. De Joden van Egypte hebben dat indertijd vastgelegd in de '*Geniza documenten*'. De christenen van Egypte hebben dit vastgelegd in '*de geschiedenis van de patriarchen van de Egyptische kerk*'. Zowel Joden als christenen en islamieten hebben deze pesterijen nadrukkelijk genotuleerd. En dan zijn er nog mensen die menen, dat er in Nederland niets zal veranderen als het aantal islamieten drastisch

zou groeien...

In onze tijd zwijgen de christenen in streng islamitische landen... uit angst! Ze durven niet eens gewoon te zingen in hun samenkomsten, omdat de islam muziek verbiedt. Op fluisterende toon declameren (je kunt het haast geen zingen meer noemen) ze vaak hun liederen. De islam verbiedt het drinken van alcohol. Hoe vier je dan het avondmaal? Wat doe je als je kerkgebouw onderhoud nodig heeft en de islamitische overheid verbiedt dit? Als zelfs een nieuwe kerk niet meer gebouwd mag worden?

En wij? Wij laten de islamieten net zoveel moskeeën bouwen in ons land als zij maar willen. Er is geen politicus die bij de islamieten protesteert tegen het onrecht dat in hun landen onze geloofsgenoten aangedaan wordt!

Tweederangs burgers!

Om hun minderwaardige status als tweederangs burgers duidelijk te maken, moeten dhimmi's speciale kleding dragen. Deze kleding varieert van land tot land. Uit de kleding moet echter altijd blijken, dat de Joden en de christenen minderwaardig zijn vergeleken met de islamieten en dat zij belachelijk zijn. Vaak werden de Joden sterker gediscrimineerd dan de christenen. In vele landen moesten de Joden zelfs op blote voeten lopen. Zij mochten niet op paarden rijden, wel op ezels. Als zij echter een moslim tegenkamen, moesten zij afstijgen.

Joden en christenen moesten vaak in aparte wijken wonen, dus in getto's. Zij mochten vaak niet in bepaalde straten komen waar moslims woonden. De dhimmi's moesten grote eerbied tonen voor de heilige plaatsen van de islam. In Noord Afrika bijvoorbeeld, als een dhimmi bij het passeren van een moskee naar binnen keek, ook al was het per ongeluk, kon het hem zijn leven kosten, zelfs als hij vals beschuldigd was! Helemaal riskant werd het voor de dhimmi als hij beschuldigd werd van godslastering tegen Allah, ook al was hij vals beschuldigd. In dat geval kostte het hem zeker zijn leven.

Het bouwen van nieuwe kerken en synagogen was als regel verboden. In veel islamitische landen mogen Joden en christenen hun doden alleen zonder rouwbetoon begraven. De graven van de dhimmi's moesten duidelijk herkenbaar zijn, zodat een moslim nooit per ongeluk bij het graf van een dhimmi zijn gebeden zou opzeggen. De graven van de dhimmi's werden ook niet met eerbied behandeld, omdat de dhimmi's behoorden tot het *'domein van de hel'*.

Dhimmi's mochten geen moslimdienstmeisjes hebben en zeker geen moslimslaven. In aanwezigheid van islamieten moesten dhimmi's gaan

staan. In hun godsdienstige samenkomsten mochten de dhimmi's hun stem niet verheffen. Als zij een publiek badhuis binnengingen moesten zij een speciaal teken om hun hals dragen, waardoor duidelijk was dat zij geen moslim waren.

Een ex-moslim vertelde, dat het voorkomt dat een vader van een christelijk gezin opgepakt wordt. Terwijl zijn vrouw en kinderen om hem heen staan, moet hij knielen met het hoofd op de grond. Er wordt een zwaard op zijn nek gelegd. Nu moet hij Allah vragen nog een jaar aan zijn leven toe te voegen. Zijn vrouw en kinderen staan er bij en zien hoe hij door moslims vernederd wordt.

Hoofdstuk 15 - DE ISLAM, DE CHRISTENEN EN DE JODEN

De boodschap in de Koran dat je geen twee goden mag hebben, zie s. 16:54, zal ook tegen de christenen gericht zijn. Mohammed had immers gehoord van christenen die niet alleen God maar ook Maria als moeder van God vereerden.

Ook de boodschap dat je geen drie goden moet hebben, zal tegen de christelijke leer van de Drie-eenheid gericht zijn, die Mohammed echter niet heeft geleerd als Vader, Zoon en Heilige Geest, maar als God, Jezus en Maria, s. 4:171; 5:72,73. Hij blijkt echter wel van de Geest gehoord te hebben. Hij zegt namelijk dat de engelen met de Geest neerdalen over de dienaren van Allah, s. 16:2. Ook zegt hij, dat Jezus een „Geest van God” genoemd wordt en dat Allah Jezus gesterkt heeft met de *‘geest der heiligheid’*, s. 2:87,253; 5:110. De gelovigen hebben deze echter ook, s. 58:22.

De islam wijst de leer, dat Jezus één met God zou zijn, af. Zoals de christenen spreken over „*de zonde tegen de Heilige Geest*”, waarvoor geen vergeving bestaat, zo kennen de islamieten de „*shirk*”, dat is de zonde, dat je iets of iemand op het niveau van Allah plaatst. Dan ben je voor eeuwig verloren. Christenen zijn dus volgens de islam voor eeuwig verloren!

Het christendom zegt dat de islamiet die Jezus niet als Redder aanvaardt verloren is en de islam zegt dat de christen die de godheid van Jezus belijdt verloren is. Hier staan beide godsdiensten dus lijnrecht tegenover elkaar!

Ook voor degene die de islam verlaat en overgaat tot het christendom ziet het er niet best uit. In september 1997 gaf Abdel Mjati een interview over zijn bekering, waarbij hij, zoals hij zei, zijn hart aan de Here Jezus gegeven had (AD 8-09-97). Hij was eerst een overtuigd moslim uit Casablanca. Over de relatie die hij nu heeft met zijn familie in Marokko, zei hij: „*Aan de ene kant weten ze dat ik veranderd ben, dat ik geen slechte dingen doe, dat ik meer bewogen ben met mensen. Maar aan de andere kant: ik heb hun ‘code’ doorbroken. Ik ben christen geworden. Van moslims mag je alles zijn: een moordenaar, een oplichter, maar geen christen!*” Een moslim die christen wordt, is een afvallige. Voor zulke afvalligen bestaat geen genade. Deze afvalligen zullen door God voor eeuwig gestraft worden, s. 3:86-88,106; 4:115; 9:66,74; 16:106; 32:22. Als zij tot de islam zouden willen terugkeren wordt hun bekering aanvaard, maar kunnen zij toch nog de doodstraf

krijgen, s. 3:90; 4:137; 63:3-6. Zij hebben dan het „voorrecht” om toch nog als moslim te mogen sterven!

Er is de laatste jaren een nieuwe beweging in de islam, die co-existentie met de christenen beoogt. Deze „co-existentie” is een middel dat gebruikt wordt om de uiteindelijke en algehele overwinning te behalen. Het is ook hier weer het doel dat het middel heiligt. Bedrog moet de islam de overwinning over het christendom brengen!

In Istanboel is een boekje gepubliceerd, dat nauwgezet uiteenzet waarom er nauwe banden met de christenen moeten worden nagestreefd. Hierbij wordt Mohammed geciteerd, die gezegd heeft dat in de eindtijd *„ware vromen en toegewijde christenen een eenheid met moslims zullen vormen en fel zullen strijden tegen de algemene bedreiging van het atheïsme. Maar... uiteindelijk zal het christendom worden gezuiverd en zal alle bijgeloof en valse leer worden weggedaan en zal het christendom samengaan met de ware islamitische godsdienst. Daarbij zal het christendom eigenlijk veranderd worden in de islam en er in opgaan.”*

Terwijl in landen als Israël de jihad met allerlei meedogenloze middelen gevoerd wordt om het land in islamitische handen te krijgen, wordt in andere landen de jihad op vredelievende wijze gevoerd, waarbij de nadruk ligt op interreligieuze samenwerking, hoewel het om hetzelfde doel gaat: de mensen moeten onder de islamitische wetgeving komen.

De Joden

De islam vertelt ons, dat Mohammed veel last van de Joden in Mekka en Medina ondervonden heeft. De Joden zouden hem uitgelachen en vernederd hebben, omdat hij zogenaamde waarheden over God en personen uit de Bijbel verkondigde, waarvan de Joden wisten dat ze niet correct waren. Daarom waren voor Mohammed de Joden net zo stom, doof en blind als de afgodendienaren.

Mohammed erkent dat Allah de Israëlieten indertijd boven de andere volken verkozen had. Ook dat Allah hun vele zegeningen geschonken had. De Koran erkent dat Allah via Mozes Zijn wet aan het volk Israël gegeven had en dat dit met wonderen van Godswege gepaard ging (donder en bliksem). Allah gaf hen water uit de rots. Maar de Koran zegt ook, dat de toorn van Allah over hen kwam toen ze ondankbaar waren. Nu leven ze onder de toorn van Allah. Daarom moeten de Joden (en ook de christenen) nu de boodschap van Mohammed aanvaarden. Doen zij dit niet, dan komen ze in de hel. Zolang ze de islam niet aanvaarden, begrijpen zij de boodschap

van Allah niet en zijn de Joden als een ezel die boeken draagt. De ezel begrijpt de boeken die hij draagt ook niet.

Mohammed hield de Joden voor, dat de Koran voor wat betreft de inhoud gelijk is aan de wet van Mozes. De Joden wezen dit af en zeiden toen dat hun God niet dezelfde was als de God van Mohammed. Mohammed bleef volhouden dat zijn God dezelfde was als de God van Mozes. Nu werd Mohammed in de steden waar hij de macht had hun vijand. Hij nam de Joden hun bezittingen af en verdreef hen uit hun woonplaatsen. Hij deelde hen mee, dat ze allemaal naar de hel zouden gaan.

Spottend hield Mohammed de Joden voor, dat als ze echt zoveel van God hielden, ze beter zouden kunnen sterven. Dan mochten ze in Zijn paradijs wonen. Omdat de Joden meer van goud dan van God hielden, zo zei Mohammed, wezen zij dit af.

Terwijl de islamieten de Joden bijzonder vijandig gezind zijn, leert de Koran in s. 29:46 toch: *„En twist niet met de lieden van de Schrift dan op betamelijke wijze, met uitzondering van diegenen onder hen, die onrecht doen. En zegt: wij geloven in Hem, die tot ons heeft neder gezonden en tot u heeft neder gezonden; en onze God en uw God zijn één, en wij zijn aan Hem overgegeven.”* S. 2:40 zegt zelfs: *„O, zonen Israëls, gedenkt Mijn weldaad, welke Ik u heb aangedaan en weest trouw aan het verbond met Mij, dan zal Ik trouw zijn aan het verbond met u. Hebt dus voor Mij ontzag.”* De Koran erkent dus, dat God (hier: Allah) een speciaal verbond met de Joden gesloten had. Het wordt in de Koran, zoals ook de kerk het door de eeuwen heen helaas gezien heeft: een verbond onder voorwaarden, waarbij het verbond vervallen is, toen de Joden zich niet hielden aan de voorwaarden. S. 2:47 voegt hier nog aan toe: *„O zonen Israëls, gedenkt Mijn weldaad, welke Ik u heb aangedaan en dat Ik u uitverkoren heb boven de wereldwezens.”* Dit laatste staat ook in s. 2:122. De Koran erkent dus ook de verkiezing van Israël door God/Allah.

De verkiezing van Israël en het verbond dat God met Israël gesloten heeft, wordt duidelijk vermeld in teksten als Genesis 17:7,8 waar staat, dat God een meervoudige belofte aan Abraham en zijn nakomelingen gedaan heeft; een belofte, die nooit ongedaan gemaakt zou worden. Hij heeft beloofd, dat Hij hun God zal zijn. Hij heeft beloofd, dat het land Kanaän voor altijd voor de Israëlieten zou zijn. De lijn der geslachten zou namelijk niet lopen van Abraham naar Ismaël, maar naar Izak en van hem naar Jakob en niet naar Ezau.

De profeten van Israël hebben later bevestigd, dat ook al was Israël ontrouw

geweest en waren zij uit het land verdreven, God ooit een verandering teweeg zou brengen in hun situatie en hen zou terugbrengen naar het eigen land. Zie bijvoorbeeld Jeremia 30:3.

Toch vertelt soera 5:78, dat zowel David als Jezus de ongelovigen van de kinderen Israëls vervloekt hebben, omdat zij ongehoorzaam en in overtreding waren. Minstens zeven keer zegt de Koran, dat de Joden vervloekt zijn. De Koran spreekt meerdere keren bijzonder negatief over de Joden. S. 3:122 zegt, dat Allah vernedering en ellende op hen geslagen heeft en dat zij de toorn van Allah over zich afgeroepen hebben. De Joden worden vergeleken met apen (s. 2:65; 5:60; 7:166), ezels (s. 62:5) en zwijnen (s. 5:60). „Zeg: Zal ik u vertellen over degenen wier straf bij Allah erger is dan dit? Dezen zijn het, die Allah heeft vervloekt en over wie Hij Zijn toorn heeft uitgestort en van wie Hij apen, zwijnen en duivelsdienaren heeft gemaakt. Dezen zijn inderdaad in een slechte toestand en ver van het rechte pad afgedwaald.” (s. 5:60) Allah heeft dus ezels, apen, zwijnen en duivelsdienaren van de Joden gemaakt. In soera 5:72-77, waar over Joden en christenen geschreven wordt, wordt duidelijk gemaakt dat de christenen ook tot de onrechtvaardigen behoren. Vervolgens staat in soera 5:82, dat van alle mensen de Joden de grootste moslimhaters zijn, terwijl de christenen het vriendschappelijkst zijn tegen de islamieten. Zo wordt de haat van de islamiet tegen de Joden vanuit de Koran gevoed.

In de leer van de islam is de toorn van Allah blijvend over het Joodse volk gekomen en is het niet mogelijk, dat Allah hen nog in genade zal aanvaarden. In het licht van deze vervloeking is het in de leer van de islam onmogelijk, dat Israël van Godswege een eigen staat zal hebben. En zo'n staat mag zeker niet in het hart van de islamitische wereld gevonden worden! Vandaar dat de islam zich steeds fel gekeerd heeft tegen het zionisme en de oprichting van een eigen Israëlische staat en deze met oorlogen en terreur fel bestrijdt.

De Oppermoefiti van Saudi-Arabië, sjeik Abdoel Rahman al Soedais zei eens: „Joden zijn het uitschot van het menselijk ras, zij zijn de ratten van de wereld, de moordenaars van de profeten en de kleinzonen van apen en varkens.” De Bijbel zelf geeft op zulke uitspraken een duidelijk antwoord: „Want de HEER van de hemelse machten, die mij zijn grootheid heeft geopenbaard en die mij gezonden heeft, zegt over de volken door wie jullie geplunderd zijn: ‘Wie aan Mijn volk komt, komt aan Mijn oogappel!’” (Zacharia 2:8) en: „Op die dag zal God, de HEER, Zijn volk als een kudde in veiligheid brengen. Als edelstenen in een kroon zullen ze fonkelen op Zijn land.” (Zacharia 9:16) Ja, de Joden zijn de kroonjuwelen van God!

God heeft Israël gesteld tot een licht voor de volken (Jesaja 49:6). Het zijn dan ook niet de Joden die als terroristen bekend staan!

Twee huizen

De religieuze wetten van de islam delen de wereld in enkele gebieden in, ieder met een bepaalde relatie tot de islam en zijn wetten. In de leer van de islam moet eens de gehele wereld onder de heerschappij van de islam komen. Dat wil zeggen, dat eens de hele wereld onder het gezag van Allah moet komen, op de manier zoals door de islam beschreven wordt. Een deel van de wereld is al onder het gezag van Allah, dat wil zeggen, dat een deel van de wereld al islamitisch is. Hier leven de mensen volgens de wetten en de regels van de islam. De rest van de wereld is nog niet islamitisch. Hier hebben de volken hun eigen wetten.

1. Het eerste gebied wordt de „*Dar al-Islam*” genoemd. Het is het „*huis van de islam*” en het „*huis van vrede*”. Dit is het gebied, waar de bepalingen van de islam zijn ingevoerd en waar door een moslimvorst of een andere moslimheerser geregeerd wordt. Hieronder vallen dus de islamitische staten. In deze landen wordt de politiek, ja het gehele leven bepaald door de islamitische wet, de sharia.
2. Het tweede gebied wordt de „*Dar al Harb*” genoemd. Het is het „*huis van oorlog*”. Dit is het gebied, waar de bepalingen en de wetten van de islam niet zijn ingevoerd. Hier gelden wetten en regeringsmaatregelen, die door niet-moslims ingesteld zijn en uitgevoerd worden. In deze landen leven de islamieten in de minderheid.

Dit gebied is „*oorlogsgebied*” en moet door middel van wapengeweld en de heilige oorlog, de jihad, aan de wetten van de islam onderworpen worden. In de visie van de islam kunnen beide gebieden **nooit** in blijvende vrede met elkaar leven. De vrome moslim moet, als de imam hem oproept tot deze heilige oorlog, hieraan ook gehoor geven, zolang hij gezond is. Onder dit gebied valt ook een land als Nederland... Nederland moet dus ook door middel van wapengeweld en de heilige oorlog, de jihad, aan de wetten van de islam onderworpen worden. Dit is geen utopie van de islam, maar is realiteit zodra de islam de kans hiertoe krijgt!

Het betekent niet dat als eens zo'n land door de islam onderworpen is, de mensen nu ook allemaal islamieten moeten worden. Dat hoeft niet. Ze mogen ook dhimmi's zijn.

3. Men weet niet zeker, of er ook nog officieel een derde gebied bestaat. Toch is zo'n derde gebied bekend en wel onder de naam „*Dar es-Sulh*”. Dit is het gebied, dat geen islamitische staat is. Het is een land, dat niet geregeerd wordt door islamitische wetten en niet door een moslimvorst. Dit land moet dan echter bereid zijn om belasting aan de islam te betalen. Het is dus een gebied, waarmee een verdrag gesloten is. In de praktijk lijkt zo'n regeling meer op een wapenstilstand. Dit zou eventueel ook met Nederland kunnen gebeuren.

Hoofdstuk 16 - ISLAM EN ISRAEL

Wat heeft de islam met Israël te maken? Waarom kunnen de islamieten de Joden niet in rust in hun eigen land laten wonen? Waarom willen de islamitische staten met alle geweld het land Israël veroveren? Het antwoord is heel duidelijk: dat komt door de leer van de islam. Wie dit niet weet, begrijpt niets van de steeds terugkerende haat van islamieten tegen Israël en de steeds terugkerende pogingen het land van de Joden te zuiveren.

Niet-islamieten kunnen vaak niet begrijpen, waarom de islamieten aanspraak zouden willen maken op „*Palestina*”, het huidige Israël. Volgens de leer van de islam moet een land dat ooit door moslims bestuurd geweest is, voor altijd onder moslimheerschappij blijven. Als zo'n gebied moet worden prijsgegeven, moet er oorlog gevoerd worden om het te heroveren, zelfs al zou het eeuwen duren voor dit resultaat bereikt wordt.

Door de eeuwen heen hebben de Joden veel te lijden gehad van de islamieten. Op straffe van de dood mochten de Joden, toen zij Allah en Mohammed niet aanvaard hadden, geen kwaad meer zeggen van de islam, de Koran of Mohammed. Zij mochten niet meer met islamitische vrouwen trouwen. Zij mochten niet meer op paarden of kamelen rijden, alleen nog op ezels, maar dan zonder zadel. Zij mochten niet meer in het openbaar wijn drinken of bidden, of hardop om hun doden treuren. Zij moesten eenvoudige kleding dragen. Zij moesten de vieze karweitjes opknappen, zoals het reinigen van riolen en openbare wc's, het opruimen van kadavers en het terechtstellen van veroordeelden.

In sommige landen moesten zij zelfs als zij hun eigen wijk verlieten, hun schoenen uitdoen. In Jemen moesten vrouwen twee verschillende kleuren schoenen dragen: één witte en één zwarte schoen. In Egypte moesten de Joden zelfs een tijdlang de afbeelding van een gouden kalf dragen, waardoor zij steeds op een vernederende manier herinnerd werden aan de zonde van het volk in lang vervlogen dagen.

In de eeuwen die volgden werden de Joden vervolgd met moord en dood, roof en plundering. Kort vóór en tijdens de Tweede Wereldoorlog werden de Joden ook in een aantal islamitische landen vervolgd en kozen islamitische leiders de zijde van Hitler in hun strijd tegen de Joden. Tijdens de Tweede Wereldoorlog had de moefti van Jeruzalem verschillende ontmoetingen met Hitler, waarin hij hem aanbood, dat generaal Rommel gaskamers in Nabloes kon bouwen om ook de Joden in Palestina te

vergassen...! Zo zagen wij later, dat Saddam Hussein uit Irak wilde voltooien wat Hitler begonnen was te doen: het uitroeien van de Joden. Zoals velen vóór de tweede wereldoorlog van Hitler dachten dat hij een overdreven taalgebruik had maar niet echt wilde wat hij zei, zo zijn er ook velen die nu menen, dat het taalgebruik van de islamitische vijanden niet echt zo gemeend is. Wie dit zeggen, begrijpen de islam niet!

In onze tijd merken wij, dat de islamitische wereld sterk gekant is tegen de Joden. De vraag is of dit vanuit de Koran geïnspireerd is of dat het een andere grondslag heeft. Er zijn verschillende en tegenstrijdige meningen. De moefti (d.i. de geestelijk leider) van Istanboel, Selhattin Kaya, zegt dat er in de islam geen religieuze bezwaren bestaan tegen de staat Israël. Hij zei ook dat Mohammed indertijd een verdrag met de Joden gesloten heeft, waarin staat dat de islam niet tegen het jodendom is of kan zijn. Meent hij dat?

Mensen uit de Bijbel waren allemaal moslims...

In de islamitische leer is de islam de enig ware godsdienst die er vanaf het begin van de schepping was. Helaas hebben mensen de islam verlaten en moest Allah telkens boodschappers zenden om de mensen terug te brengen bij de islam. De laatste die Hij zond was Mohammed. Deze profeet van Allah heeft uiteindelijk blijvend resultaat gehad: een snel groeiende islam die in de hele wereld voet aan de grond krijgt.

In de leer van de islam was Adam een moslim. Hij niet alleen. Alle mensen die u in de Bijbel tegenkomt waren allemaal moslims: Noach, Abraham, Ismaël, Izak, Ezau, Jakob, Mozes, David, Salomo, Jona, enz. Ook Jezus was een moslim. Deze mensen woonden allemaal in het land dat nu Israël heet. Dit land was dus oorspronkelijk het land van de moslims. In dit land leefden deze moslims en werden de meesten van hen ook begraven.

David was niet alleen koning van Israël, hij was ook een groot profeet. Hij was een profeet van Allah en dus een goede moslim. David leefde als moslim en regeerde het land als moslim, dat kan niet anders. De politiek van het land was dus moslimpolitiek. Dan waren de mensen ook allemaal moslims. Dan was het land een islamitische staat. Dan was Jeruzalem de hoofdstad van de islamitische staat waarin David de koning was. Dan moest de tempel indertijd ook een soort moskee geweest zijn...

Midden in het gebied van de islam is nu sinds 1948 een staat gevestigd die zich niet wil buigen voor de islam: de Joodse staat. Hier hebben de Joden het land van de islam gestolen. Het land was immers vanaf de schepping (Adam) al het gebied van de islam! In dit land woont een groot aantal

Arabische islamieten. Deze islamieten moeten nu allemaal buigen voor de democratische, niet-islamitische politiek van Israël. Dat betekent, dat er een schandvlek binnen de Arabisch-islamitische wereld is. De islam is immers de enig ware godsdienst en nu moeten islamieten zich buigen voor de Joden. Dat is een absurde situatie in de ogen van de islamieten. Dit roept bij hen zelfs een geloofsconflict op: hoe is het mogelijk, dat Allah die gehate Joden in hun land laat wonen en dat Hij die ellendige Joden laat heersen over islamieten?

Jeruzalem en de Koran

Hoewel de naam „*Jeruzalem*” in het geheel niet voorkomt in de Koran, is Jeruzalem niet alleen heilig voor Joden en voor christenen, maar ook voor islamieten. Op de plaats waar eens de tempel van Salomo en daarna de tempel van Herodes stond, staan nu twee islamitische heiligdommen: de Dom van de Rots (de Rotskoepel) en de Al Aqsa moskee. Hoewel de Dom van de Rots door velen vaak ten onrechte een moskee genoemd wordt (‘de moskee van Omar’), is de Dom van de Rots geen moskee. Het is geen plaats waar islamieten samenkomen voor prediking en gebed. Dat gebeurt in de Al Aqsa moskee. De Dom van de Rots is een bouwwerk dat een heilige plaats afschermt: de plaats waar Abraham op de berg Moria zijn zoon op het altaar legde. Ook de Bijbel zegt, dat hier deze plaats was (2 Kronieken 3:1).

De plaats waar de Dom van de Rots staat, is dus heel bijzonder. Terwijl de Bijbel zegt, dat Abraham indertijd op deze plaats zijn zoon Izak op het altaar gelegd heeft, zeggen de islamieten dat Abraham hier zijn zoon Ismaël op het altaar heeft gelegd. Vanaf dezelfde plaats zou Mohammed op zijn paard Boerak een nachtelijke reis naar de hemel gemaakt hebben. Allah Zelf zou hem oproepen hebben om naar de hemel te komen. Daarom is Jeruzalem de poort naar de hemel en kunnen islamieten hun aanspraak op deze stad nooit opgeven.

Voor islamieten zijn Mekka en Medina de twee voornaamste heilige steden en is Jeruzalem de derde heilige stad.

De Westelijke muur van de tempel van Herodes staat er nog. In de volksmond heet deze muur ‘*de Klaagmuur*’. De islam erkende indertijd het recht van Joden en christenen om hier tot God te bidden. Helaas hebben eerst de Engelsen (vóór 1948) en later de Jordaniërs (van 1948 tot 1967) de toegang tot de Klaagmuur voor Joden beperkt. Toen het Israëlsche leger in 1967 de oude stad bevrijdde (of: bezette, zoals de islamieten zeggen), was de situatie andersom: nu kunnen islamitische Palestijnen uit Gaza niet bij de Klaagmuur bidden. Zij kunnen echter wel op het erboven gelegen

tempelplein bidden. Op dit plein komen geen Joden.

Er zijn naast Jeruzalem meer plaatsen in Israël die niet alleen voor Joden, maar ook voor islamieten heilig zijn. Dat zijn bijvoorbeeld Bethlehem en Hebron. Bethlehem als plaats waar de profeet Jezus geboren is en Hebron als de plaats waar vader Abraham begraven ligt.

Als wij kijken naar Israël met Jeruzalem als hoofdstad, dan zien wij, dat dit land nu behoort tot het oorlogsgebied, de Dar el Harb. Het is eens islamitisch gebied geweest en dat is het nu niet meer. Met zo'n gebied kan nooit echte, blijvende vrede gesloten worden. Als er vrede mee gesloten wordt is dat alleen met het doel om het later op een zeker moment alsnog te overvallen en weer onder de islamitische heerschappij te krijgen!

Eigenlijk is de strijd van de islamieten met de Joden altijd een jihad geweest. Voor de Arabieren was het altijd „alles of niets”. In een verklaring van de moslimbroederschap uit 1938 werd al gezegd, dat de strijd om Palestina voor elke moslim een onontkoombare plicht is. In maart 1948 verklaarde Haj Amin al-Husseini, de vroegere leider van de Palestijns-Arabische beweging, tegenover een krant in Jaffa dat de Arabieren beslist niet van zins waren om het verdeelplan van de Verenigde Naties te accepteren. Ze zouden de zionisten net zo lang bestrijden tot heel Palestina een puur Arabische staat zou zijn. Aan dit doel: „*heel Palestina voor de Palestijnen en geen Jood meer in het land*” is nog nooit iets veranderd. Er kan ook niets wijzigen, omdat dit in strijd met de leer van de islam zou zijn! Zelfs al zouden er ‘gematigde’ islamitische leiders komen die op één of andere manier bereid zouden zijn om echte vrede met Israël te sluiten, dan nog kan dit niet gerealiseerd worden. Het is in strijd met het geloof van de islamieten. De rest van de islamitische wereld zou dit niet accepteren!

Het Handvest van de PLO heeft als artikel 15: „*De bevrijding van Palestina, vanuit Arabisch standpunt, betekent een nationale plicht om de Zionistische imperialistische invasie terug te drijven uit het grote Arabische geboorteland en Palestina te bevrijden van de Zionistische aanwezigheid. De volle verantwoordelijkheid daarvoor komt neer op de Arabische naties, volkeren en regeringen, met het Palestijns-Arabische volk aan het hoofd.*”

De jihad in de praktijk

Israël heeft met name te maken met islamitische Palestijnen, die vooral uit Iran gesteund en aangemoedigd worden. De Iraanse leiders roepen niet alleen op om Israël weg te vagen, maar ook om de Joden ‘*als vies en zwart ongedierte*’ te bezien. Israël moet ‘*als vlek van schande van de kleding van de*

islamitische wereld worden weggewerkt’. Ahmadinejad, die op het moment dat dit boek geschreven wordt nog steeds de grote leider van Iran is, roept nog steeds op om Israël en de Joden letterlijk uit te roeien. Zelfs op de raketten van Iran staat tijdens militaire parades de tekst ‘*marq bar Esrail*’, dat is: „*Dood aan Israël*.” Conservatieve kranten in Iran schrijven zelfs: „*De grote oorlog komt eraan*.”

Waarom zijn de islamieten toch zo fel tegen de Joden in Israël? Omdat de Joden bezit genomen hebben van land dat in hun ogen islamitisch land is. Ahmadinejad vindt dan ook dat de Joden geen bestaansrecht hebben. Terwijl velen erop wijzen dat de Palestijnen nooit een eigen volk in een eigen land zijn geweest, doet Ahmadinejad het nu voorkomen, alsof dit het geval met Israël is. Hij noemt de Joden een ‘*vervalst, verzonnen volk*’. Hij en andere Iraanse leiders hebben de Joden meerdere malen omschreven als ‘*vee*’ en als ‘*misdadigers*’.

Ahmadinejad lijkt enigszins op Judas, die een leerling was van rabbi Jezus, maar die ook Zijn verrader werd. Ahmadinejad is volgens onderzoek van de Britse krant ‘The Daily Telegraph’ van Joodse komaf... De krant heeft een foto uit 2008 van het paspoort van Ahmadinejad gezien. Op deze foto was duidelijk te zien dat zijn familienaam ‘*Sabourijan*’ is. Dit is een Joodse naam. Het betekent ‘*wever*’.

Kort na de geboorte van Ahmadinejad zouden zijn ouders zijn overgegaan van het jodendom naar de islam. Wat we vaak zien bij mensen die overgaan naar een andere groepering, namelijk dat zij zich fel afzetten tegen de vorige, zien wij dan ook bij Ahmadinejad. Door zijn felheid tegen Israël en de Joden zou Ahmadinejad willen voorkomen, dat ooit iemand zijn oude afkomst zal ontdekken. Hij heeft in het verleden overigens toegegeven, dat zijn naam veranderd is, al heeft hij de reden ervan (begrijpelijk!) niet genoemd.

De hetze tegen de Joden wordt met grote felheid gevoerd vanuit Iran. Terwijl de Koran leert dat Joden en afgodendienaars de ergste vijanden van de moslim zijn, zegt Iran: „*Joden zijn nóg erger dan alle ongelovigen*.” Dit wordt gevoed met onzinnige verhalen, zoals het verhaal dat de Joden indertijd Abdullah, de man die de vader van Mohammed zou worden, wilden vermoorden. Zo wilden zij de geboorte van de profeet vrijdelen. Alsof de Joden wisten, dat Abdullah een zoon zou krijgen, die de grote profeet van een nieuwe godsdienst zou worden!

Moslims worden gewaarschuwd om niet in één kamer te zijn met een Jood. Joden willen namelijk graag in één kamer zijn met een moslim om hem te

vermoorden!

De Koran zegt van de Joden het volgende: „*Dezen zijn het, die Allah heeft vervloekt en over wie Hij Zijn toorn heeft uitgestort en van wie Hij apen, zwijnen en duivelsdienaren heeft gemaakt. Dezen zijn inderdaad in een slechte toestand en ver van het rechte pad afgedwaald.*” (s. 5:60) De leer van de islam zegt hier letterlijk, dat Allah ‘*apen, varkens en duivelsdienaren*’ van de Joden gemaakt heeft. Dan is het toch begrijpelijk, dat de Libanese zender Al-Manar (een zender van de Hezbollah) dagelijks wel zes keer in zijn uitzendingen zegt, dat de Joden varkens zijn!

Islamieten in Israël

Hoe hebben de islamieten het in Israël? De media overladen ons met zielige verhalen over zielige Arabieren en zielige Palestijnen. Ze worden zo verschrikkelijk in hun vrijheid beperkt, zeggen de media ons. Hoe hebben zij het echt in Israël?

Er is gedeeltelijke vrijheid voor de inwoners van ‘*het land*’. Daarmee bedoelen we het volgende. Israëlische Arabieren (dat zijn dus Arabische islamieten die een Israëlish paspoort hebben) mogen overal in het land vrij reizen. Er is geen Jood die als een zelfmoordcommando voor hun huis of auto zal gaan staan. Zij kunnen rustig een ‘*Joodse bus*’ nemen. Geen Jood zal hen vermoorden.

Palestijnen mogen alleen de Gazastrook uit als gecontroleerd is, dat zij geen wapens of bommen vervoeren of onder hun jas verborgen hebben. Hun vrijheid is beperkt, omdat ze steeds bij controleposten moeten laten zien, dat ze geen gevaar voor de Joden zijn. Maar daar hebben de Palestijnen het toch zelf naar gemaakt? Dat zouden wij toch ook doen?

En dan de Joden. Hun vrijheden zijn het meest beperkt. Zij durven geen moslimdorp binnen te gaan. Ze zouden er vermoord worden. Ze durven geen ‘*Arabische bus*’ te nemen. Ze zouden er vermoord worden. Er wordt vaak ‘ach’ en ‘wee’ geroepen omdat de Palestijnen in hun vrijheden beperkt worden. Niemand houdt echter rekening met het feit, dat de Joden zelfs nog meer beperkingen hebben. Ze zijn hun leven in bepaalde delen van het land niet zeker. Bij de ingang van iedere bank of supermarkt in de grote steden worden hun tassen gecontroleerd. Ze stappen vaak met angst in de bus – angst voor een terroristische aanslag. Ze moeten leven onder raketbeschietingen, enz.

De Joden moeten hun nederzettingen en dorpen beveiligen tegen Palestijnse aanvallen. Ze moeten achter hekken en prikkeldraad wonen. Ze hebben

schuilkelders nodig om in te kunnen verblijven als de Palestijnen raketten afschieten. Dat hebben de Palestijnen niet nodig. Er komen wel Palestijns-islamitische zelfmoordcommando's om zoveel mogelijk Joodse vrouwen en kinderen te vermoorden.

Palestijnen en Palestijnse kinderen leven niet doorlopend in angst dat ze door een Jood vermoord zullen worden. Veel Joden leven wel met de angst om elk ogenblik gedood te kunnen worden door een Palestijn.

Zolang de islamieten via de Palestijnen trachten Israël te vernietigen, is er voor de Joden geen andere keus, dan het de Palestijnen onmogelijk te maken dit plan ten uitvoer te brengen. Velen in de wereld schreeuwen moord en brand als Israël terugslaat, nadat de Palestijnen (Hamass) massaal aanslagen plegen op Israël. Maar welk Europees land zou niet terugslaan als een buurland doorlopend aanslagen zou plegen op zijn grondgebied? En laten we niet vergeten, dat de Hamass' strijders zwaar bewapende en zeer goed getrainde militairen zijn en dat de Palestijnse politieagenten in feite ook militairen zijn.

De leugenmachine van de islamitische Arabieren doet zeer goed zijn werk, waardoor de wereldopinie zich al snel tegen Israël keert. Ook zijn de Palestijnen geniale toneelspelers, gezien het feit dat zogenaamd in de strijd gedode Palestijnen, levend van de brancard afstappen als men meent buiten beeld van de camera's te zijn. Er zijn in het verleden vaak gemanipuleerde foto's van Palestijnse slachtoffers en liefst van Palestijnse kindslachtoffers gepubliceerd. Steeds kreeg Israël de schuld van daden die niet door de Israëli's begaan waren!

Een religieuze strijd

Vergeet niet, dat de islamieten teleurgesteld zijn in de loop der geschiedenis en nu met bezeerde gevoelens lopen, die om wraak roepen. Eens was het land Israël een deel van het Arabische islamitische leven. Het heeft onder islamitisch bestuur gestaan. De geminachte Joden, die eens als dhimmi's onderworpen waren aan de islam, hebben zich losgemaakt van hun dhimmi-status en zich onttrokken aan hun onderdanigheid aan Allah en de islam. Zij hebben gezondigd tegen Allah en de islam en een eigen staat gesticht op grondgebied, dat behoort bij de „*Dar al-Islam*”, het huis van Allah. Zij hebben zelfs „*Al Khuds*”, dat is Jeruzalem, in bezit genomen. Dat is een onvergeeflijke zonde tegen Allah in de ogen van de islamieten. Daar moeten de Joden ongenadig voor gestraft worden. Hier heeft satan (Israël) zich verheven boven Allah.

Nu lijkt het voor de islamieten, alsof Allah gefaald heeft. Hier wordt de moslim tot in het diepste van zijn ziel gekrenkt en wil hij het opnemen voor Allah en drijft dit hem tot het uiterste om „*Palestina*” (zoals zij Israël noemen) te bevrijden van de zionisten en het terug te brengen onder islamitisch bestuur. In zijn visie kan en mag er geen Joodse staat zijn te midden van de islamitische naties. Dat is een belediging voor Allah. Dat is een schandvlek. Dat is een verontreiniging van de islamitische wereld. Het is een zonde, dat Israël daar is. Zijn religieuze gevoelens dwingen hem om eens, vroeg of laat, tot het uiterste te gaan om Israël van de kaart te vegen, de Israëlieten in de zee te drijven en het land te reinigen.

In zijn visie op Israël staat de leer van de islam in zekere zin naast de leer van de kerk, zoals deze door de eeuwen heen geklonken heeft. De kerk leerde, dat de kerk gekomen was in de plaats van Israël, dat de zegeningen van Israël overgegaan waren op de kerk en dat Israël geen toekomst meer op aarde te verwachten had. Er zijn nog steeds christenen – zowel uit reformatorische als uit charismatische hoek – die dit leren.

Israël de rechtmatige eigenaar

De overgrote meerderheid van de Arabieren weet niet dat de Bijbel en de Koran allebei de belofte van „*het land*” voor Israël bevestigen. Zij gaan ervan uit, dat de Koran hen oproept tot de jihad, de heilige oorlog tegen de Joden en dat de uitspraken in de Bijbel over deze zaak vervalst zijn.

Professor Abdoel Hadi Palazzi, directeur van het Cultureel Instituut van de islamitische gemeenschap in Italië, heeft gezegd dat de Koran Palestina erkent als erfgoed van de Joden en dat de Joden er zelfs voor het laatste oordeel zullen terugkeren. Hij zei, dat Allah wilde dat Abraham een tweevoudig nakomelingschap zou hebben: Ismaël en Izak, waarbij de nakomelingen van Ismaël in de Arabische woestijn moesten leven en de nakomelingen van Izak in Kanaän. Allah maakte van Mekka het centrum waarnaar de moslims zich tijdens hun gebeden moesten richten en Hij maakte van Jeruzalem het centrum waarnaar de Joden zich tijdens hun gebeden moesten richten, zo meent professor Palazzi.

De moefti van Caïro, sheik Nasr Farid Wasel beweerde echter, dat voor moslims alle contacten met Israël verboden zijn, zolang Israël het in Jeruzalem voor het zeggen heeft. Dit zou volgens de moefti van Caïro in de Koran staan.

In een preek die op vrijdag 11 juli 1997 in de Al Aqsa moskee gehouden werd door sheik Ekrima Sabro, de door Arafat persoonlijk benoemde moefti

van Jeruzalem, trok deze fel van leer tegen de Joden en noemde hen de 'zonen van apen en varkens'. Toen een Joodse vrouw Mohammed eens vergeleek met een varken, was de hele islamitische wereld in beweging. Nu een islamiet zoiets van Joden zei, zweeg de rest van de wereld...

In 1974 schreef prof. dr. Moshé Sharon, professor in de islam aan de universiteit van Jeruzalem in het blad Maarive het volgende: „*De Arabieren zullen Israël nooit met rust kunnen laten. Hun islamitisch ideaal is: de uitroeiing van het Joodse volk. Volgens de islamitische leer zullen vóór de jongste dag de Joden verdwijnen.*”

Bokhari, een Arabisch schrijver uit het verre verleden wiens geschriften het bijna absolute vertrouwen van de moslims genieten, zegt over 'de tekenen van de oordeelsdag', ook wel genoemd de 'tekenen van het uur': „*De moslims zullen de Joden vervolgen en doden. De achtervolgde Joden die zich achter een boom of een steen verbergen, zullen die boom of die steen met luider stem horen roepen: 'O, muzelman, hier achter mij zit een Jood verborgen. Kom, dood hem!'*”

De islamitische „*leer der laatste dingen*” vormt een ernstige bedreiging voor het Joodse volk, omdat volgens die leer zelfs het bestaan van één enkele Jood een verhindering vormt voor de verlossing van de wereld. Als de islamitische landen vrede sluiten met Israël, is dat in afwachting van Israël's totale liquidatie.

De Egyptische leiders

Na de zesdaagse oorlog heeft President Nasser van Egypte de conferentie van de academie van islamitische research bijeengeroepen, om de principes van de jihad (de heilige oorlog) tegen Israël vast te stellen. De belangrijkste conclusies waren:

1. De jihad kan eeuwen duren en kan pas worden beëindigd als de belangrijkste doelstellingen verwezenlijkt zijn (dus als „*Palestina*” een islamitische staat geworden is).
2. Het doel heiligt alle middelen, inclusief liegen, schijnverdragen ondertekenen (dat zijn verdragen, waarvan de islamieten weten, dat zij ze zullen verbreken!) en verbonden sluiten met andere vijanden.
3. Allerlei middelen zijn toegestaan. De strijd is niet beperkt tot het slagveld. Ook politieke, economische, culturele en andere middelen (dus ook terreur, kapingen, aanslagen, enz.) zijn toegestaan.

De komst van Nassers opvolger Anwar Sadat naar Jeruzalem heeft mensen die de achtergronden van de islam niet kennen, zand in de ogen gestrooid. Zij vonden Sadat een moedig man, die tenslotte toch maar vrede met Israël

sloot. Hij sloot inderdaad vrede, maar het was een vrede die hem de Sinai opleverde en Israël zo goed als niets opgeleverd heeft.

Velen weten niet dat Sadat vóór hij naar Jeruzalem kwam eerst de Raad van Wijzen van de Egyptische universiteit Al Azhar geraadpleegd heeft. Deze invloedrijke islamitische wijzen wezen Sadat op de „vrede van Hoedaibiyah”, dat is het vredesverbond dat Mohammed in 628 met Mekka gesloten had en dat hij in 630 al verbrak. Volgens de islamitische leer is het daarom toegestaan een gesloten verdrag of verbond gewoon weer te verbreken als de kansen er voor de islam beter voorstaan om een bepaald gebied onder islamitische heerschappij te krijgen. Zo kan een islamiet een vredesverbond sluiten en het daarna weer net zo makkelijk verbreken. Egypte heeft vrede met Israël gesloten, een vrede, die volgens de islamitische leer net zo lang zal duren, totdat de islamieten kans zien de Israëlische dhimmi's te straffen voor hun verzet en opstand tegen Allah en de islam.

In onze tijd kennen wij het islamitisch terrorisme. Opmerkelijk is het om te constateren, dat de Koran zelf met een zekere woordspeling tot terrorisme oproept. De Koran roept op om de vijanden van de islam af te schrikken door middel van de strijdkrachten. *„En maakt aan de grens alle mogelijke strijdkrachten en vastgehouden paarden voor hen gereed, waarmede gij de vijand van Allah en uw vijand en anderen buiten hen, die gij niet kent, doch die Allah kent, moogt afschrikken. En wat gij ook voor de zaak van Allah besteedt, het zal u ten volle worden terugbetaald en u zal geen onrecht worden aangedaan.”* (s. 8:60) De Koran gebruikt hier het Arabische woord 'turhibuuna', dat in het hedendaagse Arabisch „terroriseren” betekent. Hoewel in dit Koranvers natuurlijk nog niet het hedendaagse „terrorisme” bedoeld wordt, is het wel opmerkelijk, dat hier een woordspeling met het hedendaags taalgebruik is.

Hoofdstuk 17 - JERUZALEM

In Soera 17:1 wordt verteld van een nachtelijke tocht die de profeet op het paard Boerak gemaakt zou hebben „*van het gewijde bedehuis (moskee) naar het uiterste bedehuis (moskee)*”, waarbij hij de omtrek van dit laatste bedehuis gezegend zou hebben. In de nacht zou Mohammed dus op een wit paard een reis gemaakt hebben naar het een of andere bedehuis. Dit paard had net als de leeuw en de panter uit Daniël 7 vleugels.

Vervolgens is Mohammed onder begeleiding van de engel Gabriël naar de hemel gevaren en is hij daar tot het „*laatste punt*” gegaan. Onderweg kwamen zij langs de maan en langs allerlei planeten. Vanaf deze plaats heeft de engel Raf-Raf hem naar de troon van Allah in de zevende hemel gebracht. Hij was door Allah Zelf uitgenodigd om naar de hemel te komen. Hier in de hemel zag Mohammed de tuin met bomen, planten en bloemen, met vogels en vlinders, met watervallen en allerlei verschillende dieren. Natuurlijk zag hij hier ook de mooie meisjes die rondgingen met kannen wijn.

Toen Mohammed de verschillende hemelen passeerde, zag hij in elke hemel een profeet of andere bekende figuur uit het Oude Testament. In de eerste hemel zag hij Adam. In de tweede Johannes de Doper en Jezus. In de derde hemel zag hij Jozef. In de vierde hemel zag hij Henoch. In de vijfde hemel zag hij Aäron. In de zesde hemel zag hij Mozes en in de zevende hemel zag hij Abraham.

Opmerkelijk is echter dat Soera 17:93 in twijfel trekt of Mohammed ooit in de hemel geweest is. Deze soera zegt onder andere „... *of dat gij opklimt in de hemel; maar niet zullen wij geloven in uw opklimming, zolang gij niet voor ons neder brengt een schrift, dat wij kunnen lezen...*”

In de hemel had Mohammed een ontmoeting met Allah, die dichtbij Mohammed kwam en hem openbaarde wat hij moest weten en wat hij aan de mensen diende te vertellen. Vervolgens gaf Gabriël hem een rondleiding door de hemel. Zo ontmoette hij daar Noach, Abraham en Jakob. Ook Mozes, die zijn armen naar hem uitstak en hem op zijn voorhoofd kuste. Ook zag hij Salomo met allerlei dieren om hem heen terwijl hij onder een amandelboom zat. Salomo groette hem vriendelijk. Toen kwam hij in een tuin met prachtige bloemen Jezus tegen. Vanzelfsprekend zag hij ook de mooie meisjes, die lachend een kroon van mooie bloemen op zijn hoofd zetten.

In onze dagen zeggen de islamieten dat Mohammed deze reis gemaakt heeft naar Jeruzalem, naar de tempelberg, waarna hij vanaf de Olijfberg naar de hemel gereisd is. Hij zou dus, net als de Here Jezus, een hemelvaart gemaakt hebben. Hiermee verklaren zij Jeruzalem tot een heilige plaats voor de islam. Ook op grond van dit bezoek maken zij aanspraak op het bezit van de stad Jeruzalem. Zij menen, dat Jeruzalem een – voor de islam – heilige stad is, die dus onder islamitische regering moet komen. Zij zullen nooit aanvaarden dat „*heidenen*” het beheer over deze stad hebben. Joden en christenen hebben volgens de islam niets te zeggen in en over Jeruzalem.

De naam „*Jeruzalem*” komt echter zo’n 700 keer voor in de Bijbel, maar niet één keer in de Koran. Hoe kan Jeruzalem zo belangrijk zijn voor de islamieten, als hun eigen heilige boek deze stad zelfs niet één keer noemt...!?

Was de hemelreis van Mohammed echter wel vanuit Jeruzalem? Jeruzalem was in het begin „de” heilige stad voor Mohammed. Daarom baden hij en zijn vrienden in het begin, net als de Joden, in de richting van Jeruzalem. Later, toen het bidden in de richting van Jeruzalem niet hielp om de mensen van Medina voor de islam te winnen, gaf Allah hem de opdracht om in de richting van Mekka te bidden en keerde Mohammed zich tegen de Joden. Hij doodde velen van hen en veranderde de gebedsrichting naar het Zuiden, naar Mekka. Het opgeven van Jeruzalem door Mohammed ‘verklaart’ ook waarom de stad niet één keer in de Koran genoemd wordt.

De islam ontdekte Jeruzalem

Vijftig jaar na de dood van Mohammed ontdekte de islam Jeruzalem opnieuw. In het jaar 682 kwam Abd Allah Ibn al-Zubayr tegen de Omajjaden in Damaskus in opstand, veroverde Mekka en blokkeerde de toegang tot de stad, zodat de pelgrims er niet meer in konden. De kalief van de Omajjaden had toen een alternatieve pelgrimsplaats nodig en koos voor Jeruzalem, dat hij destijds in handen had. Hij onderstreepte zijn keus met een vers uit de Koran (s. 17:1), waarin gesproken wordt over de „*verafgelegen*” moskee van waaruit Mohammed met zijn magische paard een nachtelijk rit had ondernomen en met de engel Gabriël naar de zevende hemel was opgestegen. Onderweg was hij de andere profeten tegengekomen, die de ‘*wachters van de hemel*’ zijn.

Het verhaal dat Mohammed tijdens zijn leven lichamelijk naar de hemel zou zijn gereisd en er weer levend uit zou zijn teruggekeerd, gaat in tegen een aantal principes van de islam. De islamitische geleerden stonden voor de vraag hoe een levend mens van vlees en bloed tot in de hemel kon opstijgen. Orthodoxe islamitische denkers kwamen tot de conclusie dat de nachtelijke

reis van Mohammed een droom is geweest. Maar het verhaal van deze reis en de hemelvaart van Mohammed maken het de islam wel mogelijk om 'mooier' te zijn dan de Bijbel. Mozes besteedde immers „slechts” de berg Sinaï en kwam alleen maar een beetje in de richting van de hemel, terwijl Mohammed het hele stuk heeft afgelegd en dan nog wel vanuit Jeruzalem.

De islam zit eigenlijk met een probleem voor wat betreft het verhaal, dat de verst verwijderde moskee in Jeruzalem zou zijn, namelijk de Al-Aqsa moskee. Wie bewijst dat de verst verwijderde moskee waarvandaan Mohammed naar de hemel reisde, destijds in Jeruzalem lag?

De mensen van Mekka die Mohammed goed kenden, geloofden dit verhaal niet eens. Er is nog iets belangrijkers: de islamitische overlevering vertelt ons, dat de Al-Aqsa (dat is: verst verwijderde) moskee in de buurt van Mekka ligt. Dit is ondubbelzinnig vastgesteld in een boek van de islamitische historicus en geograaf al-Waqidi. Hij zegt dat er twee gebedsplaatsen waren in al-Gi'irrah, een dorp tussen Mekka en Ta'if. De ene was de „*dichtbijgelegen moskee*”, de andere de „*verafgelegen moskee*”, waar Mohammed bad toen hij de stad verliet. Deze beschrijving, die door een reeks autoriteiten gesteund werd, stond de islamitische propagandisten van de zevende eeuw niet aan.

Om de „heiligheid” van Jeruzalem binnen de islam te kunnen „bewijzen”, creëerden de kaliefen van de Omajjaden-dynastie een reeks „overleveringen” die de waarde van Jeruzalem hoog hielden. Zo werd het woord „*Al-Aqsa*” voortaan op Jeruzalem toegepast.

Er was nog geen moskee in Jeruzalem!

In de dagen van Mohammed, toen de islam net in opkomst was, was er echter nog helemaal geen islamitisch bedehuis in Jeruzalem. De tempel in Jeruzalem was in 70 na Christus verwoest. Die stond er dus niet. Ook stond er geen islamitisch bedehuis. „Al Aqsa”, de naam van de moskee betekent weliswaar „verste bedehuis”, maar kan niet bedoeld zijn voor een moskee in Jeruzalem, want de Al Aqsa moskee in Jeruzalem is van latere datum en was oorspronkelijk een Byzantijnse kerk. Er stond in de tijd van Mohammed een christelijke kerk op het voormalige tempelplein. Ook de Dom van de Rots stond er nog niet. Pas in 638, lang na de dood van Mohammed in 632, veroverde Omar Jeruzalem en kwam de stad onder islamitisch bestuur. Het duurde echter nog eens 50 jaar alvorens de Dom van de Rots gebouwd werd en de kerk omgebouwd werd tot de Al Aqsa moskee. Mohammed kan dus nooit Jeruzalem bedoeld hebben als bestemming van zijn nachtelijke reis, ook al proberen de islamieten dit overal te verkondigen! Waarom zou

Mohammed een christelijke stad (Jeruzalem was toen een christelijke stad) uitgekozen hebben, om daarvandaan naar de hemel te reizen? Dat is toch onlogisch?

Het verste bedehuis moet dus een moskee in de buurt van Mekka of Medina geweest zijn. Realiseer u, dat de islamieten zich bij het bidden ook niet naar Jeruzalem wenden zoals de Joden doen, maar naar Mekka. Op 12 februari 624 heeft Mohammed namelijk een bevel gegeven aan de islamieten om niet meer in de richting van Jeruzalem maar van Mekka te bidden.

Toch durven islamieten in onze tijd rustig te beweren dat bijvoorbeeld de westelijke muur in Jeruzalem, de voormalige „Klaagmuur”, helemaal niet Joods is en geen overblijfsel is van de tweede tempel. Bij de verwoesting van de tempel is immers geen steen op de andere gebleven, zo wordt gezegd. Er zijn islamieten, die menen, dat deze muur echt islamitisch is, omdat Mohammed hier zijn paard aan de muur gebonden zou hebben, toen hij zijn reis naar de hemel maakte. Zij noemen deze muur dan ook wel naar het paard van Mohammed, de Al-Borak muur.

Na de eerder genoemde verovering van Jeruzalem door de moslims werd met de christenen geregeld, dat zij hun kerken en kloosters mochten behouden. De Joden werden echter uit Jeruzalem verdreven. Er mochten geen Joden in Jeruzalem wonen.

De islamieten noemden Jeruzalem in die tijd: „*Bait el Makdis*”. Dit is afgeleid van het Hebreeuwse: „*Beth Hamikdasj*”, de Hebreeuwse naam voor de tempel. In die tijd wisten zij dus blijkbaar heel goed, dat Jeruzalem de stad was van de Joodse tempel en niet de stad van een islamitisch bedehuis, dat er dus helemaal niet was!

De islamieten menen ook, dat toen Abraham al contacten had met Jeruzalem, Abraham een echte moslim was. Professor Yassir Mallah van de universiteit van Bethlehem zei in 1993, dat „*Abraham een imam van de Arabische natie is.*” (Jerusalem Post) Zo beweren zij zelfs, dat de islam ouder is dan het jodendom. Zo ook beweren de islamitische Palestijnen, dat de Here Jezus als Palestijn geboren is in Bethlehem. Wij noemen dit geschiedvervalsing. Voor de islamiet is het helemaal geen vervalsing van de historie. Het is de zuivere waarheid die gebaseerd is op zijn geloof. Het heeft daarom ook geen zin om hen te beschuldigen van het vervalsen van de geschiedenis, want zij zijn overtuigd van hun waarheid.

Nabil Sha'ath, één van de hoofdonderhandelaars van de Palestijnse autoriteit beweerde in 1997 in de Palestijnse krant Hayyat al-Jadeeda, dat

geen enkele Jood in Jeruzalem mag blijven wonen als de stad eenmaal in Palestijnse (d.i. islamitische!) handen is overgegaan.

Trouwens, als de islamitische Palestijnen hun zin krijgen, wordt heel Israël aan hen overgedragen en moeten alle Joden er uit. Dan zal het land „Judenrein” zijn, zoals Hitler dat in Duitsland ook wilde.

Er is een grapje over de aanspraken die de Palestijnen maken, als zouden zij door alle tijden heen de werkelijke bewoners van het land geweest zijn:

Een ambassadeur van Israël moet de verenigde naties toespreken. Hij zegt: *„Wij Joden houden van grappen. Mag ik met een grap beginnen? Het gaat over koning David. Hij was even buiten Jeruzalem in de woestijn op een plaats waar water was. Eerst dronk hij van het water. Daarna trok hij zijn kleren uit en ging het water in. Toen hij even later uit het water op het droge kwam, bleken zijn kleren gestolen te zijn. Wie hadden zijn kleren gestolen? Hij ontdekte het al snel: dat hadden de Palestijnen gedaan!”*

Op dat moment roept een vertegenwoordiger van de Palestijnen: *„Dat kunnen de Palestijnen niet gedaan hebben. Allemaal leugens. Er waren toen nog helemaal geen Palestijnen.”* „Precies”, zei de ambassadeur. *„Jullie waren er nog niet en wij wel. Nu erken je zelf ook dat jullie nog niet in het land waren, toen wij er al waren en Jeruzalem onze hoofdstad was!”*

Hoofdstuk 18 - HOE VREDELIEVEND IS DE ISLAM?

Op de 11e september 2001 was er grote verslagenheid, geschoktheid en droefheid bij velen in de westerse wereld. Islamitische terroristen hadden vliegtuigen gekaapt en in New York tegen het World Trade Center laten vliegen, waardoor duizenden mensen de dood vonden. Er was echter grote vreugde bij een aantal islamieten. Ik weet dat er in ons land en ook in andere westerse landen islamieten wonen, die ook geschokt waren toen zij de beelden zagen. Maar waren deze mensen representatief voor „*de islam*”? Neen, helaas niet. De islamitische Palestijnen bijvoorbeeld, die gillend van vreugde de straat op gingen en de islamitische Marokkaanse jongeren in Ede die vuurwerk afstaken, lieten een gezicht van de islam zien dat niet vredelievend was, ook al werden de Marokkaanse jongeren later slechts „*kwajongens*” genoemd.

Imams die snel kwamen verklaren dat zij niet achter de terreur stonden en vertelden dat de islam een vredelievende godsdienst is, hebben bij veel mensen de angst voor de islam niet kunnen wegnemen. Vertegenwoordigers van de islam die de indruk wekken als zou de islam zeer humaan en vredelievend zijn, zeggen dat terroristische activiteiten en heerszuchtige uitspraken van moslims, ook al zijn het leidinggevend, extreme uitwassen zijn. Terecht geloven velen dit niet, want de islam is niet zo’n vredelievende godsdienst als deze imams ons willen doen geloven. Er zijn veel en veel te veel oorlogszuchtige islamieten om te denken dat zij een kleine minderheid zouden vormen. Hiermee wil ik niet aanzetten tot antipathie tegen islamieten. Ik wil als christen u wel duidelijk zeggen, dat de islam u niet vredelievend gezind is. Het zit namelijk in het hart van de islamitische godsdienst om u niet vredelievend te bejegenen.

Toen president Bush verschillende moskeeën bezocht om te laten zien dat hij de moslims bezag als aardige, vredelievende burgers en toen later minister-president Kok hetzelfde deed en vervolgens zei, dat er een Palestijnse staat moet komen en het zelfs nog presteerde om terrorist Jasser Arafat te ontvangen en stevig de hand te schudden, gaven deze leiders blijk dat ze helemaal niet op de hoogte zijn van wat de islam werkelijk inhoudt. Minister-president Kok vergat blijkbaar ook dat aan de handen van Arafat veel bloed kleefde als gevolg van een groot aantal terroristische activiteiten in een lange reeks van jaren, bestaande uit vliegtuigkapingen, het kapen van een schip en het uitmoorden van vakantiegangers, reizigers en sportmensen.

De voorouders van de islamitische Arabieren

Zowel de Bijbel als de islam leren, dat de Arabische (islamitische) volken de nakomelingen zijn van Abraham en Hagar. Hun voorvaders zijn Abraham en Ismaël. De islam leert dat Allah zijn handelen via Abraham en Ismaël voortzet. De Bijbel leert echter dat God dit niet via Abraham en Ismaël doet maar met Abraham, Izak en Jakob.

Wij zagen dat God tegen Abraham gezegd had: „Wat Ismaël betreft, Ik verhoor je: Ik zal hem zegenen, hem vruchtbaar maken en hem veel, heel veel nakomelingen geven. Twaalf stamvorsten zal hij verwekken en er zal een groot volk uit hem voortkomen. Maar Mijn verbond zal Ik voortzetten met Izak, de zoon die Sara je volgend jaar omstreeks deze tijd zal baren.” (Genesis 17:20,21)

Een aantal hoofdstukken later wordt nog eens herhaald, dat Gods verbond niet via Ismaël zal lopen maar alleen via Izak. In dat hoofdstuk lezen we ook al over de eerste afgunst en spot die van Ismaël uitgaat naar Izak (en niet andersom!). „Sara zag dat de zoon die Abraham bij Hagar, haar Egyptische slavin, had gekregen, spottend lachte. Daarom zei ze tegen Abraham: ‘Jaag die slavin en haar zoon weg, want ik wil niet dat mijn zoon Izak later de erfenis moet delen met de zoon van die slavin.’ Dit voorstel beviel Abraham allerminst; het ging immers om zijn eigen zoon. Maar God zei tegen hem: ‘Je hoeft je niet bezwaard te voelen vanwege de jongen of je slavin. Alles wat Sara je vraagt moet je doen, want alleen de nakomelingen van Izak zullen gelden als jouw nageslacht.’” (Genesis 21:9-12)

De Bijbel laat zien, dat in de tent van Abraham een strijd begonnen is van Ismaël tegen Izak. Deze strijd zet zich voort tot op de dag van vandaag. Het is de strijd van de islamieten tegen de Joden, waarbij het gaat om het eerstgeboorterecht. Terwijl de Joden de islamieten zonder meer accepteren, dulden de islamieten de Joden niet.

De strijd tussen de islamieten en de Joden is dus een godsdienststrijd, die begonnen is tussen Ismaël en Izak in de tent van Abraham. Terwijl veel politieke en christelijke leiders om het hardst roepen dat het niet gaat om een godsdienststrijd tussen islamieten en Joden of tussen islamieten en christenen, maken de islamieten zelf keer op keer duidelijk, dat het wel een godsdienststrijd is. Het is de oude strijd, die weer opgelaaid is. Het is de strijd, die al in Psalm 83 genoemd is.

Het feit dat het een godsdienststrijd, is bewijst niet dat het ook om twee verschillende Goden gaat. Er is een aantal keren een godsdienststrijd

geweest tussen protestanten en katholieken. Toch zal niemand willen beweren dat het toen ook om twee verschillende goden ging!

Psalm 83 beschrijft hoe Abrahams nakomelingen, Ismaël en Ezau, een bondgenootschap gesloten hebben om samen te strijden tegen de nakomelingen van Abraham, Izak en Jakob. Deze Psalm laat zien dat het een geestelijke strijd is, waarbij de strijd van de islamieten in feite gericht is tegen de God van Israël.

Een lied, een psalm van Asaf.

*God, houd U niet stil,
zwijg niet, God, zie niet onbewogen toe,
Uw vijanden roeren zich,
trots heffen Uw haters het hoofd.*

*Tegen Uw volk smeden zij een complot,
ze spannen tegen Uw lieveling samen,
en zeggen: 'Kom, wij verdelgen dit volk,
Israëls naam zal nooit meer worden genoemd.'*

*Zij hebben samen plannen gesmeed
en zich tegen U verenigd:
de tenten van Edom en de Ismaëlieten,
Moab en de zonen van Hagar,*

*Gebal en Ammon en Amalek,
Filistea en de bewoners van Tyrus.
Zelfs Assyrië heeft zich aangesloten
en de hand gereikt aan de zonen van Lot.” (Psalm 83:1-8)*

Hoe moet een godsdienstige Jood als Asaf nu verder bidden? Hoe moet hij vragen om bescherming? Wat moet hij vragen? Luister. Hij bidt:

*Doe met hen als met Midjan,
als met Sisera en Jabin in het Kisondal,
die bij Endor werden vernietigd
en als mest op het land bleven liggen.” (Psalm 83:9,10)*

Nadrukkelijk worden de Ismaëlieten (nu: de Arabieren), de Filistijnen (nu: de huidige Palestijnen) en de Assyriërs (nu: het huidige Irak) genoemd. Wat zij willen, wordt ook als een godsdienstig politiek feit genoemd: „*Wij bezetten het land waar God Zijn woning heeft.*” (Psalm 83:12) Anders gezegd: het gaat hen om de plaats, die de Bijbel aangewezen heeft als de

plaats die God Zichzelf als een plaats ter woning had verkoren. Dat is de tempelberg in Jeruzalem. Het gaat de islamitische Arabieren en de Palestijnen om het bezit van de tempelberg!

Doel van de vijandschap: uitroeiing van Israël

De vijanden van Israël uit het verleden (ook de toenmalige Filistijnen) hadden slechts één doel: de volledige en totale uitroeiing van alle Israëlieten. De vijanden van Israël in onze tijd (ook de tegenwoordige „*Filistijnen*” d.i. Palestijnen) hebben hetzelfde doel: de volledige uitroeiing van het Joodse volk. De islamieten maken duidelijk dat het voor hen een godsdienstoorlog is. Zij baseren zich op de Koran. Niemand in de wereld maakt bezwaar tegen het feit dat de islamieten de Koran gebruiken als inspirator om Israël te vernietigen. Niemand in de wereld maakt er bezwaar tegen, dat de islamieten de vernietiging van Israël als een heilige, religieuze opdracht beschouwen.

Israël heeft altijd gezegd en getoond in vrede met zijn Arabisch-islamitische buurlanden te willen leven. Als er ergens in één van de omringende landen een zieke Arabier was die in zijn eigen land niet geholpen kon worden, werd hij in Israël behandeld. Toen leden van de Hamas eens van een aantal PLO-mensen bij wijze van represaille lichaamsdelen afhakten en de slachtoffers bij de grens van Israël deponeerden, werden de slachtoffers in een Israëliisch ziekenhuis opgenomen en geholpen.

Ondanks alle liefde die Joden aan Arabieren getoond hebben, leven de islamieten volgens een oud boek, dat opdraagt de Israëlieten uit te roeien: de Koran.

Een godsdienststrijd

De Bijbel beschrijft de strijd tussen Mozes en Farao, dat is: tussen Israël en Egypte, ook als een godsdienststrijd. Het wordt als volgt weergegeven: “*De HERE toch had aan hun goden strafgerichten ge oefend.*” (Numeri 33:4 NBG) Achter de plagen die over Egypte kwamen, ging het om een geestelijke strijd, een geestelijke oorlogvoering: God streed tegen de machten, de afgoden van Egypte. Het was echt een godsdienststrijd!

De strijd tussen Israël en Babylonië in het verleden, in de tijd van koning Nebucadnezar, was ook een godsdienststrijd. Van de Babylonische afgoden Bel en Nebo wordt het volgende gezegd: “*Bel is gebroken, Nebo ligt geveld. Eens droegen jullie hen plechtig rond, maar nu zijn hun beelden voor de lastdieren, een zware last voor uitgeputte beesten. Ze zijn gebroken en geveld, ze hebben zichzelf niet kunnen beschermen; hun beelden worden weggesleept.*”

(Jesaja 46:1,2; zie ook Jeremia 50:2) Deze strijd tussen de God van de Bijbel en de afgoden blijkt nog steeds gaande te zijn.

In het terrorisme van onze dagen gaat het weer om een godsdienststrijd. Het is de strijd van de moslims tegen Joden en christenen en ook tegen God. Erger nog: de Palestijnse Autoriteit (dus niet: de islam!) heeft zelfs de oude Filistijnse oorlogsgod Baäl van stal gehaald, die op een grote postzegel voor buitenlandse post prijkt. Op de postzegel wordt hij als een strijder en als een stier afgebeeld. In de Koran staat Baäl echter net als in de Bijbel bekend als een afgod, die een vijand is van de enig ware God. Baäl wordt zowel in de Bijbel als in de Koran verbonden met satan. Wij zien dit in de namen voor satan waarin de naam Baäl verweven is: Beëlzebub (in de Bijbel) en Iba'lis (in de Koran). Daarom is het onbegrijpelijk, dat de Palestijnen op deze postzegel Baäl als hun God afgebeeld hebben. Het zegt ons echter voldoende!

Op deze postzegel ziet u Baäl als de god van de oorlog. Hij houdt een speer in zijn hand. Aan zijn gordel hangt het korte zwaard. De speer en het zwaard zijn de wapens uit het verleden. Ongeveer in het midden staat Baäl gedeeltelijk afgebeeld als een stier.

Eén van de kenmerken van de vereerders van Baäl bij de oude Filistijnen was, dat zij hun kinderen offerden aan deze afgod. Dat is opmerkelijk, omdat de nieuwe Filistijnen (de Palestijnen) opnieuw met grote vreugde hun kinderen opofferen in de „*heilige strijd*”, de jihad. De nieuwe Filistijnen doden niet alleen hun eigen kinderen, die ze graag in de frontlinies plaatsen tegenover de Israëlsche soldaten, ze zijn ook moordenaars van Israëlsche kinderen. Jaren geleden al smeten PLO terroristen in het noordelijk gelegen Ma'alot Joodse baby's uit de bovenramen van een flatgebouw, zodat hun hersentjes op het plaveisel uiteenspatten.

Weten de Palestijnen dan niet, dat Baäl de Filistijnse oorlogsgod is? Nou en of ze dat weten. Ze weten zelfs, dat de Koran Baäl vereenzelvigt met de duivel, maar dat weerhoudt hen er klaarblijkelijk niet van om Baäl op te roepen. Dat zij goed weten waarmee zij bezig zijn, bewijst het volgende. Een islamiet stelde een imam de vraag, of het geoorloofd is een postzegel te gebruiken waarop de beeltenis van Baäl staat, terwijl de islamieten weten, dat Baäl een afgod, een valse god is, zoals beschreven staat in de Koran: „*Kent u geen vrees? Zoekt u Baäl en vergeet u de grote schepper Allah, uw heer en de heer van uw voorvaderen?*” (s. 37:124-126).

Het antwoord van de imam luidde: „*Geachte broeder in de islam, als andere postzegels beschikbaar zijn, dan dient u postzegels zonder beelden van afgoden te gebruiken. Als andere postzegels niet beschikbaar zijn, mag u deze zegels te gebruiken.*”

De “vredelievendheid” van de Palestijnen

De islamitische terroristen hebben regelmatig laten weten, dat alle problemen die zij hebben, te maken hebben met het feit dat de Palestijnen nog steeds geen eigen staat hebben. In de ogen van de westerse wereld lijkt het nu, alsof deze terroristen bewogen zijn met de Palestijnen. Vergis u niet. Ze zijn helemaal niet bewogen met of op de hand van de Palestijnen. Ze hebben geen verbondenheid met de Palestijnen. Waar het hen om gaat is, dat als de Palestijnen een eigen staat krijgen, dit gebied in ieder geval geen bezit van Israël meer is en dat dit een volgende stap is naar de bevrijding van het gehele land. Het gehele land moet van Joden gezuiverd worden. Een Palestijnse staat is dan een goede springplank naar de verovering van Jeruzalem en vervolgens naar de verovering van geheel Israël.

Op 3 juli 2001 zei Marwan Bargouti, leider van de Palestijnse Tanzim militairen, een groep militairen die tegen Israël strijdt: „*Het doel van de huidige intifada is de vestiging van een Palestijnse staat. Als die staat er eenmaal is gaat de strijd verder. Er is maar ruimte voor één staat tussen de Jordaan en de Middellandse Zee.*” Het zal u duidelijk zijn, dat hij bedoelde dat de Joodse staat dan geliquideerd moet worden en de Palestijnen heer en meester moeten worden in dit hele gebied.

De Palestijnen zelf zijn voor het grootste deel islamieten. Er zijn ook christen-Palestijnen, maar die zijn voor een deel al het land uit gevlucht vanwege de terreur die de islamitische Palestijnen ook op hen uitoefenen. De islamitische Palestijnen doen naar hartenlust mee in het openbaren van de ‘islamitische geest’, die geen uitzondering maar gewoonte is.

Toneelspel

Als Palestijnse leiders voor de buitenlandse tv-camera’s verschijnen, spelen ze de vermeende onschuld of spelen ze de rol van de slachtoffers in het conflict met Israël. Ze verklaren dan dat ze vredelievende mensen zijn, die echter door het wrede en zwaar bewapende Israël worden aangevallen. Zo was Jasser Arafat een van de eersten die bloed zou geven voor de slachtoffers van de terreuraanval op het WTC in New York op 11 september 2001. Zoiets „doet” het natuurlijk goed bij mensen die gemakkelijk te beïnvloeden zijn. Het idee echter, dat dat halve literkje bloed van Arafat helemaal naar Amerika gebracht zou worden, is absurd. Hoewel de Palestijnen later de

Joden beschuldigd hebben dat zij Arafat vergiftigd hebben, wist de CIA dat hij aan aids gestorven was. Het was een fraai stukje toneelspel van Arafat. Hij kon weten, dat zijn zieke bloed zeker niet welkom zou zijn in Amerika!

Op vrijdag 3 augustus 2001 zond de TV van de Palestijnse Autoriteit een officiële toespraak uit. Hierin werd het volgende gezegd:

„Allah zal ervoor zorgen, dat de moslims zullen heersen over de Joden. We zullen hen (de Joden) opblazen in Hadera, we zullen ze opblazen in Tel Aviv en dit uitschot (dit schorem) opblazen in Netanja in de naam van de rechtvaardige Allah. We zullen tegen hen vechten en over hen heersen, totdat de Jood zich zal verbergen achter de bomen en de stenen, en de bomen en de stenen zullen zeggen: ‘Moslim, dienaar van Allah, er zit een Jood achter mij. Dood hem.’

Wij zullen Jeruzalem binnentrekken als overwinnaars. Wij zullen Jaffa, Haifa en Ashkelon binnentrekken als overwinnaars. Wij zijn ervan overtuigd, dat de overwinning spoedig behaald zal worden. Wij zegenen ieder die de strijd met een (Israëliische) soldaat aanbindt. Wij zegenen allen die hun kinderen leren de jihad (de heilige oorlog) te strijden en als martelaar te sterven. Wij zegenen ieder die een kogel schiet in het hoofd van een Jood.

Ik hoorde een jongen zeggen: ‘O, sjeik, ik ben nu 14 jaar oud. Ik heb nog 4 jaar en dan zal ik mij opblazen bij de vijanden van Allah. Ik zal mijzelf opblazen bij de Joden.’

Ik zei tegen hem: ‘Allah gunt jou om een martelaar te zijn en ik gun jou ook om een martelaar te zijn.’

Alle wapens moeten gericht worden op de Joden, die de vijanden van Allah zijn, want zij worden in de Koran beschreven als het vervloekte volk. Zij worden in de Koran beschreven als apen en varkens die kalveren aanbidden en afgoden dienen.”

In ons land wordt geleerd dat je iemand met een andere overtuiging niet mag beledigen en niet mag discrimineren. Ook al ben je het niet met hem eens, je moet hem toch in zijn waarde laten. De islamieten hebben in hun Koran officieel de belediging en discriminatie van Joden opgenomen, die zij afschilderen als apen en varkens. De Palestijnen tonen echter, dat zij zich tot op de dag van vandaag verbonden voelen met de rundergod Baäl.

In een bijeenkomst met de leiders van Fatah en de leden van het veiligheidsapparaat zei Arafat nadrukkelijk: *„Luister niet naar wat ik voor de media, op TV of elders in het openbaar verklaar. Luister alleen naar mijn*

schriftelijke instructies aan jullie.” (Ma’ariv, 11 juli 2001) In Israël werd herhaaldelijk gezegd, dat de wereld zich niet moest laten bedriegen door wat Arafat in het Engels voor de media zei. Wat hij dan zei verschilde hemelsbreed met wat hij zijn eigen mensen in het Arabisch meedeelde.

Het is niet voor niets dat Time Magazine op 5 juni 2001 schreef, dat Arafat zijn eigen volk nooit duidelijk gemaakt heeft wat de Oslo akkoorden van 1993 inhielden. Kort daarvoor had The New York Times (22 mei 2001) geschreven dat de Israëlische nederzettingen het probleem niet zijn, maar dat Jasser Arafat zelf het probleem is, omdat de Palestijnse leider niet „ja” en niet „nee” kan zeggen. De New York Times schreef, dat President Bill Clinton en Premier Ehud Barak een historisch uniek document aan Arafat hebben aangeboden, dat behelsde dat de Palestijnen een eigen staat zouden krijgen en dat ze 94-96% van de West Bank en de Gazastrook in handen zouden krijgen. Maar Arafat wilde niet. Hij wilde het aanbod niet eens bespreken. Hij nam niet eens de moeite om te proberen er nog een procentje bij te krijgen. Hij had het niet eens willen bespreken, als hem 99% van de gebieden was aangeboden, omdat hij in zijn eigen land voor die ene procent nog vermoord kon worden, aldus de New York Times. Vandaar dat President George Bush in augustus 2001 zei, dat Jasser Arafat er nu voor moest gaan zorgen, dat de verschillende partijen in zijn gebieden op de West Bank en de Gazastrook het geweld zouden beëindigen.

„We begrijpen, dat er weleens een incidentele uiting van geweld kan zijn, maar wat er nu gebeurt is niet incidenteel. Dit is een doorlopende terroristische campagne”, aldus Bush. De vraag kan daarom gesteld worden, hoe groot het verschil was tussen Osama bin Laden en Jasser Arafat.

Oude tijden herleven. Oude rijken zijn teruggekeerd. Wij leven klaarblijkelijk in een tijd die in de Bijbel wordt aangeduid als de eindtijd. Dat betekent dat wij aan de vooravond staan van de openbaarwording van een nieuwe wereldheerschappij, waarin één man – de antichrist – de machtige leider over de gehele wereld zal worden. Zijn rijk zal een rijk zijn dat tegenovergesteld is aan het komende rijk van de Here Jezus. In dit rijk zal de valse messias zich op de tempelberg laten vereren.

De apostel Paulus schrijft: *„Laat u door niemand misleiden, op geen enkele manier. De dag van de Heer breekt niet aan voordat velen zich van het geloof hebben afgekeerd en de wetteloze mens verschenen is, hij die verloren zal gaan. Hij zal alles wat goddelijk en heilig is bestrijden en zich erboven verheffen, om in Gods tempel plaats te nemen op de troon en zich voor te doen als God zelf.”* (2 Thessalonicenzen 2:3,4)

Wie de tijd waarin wij leven vergelijkt met de plannen en het doel van de islam, krijgt de indruk dat de islam een islamitische leider, de godsdienst en de leider van de eindtijd zullen zijn. Het is natuurlijk niet met zekerheid te zeggen dat de wereld in de komende grote verdrukking geleid zal worden door de islam, maar het lijkt er wel op. Er is namelijk naast het jodendom geen andere godsdienst die een messias voorzegt. Alleen de islam leert de komst van een messias in de eindtijd. Voor de islam is de eindtijd begonnen en kan de islamitische messias zich spoedig openbaren. Zijn „paleis” op de tempelberg staat al op hem te wachten! De Palestijnse Autoriteit werkt mee aan de mogelijke komst van de islamitische messias.

Velen zullen menen dat er nog heel wat water naar de zee moet stromen, voordat de islam de macht in de gehele wereld zou kunnen grijpen. Vergis u niet. Zo snel als de Sovjet Unie ter ziele kon gaan, zo snel kan de situatie in de wereld veranderen en kan een tijd aanbreken, die de Bijbel „de grote verdrukking” noemt. Wij moeten er daarom voor zorgen, dat wij nu in een rechte verhouding tot God staan en weten, dat de Here Jezus ook onze Redder en Beschermers is.

De islamitische martelaars

De zelfmoordcommando's van de Palestijnen tegen Israëliëse doelen zijn islamitische extremisten. Zij handelen naar de leer en de beloften van de islam. Al in 1999 heeft de belangrijkste moefiti van de Palestijnse politie uitgelegd wat volgens de islamitische traditie de beloning voor deze islamitische martelaars is. Hij zei:

„Als de eerste druppel bloed vloeit, voelt de martelaar geen pijn en is iedere zonde van hem vergeven. Hij ziet zijn plaats in de hemel. Hij gaat niet naar het graf en heeft niet te maken met de verschrikkingen van de toekomstige dag des oordeels. Hij zal 70 prachtige vrouwen met donkere ogen trouwen. Zeventig familieleden zullen door zijn martelaarschap toegang krijgen tot het paradijs. Hijzelf ontvangt de kroon der heerlijkheid. De edelstenen in zijn kroon zijn meer waard dan alle edelstenen van de hele wereld bij elkaar.”

Hoewel niet-islamieten het „dom” vinden als mensen zulke uitspraken geloven, moet u wel bedenken, dat de islamiet hier vanuit zijn geloof heel anders tegenaan kijkt. Voor de islamiet spreekt hier een geestelijk leider, die op gezag van Allah Zelf dit de islamiet voorhoudt. De islamiet is daardoor ten volle overtuigd dat zijn geestelijk leider de waarheid spreekt.

Sinds de eerste intifada (een Arabisch woord dat 'opstand' betekent) in 1987, worden begrafenissen van martelaren soms beschreven als waren zij

bruiloften, die uitbundig gevierd worden, waarop duizenden de familie komen gelukwensen met het martelaarschap van hun zoon. Hassan Hutari, de vader van de terroristische martelaar Sa'id, die 20 Israëli's doodde bij een nachtclub in Tel Aviv, zei: „*Als ik 20 zonen had, zou ik ze allemaal naar Israël zenden om zelfmoord te plegen en Israëli's te doden.*” Ouders van kinderen die als martelaren in de strijd tegen Israël gestorven zijn, kregen zelfs geld van Jasser Arafat en Saddam Hussein.

Duizenden Palestijnen willen graag als martelaar sterven. Kleine kinderen wordt verteld hoe geweldig het is om als martelaar voor de goede strijd tegen Israël te mogen sterven. Kinderen geloven dit en willen graag martelaar worden. Op de kleuterschool, de lagere school, de middelbare school en de universiteit wordt het hun ingeprent: doe mee met de jihad tegen Israël en word een martelaar in de strijd tegen de Joden. Ze zingen er liederen van. Ze zien op TV hoe heerlijk het is om de Joden te haten en ze te vermoorden. In zomerkampen krijgen de kinderen van gewapende politiemannen een militaire training en wordt hen geleerd om explosieven te maken en met vuurwapens om te gaan. Ze worden opgeleid om een guerrillaoorlog te voeren en Joodse soldaten te kidnappen. Ze leren er zelfs hoe ze Joden de keel moeten doorsnijden. In deze zomerkampen lopen kleine kinderen al met houten wapens en in militaire kleding rond.

Palestijnse militairen verschuilen zich tussen kinderen en schieten vanaf die plek op Israël. Als Israël terugschiet, worden er zeker Palestijnse kinderen getroffen. Israël krijgt de schuld, terwijl de Palestijnen met opzet tussen de kinderen gingen zitten om een blaam op Israël te werpen. De kinderen zelf? Die zijn zo geprogrammeerd dat ze genieten om bij de strijd betrokken te zijn en hopen, dat ze als martelaar in de strijd tegen de Joden zullen sterven. Dat is de hoogste eer, die met een eeuwige hemel beloond wordt, zo is hen geleerd en zo geloven zij het ook.

De Palestijnse Autoriteit heeft in 2002 een tv-uitzending voor kinderen gegeven waarin gespeeld wordt dat een jongen die in de Gazastrook gedood is, in de hemel aankomt en ontdekt, hoe daar alle martelaren (die dus in de strijd met Israël gedood zijn) genieten van prachtige stranden en watervallen. Ze zien dat de jongen vanuit de hemel naar hen zwaait. Dan zegt hij: „*Ik zwaai niet om jullie gedag te zeggen; ik zwaai om jullie op te roepen in mijn voetstappen te treden.*” Noemen wij zoiets niet een onvoorstelbare hersenspoeling?

Ook Hezbollah in Libanon hersenspoelt de kinderen

Hezbollah, de 'partij van Allah' levert al jaren strijd met Israël. De partij

heeft ook een padvindersbeweging. De padvindersbeweging bestaat al 20 jaar en is lid van de internationale padvindersbeweging (scouting). De padvinderij zorgt voor een vaste instroom van nieuwe rekruten voor Hezbollah. De leider van Hezbollah is Sjeik Hassan Nasrallah.

De Mahdi-padvinders lopen jaarlijks op een feestdag met namaakwapens als een goed georganiseerd leger in optocht door de straten. Ze marcheren met grote fanatieke passen. Hun aantal bedraagt 60.000 jongeren tussen de 6 en 16 jaar oud. Ze slaan zich op de borst, steken een vuist omhoog en roepen de Hezbollah-strijdkreet: „*Wij zullen nooit opgeven.*” Ze willen allemaal ‘Hezbollah-strijder’ worden.

De kinderen tonen hun toewijding en steun aan de islam en aan Sjeik Nasrallah. Ze leren dat Hezbollah er is om hen en hun geloof te beschermen en dat Hezbollah hen naar de overwinning zal leiden. De vijand is Israël en die moet verdreven worden. Ze leren ook de waarden van de jihad. De kinderen worden ‘*martelaars in opleiding*’ genoemd. Elk kind is een martelaar in opleiding! Ze zijn echter niet in opleiding om vrede te bewerken. Het gaat om oorlog en geweld. Er moet gestreden worden.

De kinderen leren vragen te beantwoorden. Een belangrijke vraag aan kinderen tussen 6 en 8 jaar is: „*Als een moedjahedin (dat is een jihadstrijder voor de islam) zich voorbereidt om als een martelaar te sterven en hij heeft zijn testament gereed, van wie moet hij dan als laatste afscheid nemen?*” Het antwoord klinkt luid en duidelijk: „*Van zijn moeder*”.

De directeur van een school waar deze kinderen in opleiding zijn zei: „*Nog aan de moederborst laten we de kinderen kennismaken met het verzet. In de eerste drie jaar van hun leven, als ze nog niet op school zijn, leren ze alles al. Op school leren ze dan de strijdkreten.*” Ze bidden tegen Israël en Amerika en voor de islamitische Arabieren.

Geschiedenisles

Velen vergeten dat Judea en Samaria (de Westbank genoemd) van 1948 tot 1967 bestuurd werden door Jordanië en dat in diezelfde tijd de Gazastrook door Egypte bestuurd werd. Beide landen hadden dit gebied in 1948 tijdens de eerste vernietigingsoorlog tegen Israël geannexeerd. Egypte en Jordanië waren toen „*de bezetters*”, maar niemand noemde hen zo. Overigens werden de Palestijnen in de tijden ervoor bestuurd door de Turken en daarna door de Britten. Hun gebied is door de eeuwen heen steeds „*bezet gebied*” geweest.

In de tijd van 1948 – 1967 stond Israël dus geheel buiten Gaza en de

Westbank. Door de zesdaagse oorlog die de Arabieren ontketend hadden, kreeg Israël de Gazastrook en de Westbank in handen. Vervolgens deed Egypte afstand van de Gazastrook en Jordanië van de Westbank, waardoor deze beide landen de wereld in feite opzadelden met een enorm probleem. De Palestijnen hadden geen eigen land en vormden ook niet echt een eigen volk. De Palestijnen hebben namelijk nooit als een eigen volk in een eigen land bestaan! Toch deden de Palestijnen het voorkomen alsof zij wel een eigen volk waren en dat zij recht hadden op „*hun*” eigen land.

Let nu op: Het Handvest voor de bevrijding van „*Palestina*” is niet opgesteld nadat Israël het beheer kreeg over Gaza en de Westbank, maar in 1964 toen Israël het beheer over deze gebieden nog niet had. Het Handvest voor de bevrijding eist dan ook niet de bevrijding van deze gebieden (die mochten van de Palestijnen bij Egypte en Jordanië blijven), maar de bevrijding van het gebied waar de Joden woonden. De Palestijnen erkenden de staat Israël niet en riepen op tot vernietiging van het Joodse land met haar inwoners. Hoewel naar de buitenwereld gedaan wordt alsof het Handvest aangepast is en de staat Israël dus erkend is, is dit in werkelijkheid nooit gebeurd!

De Palestijnen draaiden de zaak echter om en beweerden, dat Israël geen historische en geen godsdienstige rechten op het land had. De Palestijnen deden het voorkomen, alsof zij eerder in het land waren dan de Joden. Zij beschouwen zichzelf als de directe afstammelingen en erfgenamen van de Kanaänieten! De Joden hebben op onwettige wijze het land Israël in bezit genomen, zo zeggen zij. Zij spreken daarom over „*ons land Palestina*”.

De Palestijnen beweren zelfs glashard dat er nooit een tempel van Salomo en een tempel van Herodes in Jeruzalem geweest zijn.

Verzoenen?

Vandaag maken mensen in het Westen zich druk over de vraag hoe Israël en de Palestijnen zich moeten verzoenen. Ook veel christenen menen dat Joden en Palestijnen zich met elkaar dienen te verzoenen. Wie echter weet hoe groot de islamitische haat tegen de Joden is en hoe deze haat op grond van de Koran nooit stopgezet kan worden, is zich bewust dat verzoening niet mogelijk is.

De islamieten – dus ook de Palestijnen en de Hamas – leven volgens de Koran en die zegt, dat de Joden *vernietigd en uitgeroeid* moeten worden. In de Koran en de leer van de islam is verzoening met Israël absoluut onmogelijk. Nogmaals: dit is volgens de leer van de islam nooit en nog eens nooit mogelijk. Elk bestand en elke vrede heeft slechts ten doel om te

hergroeperen en daarna opnieuw aan te vallen.

Is er ook maar één tekst in de Bijbel te vinden die duidelijk maakt, dat Joden en Palestijnen zich dienen te verzoenen? Nee, de Bijbel leert juist het tegendeel! Verzoening is alleen mogelijk als Jezus terugkomt en het Messiaanse vrederijk sticht.

De islamieten leven volgens hun heilig boek, de Koran. Mogen de Joden ook volgens hun heilig boek leven? Welk voorbeeld geeft het heilig boek van de Joden? Leert de Bijbel dat de Joden en de Palestijnen in vrede met elkaar moeten leven? Beslist niet. De Bijbel leert, dat God de eindtijd-Filistijnen hard zal treffen – God Zelf zal dit doen door middel van het Joodse volk. De woorden uit Zacharia 9:6 staan in de NBG als volgt: „*Dan zal een bastaardvolk in Asdod wonen, en Ik zal de trots der Filistijnen uitroeien.*”

Hier gaat het over het Filistijnse volk van de eindtijd. Dat zijn de huidige Palestijnen, die zichzelf Filistijnen noemen, maar het niet zijn. Het is een onzuiver volk, een bastaardvolk. God zal hen slaan, zoals Hij vroeger de Filistijnen en de Kanaänieten geslagen heeft.

De islamitische revolutie

Kort na het ontstaan van de islamitische godsdienst zagen de islamieten kans hun invloed in een groot gebied uit te breiden. Wie de geschiedenis kent, weet dat de islam zelfs in Europa ooit snel terrein won, totdat de islamitische legers een halt toegeroepen werden en uit een aantal landen verdreven werden.

De islam is geruime tijd een in zekere zin slapende godsdienst geweest. Pas in de tijd dat in het Midden-Oosten olie gewonnen werd, gingen de islamieten écht meepraten, omdat ze een bondgenootschap sloten met grote delen van de wereld. De Arabieren leverden de olie en ontvingen de dollars. Zo werd een aantal mensen in het Midden-Oosten schat- en schatrijk. Nu leerden de islamitische Arabieren ook heel voorzichtig om de rest van de wereld naar hun hand te zetten. Door minder olie te leveren zetten zij de rest van de wereld onder druk en dwongen de wereld om niet alleen naar hen te luisteren, maar ook om hen hun zin te geven. In 1973 hadden wij de oliecrisis en onze toenmalige regering besloot ook tot een koerswijziging ten gunste van de islamitische Arabieren en ten nadele van Israël.

Naast de olie hebben de islamitische Arabieren nu ook hun enorme rijkdom, waarmee een aantal rijke oliesjeiks terroristen steunt en anderen hun invloed en de invloed van de islam in de westerse wereld steeds verder uitbreiden.

Opmerkelijke islamitische uitspraken

In een manifest van februari 1985 verklaarden de leiders van de geformeerde Hezbollah (partij van Allah): *„Wij zijn de zonen van de Hezbollah-naties, waarvan Allah de eerste overwinning in Iran gegeven heeft en die de celkern van de wereld beheersende islamitische staat gelegd heeft. Wij staan trouw achter de opdrachten van de enige en wijze opdrachtgever, die thans belichaamd wordt in de alles te boven gaande ayatollah Khomeini.”*

Vóór 1979 zei sjeik Yusufali Nafsi: *„Als gevolg van de mahdi (de islamitische messias van de eindtijd), die een nieuwe wereldorde zal oprichten die gestoeld zal zijn op de islamitische leer over gerechtigheid en deugd, zal de profetie van de Koran over onze overwinning in vervulling gaan. Na dat moment zal er op aarde nog maar één godsdienst en één regering zijn.”* (Hiermee wordt natuurlijk de islam bedoeld!)

Toen in 2001 de wereldconferentie tegen racisme in Durban gehouden werd en Amerika en Israël uit protest tegen de eis van de Arabieren de conferentie verlaten hadden, zei Saad Abdalla Hoesseini uit Iran: *„Dit is een grote overwinning voor de islam en voor de Palestijnen. De islamitische wereld heeft haar kracht bewezen. Wij zullen ook de UNO veroveren. De Zionisten moeten al vluchten.”*

De islamitische ergernis en vernedering

Wij zagen reeds dat het ontstaan van de Joodse staat, beter gezegd: de terugkeer van een Joodse staat midden in een uitgestrekt islamitisch gebied, een doorn is in het oog van de islamieten. Dat is om vier redenen:

1. Voor de islam geldt: eens islamitisch betekent: altijd islamitisch. Allah had in het verleden toch duidelijk en definitief afgerekend met de Joden en hun staat? Hoe is het dan mogelijk dat er weer een Joodse staat is? Die staat hoort er niet te zijn en zeker niet te midden van islamitische buurlanden. Die staat moet volgens de islam daarom verdwijnen. Dus hebben de islamieten geen rust, totdat deze staat van de aardbodem verdwenen is.
2. Tot overmaat van ramp voor de islamieten heeft deze Joodse staat ook nog de voor islamieten heilige stad Jeruzalem in zijn bezit, ja erger nog: tot hoofdstad. Na Mekka en Medina is Jeruzalem de derde heilige stad voor moslims. Zoals deze stad voor de Joden vooral zo heilig is vanwege de tempelberg, zo is de stad ook voor de islamieten heilig vanwege diezelfde tempelberg. Hier staan hun Dom van de Rots en hun Al Aqsa moskee. Dit is de plaats van waar Mohammed op zijn vliegend paard naar de hemel gereisd zou zijn. Ook al hebben de Palestijnen het „beheer” van (dus: de zorg voor) de tempelberg, het gebied behoort officieel tot Israël. De regering van Israël heeft op 30 juli 1980 een wet uitgevaardigd waarin

gezegd wordt, dat Jeruzalem de eeuwige en ondeelbare stad voor Israël is. Dit betekent, dat „de oude stad” (binnen de oude muren) met de bijbehorende Arabische wijk en de nieuwe Joodse stad één geheel vormen en niet meer van elkaar gescheiden mogen worden. Deze wet zegt dus, dat de oude stad niet meer aan de islamitische Arabieren of de islamitische Palestijnen gegeven mag worden. Wij weten echter, dat er in Israël regelmatig stemmen opgingen, die liever deze wet terzijde schoven en wilden dat de oude stad geheel of gedeeltelijk aan de Palestijnen geschonken zou worden omwille van de vrede.

3. De islamitische volken rondom Israël hebben meerdere oorlogen gevoerd met het doel, zoals president Nasser van Egypte het eertijds zei: de Joden de zee in te drijven. Zoals Hitler de Joden de gaskamers indreef, zo wilden Nasser en de rest van de islamitische omringende wereld de Joden de Middellandse Zee in drijven, totdat ze allemaal verdronken zouden zijn. Realiseer u dat dit geen beeldspraak was, maar dat Nasser en de zijnen dit letterlijk meenden! Het is een onvoorstelbaar grote vernedering voor de islamieten, dat ze niet alleen de oorlog in 1948 tegen de Joden verloren hebben, maar ook in 1956, de zesdaagse oorlog in 1967 en de Jom Kipoer oorlog in 1973. Het is een onvoorstelbare vernedering, dat dat handjevol Joden kans zag hen te verslaan, terwijl zij zeiden dat ze met z'n allen zo sterk waren, dat ze gemakkelijk de Joden konden verslaan. Waar was Allah? Waar was de hulp van Allah? Hoe was het mogelijk, dat Allah de gehate Joden hielp, terwijl Hij Zijn trouwe volgelingen (de islamieten) in de steek liet? Hoe was het mogelijk, dat zij, die zich volledig onderwierpen aan Allah en zijn wetten, nu door Allah teleurgesteld werden? Omdat ze ervan overtuigd waren dat ook Allah de vernietiging van de Joodse staat wilde, was het niet te verteren dat Allah hen nu in de steek liet. Het was een diepe, zeer diepe vernedering.
4. Omdat Allah aan de kant van de islamieten „moet” staan, is het duidelijk, dat Israël aan de kant van satan gezien wordt. De haat tegen Israël is echter zo groot, dat Israël niet alleen gezien wordt als *‘behorende bij satan’*, maar als satan zelf! En omdat Amerika met geld en wapens Israël gesteund heeft, waardoor de islamieten keer op keer de strijd verloren hebben, behoort Amerika ook bij satan, ja is Amerika de grote satan achter de kleine satan Israël. Vanwege het feit dat veel moslims gestorven zijn door Amerikaanse gevechtshandelingen en Amerikaanse wapens is Amerika in hun ogen de grote vijand van de islam en dus te vergelijken met de satan. Om Israël te kunnen verslaan moet daarom ook Amerika verslagen worden, omdat zonder de hulp van Amerika de Joden de volgende strijd zullen verliezen, zo menen de islamieten. Zij zien niet in, dat God Zelf achter Israël staat. Dit zouden ze ook niet willen inzien. Toch zal eens de dag komen, zo hebben de Bijbelse profeten gezegd, dat ook de omringende Arabische volken zullen moeten erkennen, dat alleen Israëls God de enige en de ware God is en dat alleen Israël Zijn volk is. Dat betekent dat de Arabische islamieten dan tot inkeer zullen komen, het islamitisch geloof zullen loslaten, daarbij erkennende, dat Gods weg niet met de islamieten, maar met de Joden ging.

Hoofdstuk 19 - ISLAM EN GEWELD

Terroristen doen soms uitspraken als de volgende: „*Allah kocht de rijkdom en de ziel van gelovigen in ruil voor het paradijs. Ze vechten voor Hem, ze doden en worden gedood: het hoogste succes voor een zelfmoordcommando.*” Zij roepen de mede-islamieten als gelovigen op om te vechten tegen allen die tegen de islam vechten, die dus de islam bestrijden. Is dit in overeenstemming met de Koran en de leer van de islam?

De Koran en de leer van de islam verbieden nadrukkelijk zelfmoord en ook pogingen tot zelfmoord. Je mag jezelf niet doden en je niet in ellende storten. Zelfmoord wordt in vele teksten van de Koran nadrukkelijk verboden. Je mag jezelf niet verwoesten. Maar... zo zeggen de islamitische leiders, „*wij hebben niet de wapens van de vijand (Israël). Dus blijft voor ons als enige mogelijkheid om de strijd met hen aan te gaan het inzetten van zelfmoordcommando's.*” Dit noemen zij het tegenstrijdige in de Koran. Aan de ene kant leert de Koran dat het leven heilig is en gerespecteerd dient te worden. Aan de andere kant zijn het juist ook weer de zelfmoordcommando's die uit de Koran citeren als zij zeggen dat als je strijdend voor Allah sterft je een martelaar wordt en beloond zult worden in het paradijs. Zo zijn de zelfmoordcommando's Jeruzalem ingetrokken en hebben zij zich gericht op... nee, niet op Israëlsche soldaten, maar juist op burgers, in het bijzonder op vrouwen en kinderen. Zo hebben de soldaten van Hamas ongelooflijke aantallen raketten afgeschoten op Israëlsche burgerdoelen. Is dat strijden in de Naam van God?

Toen islamieten op 11 september 2001 twee vliegtuigen in het World Trade Centre lieten vliegen waarbij juist gewone burgers omkwamen, was dit toen een strijd in de Naam van God? Alle andere terroristische aanvallen van islamitische radicalen, was dat allemaal strijd in de Naam van God? Ja, zeggen radicale islamieten, want Amerika en Engeland zaaien ook dood en verderf in de wereld en bezetten veel moslimlanden. Amerika en Engeland hebben veel moslims gedood.

Moslims zijn woedend vanwege het onrecht en de vernedering die de Palestijnen volgens hen is aangedaan. Dit onrecht en deze vernedering is in hun ogen niet alleen door Israël de islamitische Palestijnen aangedaan, maar door het hele christelijke Westen met zijn bondgenoten. Dit betekent echter niet dat de Arabieren de Palestijnen als hun „vrienden” beschouwen. In de praktijk hebben veel Arabieren een hekel aan de Palestijnen, hebben de

Arabieren zelfs veel Palestijnen vermoord of uit hun land verdreven. De Palestijnen worden door de Arabieren echter gebruikt om voor hen de kolen uit het vuur te halen. Nu branden de Arabische volken zich niet aan de kwestie Israël-Palestijnen en laten zij de Palestijnen de Israëlieten bestrijden.

Overigens klagen de islamieten niet alleen vanwege de situatie met de Palestijnen maar ook vanwege het verval van de islamitische macht, waarvoor de islamieten het Westen verantwoordelijk houden. Tot grote ergernis van de Arabieren verdeelden in het verleden de Europese machten immers het Midden-Oosten, brachten ze Westerse wetten mee die in de plaats kwamen van hun eigen islamitische wetten, brachten ze Westerse waarden en Westerse kleding mee, ja, legden dit alles de Arabieren op. Zo werden de Arabieren door het Westen vernederd, waardoor een haast onuitwisbare haat ontstond tegen alles wat maar met het Westen en met het christendom te maken had. Het Westen was immers christelijk? Zo had het christendom immers de islam onderdrukt?

Het Westen heeft zelfs de rijkdommen van de Arabieren gestolen, zoals hun olievelen. Arabische koningen en presidenten die met het Westen samenwerkten, werden in het Westen als bondgenoten gezien, maar door de Arabieren als verraders. De ouderen kunnen zich nog herinneren hoe bijvoorbeeld de sjah van Perzië (Iran) hals over kop zijn land moest ontluchten. De jongeren kunnen zich de val van Saddam Hoessein nog herinneren. Wie zich het voelen en denken van de islamieten kan indenken, kan ook begrijpen waarom de islamieten daarna weer zo fel tegen het Westen waren vanwege Afghanistan en hun inmenging in andere islamitische landen (waaronder ook Irak). In hun ogen werd Afghanistan niet bevrijd, maar juist bezet (weer door het christelijke Westen) en vernederd. Wie de felheid gezien heeft waarmee Westerse soldaten de deuren van de huizen in Afghanistan opentrapten, wie gezien heeft hoe Westerse soldaten Afgaanse burgers in de boeien sloegen, kan begrijpen dat dit alles alleen maar tot meer haat kon lijden. Het zijn immers allemaal moslims die lijden, vernederd en gedood worden. De woede over dit alles neemt alleen maar toe en de haat wordt alleen maar groter. Er zijn dan wel islamieten die in de Koran lezen over vrede, maar zij die het tegenovergestelde in de Koran lezen, overstemmen hun geluid. Zij roepen op tot de strijd tegen alle vijanden van de islam, vijanden die in hun ogen een verdorven leven leiden en hen willen onderdrukken.

Zij zullen zich echter nooit aan deze verdorven Westerse wereld overgeven. Daarom roepen zij op tot *'dood aan Amerika'*, die zij de grote satan noemen en aan Israël, die zij de kleine satan noemen. Maar ook *'dood aan Engeland'*,

dat hen zo vernederd heeft. In deze sfeer bidden zij tot Allah, dat Hij de verdorven handen van Amerika, Engeland en Israël zal afhakken en hierdoor deze landen zwak zal maken.

Krijgt de islam vaste voet in de Westerse wereld?

De regering van Saudi-Arabië geeft kapitalen uit om de islam vaste voet in de Westerse wereld te laten krijgen: nieuwe moskeeën, madrassa's (islamitische scholen), moslimleraren, imams en lesboeken, die gevormd zijn volgens de wahhabitische inzichten (de sekte waarvan Osama bin Laden als de grote leider gezien wordt). De Koran wordt vanuit Saudi-Arabië in grote aantallen gratis verspreid. Er wordt zelfs aangenomen, dat de geestelijken van dit land de tekst van de Koran met aantekeningen hebben aangevuld om hem begrijpelijker te maken. In de tekst die spreekt over mensen die onder de toorn van Allah vallen hebben zij voor de duidelijkheid tussen haakjes toegevoegd: (*zoals de Joden*) en (*zoals de christenen*). In het vers dat oproept de wapens op te nemen en de vijanden te bestrijden, hebben de vertalers tussen haakjes allerlei moderne oorlogswapens toegevoegd. Zo geven deze vertalingen een rechtvaardiging voor jihad, geweld en zelfmoordaanslagen. Zo is de Koran een duidelijk boek voor het stimuleren van oorlog en geweld.

Buitenstaanders kijken vaak angstig naar het islamitisch geweld. Toch menen vele moslims, dat hun godsdienst een religie van vrede is en dat de islamitische terroristen in feite geen moslims zijn, maar ongelovigen. Zij zeggen dat de sharia (de islamitische wet) het verbiedt om onschuldige burgers te doden, ongeacht of dit moslims, Joden of christenen zijn. Zo zijn er ook moslims, die echte vrede met Israël willen en die graag in vrede met de Israëlieten zouden willen leven.

Daartegenover staat, dat bepaalde religieuze leiders van de islam hun volgelingen nogal eens oproepen tot de gewapende strijd „*in naam van Allah*”, waarbij het door hen gestelde doel bereikt moet worden. Zo'n strijd kan gaan tegen een ander land, zoals Amerika, of tegen christenen, of tegen Joden, bijvoorbeeld om Israël „*Judenrein*” te maken en Jeruzalem onder Palestijns, dat is islamitisch, bestuur te krijgen. Hierbij valt nogal eens het woord „*jihad*”, dat door sommige islamieten uitgelegd wordt als een geestelijke strijd, maar door anderen duidelijk begrepen wordt als een strijd met wapens.

De uitspraken van Yunis al-Astal, een klerikale Palestijnse parlementariër van Hamas, laten zien dat de dreigingen met een jihad niet alleen voor Israël, maar voor de hele niet-islamitische wereld gelden. In een op TV

uitgezonden vrijdagse preek, zei hij tegen zijn gehoor dat de islam spoedig Rome, de hoofdstad van de katholieken en de kruisvaarders zal veroveren, omdat deze stad een verklaard vijand is van de islam: „*Zij heeft de broeders van apen (christenen) en varkens (Joden) in Palestina gebracht om de herleving van de islam te verhinderen, zoals het vroeger door Constantinopel is gedaan.*” Verder zei hij: „*Rome wordt de vooruitgeschoven post van de islamitische verovering die zich over heel Europa zal uitstrekken. En dan zal de islam zich ook naar Noord- en Zuid-Amerika en naar Oost Europa (blijkbaar: Rusland) uitbreiden.*” Ook in ons eigen land zien wij duidelijk de groei van het aantal moslims in politieke functies.

Zo hebben nog niet zo lang geleden islamitische leiders hun volgelingen opgeroepen tot de heilige oorlog. Zij deelden mee, dat ieder die een andere godsdienst dan de islam aanhangt – hieronder ook Joden en christenen gerekend – in feite een ongelovige is. Zo iemand moet gevraagd worden zich te bekeren. Wie dat weigert, moet als een afvallige gedood worden, omdat hij de Koran afwijst. Zo staat het ook in de Koran, in s. 5:33. Toch leert de Koran, dat men niet gedwongen mag worden zich tot de islam te bekeren. S. 2:256 zegt: „*In de godsdienst is geen dwang.*” De zojuist genoemde s. 5:33 luidt: „*Doch de vergelding van hen, die Allah en zijn boodschapper bestrijden en zich beijveren verderf te brengen in het land, is dat zij ter dood gebracht worden of gekruisigd, of dat hun handen en voeten worden afgekapd van weerszijden, of dat zij uit het land verbannen worden. Dat is voor hen vernedering in het nabije leven en voor hen is in het latere leven een ontzaglijke bestraffing.*”

Dit afkappen van de handen wordt ook als straf voor dieven genoemd: „*En de dief en de dievegge, houdt hun handen af tot vergelding van wat zij verdiend hebben, als een voorbeeld van kastijding van Allah. En Allah is geweldig en wijs.*” (s. 5:38). Dit soort „*lijfstraffen*” en doodstraffen geschieden vaak in het openbaar, waarbij de omstanders deze terechtstellingen bijwonen.

Deze straffen kunnen niet vergeleken worden met het „*oog om oog en tand om tand*” uit de Bijbel. Wij zagen dat dit niet betekent dat je letterlijk een oog uitgerukt moet worden als je een ander aan zijn oog beschadigd hebt. Het betekent, dat je dan de waarde van een oog door middel van betaling van een geldboete moet vergoeden. De Bijbel kent de wreedheden van de islam niet.

Meer dan een godsdienst

De islam is meer dan alleen een godsdienst. Het is ook de basis voor het

politieke, sociale en culturele leven. Alle islamieten weten zich met elkaar verbonden, waar in de wereld zij ook leven.

In een islamitische staat geldt de sharia, dat is de islamitische wetgeving, die o.a. bepaalt hoe met misdadigers omgegaan moet worden (zie hiervoor). Ook wordt gezegd, dat Joden de kans hebben om moslim te worden of anders de doodstraf krijgen. Christenen hebben ook nog de mogelijkheid om, als zij geen moslim willen worden, belasting te betalen.

De moslims hebben een leuze, die luidt: „*Na zaterdag komt zondag.*” Dat betekent: „*Als wij afgerekend hebben met de zaterdagvierders (de Joden), zullen wij afrekenen met de zondagvierders (de christenen).*”

Als iemand van de islam overgaat naar een andere godsdienst, bijvoorbeeld naar het christendom, krijgt hij 30 dagen de tijd om zich te bekeren en terug te keren naar de islam. Als hij weigert, kan hij ter dood veroordeeld worden. Het heet dan wel, dat er geen dwang is in de islamitische godsdienst, maar dat is een pertinente leugen. Mensen worden gedwongen om islamiet te worden en om islamiet te blijven!

Zoals in het christendom er een oproep is om van je geloof te getuigen en anderen (niet-gelovigen dus) voor de Here Jezus en voor God te winnen, zo is deze oproep er ook voor de islamieten, om hen die geen islamiet zijn voor Allah te winnen.

Er werd eens aan Mohammed gevraagd wat een moslim het beste kon doen, na te geloven in Allah. Mohammed antwoordde daarop: „*Anderen tot het geloof in Allah brengen en deelnemen aan een heilige oorlog (een jihad).*”

Terwijl in de Bijbel de nadruk ligt op liefde en gebed als je aan anderen van je geloof wilt getuigen, ligt dat bij islamieten anders. Het winnen van „ongelovigen” (dat zijn dus in hun ogen ook Joden en christenen) voor Allah is dikwijls op een gewelddadige manier geschied. Helaas moeten wij zeggen, dat het christendom in vroeger tijden zich ook hieraan schuldig gemaakt heeft, door mensen met het zwaard te dwingen zich te laten dopen!

Opmerkelijk is het dan ook, dat bijvoorbeeld woorden als „*vechten*” en „*doden*” vaker in de Koran voorkomen dan woorden als „*bidden*” en „*liefhebben*”.

De islam staat ook vijandig tegenover het christendom!

In 1990 besloten 24 Afrikaanse regeringsleiders het christendom en andere niet-islamitische godsdiensten in al hun verscheidenheid te vernietigen. Dit

moest gebeuren in de landen van deze leiders, waarin zo'n 70 tot 100 miljoen christenen wonen. Als wij alleen al denken aan het lot van de christenen in Soedan, dan is dat om te huilen en moeten wij ons schamen dat er niet meer geprotesteerd wordt. Bij honderden tegelijk worden de christenen in Soedan afgeslacht. Miljoenen christenen zijn er uitgeroeid en niemand in de wereld lijkt te reageren. Als zij niet mishandeld worden, levend gekruisigd aan bomen of op andere wijze vermoord, worden zij als slaven verkocht.

Hoewel de Koran leert dat de christenen „gedoogd” moeten worden, blijken veel islamieten dit niet in praktijk te brengen. De vervolgde christenen hebben er niets aan, dat de Koran ‘tolerant’ jegens hen is. Zij hebben niet te maken met de Koran, maar met islamieten, die hen tot de dood toe vervolgen.

In 1997 hebben islamitische leiders opgeroepen om een heilige oorlog te gaan voeren. Het doelwit in deze oorlog zou zijn, allen die een andere godsdienst hebben dan de islam. Hierbij gaat het natuurlijk in het bijzonder om Joden en christenen. Volgens deze oproep zou de „ongelovigen” gevraagd worden om zich te bekeren. Als zij dit niet zouden doen, zouden zij als ‘afvalligen’ gedood moeten worden, omdat zij de Koran afwijzen.

In februari 2009 kwam het bericht, dat moslimterroristen steeds vaker verkrachting gebruiken om jonge jongens en vrouwen tot zelfmoordaanslagen te dwingen. Leden van Al-Qaeda trouwden met Iraakse vrouwen om hen daarna door een andere man te laten verkrachten. Nu voelden deze vrouwen zich zo onteerd, dat zij dood wilden en zich gedwongen voelden een zelfmoordaanslag te plegen. Ook jongens worden verkracht, waarna ook zij zich schamen en dood willen. Ook zij zijn dan bereid tot een zelfmoordaanslag. Een Iraakse vrouw vertelde dat zij al meer dan 80 vrouwen gerekruteerd had voor zelfmoordaanslagen nadat zij deze vrouwen eerst had laten verkrachten, waarna zij uit schaamte dood wilden. Dit doen islamieten elkaar aan!

In Saudi-Arabië kan nog steeds een man van bijvoorbeeld 50 jaar trouwen met een meisje van 8 jaar. Terwijl wij dit pedofilie zouden noemen, noemt de islam dit een huwelijk. Het is een huwelijk dat rechtsgeldigheid heeft op grond van de islamitische wetgeving, de sharia!

In ditzelfde land was in 2009 een vrouw bruto verkracht door vijf mannen. Het is haast niet te geloven, wat ‘het recht’ nu over deze vrouw besloot. Ze werd nota bene veroordeeld wegens ‘overspel’ en veroordeeld tot een jaar gevangenisstraf en 100 zweepslagen. Ook dit is de islam!

De islamieten zien de 21e eeuw – dat is de eeuw waarin wij leven – als de „*islamitische eeuw*”, waarin de gehele wereld onder de invloed van de islam zal komen. Dan zal de „*grote satan*”, dat zijn dus Amerika met het westen en de „*kleine satan*”, dat is Israël, door de islamieten, gesteund door God, verslagen en overwonnen worden. De volgorde zal zijn: eerst de kleine satan (Israël) verslaan en dan de grote satan (Amerika en het westen).

Terwijl wij in de westerse wereld, dus ook in Nederland, de islamieten volledige vrijheid van godsdienst geven, waarbij zij moskeeën mogen bouwen, ritueel mogen slachten enz., worden de christenen in veel islamitische landen vervolgd en verdrukt, mogen zij geen kerken bouwen, mogen zij geen diensten houden, mogen zij geen Bijbel hebben, ja, mogen zij geen christen zijn. Denk alleen maar aan Saudi-Arabië, waar zelfs een buitenlander geen Bijbel bij zich mag hebben...! De islam blijkt dan een intolerante godsdienst te zijn, die de godsdienst exclusief voor zichzelf houdt en anderen niet alleen discrimineert, maar hen zelfs uitroeit. En wij protesteren niet eens, onze regering protesteert niet, de wereldraad van kerken protesteert niet, de Verenigde Naties protesteren niet en wij vergeten misschien ook nog om voor onze geloofsgenoten in die landen te bidden!

U weet, dat er in de islam geen ruimte voor de Joden is (s. 4:52,53 en 55,56). Ook wil de islam geen scheiding van godsdienst en staat, maar juist de volledige eenwording van godsdienst en staat. De islam wil ook geen scheiding van godsdienst en familie. De hele familie is islamitisch. Als iemand uit de familie overgaat tot het christendom, wordt hij uit de familie gestoten. In sommige landen wordt hij zelfs gedood! De christelijk georiënteerde westerse samenleving heeft geen flauw idee hoe een moslimstaat werkt.

Wij wijzen op het gebied van de Palestijnse Autoriteit. Hier bouwde Arafat een Arabisch-islamitische autonome dictatuur. Hier wordt de Palestijns-Arabische bevolking stelselmatig onderworpen aan marteling en moord. Veel inwoners uit het gebied, met name de christelijke Palestijnen, zijn naar het buitenland gevlucht.

In Algerije zit de angst voor de moslimterreur er ook goed in. Meer dan honderdduizend mensen zijn daar in de afgelopen jaren de keel doorgesneden. De godsdienstrellen in Indonesië, waarbij moslims de christenen aanvielen, zijn wij nog niet vergeten. Hier, met name op de Molukken, vervolgen de islamieten de christenen.

In Saudi-Arabië ziet de godsdienstpolitie erop toe, dat binnenkomende christenen geen Bijbel meebrengen. Het bezit van een Bijbel is absoluut

verboden in dit land. Islamieten die tot het christendom overgaan, moeten rekenen op de doodstraf. Zo „*tolerant*” is de islam. Regelmatig worden buitenlanders door de godsdienstpolitie opgepakt wegens christelijke activiteiten.

De Saudi-Arabische ambassadeur in de USA heeft de onbeschrijflijke onbeschaamdheid gehad om na de islamitische terroristische aanval op het World Trade Centre er bij het Amerikaanse publiek op aan te dringen, dat zij de moslims in de USA goed zouden behandelen. Waarom hoeven de christenen in zijn niet land niet goed behandeld te worden? Dit is meten met twee zeer uiteenlopende maten. Dat is de islam, want de islam is de superieure godsdienst. En Allah wil het...

Hoofdstuk 20 - DE GEEST VAN DE ISLAM

Christenen die in islamitische landen wonen en zendelingen die onder Moslims arbeiden, spreken nogal eens over „*de geest van de islam*”. Zij ervaren, dat de islam meer is dan alleen maar een religie of filosofie. Zij proeven achter de leer van de islam een duidelijk demonische macht. Sommigen noemen de islam wel „*satans meesterwerk*”. Zij geloven, dat Mohammed indertijd door speciale meditatietechnieken zijn geest had opengesteld voor de duivel zelf, die daarop bezit genomen heeft van Mohammed en hem geïnspireerd heeft tot zijn nieuwe godsdienst.

Iemand die geruime tijd in Saudi-Arabië gewoond heeft, vertelde dat direct bij aankomst in dit streng islamitische land, je een beklemming op je voelde komen. Hoewel de mensen zelf erg vriendelijk zijn, heb je toch overal het gevoel, dat je moet oppassen. Je weet nooit wie er naar je kijkt, wie er op je let en wie je in de gaten houdt. De religieuze politie, die in burgerkleding rondgaat en daardoor niet als politie te herkennen is, kan naast je staan en je grijpen. Ook de islamieten zelf zijn bijzonder bang voor deze politie, die een ware terreur kan uitoefenen. Deze politie controleert de hele samenleving, zoals de kleding van de vrouwen en de tijdige winkelsluiting in verband met de gebedstijden.

Hij merkte, dat je als christen in zo'n islamitische samenleving niets voorstelt. Praten over de Here Jezus was zelfs erg gevaarlijk. Tegen de kersttijd hadden de islamieten in zijn omgeving een brief van de imam gekregen, waarin hij de islamieten verbood om zelfs maar „*prettig kerstfeest*” te zeggen tegen de christenen...!

Regelmatig hitsten de imams in de prediking op vrijdag in de moskee de islamieten op tegen de Joden en de christenen. Als buitenlander heb je het gevoel een gevangene te zijn in hun land. Je moet zelfs je paspoort afgeven, zodat je nooit ineens het land kunt verlaten.

Dit maakt de islam tot iets anders dan een godsdienst die te vergelijken is met jodendom of christendom. Het hart van de Bijbel, namelijk de liefde van God voor een verloren wereld, de verzoening die van God uitging en geschiedde door middel van Zijn eigen Zoon, waardoor mensen behouden kunnen worden en op grond van hun geloof het eeuwige leven ontvangen en niet door werken behouden worden, dit hart van de Bijbel wordt door de islam volkomen afgewezen. Daarmee is de islam een godsdienst die vreemd is aan de godsdienst van de Bijbel, ook al liggen de bronnen van de islam bij

de Bijbel. De God van de Bijbel openbaart Zich anders dan de wijze waarop de islamieten over Allah denken, spreken en schrijven.

Toch zullen wij moeten erkennen, dat er ook onder de christenen ‘valse leraars’ zijn waarvoor de Bijbel waarschuwt. In hun prediking kan er van deze christelijke leiders ook een valse, ja demonische beïnvloeding uitgaan. Dat is dus niet alleen bij de islam het geval.

Hoofdstuk 21 - DE BIJBEL, DE ISLAM EN DE EINDTIJD

Rabbiijn Abraham bar Chiya gelooft, dat de boodschap van Daniël 11:21 verwijst naar de afkomst van Mohammed. „*In zijn plaats staat een verachtelijk man op, aan wie geen koninklijke waardigheid is verleend. Hij komt uit het niets en weet het koningschap door sluwheid te verwerven.*” Hij gelooft, dat de volgende verzen vertellen hoe hij Arabië veroverd en de Joden onderdrukt heeft. „*Binnenvallende strijdkrachten worden door hem overrompeld en gebroken, zo ook een leider van het verbond. Wie zich met hem verbindt, wordt door hem bedrogen. Zo werkt hij zich omhoog en wordt hij machtig, al heeft hij maar weinig aanhangers.*” (Daniël 11:22,23)

Hij meent, dat ook de volgende verzen op Mohammed van toepassing zijn: „*Onverhoeds komt hij in de vruchtbaarste delen van de provincie en doet wat geen van zijn voorouders ooit heeft gedaan: roofgoed, buit en rijkdom strooit hij voor zijn aanhangers uit. Ook tegen versterkte plaatsen smeedt hij plannen, maar dat duurt slechts korte tijd. Hij zal zijn krachten verzamelen en met een groot leger optrekken tegen de koning van het Zuiden. De koning van het Zuiden zal zich opmaken voor de strijd met een zeer groot en krachtig leger, maar hij zal geen stand kunnen houden, want men zal een aanslag tegen hem beramen. Zijn eigen disgenoten bewerkstelligen zijn ondergang, zijn leger wordt onder de voet gelopen en er vallen vele doden.*” (Daniël 11:24-26)

In deze verzen zien zij de islamitisch-Arabische veroverings- en uitbreidingstijd onder leiding van Abu Bakr (632-634) en Omar (634-644).

In Daniël 11:36-12:1 gaat het volgens de rabbijnen nogmaals over de Arabieren. In de volgende verzen zien zij de tijd van de Kruistochten met de strijd van de christelijke Europese landen tegen de Arabieren. „*In de eindtijd zal de koning van het Zuiden met hem in botsing komen en de koning van het Noorden zal hem bestormen met wagens en ruiters en talloze schepen. Hij zal landen binnenvallen en er als een vloedgolf doorheen razen. Ook het Sieraadland valt hij binnen. Velen worden onderworpen, alleen de volgende volken zullen aan hem ontkomen: Edom, Moab en het belangrijkste deel van de Ammonieten.*” (Daniël 11:40,41)

Gezegd moet worden dat de rabbijnen soms ook zeggen, dat de toepassing van deze profetieën op de Arabieren niet per se de juiste hoeft te zijn.

De Bijbel over de eindtijd

De Bijbelse profeten maken duidelijk, dat er in de eindtijd een groot probleem zal ontstaan voor de islamitisch-Arabische volken. Het conflict heeft te maken met Jeruzalem. De profeet Jeremia sprak aldus over de eindtijd, als Israël weer teruggekeerd zou zijn naar het eigen land, wat wij na 1948 dus meegemaakt hebben: *“Vervolgens zei de HEER, de God van Israël, tegen mij: ‘Neem deze beker van mij aan en laat daaruit alle volken waarheen Ik je zend de wijn van mijn woede drinken. Als ze die drinken worden ze dronken van angst voor het zwaard dat Ik op hen afstuur.’ Ik nam van de HEER de beker aan en gaf alle volken waarheen Hij mij zond daaruit te drinken.”* (Jeremia 25:15-17)

Hierna noemde Jeremia welke volken bij het conflict rond Jeruzalem betrokken zouden zijn: de Palestijnen (die zich nog altijd ‘Filistijnen’ noemen), zowel de Palestijnse bevolking in de Gazastrook als de Palestijnse bevolking die in het land van Israël woont (denk aan Judea en Samaria), ze worden beide genoemd. Verder: Egypte, Libanon, Syrië, Iran (Perzië), Irak (Babylonië), alle Arabieren, met name Saudi-Arabië. Vervolgens wordt in het zelfde hoofdstuk gezegd, dat de God van Israël deze volken zwaar zal oordelen.

De rabbijnen zeggen dat deze woorden niet in vervulling gegaan zijn in de tijd van Jeremia en Nebucadnezar, maar dat wij hier een profetisch spreken hebben betreffende „de eindtijd”, dat is de tijd voorafgaande aan de komst van het Messiaanse rijk. Dat is de tijd die de Here Jezus beschreef als de tijd, wanneer Jeruzalem weer in Joodse handen zou zijn. Wat Jeremia hier zegt, heeft dus te maken met onze tijd, de tijd na 1948.

Jeremia kondigt aan, dat in die tijd de islamitisch-Arabische volken bekera met bittere wijn zullen moeten drinken die God hen te drinken geeft. Jeremia heeft in zijn tijd de volken die bekera niet laten drinken, zoals God gezegd had. Hij heeft nooit zijn land verlaten om de leiders van de genoemde volkeren het oordeel van God aan te kondigen. Hij heeft de woorden van God opgeschreven, zodat ze bewaard zouden blijven tot onze tijd. Na 1948 is de tijd aangebroken, waarin deze woorden spoedig in vervulling zullen gaan.

God wijst Jeremia erop, dat deze volken de beker van Gods toorn, die Hij over hen uitgieten zal, niet zullen willen drinken, maar dat God hen zal dwingen om ze te drinken (Jeremia 25:28). Deze volken zullen niet in staat zijn om te ontkomen aan het oordeel van God. Gods oordeel over hen staat vast.

Het woord dat in vers 31 bij ons vertaald is als „*krijgsrumoer*” wordt door de Joden vertaald als een groot tumult, een groot protest. De volken zullen luid van zich laten horen, als ze protesteren tegen Gods handelen met Israël en Jeruzalem. De volken zullen vanwege hun haat tegen Israël in opstand komen tegen God.

De gruwel op de tempelberg

De Here Jezus had aangekondigd (zie Mattheüs 24:15 vv.), dat er op de tempelberg eens een ‘gruwel’ zou staan, die de oorzaak zou zijn van veel verwoesting in Jeruzalem. Terwijl de tempelberg de heilige plaats was waarvan God Zelf gezegd had dat deze gereserveerd moest zijn voor Zijn tempel, hebben de islamieten hier twee gebouwen neergezet: de Dom van de Rots en de Al Aqsa moskee. In deze moskee worden de moslims opgeroepen om de strijd met de Joden aan te binden en hun land te verwoesten. Wat eeuwenlang een vraag geweest is, hoe deze gruwel tot verwoesting zou kunnen lijden, is in onze tijd voor onze ogen werkelijkheid geworden.

Opstand

De Here Jezus had aangekondigd, dat in de tijd die aan Zijn wederkomst vooraf zou gaan de ene bevolkingsgroep in Israël in opstand zou komen tegen de andere. Wij hebben inmiddels vele malen gezien, hoe deze profetie letterlijk in vervulling is gegaan. „*Het ene volk zal tegen het andere ten strijde trekken en het ene koninkrijk tegen het andere.*” (Mattheüs 24:7) „Volk” is de weergave van een woord dat „*etnische bevolkingsgroep*” betekent. Het is dus niet hetzelfde als het woord dat met „*koninkrijk*” vertaald is, omdat het woord koninkrijk slaat op een geheel land. Het gaat duidelijk over een bevolkingsgroep die tegen de andere bevolkingsgroep in opstand zal komen. Dat gebeurde, toen de Palestijnen in opstand kwamen tegen de Joden.

De Bijbel kondigt echter ook aan, dat de moderne Filistijnen eens tot geloof in de God van Israël zullen komen. „*In Asdod woont nog slechts een onzuiver volk. Zo zal ik de hoogmoed van de Filistijnen breken. Vlees waar nog bloed in zit zal Ik hun uit de mond rukken, en ook het andere voedsel dat Ik verafschuw. Maar een deel van hen zal gespaard worden, en ook zij zullen toebehoren aan onze God. Ze zullen in Juda worden opgenomen, en Ekron zal met ons verbonden zijn zoals de Jebusieten.*” (Zacharia 9:6,7) De grote Joodse geleerde Rashi, meent dat dit betekent, dat er een eind zal komen aan het bloedvergieten door de eindtijd-Filistijnen. Zij zullen ophouden moorden in Israël te plegen. Zij zullen zich zó veranderen, dat ook zij God zullen dienen en in vrede te midden van de Joden zullen wonen, zoals ook eens de Jebusieten in vrede bij de Joden leefden. De Joodse geleerden Ibn Ezra en

Redak zeggen dat zij dan ook belasting aan Israël zullen betalen, net zoals de Jebusieten dit in vroeger dagen deden.

“Terrorist” in de Bijbel

Een aantal rabbijnen was zich op grond van de studie van de Bijbel al vóór 11 september 2001 bewust, dat er op korte termijn een verschrikkelijke ramp zou plaatshebben. Zij baseerden dit op een speciale manier van uitleg van het hierna te noemen bijbelgedeelte uit Jesaja, dat in die periode gelezen werd. Naast de gewone uitleg van de Bijbel houdt een aantal rabbijnen zich bezig met ‘*gematria*’, dat is het zoeken van het verband tussen bepaalde tijden en het te lezen gedeelte van de Bijbel.

In de week waarin de ramp in New York plaats had – een ramp die, zoals later bleek, te maken had met Israël, terwijl in diezelfde tijd een door Amerika opgelegd verdrag tussen Israël en de PLO gesloten werd – werd het volgende uit de profetie van Jesaja gelezen: *„Daarom, hoor de woorden van de HEER, jullie spotters, leiders van het volk van Jeruzalem. Jullie zeiden: ‘Wij hebben een verbond gesloten met de dood, met het dodenrijk zijn we een verdrag aangegaan. Wanneer de striemende gesel voorbijkomt zal hij ons niet raken. Wij houden ons schuil in bedrog en verbergen ons in leugens.’”* (Jesaja 28:14,15)

Zij die met Gods beloften aan Israël spotten en die over het land en het volk van Israël willen heersen, die Israël van de aardbodem willen vagen en ook zij die een deel van het land van God aan niet-Joden willen schenken, hebben *„een verbond gesloten met de dood en met het dodenrijk een verdrag gemaakt”*, zo staat hier. Het woord „*dodenrijk*” dat hier staat, is de vertaling van het Hebreeuwse woord „*sheol*”. In de Aramese versie van deze tekst wordt het woord „*mehabla*” gebruikt. Dit woord mehabla is een woord dat ook in het huidige Hebreeuws gebruikt wordt. Dan wordt het uitgesproken als „*mechabeel*”. Het betekent: „*saboteur*” en „*terrorist*”!

Als je dit woord in de vertaling gebruikt, zegt de schriftlezing uit de tijd van de ramp: *„Omdat jullie zeggen: wij hebben met de terroristen een verdrag gemaakt...”* God Zelf maakt op deze manier duidelijk, hoe Hij over de tegenstanders van Israël denkt. Zelfs de Bijbel noemt hen terroristen. Terwijl mensen in onze tijd hen soms „*vrijheidsstrijders*” noemen, is Gods mening duidelijk: het zijn terroristen. Gods mening over de plannen van sommigen in Israël (en daarbuiten) om een deel van het land van God af te staan aan de Palestijnen, wordt hier duidelijk door God Zelf afgewezen.

Profetie over het eind van de islam

Wij zagen al eerder, dat op verzoek van Abraham, God ook een zegen had voor de nakomelingen van Ismaël, de islamitische Arabieren. De Bijbel spreekt echter ook over een oordeel van God over deze zelfde islamitische Arabieren. Dit begint al in het boek Daniël.

In het tweede hoofdstuk van het boek Daniël lezen wij van de droom van de Babylonische koning Nebucadnezar en van de uitleg die Daniël van de droom geeft. Nebucadnezar heeft in zijn droom een groot beeld gezien, waarvan het hoofd, de borst met de armen, de buik en de benen met de tien tenen telkens uit verschillende materialen bestonden. Verder zag hij dat van een hoge berg een steen naar beneden kwam, terwijl niemand die steen een zetje gegeven had. De steen werd groter en groter en verpulverde het gehele beeld.

Daniël legde uit, dat het gouden hoofd van dit beeld verwees naar het rijk van Babel (het huidige Irak). De zilveren borst met de beide armen verwees naar het rijk van de Meden en de Perzen (het huidige Iran). De koperen buik verwees naar de Grieken, terwijl de beide benen verwezen naar het Romeinse rijk. Het waren allemaal rijken die te maken hadden met hun relatie tot het volk Israël. Alle rijken onderdrukten het volk Israël, of zouden dit eens onderdrukken. Alle rijken zouden zich als vijanden van Gods volk openbaren. Verder dienen wij aandacht te besteden aan de tien tenen.

In de profetische leer van veel christenen verwijst het vierde rijk naar het Romeinse keizerrijk, waarbij het christendom van dit rijk zich zal splitsen in het Westelijke christendom: de Rooms Katholieke kerk en het Oostelijke christendom: de Byzantijnse kerk. Vanuit christelijke standpunt gezien, is dit een logische opvatting.

Het boek Daniël is echter niet geschreven om christenen informatie te verschaffen over de eindtijd, maar om de Jood Daniël en het Joodse volk informatie te verschaffen. Daarom doen wij er goed aan om voor de Joodse uitleg, die zeer waarschijnlijk de meest Bijbelse uitleg is, te luisteren naar wat de rabbijnen over de uitleg van dit vierde dier ons te zeggen hebben.

Babel was de eerste die de Joden uit Israël wegvoerde. De Perzen continueerden de situatie. De Grieken overheersten eveneens de Joden en brachten het Hellenistische heidendom in Israël binnen. De Romeinen zorgden voor de laatste wegvoering uit het land. Zo lang alle Joden niet uit de verstrooiing zijn teruggekeerd, leven wij nog steeds in de Romeinse periode.

In deze Romeinse periode is de invloed van Rome van belang geweest voor

het ontstaan van Arabische en Turkse heerschappijen. Het christendom van het Romeinse rijk is zelfs van grote invloed geweest voor het ontstaan van de islam! De Joodse geleerden menen, dat Daniël 7:8 erop wijst, dat het Romeinse rijk een metamorfose ondergaat van een wereldlijke macht in een religieuze macht: het christendom. Dit vers zegt: „*Toen ik naar de horens keek zag ik hoe een kleine, nieuwe horen tussen de andere opkwam; drie van de oude horens werden uitgerukt om er plaats voor te maken. En in die horen bevonden zich ogen als mensenogen en een mond vol grootspraak.*” (Daniël 7:8) De rabbijnen zien in dit vers het christendom (en wát is het christendom in de Middeleeuwen bloeddorstig geweest!) en in het kielzog ervan de islam. Wel zien zij, dat zowel het christendom als de islam, zowel Jezus als Mohammed door God gebruikt worden om de wereld voor te bereiden op de komst van de Messias, waarbij Zefanja 3:9 in vervulling zal gaan. „*Dan zal Ik de lippen van de volken rein maken, zij zullen de Naam van de HEER aanroepen, ze zullen Hem dienen, zij aan zij.*” (Zefanja 3:9)

De grote rabbijn Ibn Ezra ziet in dit vierde rijk met zijn tien tenen met name de Arabische rijken. De komst van de Messias zal juist de islamitisch-Arabische rijken in hun hart raken, als zij door de steen uit Daniël 2 (dat is: het komende Messiaanse rijk) getroffen worden. Izak had twee zonen: Jacob en Ezau. Jacob was de voorvader van de Israëlieten. Ezau was de voorvader van de Edomieten. Hoewel Jacob en Ezau broers waren en hun nakomelingen altijd familie van elkaar zouden zijn, bleek er van Ezau en zijn nakomelingen altijd haat uit te gaan naar Jacob en de Joden. De verlossing van Jacob-Israël betekent daarom ook de val en de ondergang van Ezau-Edom, waaraan het woord ‘Rome’ verbonden is. In de Joodse leer is Rome het vervolg van Edom en gaat het ook over Rome, als in de Bijbel over Edom geschreven wordt. De huidige verstrooiing van de Joden (sinds het jaar 70) wordt niet de Romeinse verstrooiing genoemd, maar de verstrooiing van Edom. De Edomieten waren namelijk de eersten die het Babylonische heidendom in Rome introduceerden, waar het later in de Rooms Katholieke kerk werd opgenomen.

De twee benen met de tien tenen van het beeld van Nebucadnezar verwijzen naar een splitsing in het Romeinse rijk. Als je het ‘christelijk’ beziet, ga je ervan uit dat het dan gaat om het Oostelijke en het Westelijke deel van het christendom. Joden zien dit anders. Zij zien de splitsing van de twee benen als twee godsdiensten: christendom en islam. Het ene deel van de tien tenen is sterk als ijzer, het andere is zwak als leem. Ze houden echter elkaar vast en lijken gezamenlijk op te trekken.

Later zag Daniël een aanvulling op dit visioen: „*Daarna zag ik in mijn*

nachtelijke visioenen een vierde dier, angstaanjagend, afschrikwekkend en geweldig sterk, met grote ijzeren tanden. Het vrat en vermaalde alles, en wat overbleef vertrapte het met zijn poten. Het verschilde van alle dieren die daarvoor verschenen waren, en het had tien horens.” En: „Die tien horens duiden op tien koningen die uit dat koninkrijk zullen opstaan, maar na hen zal een andere opstaan, anders dan alle vorige, en deze zal drie koningen ten val brengen.” (Daniël 7:7 en 24) Ibn Ezra ziet in dit alles de verschillende islamitische machten. Soms zullen zij sterk zijn en zelfs over Europese machten zegevieren, soms zullen zij zwak zijn en in onmacht raken. Soms zullen de islamieten over Jeruzalem heersen en soms zullen de christenen er de baas zijn.

Vervolgens zegt Daniël: „*Maar ten tijde van die koninkrijken...*” dat is in de tijd van de verschillende islamitische machten, als de één sterker en de ander zwakker zal zijn, als deze Arabisch-islamitische machten zelfs elkaar zullen bestrijden, zal God ingrijpen in de wereldgeschiedenis! Dan zal de Messias met Zijn rijk komen!

Zo kondigt Daniël de ondergang aan van de islam als de Messias komt. Of, zoals wij zeggen, als Jezus wederkomt!

De islamitische Arabieren en Jeruzalem

God zegt: „Ik zal van Jeruzalem een beker wijn maken die de omringende volken bedwelmt. Als Jeruzalem wordt belegerd, zal ook Juda onder de voet gelopen worden. Op de dag dat alle volken op aarde tegen Jeruzalem oprukken, zal Ik van de stad een zware steen maken waaraan haar belagers zich vertillen.” (Zacharia 12:2,3)

Met deze woorden wordt duidelijk gemaakt, dat het in de eindtijd zal gaan om de volkeren rond Israël, die zich van Jeruzalem meester willen maken. Wat hebben de islamieten hiermee te maken?

Ezechiël 38 en 39, Joël 3 en Zacharia 12 en 14 vertellen dat de omringende Arabische volken met hun legers naar Jeruzalem zullen trekken en dat ook andere volken (waarschijnlijk in de vorm van Verenigde Naties) naar Jeruzalem zullen optrekken om tegen Israël te strijden. De hele wereld zal proberen Israël van de kaart te vegen en Jeruzalem in bezit te nemen. Joel 3:9-11 laat ons weten, dat God Zelf deze volken zal aansporen om tegen Israël en Jeruzalem op te trekken. De bedoeling van God is niet om Israël nog meer in het nauw te drijven. Gods bedoeling is om al deze volken bij elkaar te krijgen en om daar in één keer met al die volken te kunnen afrekenen. En aan dat oordeel van God over de volken zullen de Israëlieten

moeten meewerken, of ze willen of niet. Ze zullen zich immers moeten verdedigen, dus zullen ze moeten vechten.

Joel 3:16 zegt, dat God zal „*brullen*” als een leeuw vanuit Zion, Jeruzalem. God zal niet „zo maar” ergens in Jeruzalem verschijnen. Hij zal komen in Zion, dat is: op de *tempelberg*, Zijn berg, Zijn eigen berg! Dat is de plaats waar de islamieten nu hun heiligdommen hebben staan. Het gevolg van Gods brullen zal zijn, dat er grote natuurrampen zullen komen, zowel in de hemel als op de aarde. Er komt een enorme aardbeving, zoals ook Zacharia 14 voorzegt heeft. Dit komen van God zal zijn aan het eind van de ‘*grote verdrukking*’, als God zal ingrijpen om Zijn volk Israël te redden uit de verdrukking van haar belagers.

Er is zowel in Joel 2 als in Joel 3 sprake van bijzondere gebeurtenissen in de natuur. Wij horen over bloed, vuur en rookzuilen (Joel 2:30). En over het feit dat de zon veranderd zal worden in duisternis en de maan in bloed (Joel 2:31). Ook horen wij, dat de zon en de maan zwart worden en dat de sterren hun glans (hun licht) zullen intrekken (Joel 3:15).

De Joodse geleerde Abarbanel wijst erop dat met zon, maan en sterren de hemelse machten van de verschillende volken bedoeld kunnen worden. Dat betekent, dat – zoals de profeet Daniël in hoofdstuk 10 laat zien – er demonen zijn, die speciaal aangesteld zijn als heersers en leiders – en verleiders – over de verschillende volken. In dat geval worden ook deze demonische verleiders gestraft en vallen ook zij reeds hier onder het oordeel van God.

Rabbi Matis Roberts wijst in ‘ArtScroll Tanach Series’ erop, dat bloed in de Bijbel het teken van Edom is (vgl. Jesaja 63:1-3). Het is het volk dat met zijn zwaard leeft en bekend is om zijn bloedvergieten. Vuur verwijst naar de Babyloniërs die indertijd de tempel van God met vuur verbrandden (2 Koningen 25:8,9) en de knechten van God in het vuur wierpen (Daniël 3). Op hen en de Perzen is ook de rookzuil (waarover Joel 2:30 sprak) van toepassing, zoals die in de eindtijd hen zal treffen.

Het is ook mogelijk dat het volgende bedoeld wordt. De zon is het beeld van Jakob, die zijn licht niet meer zal laten schijnen. Terwijl Israël ondanks alle haat toch altijd tot een zegen geweest is voor de andere volken op aarde – veel geneesmiddelen zijn bijvoorbeeld door Joden uitgevonden – ook tot een zegen voor de Arabieren waren zij, is dat in de eindtijd voorbij. Israël zal zijn licht niet meer laten schijnen.

De maan is het beeld van Rachel. Haar kinderen hebben geleden en werden

vermoord. Edom – denk aan Herodes de Edomiet! – en Amalek hebben het Joodse volk zwaar vervolgd. Nu zal ook de maan als bloed worden in het oordeel over Amalek en Edom. Nu zal hun bloed vloeien en vergoten worden. Edom en Amalek zullen vallen in de handen van de nakomelingen van Jakob en Rachel.

Abrahanel meent echter, dat de maan het beeld is van de nakomelingen van Ismaël (de Arabische islamieten), die in duisternis terecht zullen komen.

Zo spreekt de Bijbel over een toekomstig oordeel over de islamitische Arabieren.

Jeruzalem, de oorzaak van de strijd

Wij zagen dat God zegt: *„Ik zal van Jeruzalem een beker wijn maken die de omringende volken bedwelmt. Als Jeruzalem wordt belegerd, zal ook Juda onder de voet gelopen worden. Op de dag dat alle volken op aarde tegen Jeruzalem oprukken, zal Ik van de stad een zware steen maken waaraan haar belagers zich vertillen.”* (Zacharia 12:2,3)

De NBG spreekt over Jeruzalem die tot een schaal der bedwelming voor alle volken in het rond gemaakt zal worden, terwijl Jeruzalem gemaakt zal worden tot een steen, die alle natiën moeten heffen. De Statenvertaling zegt dat Jeruzalem gesteld zal worden tot een drinkschaal der zwijmeling voor alle volken rondom en tot een lastige steen voor alle volken.

Ook zegt God: *„Zie, er komt een dag voor de HERE, waarop de buit, op u behaald, binnen uw muren verdeeld zal worden. Dan zal Ik alle volken tegen Jeruzalem ten strijde vergaderen.”* (Zacharia 14:1,2a)

Jeruzalem en Juda zullen als een beker gif zijn voor alle omringende volken die hun legers sturen om Jeruzalem te omsingelen. De omringende volken zullen erdoor beneveld worden als zij Jeruzalem omsingelen om het te veroveren. Jeruzalem zal ook een zware steen zijn die als een last op de wereld zal drukken. Alle volken zullen zich verenigen in een poging Jeruzalem te veroveren. Ze zullen hun einde echter juist daar vinden!

Al in een grijs verleden deelde de Bijbel mee, dat als de Joden eens naar hun eigen land zouden zijn teruggekeerd, de stad Jeruzalem tot een probleem zou worden tussen hen en de omringende volkeren. Het kan niet anders, of hier wordt bedoeld, dat de Bijbel voorzag, dat in de eindtijd er een strijd zou zijn om het eigendomsrecht van de stad Jeruzalem. En dat is precies wat wij al geruime tijd zien. Joden en islamieten bestrijden elkaar als het gaat om de eigendomsrechten van deze stad en in het bijzonder als het gaat om het

recht op de heilige plaats: de tempelberg.

Jeruzalem zal als een beker vergif worden voor de omringende volken

Zacharia kondigt op twee manieren aan dat de stad Jeruzalem tot een catastrofe voor de islamitische Arabieren en de andere volkeren zal worden. Hij doet dit met de gedachte van een beker vergif en met de gedachte van een steen die zo scherp en zwaar is, dat je je snijdt aan de randen, terwijl hij daarna op je valt en je verplettert.

In hun bedwelming zullen de islamitische Arabieren menen, dat zij recht op Jeruzalem hebben en zullen zij het eigendomsrecht van de stad opeisen. De overmoedige volkeren op aarde zullen de islamitische Arabieren in hun strijd om Jeruzalem steunen en met de Arabieren ten val komen. Zij zullen merken dat zij niet slechts tegen de Joden gestreden hebben, maar tegen God en Zijn Gezalfde (Zijn Messias), zoals Psalm 2 dit duidelijk maakt. De stad zal echter als een beker vergif op hen inwerken. De volkeren zullen “vergiftigd” worden en een vreselijke dood sterven.

Het beeld van een beker vergif was ook al door Jesaja genoemd (Jesaja 51:21-23). Het is het beeld van de toorn van God en van Zijn oordeel. Wie een beker vergif drinkt, is niet meteen dood. Eerst zal hij niets merken. Pas even later merkt hij dat het gif zijn werk doet. Zo zal het gaan met de volken in de eindtijd die dan met de islamitische Arabieren tegen Jeruzalem zijn opgetrokken. Eerst zullen zij menen dat zij de strijd gewonnen hebben. Terwijl zij het vergif al gedronken hebben, weten zij dit niet en merken zij het ook niet direct. Zij zullen feestvieren, omdat zij Jeruzalem onderworpen hebben.

Let er op, dat terwijl Jeruzalem als een steen voor de hele wereld zal zijn, Jeruzalem als een beker vergif zal zijn voor de omringende volken. Een beker gif spreekt van bedwelming. De omringende volken zullen beneveld worden in hun denken. Denk hierbij aan de huidige zelfmoordcommando's, die menen het paradijs te zullen binnengaan en daar 70 maagden te krijgen, omdat zij tegen Jeruzalem streden. Denk hierbij ook aan de financiële steun die nabestaanden van terroristen van Irak ontvingen.

Jeruzalem zal als een scherpe en zware steen worden voor de gehele wereld

Het beeld dat hier gebruikt wordt is een beeld uit de oudheid. Het gaat hier over grote massieve steenblokken die gebruikt werden voor hoge massieve muren en gebouwen. Als voorbeeld zouden wij kunnen denken aan de enorme steenblokken zoals ze gebruikt werden voor de bouw van de

tempelmuur en zoals ze nog altijd te zien zijn bij de westelijke muur van de tempel in Jeruzalem, de zogenoemde Klaagmuur. Om zulke stenen op hun plaats te kunnen krijgen, ja om ze zelfs maar in beweging te kunnen krijgen, betekende in de oudheid, dat er nogal eens ongelukken bij gebeurden en dat mensen als gevolg van een ongeval stierven. Dit beeld wordt hier gebruikt.

Anderen denken aan grote zware stenen die in het veld liggen, terwijl dat veld geploegd dient te worden. De stenen liggen half in de aarde gezonken en moeten verwijderd worden voordat de landman met de ploeg het land kan bewerken. Met de hand moet hij de zware stenen uit de grond losmaken en ze naar de rand van het veld dragen. Ook dan kon het nogal eens gebeuren, dat iemand zich verwondde aan zo'n steen.

Zoals mensen zich menigmaal aan een steen verwond hebben, zo zullen de volken van de eindtijd zich verwonden aan Jeruzalem. Zoals mensen soms een te zware steen optilden, waarna het hele gewicht op hun voeten terecht kwam, zo zullen de vijandige volken een gelijksoortige ervaring hebben met Jeruzalem. De stad Jeruzalem zal als een massieve, zware steen zijn, die zij niet kunnen tillen, ook al denken zij, dat zij hem met gemak kunnen tillen.

Het gevolg zal zijn dat er paniek zal uitbreken bij de vijandige volken. „*Te dien dage, luidt het woord des Heren, zal Ik alle paarden treffen met verbijstering, en hun berijders met krankzinnigheid; over het huis Juda zal Ik mijn ogen openhouden, doch alle paarden der natiën zal Ik treffen met blindheid.*” (Zacharia 12:4) Het Boek zegt dat God hen „*in verwarring zal brengen en krankzinnig zal maken.*” De volkeren zullen in de verwarring gek van angst worden. Zij zullen verzuimen om volgens de normale regels van de oorlogvoering te strijden. Ze zullen in hun angst niet meer weten wat zij moeten doen en de domste vergissingen maken. Ze zullen een leger worden dat gemakkelijk te verslaan is. Dat belooft God ook als Hij zegt, dat Hij over het huis Juda Zijn ogen open zal houden. Het moet begrijpelijk zijn dat de Bijbel nog steeds over ‘paarden’ spreekt en niet over het tegenwoordige oorlogsmateriaal.

Sinds 1948 stonden de Joden in verschillende oorlogen tegenover een geweldige overmacht van islamitische Arabieren, die op hun ondergang uit waren. De Joden hebben gemerkt dat er telkens wonderen geschieden, waardoor de islamitische Arabieren door een plotselinge angst getroffen werden. De ene keer sloeg de overmacht aan Arabieren met grote angst op de vlucht voor een handjevol Joodse soldaten, de andere keer gaf een overmacht aan Arabieren zich over aan een handjevol Joodse soldaten. De

verschillende oorlogen die sinds 1948 om Israël en Jeruzalem gestreden zijn, bevestigen dat de tijd van verwarring en bedwelming voor de islamieten al aangebroken is.

Er komt een antichristelijk wereldrijk

Als wij Daniël 7 bestuderen, ontdekken wij het volgende:

1. Er is sprake van een toekomstige wereldleider, die als een „horen” beschreven wordt (:21) en verbonden is aan het vierde dier (:17,19), d.w.z. het vierde koninkrijk. Deze „hij” is de toekomstige politieke- en godsdienstige wereldleider, die in de Bijbel als een antimessias (valse messias, die vaak de antichrist genoemd wordt) beschreven wordt. Hij zal als een messias vanuit zijn eigen religie optreden, maar hij zal niet de Joodse Messias zijn. Terwijl de Joodse Messias vrede op aarde zal brengen, zal hij terreur, onderdrukking, wreedheid, oorlogen en ellende over de mensheid uitstorten.
2. Hij zal optreden vóórdat de heiligen van de Allerhoogste (dat zijn de Joden) hun Messiaanse vrederijk (het koninkrijk) krijgen (:22).
3. Hij zal zó machtig zijn, dat hier geschreven staat, dat de gehele aarde in zijn macht gegeven zal worden (:23). Ja, hij zal alles op aarde te gronde richten (:23). Dit doet denken aan oorlogen, terreur, enz.
4. Zijn land zal in een bondgenootschap met negen andere landen samenwerken (:24).
5. Hij zal zich tegen de God van de Bijbel keren (:25).
6. Hij zal zich tegen de Joden keren en trachten hen uit hun land te verdrijven, opdat het land Israël volkomen „Judenrein” zal zijn (:21,25).
7. Hij zal zijn eigen wetten aan de wereld opleggen; wetten die o.a. met de tijden te maken hebben: andere feestdagen en een andere rustdag (:25).
8. Zijn wereldoverheersing zal 3½ jaar duren (: 25).
9. Zijn wereldtirannie zal zo verschrikkelijk zijn, dat Daniël er onvoorstelbaar van geschrokken is (: 15,28).
10. God Zelf zal de enige zijn, die aan zijn werk een einde kan maken. God Zelf zal dit ook doen (:26).

Daniël deelt mee, dat de antimessias uit het vierde koninkrijk (zoals beschreven in Daniël 2) zal voortkomen. Ook deelt hij mee, dat dit in de verre toekomst zal zijn en niet in de tijd die nu tot een ver verleden behoort. Hierop kan de vraag gesteld worden, wat wij vandaag van dit vierde rijk, Rome, zien.

Daniël vertelt, dat dit vierde dier, dit vierde rijk, een samengesteld rijk zal zijn. In hoofdstuk twee van zijn boek beschrijft hij het als de twee benen van het beeld waarvan Nebucadnezar gedroomd had.

Christelijke uitleggers hebben die twee benen eigenlijk altijd gezien als de twee kerkelijke stromingen: de westerse kerk met haar zetel in Rome en de

oosterse kerk met haar zetel in Constantinopel. Christelijke uitleggers kijken echter bijna uitsluitend naar de westerse tak van dit rijk en niet naar de oosterse tak.

De rabbijnen hebben natuurlijk ook aandacht besteed aan het feit, dat het vierde rijk twee benen had. Ook zij hebben aandacht besteed aan de twee takken van dit vierde rijk. Heel opmerkelijk zijn zij echter tot een heel andere conclusie gekomen dan de christelijke uitleggers, hoewel er ook weer een heel grote overeenkomst is. Als christenen kijken naar Babylon in het boek Openbaring, verwijzen zij naar Rome. Voor veel christenen is Babylon daarmee gelijk aan Rome. Dit lijkt heel erg veel op wat de Joden zeggen, ook al gebruiken de Joden een andere naam.

De Joden hebben altijd gesproken over het feit, dat in de Bijbel „Edom” gelijk is aan „Rome”. Zij noemen de ballingschap die in 70 na Christus begon zelfs de „*Galoet van Edom*” (de ballingschap van Edom), terwijl niet de Edomieten, maar de Romeinen hen uit het land verdreven hadden. Hoewel Edom in het oosten ligt en Rome in het westen, hebben zij toch altijd gewezen op het feit, dat in de eindtijd Rome-Edom naar Israël zal komen in een poging het volk uit te roeien en het land te „*bevrijden*” van zijn Joodse inwoners.

Rabbi Saadia heeft er indertijd op gewezen, dat dit vierde rijk met zijn twee benen opvalt doordat Rome-Edom twee godsdiensten heeft: het christendom en de islam. Veel christenen, die in het Babylon van het boek Openbaring de valse christelijke wereldkerk menen te zien, zullen met deze gedachte waarschijnlijk geen moeite hebben.

De grote Joodse geleerde rabbijn Ibn Ezra zei het zelfs heel duidelijk: „*Dit vierde dier is het Arabische koninkrijk en de 10 horens verwijzen naar tien verschillende Arabische rijken.*” Wat Rome vroeger deed: het vernietigen van de tempel en het verdrijven van de Joden uit hun land, is precies hetzelfde als wat de Arabische volken in de eindtijd willen doen. De rabbijnen gaan nog verder. Terwijl christenen graag wijzen op de Joodse invloeden die in de islam te herkennen zijn, wijzen de rabbijnen juist op de christelijke invloeden die in de islam terug te vinden zijn.

Het moet erkend worden, dat in de islam niet alleen veel terug te vinden is uit het Oude Testament (dat zowel voor Joden als christenen heilig is), maar ook uit het Nieuwe Testament (dat alleen voor christenen heilig is). De christelijke invloed op het ontstaan van de islam mag daarom zeker niet gebagatelliseerd worden.

De twee benen die de rabbijnen bij Rome-Edom zien, zijn de steeds zwakker wordende christelijke kerk en christelijke invloed, en de steeds sterker wordende invloed en positie van de islamitische godsdienst. De ene tak wordt als leem zo zwak, de ander als ijzer zo hard. Ibn Ezra, die van dit vierde koninkrijk gezegd heeft dat het de islam is, ziet de tien tenen van het beeld uit Daniël 2 als de verschillende islamitische machten. Rabbijn Malbim meende ook, dat de kleine horen uit Daniël 7 verwijst naar de islam.

Stel dat deze rabbijnen gelijk hebben en Daniël het dus over de islam heeft...

Hoofdstuk 22 - ONZE HOUDING TEGENOVER DE ISLAMIETEN

Als christenen met islamieten in aanraking komen, heeft het geen zin om hen te vertellen, dat de Koran niet klopt. Zij zijn namelijk overtuigd, dat de Koran goddelijk is. Wij kunnen hen eraan herinneren, dat hun eigen Koran zegt, dat de Bijbel in zijn oorspronkelijke vorm van God is en dat wij geen andere Bijbel hebben dan die er was in de tijd van Mohammed.

Het heeft geen zin om over allerlei ondergeschikte zaken te discussiëren. Het gaat om deze vragen:

- *Wie is God?*
- *Hoe is Hij?*
- *Wie is de Here Jezus?*
- *Wat heeft Hij voor ons gedaan?*
- *Hoe vinden wij vrede met God?*

Het heeft ook geen zin om kritiek op Mohammed te hebben. Door uw kritiek maakt u zichzelf alleen maar ongeloofwaardig voor de moslim met wie u in gesprek bent.

Het heeft ook geen zin om politiek gevoelige onderwerpen te bespreken. U denkt vanuit uw christelijk geloof, de islamiet denkt vanuit zijn islamitisch geloof. U bent allebei overtuigd van uw gelijk. Vertel daarom liever over de boodschap van de Bijbel: liefde voor je vijand, een liefde die getoond werd door de Here Jezus. Spreek over de mogelijkheid dat je nu al vergeving van je zonden ontvangt en daarom zekerheid mag hebben, dat je voor eeuwig behouden bent.

Eerder in dit boek stelden wij de vraag of Allah dezelfde is als de God van de Bijbel. Stel dat u vindt, dat dit niet het geval is. Denkt u, dat het zinvol is, om dit tegen een islamiet te zeggen? Als wij de islamieten voor de Here Jezus willen winnen – en dat willen wij toch zeker? – heeft het dan zin om eerst tegen hen te zeggen, dat hun God niet de ware God is? Willen wij hen overtuigen van hun ongelijk en van ons gelijk, of willen wij dat zij de Here Jezus leren kennen? Als wij dit laatste willen, laten wij dan niet met hen in discussie gaan over de vraag of Allah wel echt de enig ware God is. Wij moeten hen laten zien, dat zij zonder het verzoenend bloed van de Here Jezus verloren zijn, ongeacht of zij islamiet of christen heten. Laten wij hen

tonen, dat de Here Jezus gekomen is om ook hun Redder te zijn. Wij winnen hen niet voor de Here Jezus als wij hen eerst met een figuurlijke stok een geestelijk pak ransel geven. Wij zullen in de liefdevolle gezindheid van de Here Jezus hen tegemoet dienen te treden en hen het heil in Hem bekend te maken, omdat Hij de enige Weg tot God is (Johannes 14:6).

Veel moslims sterven in wanhoop. Als ze geen martelaar geweest zijn, kunnen ze nooit zeker weten of ze in de hemel mogen komen of naar de hel moeten. En als ze in de hemel mogen komen, dan gaat de weg naar de hemel toch tijdelijk via de hel. Als God hun goede daden tegen de slechte zal afwegen en dan blijkt, dat ze meer slechte daden gedaan hebben dan goede, zijn ze voor eeuwig verloren. Je kunt denken, dat je het er goed vanaf gebracht hebt, maar stel dat je je vergist...

De boodschap van de Here Jezus moet daarom aan de moslim verteld worden. Hij weet van het bestaan van het evangelie. Nu moet hem het evangelie uitgelegd worden. Hij moet weten van Gods liefde en van Jezus' verzoenend sterven. We moeten hem vertellen, dat hij nu al kan weten voor eeuwig gered te zijn, als hij de Here Jezus aanvaardt als zijn Redder.

Wij zullen hen, als getrouwe getuigen van de Here Jezus, tegemoet moeten treden. Wij doen dit als volgt:

1. Wij moeten met liefde de islamitische naaste tegemoet treden. Als wij met islamieten spreken, moet de liefde van de Here Jezus voor hen duidelijk in ons hart zijn en ons vervullen.
Veel islamieten zijn opgevoed met haatgevoelens. Ze moeten Joden haten, ze moeten Amerikanen haten, ze moeten de westerse cultuur haten, ze moeten de contacten van Europa met Amerika haten, ze moeten niet-islamieten haten, enz. Mensen die zo met haat zijn opgegroeid verwachten niet anders, dan dat anderen hen ook zullen haten. Daarom zullen zij vaak hevig verbaasd zijn als u steeds erg vriendelijk tegen hen bent. Ze zullen zich afvragen of u de liefde „speelt” (zoals in hun eigen cultuur vaak kan gebeuren), of dat u het echt meent. Ze zullen op een gegeven ogenblik u er misschien zelfs naar vragen. Dan kunt u vertellen van God en Jezus, die u geleerd hebben ook hen van harte lief te hebben. Dit kan hun hart raken. Vertel hen van Jezus en Zijn lijden en sterven, ook uit liefde voor hen. Vertel hen, dat Hij de straf voor hun zonden gedragen heeft. Vertel hen, dat ze daarom nu Jezus moeten aanvaarden als hun Redder.
2. Waar mogelijk zullen wij hen daadwerkelijke hulp moeten geven, om zo onze liefde voor hen te tonen. Soms zijn het kleine dingen, die je voor hen kunt doen. Maar je moet in je daden laten zien, dat Gods Geest in je hart zo'n groot werk gedaan heeft, dat je een bijzonder mens bent.
3. Daarnaast moeten wij hen tonen welk een rijkdom en liefde wij van onze God ontvangen hebben en hoe God dit ook aan hen wil geven. Daarbij moet deze geestelijke rijkdom ook van ons gezicht te zien zijn. De islamieten moeten aan

ons gezicht kunnen zien, dat wij de vrede van God in ons hart hebben.

Christenen kunnen soms op negatieve wijze over islamieten spreken. Wij zullen moeten leren hen in liefde de hand te reiken en hen van de liefde en de reddende genade van de Here Jezus te vertellen. Wij moeten misschien wat minder **over** hen praten en wat meer **met** hen praten. Wij moeten misschien wat meer voor hen bidden.

Terwijl de Here Jezus zei, dat de Schriften van het Oude Testament van Hem getuigden (Johannes 5:39) en het Nieuwe Testament centraal stelt dat Hij gekomen is voor onze zonden, om die op Zich te nemen, verzoenend voor ons te sterven aan het kruis en voor ons op te staan zodat wij Zijn leven zouden ontvangen, zwijgt de Koran over deze zaken. De Koran spreekt wel over Jezus, maar niet over Hem als de Zoon van God, maar over Hem als één van de profeten. Het kruis en dus ook de verlossing worden door de Koran stellig ontkend. Als het gaat over de kern van ons geloof, scheiden de wegen tussen christenen en islamieten heel duidelijk.

Wij kunnen hen laten zien, dat God ons in de Bijbel vertelt van Zijn liefde voor de individuele mens en hoe Hij Zich als een Vader openbaart, hoe de Here Jezus ons de weg tot God bereid heeft en hoe wij zeker kunnen zijn van het eeuwige leven. „*U moet weten dat u eeuwig leven hebt, u die gelooft in de naam van de Zoon van God.*” (1 Johannes 5:13) Wij moeten hen vertellen, dat God naar hen wil luisteren en altijd voor hen beschikbaar is.

Het is iets bijzonders om in onze tijd regelmatig te horen, dat islamieten een bijzondere openbaring van de Here Jezus ontvangen en daardoor tot echt geloof in Hem komen. De eerder genoemde Abdel Mjati, die eerst moslim was, maar daarna zijn hart aan de Here Jezus gaf, zei ook: „*Toen ik 's nachts wakker werd, zag ik Jezus. Het was geen droom. Ik zag Hem naast mijn voeten staan, tussen mijn spullen. Het was alsof Hij zei: 'Dit is de weg. Ga door.'*” (AD 8-09-97)

Jezus zegt tegen u, tegen mij en tegen de islamiet: „*Ik ben de weg, de waarheid en het leven. Niemand kan bij de Vader komen dan door mij.*” (Johannes 14:6). Ook de islamiet kan God als zijn hemelse Vader leren kennen.

Jezus laat ons allen weten: „*Ik sta voor de deur en klop aan. Als iemand mijn stem hoort en de deur opent, zal Ik binnenkomen.*” (Openbaring 3:20) Hij staat ook aan de deur van het hart van de islamiet te kloppen om ook bij hem binnen te mogen komen.

Waarschijnlijk weet de islamiet dit nog niet. Gaat u het hem maar vertellen!

Hoofdstuk 23 - VERGEET DE VERDRUKTE CHRISTENEN NIET!

In een aantal islamitische landen worden christenen onderdrukt, gewoon omdat ze christen zijn. Er worden christenen getreiterd, christenen worden belemmerd in hun geloofsleven en in het houden van hun onderlinge samenkomsten. Ze kunnen 'zo maar' door een boze buurman aangeklaagd worden voor belediging van de profeet en hiervoor zwaar gestraft worden, ook al hebben zij Mohammed niet beledigd. Ze kunnen in de gevangenis terechtkomen, gedood worden of in sommige landen zelfs als slaven verkocht worden. Er zijn zelfs christenen door islamieten aan kruisen gehangen en zo gedood. Niet voor niets proberen veel christenen uit deze landen te vluchten.

Moslims die christen worden, lopen groot gevaar om door hun eigen familie vermoord te worden, of om door een islamitische rechtbank ter dood veroordeeld te worden. Er is grote bezorgdheid bij de islamitische leiders omdat ieder jaar veel moslims christen worden, vooral in Azië en Afrika. De islam beziet de overgang van een moslim naar het christendom als een politieke daad, die gelijk staat aan landverraad. De islam is immers een politieke godsdienst.

De Bijbel roept de christenen als volgt op: „*Bekommer u om de gevangenen alsof u samen met hen gevangen zat, en om de mishandelde als om mensen die net zo'n lichaam hebben als u.*” (Hebreeën 13:3) Hier worden wij niet opgeroepen om ons één te weten met allerlei misdadigers. We worden opgeroepen om ons één te weten met mensen die lijden omwille van hun geloof in de Here Jezus. Het staat er heel nadrukkelijk: we moeten een houding innemen alsof wij met hen in de gevangenis zitten. We moeten ons heel duidelijk één weten met de vervolgde en lijdende christenen.

Zó roept de Bijbel ons op om te bidden, ook voor de christenen die lijden onder de terreur van de islam. Echt bidden kan pas als je probeert hun pijn te voelen, hun leed te ervaren, hun vernederingen je eigen te maken. Echt bidden kan pas als je in gedachten naast hen plaats neemt in een vieze gevangenis.

Echt bidden zet je ook aan tot daden om op te komen voor je door de islam verdrukte broeders en zusters. Er zijn verschillende organisaties die ons oproepen om actie te ondernemen ten behoeve van de verdrukte christenen

in islamitische regimes. Hieraan kunt u ook meewerken.

Moge dit boek hiertoe bijdragen.

Andere boeken en brochures van ds. H.G. Koekkoek

De Heilige Geest en een bijzonder leven *	978 90 70700 43 0
Profetie en Toekomst deel 1	978 90 70700 39 5
Profetie en Toekomst deel 2	978 90 70700 40 9
Profetie en Vervulling *	978 90 70700 31 X
Mohammed, de islam, de Koran en de Bijbel *	978 90 70700 44 7
Het koninkrijk der hemelen en het koninkrijk van God	978 90 70700 65 2
Was Jezus de Joodse Messias?	978 90 70700 32 8
Het Hooglied van God en Israël *	978 90 70700 52 2
De geheimen van de offers	978 90 70700 17 4
De engelen van God *	978 90 70700 38 7
Met Plagen Geslagen (Mozes en Farao)	978 90 70700 20 4
Jeruzalem waar Jezus was *	978 90 70700 29 8
Steden waar Jezus was	978 90 70700 30 1
Het Huwelijk in de Bijbel	978 90 70700 18 2
Echtscheiding en Hertrouwen *	978 90 70700 21 2
De Hemel en de Hel	978 90 70700 24 7
De Zegen – Wat is dat?	978 90 70700 28

De Zegen – Wat is dat?	X
De Bijbel en de Doop	978 90 70700 25 5
Het Avondmaal - wat is het en hoe vieren we het?	978 90 70700 26 3
Reuzen op aarde	978 90 70700 27 1
Abortus, Euthanasie en suïcide	978 90 70700 37 9
Homoseksualiteit en de Bijbel	978 90 70700 35 2
Orgaandonatie, de Bijbel en ik	978 90 70700 23 9
Moeten christenen de sabbat houden? *	978 90 70700 57 7
Effectieve Evangelisatie	978 90 70700 33 6
De baby in de mantel	978 90 70700 47 8
Jona en Ninevé *	978 90 70700 46 1
De verborgen Messias	978 90 70700 48 5
Moet je bang zijn voor het sterven als je een christen bent?	978 90 70700 36 0
Genezing door het kruis? *	978 90 70700 55 3
Boos op God als je gebed niet wordt verhoord? *	978 90 70700 62 1
Begravenis of Crematie	978 90 70700 34 4
Man en Vrouw of broer en zus *	978 90 70700 41 7
De verloren zoon van Rembrandt	978 90 70700 42 3
	978 90 70700 45

* Deze boeken zijn ook als e-Book verkrijgbaar, zie hetlichtdeslevens.nl

Als u geheel gratis een catalogus van al onze uitgaven wilt ontvangen, neem dan contact op met het adres hieronder. Hier kunt u ook het door ons uitgegeven tweemaandelijks blad met leerzame en interessante Bijbelse onderwerpen, geschreven door ds. H.G. Koekkoek, verkrijgen. Het wordt u geheel gratis toegezonden.

Stichting Het Licht des Levens
Dr. Lovinklaan 3
2405 CM Alphen aan den Rijn
tel.: 0172 – 47 58 60

www.hetlichtdeslevens.nl
[e-mail: ds.koekkoek@hetlichtdeslevens.nl](mailto:ds.koekkoek@hetlichtdeslevens.nl)